FINALIST LA PULITZER PRIZE
„O carte de mare virtuozitate. O combinație îndrăzneață și strălucită de autobiografie și ficțiune, care anunță debutul unui – cu adevărat – talent năucitor."
Michiko Kakutani, *The New York Times*
Raftul Denisei
Dave Eggers
Opera sfâșietoare a unui geniu năucitor
„Sfâșietoare? Cu siguranță. Năucitor? Da, așa cred. Și dacă geniul înseamnă să surprinzi universalul într-un mod proaspăt și memorabil, atunci da, e genial."
Anthony Quinn, *Sunday Times*
book
HUMANITAS fiction

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

DAVE EGGERS

Opera sfâşietoare a unui geniu năucitor

Traducere din engleză de
ADRIAN BUZ

HUMANITAS
fiction

NU ERA CAZUL

Redactor: Andreea Stănescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corectori: Patricia Rădulescu, Ioana Vîlcu
DTP: Emilia Ionașcu, Dan Dulgheru

Copyright © David („Dave“) K. Eggers, 2000, 2001. All rights reserved.

Toate drepturile rezervate în conformitate cu Legea Internațională și Pan-Americană referitoare la Copyright. Publicată în Statele Unite de Vintage Books, o divizie a Random House, Inc., New York. Random House este proprietatea unei companii germane imense, Bertelsmann A.G., care deține atât de multe lucruri încât nu pot fi numărate sau identificate. Însă, oricât de mari sunt aceste companii, sau oricâte lucruri dețin, sau oricât de mulți bani fac sau controlează, influența lor asupra vieții de zi cu zi și a gândurilor oamenilor și, prin urmare, la fel ca 99 la sută din ceea ce fac oficialii din orașe precum Washington, Moscova, São Paulo sau Auckland, efectul lor asupra vieții scurte și trecătoare a oamenilor care umblă de colo-colo, dorm și visează că străbat fluxuri sangvine, oameni cărora le place mirosul de asfalt și care se gândesc la călătorii în spațiu atunci când au activități sexuale, este foarte mic, deci nu trebuie să ne îngrijoreze.

Înălțime: 1,80; Greutate: 80; Ochi: albaștri; Păr: șaten; Mâini: mai boante decât te-ai aștepta; Alergii: la animale de casă.

Notă: Această carte este o operă de ficțiune numai datorită faptului că autorul nu și-a mai amintit exact ce au spus unii sau cum arătau anumite lucruri, așa că a trebuit să mai inventeze. Însă personajele, faptele și dialogurile sunt reale, nu rodul imaginației autorului, care la momentul scrierii acestei cărți nu avea pic de imaginație și nici nu putea concepe să inventeze o poveste și niște personaje – ar fi fost ca și cum s-ar fi urcat la volan deghizat în clovn –, mai ales că avea atât de multe de spus despre povestea lui tristă și emoționantă, despre oamenii pe care îi cunoștea și despre nenumăratele răsturnări de situație din mintea lui întortocheată. Orice asemănare cu persoane în viață sau defuncte ar trebui să fie evidentă pentru ele însele și pentru cei care le cunosc, mai ales că autorul a avut amabilitatea să le dea numele reale, ba chiar, în unele cazuri, și numărul de telefon. Toate evenimentele relatate în carte s-au întâmplat, însă uneori autorul și-a luat libertatea de a modifica un pic ordinea lor cronologică, pentru că e dreptul lui inalienabil de cetățean american.

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească (ediția print)
© HUMANITAS FICTION, 2014 (ediția digitală)

ISBN 978-973-689-799-3 (pdf)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Mai întâi şi-ntâi:

Sunt obosit.
Pe cuvântul meu!

Şi, de asemenea:

Tu eşti obosit.
Pe cuvântul tău!

Reguli şi sugestii pentru a te bucura de această carte:

1. Nu există o nevoie copleşitoare să fie citită prefaţa. Serios. În mare parte, ea nu e acolo decât pentru autor şi pentru cei care, după ce termină de citit restul cărţii, se trezesc din cine ştie ce motiv că ar mai citi ceva şi nu au ce. Dacă deja ai parcurs prefaţa şi ţi-ai dori să n-o fi făcut, ne cerem scuze. Ar fi trebuit să-ţi spunem mai devreme.

2. De asemenea, nu există o nevoie sfâşietoare să se citească secţiunea de mulţumiri. Mulţi dintre primii cititori ai acestei cărţi (vezi p. xix) au sugerat scurtarea sau îndepărtarea ei, dar propunerea lor a fost respinsă. Totuşi, nu are vreo importanţă majoră în intrigă, aşa că, la fel ca în cazul prefeţei, dacă ai citit deja secţiunea de mulţumiri, încă o dată ne cerem scuze. Ar fi trebuit să spunem ceva.

3. De asemenea, poţi să sari cuprinsul, dacă eşti în criză de timp.

4. De fapt, mulţi dintre voi s-ar putea să vrea să sară o mare parte din mijlocul cărţii, mai precis paginile 219-325, care tratează vieţile oamenilor la vârsta de douăzeci de ani, vieţi care sunt greu de făcut interesante, chiar dacă le-au părut interesante acelora care, la momentul respectiv, le-au trăit.

5. De fapt, doar primele trei sau patru capitole o să li se pară unora dintre voi că merită să-şi bată capul. N-ar trebui să mergeţi mai departe de pagina 113 sau pe-acolo, ceea ce e o dimensiune bunicică, cam cât a unui miniroman drăguţ. Aceste prime patru capitole acoperă un subiect general, ceva care nu pune mari probleme, deja mult mai mult decât ce se poate spune despre restul cărţii.

6. Restul cărţii e oarecum inegal.

Prefața acestei ediții

În ciuda lăudăroşeniilor autorului undeva, aceasta, de fapt, nu e o carte propriu-zis non-ficțională. Multe părți au fost ficționalizate, în diverse grade, din varii motive.

DIALOGURILE: Acestea au fost, bineînțeles, aproape în întregime reconstruite. Dialogurile, deşi adevărate în esență – cu excepția acelor replici care evident nu sunt adevărate, ca atunci când oamenii ies din spațiu-timpul lor narativ ca să discute dezgustați despre această carte –, au fost scrise din memorie şi reflectă atât limitele memoriei autorului, cât şi imboldurile imaginației lui. Toate cuvintele luate separat şi propozițiile au fost trecute pe bandă rulantă, fabricate ceva de genul: 1) au fost scoase din memorie; 2) au fost scrise; 3) au fost rescrise, ca să sune mai plauzibil; 4) au fost redactate, ca să se potrivească în narațiune (dar păstrându-le adevărul esențial); 5) au fost rescrise din nou, ca să-i cruțe pe autor şi pe restul personajelor de ruşinea de a suna inarticulat, aşa cum inevitabil o fac, sau ar face-o, dacă propozițiile lor, care aproape invariabil încep cu apelativul „Frățicule" – ca, de exemplu, „Frățicule, a murit" –, ar fi just transcrise. Ar trebui totuşi luat la cunoştință că ceea ce e remarcabil rămâne faptul că cele mai suprarealiste dialoguri din această carte, cum ar fi cel cu adolescenții hispanici sau cel cu hărțuita Jenna, sunt de fapt cele mai autentice.

PERSONAJELE ŞI CARACTERISTICILE LOR: Autorul, deşi dezgustat de asta, a trebuit să schimbe câteva nume şi mai departe să deghizeze bine aceste personaje cu nume schimbate. Primul exemplu e un personaj numit John, al cărui nume în realitate nu e John, pentru că replica din viața reală a lui John nu a vrut ca detalii întunecate din viața sa să fie consemnate într-o cronică – deşi după ce a citit manuscrisul n-a protestat că faptele şi vorbele lui ajung să aparțină altcuiva. Mai ales dacă personajul a fost mai puțin o copie directă, ci mai mult un amestec. Ceea ce el şi e, de fapt. Acum, ca personajul John să funcționeze şi narațiunea să poată fi manipulată, alterarea

aceasta a avut un fel de efect de domino, făcând necesare alte câteva pacturi ficționale. Printre ele: în viața reală, Meredith Weiss, care e reală, nu îl ştie pe John atât de bine. Persoana care în viața reală făcea pe intermediarul n-a fost Meredith, ci altcineva, a cărei prezență într-adevăr ar trăda conexiunea, deci ni l-ar trăda pe bietul John, şi nu vrem asta. Drept urmare, autorul a întrebat-o pe Meredith:

— Hei.

— Hei.

— Deci, te-ar deranja să faci [aşa şi pe dincolo] şi să spui [aşa şi pe dincolo], ceea ce în viața reală de fapt n-ai făcut şi n-ai spus?

— Nu, deloc.

Și asta a fost. Ar trebui consemnat, totuși, că scena principală cu Meredith, din Capitolul V, n-are nimic inventat. Puteți să o întrebați. Locuieşte în California de Sud.

Altfel, schimbările de nume sunt menționate în corpul textului.

Mai departe:

LOC ŞI TIMP: Mai întâi, au avut loc câteva schimbări de loc. În Capitolul V, au fost două. Conversația cu Jenna, în care naratorul îi spune că Toph a deschis focul la şcoală şi apoi a dispărut, nu s-a întâmplat în noaptea aceea, acolo, ci pe bancheta din spate a unei maşini, pe când mergeau de la o petrecere la alta, în ajunul Anului Nou, 1996. Mai târziu, în acelaşi capitol, naratorul, fiind cu aceeaşi Meredith menționată mai sus, întâlneşte câțiva tineri pe o plajă din San Francisco. Acest episod, de altfel întru totul real, s-a întâmplat de drept în Los Angeles. De asemenea, în acest capitol, ca şi în alte câteva capitole, are loc o comprimare a timpului. Există, pentru cea mai mare parte, o referință în text, dar reiterăm aici că în ultima treime a cărții se întâmplă multe în ceea ce pare o perioadă scurtă de timp. Deşi multe dintre evenimentele relatate s-au întâmplat în realitate într-un interval foarte scurt de timp, cu câteva treaba stă altfel. Ar trebui consemnat, totuşi, că următoarele capitole nu prezintă compresii temporale: I, II, IV, VII.

O NOTĂ DESPRE COLUMBINE: Această carte a fost scrisă – şi dialogurile pe care le evocă au fost rostite – cu mulți ani înainte de îngrozitoarele evenimente de la această şcoală şi de prin alte locuri. Frivolitatea, intenționată sau nu, le e străină acestor lucruri.

OMISII: Au fost omise nişte scene senzaționale de sex, la cererea celor care acum sunt măritate sau se află într-o relație. De asemenea a fost scoasă o scenă fantastică – sută la sută adevărată –, în care apăreau mai toate

personajele principale ale cărții și o balenă. Mai mult, în această ediție se regăsește omisia unui număr de propoziții, paragrafe și pasaje.

Printre ele:

p. 34: Pe când stăm întinși în pat, trec doar câteva ore lungi în care Beth doarme și Toph doarme și maică-mea doarme. Eu sunt treaz mai tot acest timp. Îmi place partea întunecată a nopții, între miezul nopții și patru și jumătate, când e pustiu și tavanele sunt din ce în ce mai îndepărtate și mai rigide. Atunci pot să respir, pot să gândesc în vreme ce ceilalți dorm, cumva pot opri timpul, pot face ca – ăsta a fost dintotdeauna visul meu – ca, atunci când toți sunt încremeniți, eu să lucrez febril asupra lor, să fac orice e de făcut, precum spiridușii care fac pantofii când copiii dorm.

În timp ce stau întins, scufundat în camera chihlimbarie, mă întreb dacă o să trag un pui de somn dimineață. Mă gândesc că da, cred că aș putea să dorm de la cinci la zece, poate înainte să intre asistentele, să facă ordine și să mătură, așa că sunt chiar mulțumit să stau treaz.

Dar patul ăsta pliant mă ucide, subțirimea saltelei, bara aia care-mi intră în spate, tăindu-mi pe din două coloana vertebrală, măcinându-mi-o. Toph întorcându-se de pe-o parte pe alta, dând din picioare. Și de cealaltă parte a camerei, respirația ei inegală.

p. 115: Cum te descurci? Bill a venit în vizită, și el cu mine și cu Toph mergem cu mașina peste Bay Bridge și vorbim despre agenți de bursă. Vorbim despre cum, după ce Toph a petrecut o săptămână în Manhattan Beach cu Bill și cei doi colegi de apartament ai lui agenți de bursă, Toph vrea acum să fie și el agent de bursă. Bill e atât de entuziasmat de treaba asta, încât abia dacă se poate abține, vrea să-i cumpere o pereche de bretele și un pager care să-i arate cotele pe piața de valori.

— Ne gândeam că, pentru că Toph tot le are cu numerele și toate alea, așa ceva ar fi o carieră perfectă…

Aproape că am sărit cu mașina de pe pod.

p. 181: *De ce schelele?*

Știi, îmi plac schelele. Îmi plac schelele la fel de mult pe cât îmi place clădirea. Mai ales dacă schelele respective sunt frumoase, în felul lor.

p. 190: Alcoolismul și moartea te fac omnivor, deopotrivă nechibzuit & temător, imoral, disperat.

Chiar crezi asta?

Uneori. Desigur. Nu. Da.

p. 199: …Dar ştii, în liceu am făcut o serie de picturi cu membrii familiei mele. Primul a fost Toph, după o fotografie pe care i-o făcusem tot eu. Deoarece pentru această însărcinare ni s-a cerut să facem o grilă peste fotografie, pentru acurateţe, pictura, în tempera, a ieşit identică. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu restul, unde n-am mai avut fotografii sub grilă. I-am făcut una lui Bill, dar faţa lui a ieşit rigidă, ochii prea întunecaţi şi părul cumva încâlcit, în genul lui Caesar, ceea ce în realitate nu era deloc cazul. Portretul lui Beth, după o fotografie cu ea îmbrăcată de bal, era, de asemenea, pe lângă, o carne însângerată sub o tafta roz – l-am abandonat imediat. Cel cu maică-mea şi taică-meu, după un vechi diapozitiv, îi înfăţişa împreună, într-o barcă, într-o zi cenuşie. Maică-mea ocupă tot cadrul, cu faţa la cameră, în timp ce taică-meu se vede peste umărul ei, în partea din faţă a bărcii, uitându-se într-o parte, fără să-şi dea seama că e fotografiat, sau prefăcându-se. Şi pe asta am făcut-o varză – n-am reuşit să-i fac să semene. Toţi le urau. Bill a luat foc când una cu el a fost expusă la bibliotecă.

— E legal? l-a întrebat pe taică-meu, avocatul. Are voie să facă asta? Arăt ca un monstru!

Şi avea dreptate. Chiar arăta. Aşa că printr-a opta, când Ricky Storr mi-a cerut să-i fac portretul lui taică-său, am ezitat, pentru că fusesem de atât de multe ori frustrat din pricina limitelor mele, din pricina inabilităţii mele de a reproduce un chip fără să-l deformez, stângaci, oribil. Şi totuşi lui Ricky i-am zis da, din respect, incitat într-un fel că mi-a arătat încredere cerându-mi să pictez un tablou în amintirea tatălui său. Dar Ricky mi-a dat o fotografie alb-negru protocolară şi am lucrat la ea săptămâni întregi, cu pensule mici. Când am terminat, asemănarea a fost, pentru mine, inatacabilă. I-am zis lui Ricky să vină în atelierul şcolii, că e gata. Într-o zi şi-a terminat prânzul mai repede şi a venit. Am întors-o, demonstrativ, mândru nevoie mare, gata să strălucim amândoi în prezenţa ei.

S-a făcut linişte. Apoi a zis:

— O. O. Nu mă aşteptam la asta. Nu mă aşteptam… la asta.

Apoi a părăsit încăperea, şi pictura a lăsat-o la mine.

p. 199: Când treceam pe lângă un cimitir, ţâţâiam printre dinţi minunându-ne, fără să ne vină a crede. Mai ales la cele mari, cele aglomerate, aşa de puţini pomi, tot griul ăla, ca un fel de scrumieră uriaşă. Când treceam pe acolo, Toph nu putea să se uite, iar eu mă uitam doar ca să văd, ca să-mi reconfirm promisiunea că nu voi ajunge niciodată într-un

loc ca ăsta, că n-o să îngrop niciodată pe cineva într-un loc ca ăsta – pentru cine sunt mormintele astea? Pe cine alină ele? –, n-o să mă las niciodată să ajung într-un loc ca ăsta, că mai bine aş dispărea cu totul…

Am viziuni cu plecarea mea: când voi şti că nu mi-a mai rămas prea mult timp – spre exemplu, dacă de fapt am SIDA, aşa cum cred că probabil am, că dacă are cineva, eu sunt acela, de ce nu –, când o să-mi vină timpul, o să plec pur şi simplu, o să-mi iau la revedere şi o să mă duc să mă arunc într-un vulcan.

Nu că ăla ar fi un loc potrivit să îngropi pe cineva, dar cimitirele astea municipale, sau, în fine, orice cimitir, ca alea de pe autostradă, sau ca cele din buricul târgului, cu toate leşurile alea şi pietrele corespunzătoare –, prea sunt primitive şi vulgare, nu-i aşa? Groapa, cutia şi piatra în iarbă? Şi-i dăm aşa un aer stilat acestui procedeu, îl găsim adecvat şi dramatic, minunat de auster, când stăm acolo lângă groapă şi coborâm cutia în pământ. E incredibil. Barbar şi rudimentar.

Deşi ar trebui să recunosc că am văzut odată un loc care părea totuşi adecvat. Mergeam – aş spune „o luasem pieptiş“ dacă am fi făcut altceva decât să fi mers, dar de vreme ce doar mergeam, nu voi folosi expresia „a o lua pieptiş“, pe care toată lumea se simte obligată s-o folosească de fiecare dată când o ia la picior şi dă de o pantă cât de mică – printr-o pădure de pe malul vreunui afluent al Amazonului numit Carapa. Eram la un picnic, cu alţi câţiva jurnalişti – doi de la revista *Reptile* – şi un grup de erpetologi, o gaşcă de americani grăsuţi experţi în şerpi, cu aparate de fotografiat, şi ajunseserăm în pădurea asta pe o cărare care şerpuia urcând, în căutare de boa constrictori şi şopârle. După vreo patruzeci şi cinci de minute prin această pădure pestriţă şi întunecată, desişul s-a spart brusc şi ne-am găsit în capul potecii, într-un luminiş, deasupra râului – şi în acel moment puteai să vezi pe bune câteva sute de mile în depărtare. Soarele apunea, şi pe cerul ăla amazonian enorm erau dâre de albastru şi oranj, pete groase din ele, amestecate lejer, ca nişte vopseluri mânjite cu degetul. Râul curgea încet dedesubt, în caramel, deasupra era pădurea, jungla, un haos de verde-broccoli cât vedeai cu ochii. Şi imediat înaintea noastră erau douăzeci de cruci albe simple, fără nimic gen vreo inscripţie. Un teren de îngropăciune pentru sătenii băştinaşi.

Şi mi-a trecut prin minte că aş putea să stau acolo, dacă ar fi să fiu îngropat, cadavrul meu putrezind astupat de ţărână, aş suporta una ca asta acolo. Cu toată priveliştea şi tot restul.

A fost o sincronizare ciudată, de asemenea, pentru că ceva mai devreme în ziua aia tocmai ce fusesem aproape sigur că o să părăsesc această lume – via piranha.

Legaserăm ambarcațiunea, un vapor de râu pe trei etaje, undeva mai la mal, și ghizii începuseră să pescuiască piranha, doar cu prăjini și fire, și pui pe post de momeală.

Piranha îi înhățau imediat. Era simplu ca bună ziua – țopăiau pe punte, pleoscăind cu fețișoarele lor furioase.

De cealaltă parte a vaporului, ghidul nostru american, un Bill cu barbă, înota. Apa, ca un ceai, făcea ca picioarele lui să arate roșii pe sub, făcând și mai deconcertant faptul că înota în mijlocul unui banc de pești piranha.

— Hai și voi! ne-a strigat.

O, Doamne, în nici un caz.

Dar toată lumea ajunsese în apă, erpetologii grăsuți erau în apă, toate picioarele mișunau prin ceaiul roșu ca sângele. Mi se spusese că piranha atacau foarte rar (deși s-au auzit cazuri), că nu avea de ce să-mi fie teamă, așa că la scurt timp după am sărit de pe punte și am început să înot și eu, relativ mulțumit că, și dacă îi pocnea pofta de peștișori, cel puțin șansele mele erau mai mari decât dacă aș fi fost în apă singur – cât stăteau ei să înfulece din altul, aveam timp să înot spre un loc sigur. De fapt am și calculat cam cât i-ar lua peștelui să mănânce alte patru persoane și cât mi-ar lua mie să ajung la mal. După trei sau patru minute, toate străbătute de panică, în care am încercat să nu ating cu picioarele fundul nămolos, reducându-mi mișcările la minimum ca să nu atrag atenția, am ieșit.

Mai târziu am încercat una din canoele scobite ale ghizilor. După ce mai mulți erpetologi au eșuat în a pluti cu ea, am fost convins că eu, fiind atât de agil, pot să vâslesc și să mă mențin la suprafață. M-am pus în canoea micuță, mi-am găsit echilibrul și am pornit-o vâslind. Și pentru o vreme mi-a ieșit. M-am depărtat de vapor, în aval, alternând loviturile mici de vâslă de-o parte și de alta, întruchipare exactă a priceperii și a grației.

Dar la vreo două sute de metri în josul râului, canoea a început să se scufunde. Eram prea greu. Luam apă.

M-am uitat în spate la vapor. Ghizii peruvieni se uitau toți, crăcănându-se de râs. Mă scufundam în apa maro, curentul mă purta la vale, și ei râdeau, ținându-se de burtă. Se distrau de minune.

Canoea s-a răsturnat şi eu am căzut în acel moment în mijlocul râului, unde apa era mult mai adâncă, într-o nuanţă de maro mai închisă. Nu-mi vedeam picioarele. M-am căţărat pe canoea răsturnată, disperat.

Eram convins c-o să mă curăţ. Da, piranha nu se atinseseră de noi acolo, lângă vapor, dar cum ai putea să fii sigur că aici n-o să ciugulească un deget? Deseori ciugulesc degete de la mână sau picior, şi asta produce sângerări, şi de acolo…

O, Doamne, Toph.

Stăteam acolo şi canoea se scufunda iar, deşi răsturnată se scufunda sub greutatea mea, şi curând aveam să intru iar cu totul în râu, râul infestat cu piranha, iar scufundarea mea avea să-i atragă – încercam din răsputeri să păstrez la minimum mişcările, călcând apa doar, ca să plutesc – şi apoi aveam să fiu devorat încet, bucăţi din gambele şi burta mea, pe urmă, după ce carnea va fi sfâşiată şi sângele va şiroi peste tot, vor veni în rafale, o sută deodată, mă voi uita în jos şi-mi voi vedea membrele copleşite de o pâclă teribilă de dinţi şi sânge şi mă vor ciuguli până mă vor curăţa până la oase, şi de ce? Pentru că a trebuit să le arăt companionilor că pot să fac ce poate să facă orice ghid peruvian…

Şi m-am gândit la sărmanul Toph, acest băieţaş sărman, la trei mii de mile depărtare, care stătea la soră-mea…

Cum am putut să-l părăsesc?

p. 200: [M]aică-mea citea un roman de groază în fiecare noapte. Le-a citit pe toate din bibliotecă. Când venea Crăciunul sau la aniversări, mereu mă gândeam să-i cumpăr unul nou, ultimul roman de Dean R. Koontz sau de Stephen King sau care mai era, dar nu puteam. Nu voiam să o încurajez. Nu puteam să mă ating de ţigările lui taică-meu, nu puteam să mă uit la cartuşul de Pall Mall din bufet. Eram genul de copil care nu putea să se uite nici măcar la *reclamele* cu filme de groază – reclama la *Magic*, filmul în care marionetele ucideau oameni, mi-a asigurat rezerva de coşmaruri pentru vreo şase luni. Aşa că nu puteam să mă uit la cărţile ei, le întorceam ca să nu le văd copertele, cu litere şi pete de sânge embosate – mai ales operele lui V. C. Andrews, cu pozele alea tumide ale copiilor ălora înfiorători, încremeniţi, luminaţi complet în albastru.

p. 380: Bill cu Beth cu Toph şi cu mine ne uităm la ştiri. E o ştire scurtă despre bunica lui George Bush. Se pare că e ziua ei.

Dezbatem pe marginea temei: cât de bătrână trebuie să fie bunica unui bărbat trecut de şaizeci de ani. Pare imposibil să mai respire.

Beth schimbă postul.

— E scârbos, a zis ea.

p. 393: [E]a trăia într-un prezent perpetuu. Trebuia să i se reamintească mereu contextul, ce a adus-o acolo, originile şi parametrii situaţiei curente. Trebuia să i se spună totul iar de zeci de ori în fiecare zi – Ce m-a făcut? A cui vină sunt? Cum am ajuns aici? Cine sunt oamenii ăştia? accidentul repovestit, schiţat în tuşe groase, să i se amintească încontinuu, dar uita mereu…

Nu uita. Nu avea, de fapt, capacitatea de a reţine informaţia…

Dar cine o are? Băga-mi-aş, era vie şi era conştientă de asta. Vocea ei cânta aşa cum cântase dintotdeauna, ochii i se căscau de mirare în faţa celor mai neînsemnate lucruri, a oricărui mărunţiş, tunsoarea mea. Da, încă ştia şi avea acces la acele lucruri pe care le-a purtat în ea de-a lungul anilor – partea aia din memorie era acolo, intactă – şi, în timp ce eu voiam să-i pedepsesc pe cei responsabili, mă bucuram de ea, şi am presupus că nu mă voi sătura niciodată să fiu cu ea, atât de aproape de pielea ei şi de sângele care zvâcnea pe sub ea, şi mă seacă de ură.

Muzica de la piscină s-a schimbat.

— O, îmi place cântecul ăsta, a zis ea, făcând un zigzag cu capul.

În încheiere, această ediţie reflectă cerinţa autorului ca epigrafele anterioare – printre care „Veşnica sete a inimii de a fi pe deplin cunoscută şi cu totul iertată." (H. Van Dyke); „[Poemele mele] ar putea leza leşul, dar leşul îmi aparţine." (A. Sexton); „Nu orice băiat aruncat la lupi devine erou." (J. Barth); „Totul va fi dat uitării şi nimic nu se va îndrepta." (M. Kundera); „De ce să nu scrii pur şi simplu ce s-a întâmplat?" (R. Lowell); „O, ia uite la mine, sunt Dave, scriu o carte! Cu toate gândurile mele în ea! La la la!" (Christopher Eggers) – să fie scoase, deoarece nu s-a văzut niciodată ca fiind genul de persoană care să folosească epigrafe.

August 1999

Mulțumiri

Autorul dorește să le mulțumească întâi și întâi prietenilor de la NASA și Forțelor Navale ale S.U.A. pentru sprijinul lor minunat și ajutorul necuantificabil în aspectele tehnice ale poveștii. *¡ Les saludo, muchachos!* El ține de asemenea să le mulțumească acelor nenumărați oameni care au extins înțelesul generozității, permițând ca numele lor reale și faptele lor să apară în această carte. De două ori mai multe mulțumiri rudelor autorului, în special surorii lui, Beth, ale cărei amintiri au fost în cele mai multe locuri mai vii și de trei ori mai multe ca ale lui Toph (se pronunță „Tof", cu *o* lung), din motive evidente. Fratele lui mai vârstnic, Bill, n-a fost dat uitării pentru că e republican. Autorul vrea să aducă la cunoștință că nu-i stă bine în roșu. Nici în roz sau în oranj, și nici măcar în galben – că doar nu e copil. Și că până anul trecut a crezut că Evelyn Waugh a fost femeie și că George Eliot a fost bărbat. Ba chiar mai mult, autorul și cei implicați în facerea acestei cărți doresc să aducă la cunoștință că da, există prea multe cărți de memorialistică în acest moment și că astfel de cărți, despre oameni reali, în opoziție cu cele care inventează oameni și lucruri, sunt inerent ticăloase și corupte, și greșite, și diabolice, și rele, dar ar dori să le reamintească tuturor că noi toți putem fi și mai răi, deopotrivă cititori sau scriitori. ANECDOTĂ: ajuns pe la jumătate cu scrierea acestei… acestor… *memorii*, o cunoștință de-a autorului l-a acostat într-un bar/restaurant cu tentă western, în timp ce autorul mânca viguros o porție de costiță cu cartofi serviți prăjiți în manieră franțuzească. Acostatorul s-a așezat pe scaun de partea cealaltă a mesei, întrebându-l ce mai e nou, ce mai *pune la cale*, la ce lucrează etc. Autorul a zis, A, păi, că el

cam lucrează la o carte, ceva de genul, alea-alea. O, perfect, a zis cunoştinţa, care purta o haină sport făcută din ceea ce părea să fie (dar s-ar putea să fi fost din cauza luminii) velur violet. Ce fel de carte? a întrebat cunoştinţa. (Hai să-i spunem, ă, „Oswald".) Despre ce e? a întrebat Oswald. Păi, ă, a zis autorul din nou plin de elocvenţă, e cam greu de explicat, cred că e ceva gen memorii… *Vai de mine!* l-a întrerupt Oswald zgomotos. (Părul lui Oswald, s-ar putea să te intereseze, era vâlvoi.) *Nu-mi spune că ai căzut în capcana aia!* (I s-au prăbuşit umerii, în stilul Dungeons & Dragons) *Memorii? Zău, nu-mi veni cu chestii din astea expirate!* A continuat aşa o vreme, folosind limbajul colocvial în vogă, până când, ei bine, autorul s-a simţit cam nasol. Până la urmă, poate că Oswald, cu haina de velur violet şi pantalonii de velur maro, avea dreptate – poate că memoriile sunt ceva Nasol. Poate că să scrii despre evenimente reale, la persoana întâi, dacă nu eşti din Irlanda şi nu ai împlinit şaptezeci de ani, e *Nasol*. Avea dreptate! Sperând că o să schimbe subiectul, autorul l-a întrebat pe Oswald, care are acelaşi prenume cu un tip care a ucis un preşedinte, la ce lucrează *el*. (Oswald e un soi de scriitor profesionist.) Autorul, bineînţeles, anticipa şi se îngrozea în acelaşi timp de proiectul lui Oswald, care trebuie că era de o importanţă înfiorătoare şi cu un scop măreţ – o reenuţare a principiilor economice keynesiene, o revizuire a lui *Grendel* (de data asta din punctul de vedere al coniferelor din zonă), mă rog. Dar ştii ce a spus el, cu părul vâlvoi şi în velur violet? Ceea ce a spus el a fost următorul lucru: un scenariu. Nu l-a pus în cursive atunci, ci o va face acum: *un scenariu*. Ce fel de scenariu? a întrebat autorul, care nu avea o problemă viscerală cu scenariile, pentru că-i plac la nebunie filmele şi aşa mai departe, cum pun ele o oglindă în faţa societăţii noastre violente şi aşa mai departe, dar pentru că se simţea deodată mult mai bine. Răspunsul: Un scenariu „despre William S. Burroughs şi cultura drogurilor". Ei bine, norii s-au risipit brusc, soarele a început să strălucească şi, încă o dată, iată ce a învăţat autorul: că, deşi ideea de a relata o poveste adevărată e proastă şi deşi ideea de a scrie despre morţii din familie şi deziluziile care rezultă de aici e com-

plet respingătoare pentru toată lumea mai puțin pentru colegii de clasă din liceu ai autorului și pentru câțiva studenți de la un curs de *creative writing* din New Mexico, există totuși idei care sunt *mult, mult mai proaste*. În plus, dacă te deranjează ideea că totul e real, ești invitat să faci ceea ce și autorul ar fi trebuit să facă și ceea ce scriitorii și cititorii fac de la începutul vremurilor:

Prefă-te că e ficțiune.

De fapt, autorul ar vrea să vă facă o ofertă. Pentru aceia dintre voi care sunteți de partea lui Oswald, o să facem așa: dacă îi trimiteți exemplarul acestei cărți, fie că e ediția cu copertă cartonată, fie cea de buzunar, el vă va trimite, contra sumei de 10 dolari (a se completa cecul pentru D. Eggers), o dischetă pe care va fi manuscrisul digital complet al acestei opere, dar cu toate numele și locurile schimbate într-o asemenea măsură, încât singurii oameni care vor mai ști care e care sunt cei ale căror vieți au fost absorbite în carte, deși vag deghizate. *Voilà!* Ficțiune! Mai mult, versiunea digitală va fi interactivă, așa cum se așteaptă să fie toate chestiile digitale (hei, ai auzit de microcipurile alea noi cât o moleculă? Cică pot cuprinde ceva gen toate funcțiile îndeplinite vreodată de computer, de când a fost inventat și până azi, într-o secundă, într-un grăunte de sare! Poți să crezi una ca asta? Păi, e așa din veci pururi: tehnologia ne schimbă felul în care trăim). În versiunea digitală, pentru început, ai posibilitatea să alegi numele protagonistului. Oferim zeci de variante, inclusiv „Scriitorul", „Autorul", „Jurnalistul" și „Paul Theroux" – sau poți să te descurci singur și să-ți inventezi unul propriu și personal! De fapt, folosind funcția caută-și-înlocuiește, pe care computerul tău sigur o are, ca cititor ar trebui să ai posibilitatea de a schimba toate numele din corpul textului, de la personajele principale până la cele mai neînsemnate apariții. (Poate să fie vorba despre *tine*! Despre tine și despre amicii *tăi*!) Aceia interesați de versiunea ficțională a acestei cărți sunt rugați să-și trimită exemplarul la OSAUGN Ofertă Specială Pentru Cei Ce Preferă Ficțiunea, c/o Vintage Books, 299 Park Avenue,

New York, NY 10171. NOTĂ: Oferta e pe bune. DEŞI: Cărţile trimise, din păcate, nu se returnează. ÎN SCHIMB: Rămân împreună cu celelalte. Mai departe: Autorul doreşte să aducă la cunoştinţă de existenţa unei planete dincolo de Pluto şi, mai mult, doreşte, pe baza propriilor lui cercetări şi credinţe, să reafirme că Pluto e planetă. *Ce-am avut cu Pluto?* Ne înţelegeam bine cu Pluto. Autorul doreşte să aducă la cunoştinţă că, deoarece această carte e întâmplător haha, ţi se permite să o pui pe liber. Autorul doreşte să aducă la cunoştinţă problema ta cu titlul. Şi el are de asemenea rezerve. Titlul pe care îl vezi pe copertă a fost un titlu câştigat la un fel de turneu de rişcă, ţinut lângă Phoenix, Arizona, în cursul unei lungi ierni în 1998. Contracandidatele, care au pierdut pe merit: *Opera sfâşietoare despre moarte şi ruşine* (adevărat, dar neatractiv); *Năucitoarea operă despre curaj şi putere* (Stephen Ambrose m-ar fi băgat în tribunal); *Memoriile unui băiat catolic* (de asemenea luat, mai mult sau mai puţin); şi *Bătrân şi negru în America* (riscant, zic unii). L-am preferat pe ultimul, aluziv atât la îmbătrânire, cât şi la un soi de *înstrăinare* americană, dar a fost trântit din prima de editor, lăsându-ne cu *Opera sfâşietoare a unui geniu năucitor*. Da, te ia de ochi. La început o iei ca valoare nominală şi te uiţi la ea. „Ăsta e exact genul de carte pe care îl căutam!“ Cei mai mulţi dintre voi, în special cei care vânează sentimentul şi melodrama, sunt loviţi de partea cu „sfâşietoare“. Alţii găsesc că partea cu „geniul năucitor“ e o recomandare bunicică. Dar apoi te gândeşti, hei!, elementele astea două merg împreună? Sau poate că ele sunt ca untul de arahide şi ciocolata, ca pledul şi păturica ecosez – nu coexistă niciodată! Ceva de genul, dacă această carte este, într-adevăr, sfâşietoare, atunci de ce să strici atmosfera cu lăudăroşenii? Sau, dacă titlul e o glumă elaborată, de ce să faci apel la sentiment? Care nu spune nimic despre falsa (reala? Nu, vei implora, te rog, nu) făloşenie a titlului luat împreună. În cele din urmă, singura explicaţie logică pe care o poţi găsi ar fi a) e un fel de glumă ieftină b) fondată pe un interes în inovaţii originale (întrebuinţat, suspectezi, doar pentru a şoca), ceea ce e c) subminat bineînţeles de aspectul de glumă ieftină şi d) zăpăcit

de senzația congelantă pe care o ai că autorul e foarte serios în ceea ce privește senzația lui că titlul e o descriere precisă a conținutului, intenției și a calității cărții. O, ptiu, mai are vreo importanță acum? La dracu', nu! Ești aici, ești înăuntru și ai pus-o de-un chef! Autorul vrea să aducă la cunoștință că, într-adevăr, a votat cu Ross Perot în 1966 și nu se rușinează câtuși de puțin, pentru că e un fan înfocat al celor bogați și demenți, în special când inimile lor sângerează, așa cum inima domnului Perot o face, chiar o face. Pe de altă parte, autorul se simte obligat să recunoască faptul că, da, succesul unei cărți memorialistice – al oricărei cărți, de fapt – are mult de-a face cu capacitatea de seducție a naratorului. În această privință, autorul oferă următoarele:

a) Că e ca tine.

b) Că, exact ca tine, la scurtă vreme după ce s-a îmbătat, adoarme.

c) Că uneori face sex neprotejat.

d) Că uneori adoarme după ce s-a îmbătat, în timp ce face sex neprotejat.

e) Că nu le-a făcut niciodată părinților lui o înmormântare cuvenită.

f) Că n-a terminat niciodată facultatea.

g) Că se așteaptă să moară tânăr.

h) Că, pentru că taică-său a fumat și a băut și în consecință a murit, îi e frică de mâncare.

i) Că zâmbește când vede bărbați tineri de culoare ținând în brațe un bebeluș.

Și ăsta e doar începutul!

Acum, autorul mai dorește să aducă la cunoștință temele principale ale acestei cărți.

a) Mirajul dispariției părinților

E visul oricărui copil și adolescent. Uneori se naște din amărăciune. Uneori se naște din autocompătimire. Uneori pentru că vrea atenție. De obicei toți acești factori contribuie. Treaba e că toată lumea ajunge la un moment dat să viseze cu ochii deschiși la moartea părinților și la cum ar fi să ajungă orfan, ca Annie sau Pippi Longstocking sau, mai

recent, ca acei naivi frumoşi şi tragici din serialul *Pe cont propriu*. Cineva îşi imaginează că, în locul dragostei dăruite imprevizibil sau, în mai multe situaţii reţinute de părinţi, atunci când aceştia nu vor mai fi, toată dragostea şi atenţia se va revărsa asupra lor, că cetăţenii, rudele, prietenii şi profesorii vor fi cuprinşi brusc de simpatie şi fascinaţie pentru copilul rămas orfan, că viaţa lui sau a ei va fi un amestec de celebritate şi patos, faima izvorând din tragedie – cel mai bun soi, de departe. Majoritatea visează la asta cu ochii deschişi, însă câţiva o trăiesc, şi această parte a cărţii are menirea să arate că, aşa cum s-a întâmplat în Pippi, se întâmplă şi în viaţa reală. Astfel, o pierdere incomparabilă produce atât un zbucium continuu, cât şi o împietrire a inimii, dar în acelaşi timp aduce şi nişte recompense pure, începând cu o libertate absolută, interpretabilă şi utilizabilă în multe feluri. Şi, deşi pare de neconceput să-ţi pierzi ambii părinţi în decurs de 32 de zile – şi aici vine replica aia din *Ce înseamnă să fii onest*: „Să-ţi pierzi un părinte, domnule Worthing, poate fi considerat ghinion. Să-i pierzi pe amândoi denotă indolenţă“ – şi să-i pierzi din cauza unor boli complet diferite (cancer, desigur, dar destul de diferit în ceea ce priveşte localizarea, durata şi proveniența), această pierdere e însoţită de un simţ al mobilităţii de nenegat, dar, bineînţeles, născător de vină, al posibilităţilor infinite, căci te trezeşti într-o lume care n-are nici podea, nici tavan.

b) Dragostea frăţească / ciudatul factor simbiotic

Acest fir va merge până la capăt şi de fapt ar trebui să fie chiar surprinzătoarea concluzie la care se ajunge la sfârşitul cărţii, marea răsplată, aşa cum a fost chestia asta: în timp ce autorul caută dragostea – vor fi unele episoade în care despre asta este vorba – şi fratele lui caută, mă rog, ce caută copiii (gumă şi mărunţiş?), şi împreună încearcă să fie normali şi fericiţi, de fapt ei probabil vor fi întotdeauna lipsiţi de succes în orice altă relaţie, având în vedere faptul că singura persoană pe care o admiră cu adevărat şi o iubesc şi o găsesc perfectă e celălalt.

c) Problema cărții
dureros, infinit de conștientă de sine

Probabil că lucrul ăsta e deja destul de evident. Problema e că autorul nu are energia sau, mai important, talentul să bată câmpii cum că asta e altceva decât el care spune tot felul de chestii, şi nu e un mincinos destul de bun să o facă în orice manieră narativă sublimată competent. În acelaşi timp, va fi clar şi onest asupra faptului că aceasta reprezintă o carte de memorii conştientă de sine, ceea ce s-ar putea să ajungeți să apreciați şi ceea ce este chiar tema următoare:

c. 2) Problema conştientizării
conştiinței de sine a cărții

Câtă vreme autorul este conştient că e autoreferențial, el este în acelaşi timp conştient şi de autoreferențialitatea conştiinței de sine. Mai mult, dacă eşti unul dintre aceia care pot să spună ce urmează să se întâmple înainte să se întâmple de fapt, ai prezis elementul care urmează: autorul intenționează de asemenea să fie limpede, evident conştient de conştientizarea propriei conştientizări a autoreferențialității. Mai mult, el este pe de-a-ntregul ştiutor, ți-a luat-o cu mult înainte în a dibui şi a recunoaşte şmecheria inerentă aici şi îți va întâmpina încercarea de a scuza cartea de irelevanță datorată menționatei şmecherii, prin a susține că şmecheria e doar un instrument, un paravan de apărare, ca să ascundă toată furia neagră, oarbă, ucigaşă şi durerea din miezul întregii poveşti, care e prea neagră şi prea orbitoare ca să o priveşti – *întoarceți… privirea!* –, dar nu mai puțin utilă, cel puțin pentru autor, chiar şi în forme caricaturizate şi condensate, pentru că te ajută să te împărtăşeşti cât mai multor oameni, crede el, să diluezi suferința şi amărăciunea şi astfel să facilitezi evacuarea lor din suflet, ceea ce reprezintă scopul următorului şir de teme:

d) Problema spunerii lumii despre suferință
ca mijloc de evacuare sau măcar de diluare a durerii

De exemplu, autorul, ceva mai târziu, petrece ceva timp relatându-şi nereuşita – deşi doar abia nereuşită – încercare de a intra şi de a apărea în emisiunea *The Real World*, în

1994, când al treilea sezon se filma în San Francisco. În acel moment, autorul a încercat să facă două lucruri: 1) să se curețe de trecut trâmbițând lumii evenimentele recente din viața lui și, astfel, împrăștiindu-și durerea, povestea lui sfâșietoare miilor sau milioanelor de telespectatori, primind la schimb o mie de valuri de simpatie și susținere, fără să mai fie singur niciodată; și 2) Să devină celebru pentru tristețile lui, sau măcar să le permită tristeților să-i înlesnească atingerea celebrității, totuși fără a diminua faptul că admiterea manipulării propriei dureri s-a făcut pentru profit, căci admiterea unei asemenea motivații, cel puțin în opinia lui, îl absolvă imediat de responsabilitatea asupra implicațiilor sau consecințelor manipulării, căci a fi conștient și deschis față de motivele pe care le ai cel puțin înseamnă că nu minți, și nimănui, mai puțin electoratului, nu-i plac mincinoșii. Tuturor ne place sinceritatea pură, mai ales dacă include recunoașterea 1) a mortalității și 2) a predilecției spre eșec. (Legate, dar nu egale.)

e) Problema punerii pe hârtie a întregii povești ca mijloc de a opri timpul dată fiind frica de moarte

și corolarul autoexplicativ al lui E)

e. 2) În adăugire la punerea pe hârtie ca mijloc de oprire a timpului, randevuuri sexuale cu vechi prieteni și iubiri din liceu ca mijloc de înfrângere a timpului și reparare a respectului de sine

f) Partea în care autorul fie își exploatează, fie își proslăvește părinții, depinde de cum privești lucrurile

g) Problema inconfundabilului sentiment, pe care îl ai după ce ți se întâmplă ceva cu adevărat ciudat sau ieșit din comun, sau ieșit din comun de ciudat, sau ciudat de cumplit, că într-un anume fel ai fost *ales*

Asta, bineînțeles, i s-a întâmplat autorului. După cele două morți și tutelă, s-a simțit brusc *supravegheat* – nu se putea gândi decât că, poate la fel cum s-ar putea gândi cineva lovit de fulger, a fost cumva ales și că după aceea viața lui a căpătat un anume scop, de cea mai serioasă importanță,

şi nu mai poate să piardă timpul, trebuie să acţioneze în acord cu destinul său, fiindcă e atât de evident, de clar că… că… *a fost ales… să conducă!*

h) Problema legăturii cu un fatalism (probabil) moştenit

Această parte se ocupă de sentimentul de nezdruncinat pe care îl poţi avea, la care te poţi gândi după ce se întâmplă ceea ce e de negândit şi de neexplicat – sentimentul că, dacă omul ăsta poate să moară, şi omul ăla poate să moară, şi dacă se poate întâmpla şi una, şi alta… ei bine, atunci, ce anume face ca nimic din toate astea să nu i se întâmple aceluia în jurul căruia toate s-au întâmplat? Dacă oamenii mor, de ce n-ar muri şi el? Dacă oamenii împuşcă oameni din maşini, dacă oamenii aruncă cu pietre de pe poduri înalte, în mod sigur el va fi următoarea victimă. Dacă oamenii contractează SIDA, sorţii spun că şi el va lua. La fel cu incendiile domestice, accidentele rutiere sau aviatice, înjunghierile aleatorii, împuşcăturile la întâmplare, anevrismul, muşcăturile de păienjeni, lunetiştii, peştii piranha, animalele de la zoo. Este confluenţa egocentrismului discutat la punctul G) şi un fel de viziune întunecată care îţi vine la îndemână când toate regulile imposibilităţii şi certitudinii ies la iveală. Astfel, începi să simţi că moartea e realmente după fiecare colţ – şi, mai precis, în fiecare lift; la propriu: că de fiecare dată când uşa unui lift se deschide, acolo se află, purtând un trenci, un bărbat înarmat cu un pistol, care va trage direct în tine, ucigându-te pe loc, şi pe bună dreptate, atât pentru că ai fost un receptacul al furiei abundente în general, cât şi pentru nenumăratele păcate, şi catolice, şi karmice. Aidoma poliţiştilor – în special acelora care dramatizează la televizor – care sunt familiarizaţi cu moartea şi care o aşteaptă să se producă în fiece clipă – nu neapărat a lor, ci moartea în general – se simte şi autorul, aflat în posesia unei dispoziţii paranoice, alcătuite din factori de mediu care o fac să pară nu doar posibilă, ci şi *probabilă*, astfel încât orice din lumea asta care adulmecă după viaţă probabil că acum amuşină după el, astfel încât zilele lui sunt peren, etern numărate, astfel încât cecul lui e mereu

pe sponci, astfel încât cartonul lui de bingo frige în permanență, astfel încât are o cruce desenată pe piept și o țintă pe spate. E amuzant. O să vezi.

Și în cele din urmă:

i) Problema memoriilor ca act de autodistrugere

Ar putea și ar trebui să fie o năpârlire, ceva ce trebuie făcut, la fel de invigorant și de necesar ca un tratament facial sau o clismă. Revelația e totul, nu de dragul ei, în sine, pentru că cele mai multe revelații despre sine sunt gunoi – *hopa!* –, da, dar trebuie să ne purificăm de gunoi, să-l aruncăm afară, să-l aruncăm într-un buncăr și să-i dăm foc, pentru că e combustibil. E combustibil fosil. Și ce facem noi cu combustibilul fosil? Păi, îl azvârlim într-un buncăr și îi dăm foc, bineînțeles. Nu, nu facem asta. Dar înțelegi ce vreau să zic. E reînnoibil la nesfârșit, se poate folosi fără să-ți scadă capacitatea de a crea mai mult. Autorul adoarme la scurtă vreme după ce s-a îmbătat. Autorul face sex neprotejat. Autorul adoarme când se îmbată, în timp ce face sex neprotejat. Iată. Asta e ceva. Ai primit ceva. Dar ce ai *primit*?

i. 2) Facila și neconvingătoarea frondă nihilistă – răspuns la: dezvăluirea completă a secretelor și suferințelor, derulată sub o formă semiadâncă, când de fapt autorul e el însuși o persoană foarte discretă în privința multor chestiuni, deși înțelege rațiunea expunerii publice a anumitor lucruri și evenimente

i. 3) Faptul că pe sub – sau poate alături de – convingerea de sine și dezgustul de sine e o anume speranță, insinuată cu mult înainte ca toate astea să se fi întâmplat

Vor mai fi și aceste filoane, care sunt mai mult sau mai puțin autoexplicative:

j) Problema derâderii sublimării ca evidență a constrângerii solipsismului

k) Problema solipsismului ca rezultat al privilegiului economic, istoric şi geopolitic

l) Dialectica lui Toph: el servind atât ca inspiraţie, cât şi ca impediment în scrierea unei cărţi memorialistice

m) Dialectica lui Toph, ii: el servind atât ca magnet, cât şi ca sămânţă de discordie (atunci când se simte nevoia), în relaţia cu femeile

Similar:

n) Dialectica pierderii părinţilor: în sensul că acest factor se pretează foarte bine la o situaţie care necesită acumulare de simpatie sau atunci când ai nevoie de o ieşire de urgenţă

Ca să nu mai menţionăm:

o) Problema care ţine de inevitabil, dată fiind situaţia cu fratele, a unei suferinţe aproape constante

p) Problema proslăvirii de sine ca formă de artă

q) Problema autoflagelării ca formă de artă

r) Problema proslăvirii de sine deghizată în autoflagelare ca o formă şi mai înaltă de artă

s) Problema autocanonizării deghizate în autodistrugere într-o mascaradă de proslăvire de sine deghizată în autoflagelare ca cea mai înaltă formă de artă cu putinţă

t) Problema căutării unui sprijin, a unui sens al comuniunii, dacă vrei, în celălalt, în cei de-o seamă, după ce te uiţi în jur şi îţi dai seama că toţi ceilalţi, mai mari decât tine, sunt fie morţi, fie ar trebui poate să fie morţi

u) Faptul că t) se îmbină chiar armonios cu problema g)

Sau, într-o formă grafică (pagina următoare):

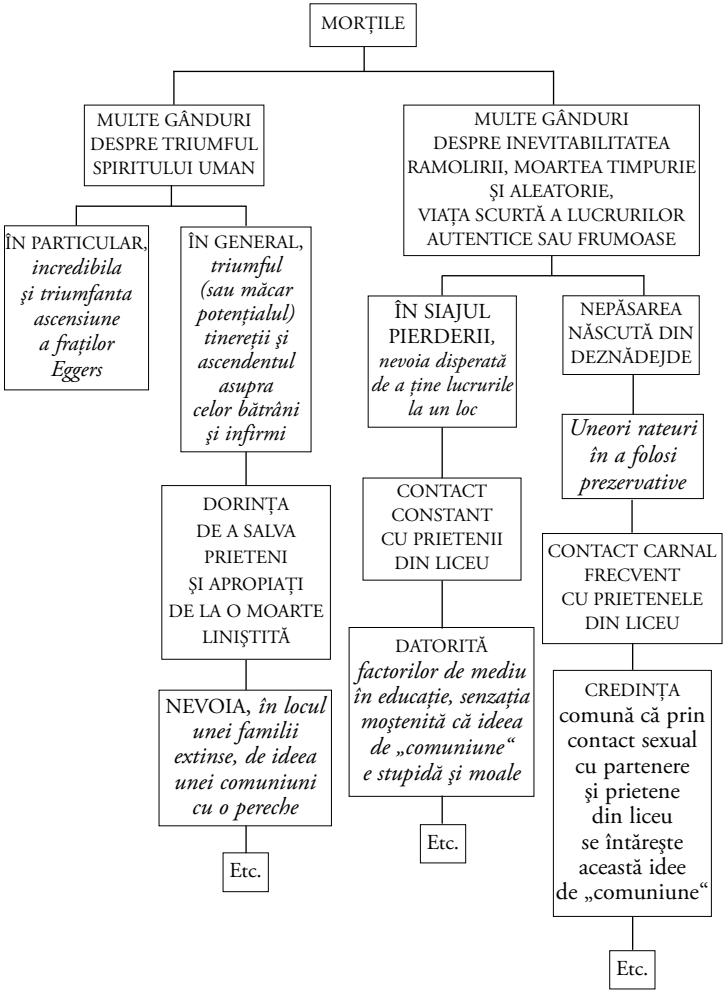
MORȚILE
MULTE GÂNDURI DESPRE TRIUMFUL SPIRITULUI UMAN
MULTE GÂNDURI DESPRE INEVITABILITATEA RAMOLIRII, MOARTEA TIMPURIE ȘI ALEATORIE, VIAȚA SCURTĂ A LUCRURILOR AUTENTICE SAU FRUMOASE
ÎN PARTICULAR, *incredibila și triumfanta ascensiune a fraților Eggers*
ÎN GENERAL, *triumful (sau măcar potențialul) tinereții și ascendentul asupra celor bătrâni și infirmi*
ÎN SIAJUL PIERDERII, *nevoia disperată de a ține lucrurile la un loc*
NEPĂSAREA NĂSCUTĂ DIN DEZNĂDEJDE
DORINȚA DE A SALVA PRIETENI ȘI APROPIAȚI DE LA O MOARTE LINIȘTITĂ
CONTACT CONSTANT CU PRIETENII DIN LICEU
Uneori rateuri în a folosi prezervative
CONTACT CARNAL FRECVENT CU PRIETENELE DIN LICEU
NEVOIA, *în locul unei familii extinse, de ideea unei comuniuni cu o pereche*
DATORITĂ *factorilor de mediu în educație, senzația moștenită că ideea de „comuniune“ e stupidă și moale*
CREDINȚA comună că prin contact sexual cu partenere și prietene din liceu se întărește această idee de „comuniune“
Etc.
Etc.
Etc.

NOTĂ: ce se vede deasupra e de fapt o parte dintr-un tabel mult mai mare, 18" x 24" (deşi nu la scară), care schițează întreaga carte, în cea mai mare parte cu litere prea mici ca să poată fi citite. Ar fi trebuit să-l primeşti la cumpărarea cărții, dar ştii tu cum e cu editurile astea. Costă 5$. Nu vei fi dezamăgit. Decât dacă eşti de felul tău dezamăgit, caz în care asta va fi o altă dezamăgire.

Autorul ar vrea de asemenea să aducă la cunoştinţă cu cât a fost plătit pentru această carte:

TOTAL (BRUT) . . . . . 100.000$

DEDUCERI
Taxa agentului literar (15%) . . . . . 15.000$
Taxe (după taxa agentului literar). . . . . 23.000$
CHELTUIELI LEGATE DE PRODUCEREA CĂRŢII
Partea de chirie, doi ani
(între 600 şi 1500$/lună) . . . . . aprox. 12.000$
Călătorie la Chicago (cercetare) . . . . . 850$
Călătorie la San Francisco (cercetare) . . . . . 620$
Mâncare
(consumată în timp ce scria cu furie). . . . . .5.800$
Mărunţişuri . . . . . 1.200$
Imprimantă laser. . . . . 600$
Hârtie . . . . . 242$
Cheltuieli poştale (ca să trimită manuscrisul, ca să primească aprobări, către sora Beth (undeva în California de Nord) şi fratele Bill (consilier la Comptroller of Texas, Austin), Kirsten (San Francisco, măritată), Shalini (locuieşte acasă, în L.A., o duce bine), Meredith Weiss (stilistă, San Diego), Jamie Carrick (în L.A., membru al echipei de management pentru Hanson, o trupă de muzică pop), „Ricky“ (San Francisco, funcţionar bancar pe investiţii – oferte publice de acţiuni în hi-tech . . . . . 231$
CD *Xanadu* – coloana sonoră a filmului
cu acelaşi nume . . . . . 14,32$
Serviciul de recuperări de informaţii (o încercare nereuşită de a obţine doi ani de jurnal ţinut cu scrupulozitate de pe un hard extern expirat) . . . . . 75$

TOTAL NET . . . . . 39.567, 68$

Ceea ce nu e chiar aşa de rău, dacă stai să te gândeşti – mai mult decât poate cheltui autorul (care nu deţine animale de companie). Drept urmare, vă face cadou o parte vouă, sau măcar câtorva dintre voi. Primii 200 de cititori ai acestei cărţi care scriu şi fac dovada că au citit şi şi-au însuşit

multele lecţii de aici vor primi fiecare câte un cec din partea autorului, în valoare de 5$, care poate fi încasat de la o bancă americană, probabil Chase Manhattan, care nu e o bancă bună – nu vă deschideţi conturi acolo. Acum: cum să dovedeşti că ai cumpărat şi citit cartea? Să zicem că facem aşa: Ia cartea, pe care trebuie să o fi cumpărat* – include bonul sau o copie a bonului – şi pune pe cineva să-ţi facă o poză când citeşti cartea sau poate folosind-o într-un scop mai bun. Mulţumiri speciale pentru a) includerea în fotografie a unui bebeluş (sau bebeluşi), pentru că toată lumea ştie cât de drăguţi sunt bebeluşii; b) includerea în fotografie a unui copil cu o limbă extraordinar de mare; c) fotografii făcute în locuri exotice (cu cartea, ţineţi minte); d) fotografii cu cartea frecată de un panda roşu, un urs mic + un mamifer care arată ca un raton, de asemenea supranumit „mai puţin panda", originar din centrul Chinei şi frecvent frecăreţ de lucruri în vederea marcării teritoriului. NU UITA SĂ: te centrezi, pe tine sau pe subiectul tău, oricare o fi el, în fotografie. Dacă foloseşti un aparat cu un obiectiv de 35 de mm cu focalizare automată, apropie-te mai mult decât ştii că e nevoie în mod normal; lentila, pentru că e convexă, te depărtează cu 3-5 metri. DE ASEMENEA: ţine-ţi hainele pe tine, te rog. Acei cititori care sunt destul de isteţi încât să fi luat un exemplar printr-un anumit trimestrial vor şti deja care e cea mai bună adresă de la care se pot primi aceşti bani gratuiţi (deşi adresa cu pricina e valabilă doar până, poate, în august 2000), şi prin urmare vor fi în avantaj, din punctul de vedere al timpului. Altfel, trimiteţi-vă stilatele fotografiile la:

---

* Nu credem că e cazul să mai menţionăm că dacă ai împrumutat cartea de la bibliotecă sau dacă citeşti ediţia de buzunar e deja mult, mult prea târziu. Dacă e să ne gândim, ai putea să citeşti rândurile astea la mult timp după, în viitorul îndepărtat – probabil că deja face parte din programa şcolară! Ia zi, cum e în viitor? Purtaţi toţi robe? Maşinile sunt mai rotunde sau mai puţin rotunde? Au apărut ligi de fotbal şi cu femei?

OFERTA OSAUGN
Vintage Books
299 Park Avenue
New York, NY 10171

Dacă în momentul în care primeşte scrisori autorul a distribuit deja cele 200 de cecuri, mai ai o şansă să te lovească norocul. Dacă fotografia e amuzantă sau numele tău, respectiv al oraşului tău sună nefericit şi dacă adaugi în scrisoare un plic autoadresat, cu timbru, îţi va pune ceva (nu bani) în plic şi ţi-l va trimite înapoi, pentru că autorul nu are cablu, şi simte nevoia să se distreze. Acum.* Autorul ar vrea să ia cunoştinţă de dorinţa-ţi de a începe cu intriga, corpul cărţii, *povestea*. Va face asta şi, contrar a ceea ce s-a spus la D), îţi va oferi, pentru vreo sută de pagini bune, fără întrerupere, proză fără conştiinţă de sine, ceea ce te va amuza şi te va întrista şi, ici şi colo, te va îmbărbăta. E gata să înceapă povestea din clipă în clipă, pentru că îşi dă seama când a venit vremea, când e momentul potrivit şi când lucrurile se află pe un făgaş bun. El ţine cont de nevoile şi sentimentele unui cititor, de faptul că cititorul are mult timp, multă răbdare – acea aparent nesfârşită futere de mamă, o interminabilă dregere de voce, poate trece cu uşurinţă ca, ba chiar *deveni*, un fel de tragere de timp plină de dispreţ, o îndepărtare a cititorilor, ceea ce nimeni nu-şi doreşte. (Sau poate…?) Aşa că mergem mai departe, pentru că autorul, la fel ca voi, vrea să meargă mai departe, în miezul chestiunii, să plonjeze direct şi să-şi revadă socotelile, pentru că e o poveste care trebuie să fie spusă, antrenând, după cum şi face, moarte şi izbăvire, enervare şi trădare. Aşa că scufunda-ne-vom, după alte câteva mulţumiri. Autorul vrea să le mulţumească curajoşilor bărbaţi şi femei care slujesc în Armata Statelor Unite ale Americii. Le doreşte tot binele şi speră că se vor întoarce curând

* O poveste interesantă: Taică-meu ne-a istorisit odată cum el şi Les, prietenul lui, au inventat o metodă, atunci când făceau o pauză în vorbire la şedinţe sau audieri (el şi Les erau avocaţi [Les, viu şi nevătămat, e şi azi tot avocat]), prin care în loc să facă „Ăăă…“ sau „Îâă…“, ziceau „Acum…“, obţinând prin acest cuvânt un dublu efect: te ajută să faci o pauză în discurs ca şi „Ăăă…“ sau Îâă…“, dar, în loc să denote o minte înceată, creează suspans pentru ce urmează, indiferent de ce-ar putea să urmeze, pentru că nici vorbitorul nu ştie încă.

acasă. Asta doar dacă ei vor să se întoarcă. Dacă le place unde sunt, speră să rămână acolo. Măcar până atunci când îşi vor dori să vină acasă. Dup-aia trebuie să vină direct acasă, cu primul avion. Autorul ar vrea de asemenea să mulţumească celor care fac benzi desenate cu răufăcători şi supereroi, cei care au inventat, sau măcar au popularizat, noţiunea de normal, o persoană cu un temperament blând transformată într-un mutant născut dintr-un accident bezmetic, mai apoi cu mutantul condus de strania hibridizare dintre cea mai scârboasă amărăciune şi cea mai revoltătoare speranţă către comiterea de fapte foarte, foarte ciudate şi prosteşti, de multe ori în numele Binelui. Cei care fac benzi desenate par să fie pătrunşi de ceva. Acum, în spiritul unui *glasnost* interpretativ, autorul vrea să te salveze de nişte bătăi de cap, expunându-ţi un ghid rudimentar pentru ceva mai mult de jumătate din metaforele ce se regăsesc în carte. (Vezi verso pagina următoare.) Autorul ar vrea de asemenea să-şi recunoască propensiunea de a exagera. Şi propensiunea lui de a vinde gogoşi pentru a da mai bine, sau mai rău, depinde ce-l avantajează mai mult la momentul respectiv. Ar vrea de asemenea să recunoască că nu, nu e el singurul care şi-a pierdut părinţii, şi că de asemenea nu e singurul care şi-a pierdut părinţii, şi a moştenit un frate mai mic. Dar ar vrea să sublinieze că de fapt e singurul care, pe lângă asta, a semnat şi un contract pentru o carte. Ar vrea de asemenea să-i mulţumească distinsului senator de Massachusetts. Şi Statului Palestinian. Şi logicii implicite a regulii mesajului instantaneu. Şi ar vrea să recunoască că şi el e, la rândul lui, conştient de hibele şi de neajunsurile cărţii, oricum le-ai numi, şi că îţi va da bobârnace în cozorocul şăpcăliei ca să le observi. Şi, dacă tot a venit vorba, ar vrea de fapt să-i mulţumească şi fratelui său Bill, în cele din urmă; fratele lui, Bill, e un om atât de bun. Şi amabilului şi încrezătorului editor al cărţii, Geoff Kloske, şi asistentei domnului Kloske, Nicole Graev, care încurcă vocalele între ele, dar altfel e foarte drăguţă. De asemenea lui C. Leyshon, A. Quinn, J. Lethem şi V. Vida, pentru domolirea temerilor, ca să nu-i mai menţionăm pe Adrienne Miller, John Warner, Marny Requa şi Sarah Vowell, ale căror lecturi ale acestei cărţi înainte

să fie citibilă au fost apreciate foarte mult (deşi, dacă e s-o luăm aşa, autorul i-a marcat lui Warner 100$, ceea ce face ca mulţumirile către el să fie oarecum în plus). Şi, încă o dată, tuturor oamenilor care apar în această poveste, mai ales domnului C.M.E., care se ştie el. În fine, autorul ar vrea de asemenea să le mulţumească domnilor şi doamnelor de la Serviciul Poştal al Statelor Unite, pentru că uneori îndeplinesc cu mare aplomb sarcini pentru care nu le mulţumeşte nimeni şi, date fiind proporţiile efortului, o fac cu o eficienţă uluitoare.

Iată aici desenul unui capsator:

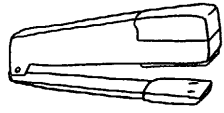

LISTA INCOMPLETĂ
A SIMBOLURILOR ŞI METAFORELOR

Soare	=	Mamă
Lună	=	Tată
Salon	=	Trecut
Nas sângerând	=	Decădere
Tumoare	=	Prevestire
Cer	=	Emancipare
Ocean	=	Mortalitate
Pod	=	Pod
Portofel	=	Siguranță
		Tată
		Trecut
		Clasă
Zăbrele	=	Echivalent-transcendental
Pat alb	=	Pântec
Mobilă, covoare etc.	=	Trecut
Ursuleț mic de pluş	=	Mamă
Toph	=	Mamă
Păpuşi	=	Mamă
Lacul Michigan	=	Mamă
		Trecut
		Pace
		Haos
		Necunoscut
Mamă	=	Mortalitate
Mamă	=	Dragoste
Mamă	=	Furie
Mamă	=	Cancer
Betsy	=	Trecut
John	=	Tată
Shalini	=	Promisiune
Skye	=	Promisiune
Eu	=	Mamă

Notă: Folosirea piesei lui Journey *Any Way You Want It* sau (*Cum îți vine ție*) nu implică nici o simbolistică.

I

În decembrie, dincolo de fereastra înaltă a băii, curtea e gri şi aspră, copacii caligrafici. Aburii din uscător se bulucesc afară din casă şi o iau în sus, spărgându-se când se rostogolesc spre cerul alb.

Casa e o uzină.

Îmi pun pantalonii la loc pe mine şi mă duc înapoi la maică-mea. Străbat holul, trec de spălător şi intru în salon. Închid uşa după mine, înăbuşind huruitul pantofilor micuți din storcător.

— Unde-ai fost? mă întreabă maică-mea.

— La baie, spun eu.

— Hmmm, face ea.

— Ce?

— Cinşpe minute?

— N-am stat atâta.

— Ai stat mai mult. S-a stricat ceva?

— Nu.

— Ai căzut înăuntru?

— Nu.

— Te-ai jucat cu ghiocelul?

— M-am tuns.

— Ți-ai admirat buricul.

— Clar. Mă rog.

— Ai spălat pe-acolo?

— Da.

Nu spălasem, de fapt lăsasem păr peste tot, ghemotoace maro răsucite care înfundau chiuveta, dar ştiam că maică-mea n-o să afle. Nu se putea ridica să verifice.

Maică-mea e pe canapea. În acest moment, nu se mişcă de pe canapea. Mai demult, până acum vreo câteva luni, când era în

putere, umbla pe picioarele ei şi conducea maşina, făcea toate treburile. După asta a fost o perioadă când şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în scaunul ei, cel de lângă canapea, făcând ocazional treburi, ieşind, una-alta. În cele din urmă s-a mutat pe canapea, dar chiar şi atunci, cel puțin pentru o vreme, chiar dacă cea mai mare parte a timpului stătea pe canapea, în fiecare seară pe la 11 îşi făcuse un obicei din a se duce la etaj, desculță, încă bronzată în noiembrie, păşind încet şi cu grijă pe covorul verde, în camera surorii mele mai mari. Dormise acolo ani de-a rândul – camera era roz şi curată, patul avea baldachin, şi cu mult timp în urmă decisese că nu mai poate dormi cu tusea lui taică-meu.

Dar ultima dată când a urcat a fost acum câteva săptămâni. În momentul de față stă în canapea, nu se mai mişcă din canapea, e culcată pe canapea în timpul zilei şi doarme acolo noaptea, în cămaşa ei de noapte, cu televizorul pornit până în zori, cu o cuvertură trasă peste ea, din vârful degetelor până la gât. Toți ştiu.

În timp ce se odihneşte pe canapea în cea mai mare parte a zilei şi a nopții, pe spate, maică-mea îşi întoarce capul să se uite la televizor şi apoi şi-l întoarce la loc ca să scuipe un fluid verde într-un receptacul de plastic. Receptaculul de plastic e nou. Timp de mai multe săptămâni a scuipat fluidul verde într-un prosop, nu acelaşi, că le schimba, păstrând mereu unul pe piept. Dar prosopul de pe piept, aveam să descopăr împreună cu soră-mea Beth după o scurtă vreme, nu era un loc chiar aşa de potrivit să scuipi fluidul verde, pentru că fluidul verde mirosea groaznic, un miros inimaginabil de penetrant. (Îți poți imagina să miroasă cumva, desigur, dar nu *aşa*.) Prin urmare, fluidul verde nu putea fi lăsat acolo, să se împută şi să se întărească în prosopul flauşat. (Pentru că fluidul se întărea într-o crustă pe prosoapele flauşate, acestea erau aproape imposibil de curățat. Aşa că prosoapele-fluid-verde erau de unică folosință, şi chiar dacă foloseai fiecare colț al prosopului, împăturindu-l şi întorcându-l, întorcându-l şi împăturindu-l, tot nu țineau mai mult de câteva zile, şi rezerva se topea văzând cu ochii, chiar şi după ce am jecmănit baia, dulapurile, garajul.) Aşa că în cele din urmă Beth a procurat, pentru ca mama noastră

să scuipe fluidul verde înăuntru, o cutie mică de plastic, care părea provizorie, ca o piesă dintr-un aparat de aer condiționat, dar ne-a fost oferită de la spital și din câte am înțeles era special făcută pentru oamenii care scuipă des fluid verde. E un recipient de plastic turnat, crem, de forma unei semiluni, care poate fi ținut la îndemână și în care poți scuipa. Poate fi așezat în jurul gurii unei persoane care stă întinsă, chiar sub bărbie, într-o manieră ce permite depozitarului de fluid corporal verde fie să-și ridice capul și să scuipe direct în el, fie să lase pur și simplu fluidul să picure, peste bărbia lui/ei, în recipientul care așteaptă dedesubt. A fost o descoperire măreață recipientul de plastic în formă de semilună.

— E comodă chestia aia, ă? am întrebat-o pe maică-mea, trecând prin dreptul ei spre bucătărie.

— Da, fenomenală, a zis ea.

Mi-am luat o înghețată din frigider și m-am întors în salon. I-au scos stomacul maică-mii acum vreo șase luni. În acel moment, nu mai rămăsese mare lucru de scos – deja îi scoseseră [aș folosi termenii medicali dacă i-aș ști] restul cu vreun an înainte. Apoi au legat [cevaul] de [ceva], sperând că au scos porțiunea deranjantă și că pot să o programeze pentru chimioterapie. Dar bineînțeles că nu scoseseră tot. Au mai lăsat ceva și a crescut, a revenit, a puit, s-a umflat, s-a înfipt într-o rână a navei spațiale. Pentru o vreme a părut că e bine, a făcut chimioterapie, și-a luat peruci și apoi părul i-a crescut la loc – mai negru, mai firav. Dar după șase luni a început să aibă iar dureri – *Să fie indigestie?* Ar putea să fie pur și simplu o indigestie, desigur, date fiind râgâitul și durerea, felul cum se frângea de spate peste masă la cină; oamenii au indigestie; oamenii iau Triferment; Hei, mami, să mă duc să-ți aduc niște Triferment? – dar când s-a internat iar și au „deschis-o" – o expresie care le place – și s-au uitat înăuntru, chestia aia se holba și ea la ei, la doctori, ca o mie de viermi zvârcolindu-se sub o piatră, ghem, lucind, udă și uleioasă – *Doamne Dumnezeule!* –, și poate nu ca niște viermi, ci ca un milion de tăiței mici, fiecare un mic oraș de cancer, fiecare cu cetățeni sălbatici, împrăștiați, fără grijă pentru mediu, fără nici un fel de legislație districtuală. Când

doctorul a deschis-o și deodată deasupra lumii de țăiței cancerogi a răsărit lumina, s-au simțit deranjați și au făcut pe nebunii. *Oprește. Nenorocita aia. De lumină.* Au sticlit la doctor, fiecare tăițel, deși un oraș în sine, având un singur ochi, un ochi diabolic și orb în mijloc, care se holba obstinat, cum doar un ochi orb poate să o facă, la doctorul de afară. *Pleacă. În Paștele. Mă-tii.* Doctorii au făcut ce-au putut, au scos tot stomacul, au conectat ce-a mai rămas, partea asta cu aia, și au cusut-o la loc, lăsând orașul așa cum era, coloniștii cu destinul lor declarat, cu combustibilii lor fosili, cu mall-urile lor și desfășurările lor suburbane, și au înlocuit stomacul cu un tub și un stativ portabil cu o pungă. E destul de drăguț stativul cu pungă. Îl cără după ea, într-un rucsac gri – arată futuristic, între o pungă de gheață sintetică și o pungă de hrană lichidă proiectată pentru călătorii în spațiu. I-am dat și un nume. Îi spunem „punga".

Mă uit cu maică-mea la TV. E un show în care atleți amatori, care în realitate lucrează în marketing sau ca ingineri, se întrec în putere și agilitate cu femei și bărbați culturiști. Cei mai mulți culturiști sunt blonzi și sunt bronzați impecabil. Arată super. Au nume care inspiră viteză și nesupunere, nume de mașini americane și aparate electronice, ceva de genul Firestar, Mercury, Zenith. E un spectacol super.

— Ce-i asta? întreabă ea, aplecându-se spre televizor. Ochii ei, micuți, tăioși, intimidanți altădată, sunt acum posaci, galbeni, stinși, mijiți – scuipatul îi face să pară într-o exasperare constantă.

— Emisiunea aia cu bătăi, zic eu

— Mmm, răspunde ea, apoi se întoarce și își ridcă capul să scuipe.

— Mai sângerează? întreb eu, sugând din înghețată.

— Mda.

Avem o hemoragie nazală. Cât am fost în baie, s-a ținut de nas, dar nu poate să-l țină suficient de strâns, așa că acum o ajut eu, îi strâng nările cu mâna liberă. Pielea ei e uleioasă, netedă.

— Ține-l mai strâns, zice ea.

— OK, zic eu.

Pielea îi e fierbinte.
Pantofii lui Toph continuă să huruie.

Acum o lună, Beth s-a trezit devreme; nu-şi aminteşte de ce. A coborât tiptil pe covorul verde, jos, în holul cu pardoseală din gresie neagră. Uşa din faţă era deschisă, închisă era doar uşa din plasă. Era toamnă şi frig, aşa că a închis uşa cu amândouă mâinile, a blocat yala cu un clic şi s-a întors spre bucătărie. A mers pe hol, apoi a intrat în bucătărie, gerul depusese pânze fine de chiciură în colţurile uşii glisante de sticlă, gerul din copacii goi din curte. A deschis frigiderul şi s-a uitat înăuntru. Lapte, fructe, pungi datate, cu o destinaţie precisă. A închis uşa frigiderului. A ieşit din bucătărie în salon, unde draperiile care acopereau fereastra mare din faţă erau trase, şi lumina de afară era albă. Fereastra era un ecran argintiu, strălucitor. A mijit ochii până i s-au obişnuit cu lumina. Pe măsură ce i s-a focalizat privirea, l-a văzut în mijlocul ecranului, la capătul aleii, pe taică-meu, în genunchi.

Nu că familia noastră nu ar avea gust, doar că familia noastră are un gust inconsecvent. Tapetul din baia de jos, deşi a venit odată cu casa, e cea mai grăitoare declaraţie decorativă, afişând modele formate din vreo cinşpe slogane şi expresii populare la vremea instalării lui. *Tot înainte*, *Merge unsă*, *A ieşit din peisaj!* – aranjate astfel încât se unesc şi se lipesc în combinaţii uimitoare. Literele sunt scrise de mână, în blocuri stilizate, roşii şi negre pe un fundal alb. Ceva mai urât nu se poate, şi totuşi tapetul e o ciudăţenie pe care vizitatorii o apreciază, mărturia unei familii fără un interes presant în a enunţa nevoi evidente de decoraţiune, şi de asemenea dovada unor clipe fericite, a unor clipe exuberante şi însufleţite din istoria Americii, care au născut un tapet exuberant şi însufleţit.

Livingul e mai degrabă clasic, de fapt chiar curat, ordonat, plin de suveniruri şi antichităţi, un covor oriental acoperind centrul pardoselii de lemn. Dar salonul, singurul în care toţi ne petrecem timp nelimitat, a fost acolo mereu, la bine şi la rău, imagine supremă a adevăratelor noastre înclinaţii. Întotdeauna a

fost vraiște, mobila concurând, prin fiecare element, cu dinții strânși și bărbia în piept, la titlul de Cel Mai Urât Obiect. Timp de doisprezece ani, fotoliile au fost portocalii-sângerii. Canapeaua tinereții noastre, cea care a interacționat cu scaunele oranj și covorul alb zdrențăros, a fost ecosez – verde, maro și alb. Salonul a avut întotdeauna aerul unei cabine de vapor, cu lambriuri de lemn, cu grinzi masive de lemn susținând, sau simulând că susțin, tavanul de deasupra. E o cameră întunecată, salvată de la un fel de decădere generală de mobilă și pereți, nu s-a schimbat mult în cei douăzeci de ani cât am locuit acolo. Mobila e copleșitor de maro și de deșelată, ca mobila unei familii de urși. Iată ultima noastră canapea, cea a tatălui meu, lungă și acoperită cu ceva care aduce cu un velur maroniu, și acolo e fotoliul de lângă canapea, care acum cinci ani a înlocuit portocalele însângerate, un mamut cu tapițerie maronie, ca al maică-mii. În fața canapelei e o măsuță de cafea făcută dintr-un trunchi de copac, tăiat în așa fel încât coaja a rămas, chiar dacă lăcuită din greu. Am adus-o cu noi, acum mai mulți ani, din California, și e, precum cea mai mare parte din mobila casei, dovada unei filozofii decorative emfatice – din cauza handicapului estetic decorativ, suntem ca acele familii care adoptă copii cu probleme și refugiați de pretutindeni – vedem frumusețea interioară și nu putem spune nu.

Unul dintre pereții salonului era și e dominat de un șemineu de cărămidă. Șemineul are o parte ca un intrând și a fost construit pentru a înlesni prepararea grătarului în interior, deși noi nu l-am folosit niciodată, în principiu pentru că atunci când ne-am mutat ni s-a spus că undeva sus pe coș locuiesc ratoni. Așa că preț de mai mulți ani partea ca un intrând a dormitat, până în ziua când, cam acum patru ani, taică-meu, posedat de același tip straniu de inspirație care l-a făcut să decoreze de-a lungul mai multor ani lampa cu picior de lângă canapea cu păienjeni și șerpi de cauciuc, a pus în el un acvariu. Acvariul, a cărui mărime a fost aleasă după o aproximare din ochi, s-a dovedit a se potrivi la fix.

— A-ha! a zis el când l-a instalat, strecurându-l direct, cu câte un centimetru rămas liber pe fiecare parte. A-ha! a fost

replica lui, şi nouă ne-a sunat ceva un pic cam prea în genul lui Fonzie venind de la un avocat cu părul alb, purtător de pantaloni în carouri.

„A-ha!“ spunea după astfel de minuni, de altfel ameţitoare în cantitatea şi capacitatea lor de a ului – în adăugire la Miracolul Potrivirii la Fix a Noului Acvariu, a fost, de exemplu, Miracolul Cablării Televizorului Prin Super Combina Stereo Pentru un Super Sunet Stereo Adevărat, ca să nu mai menţionez Miracolul Trecerii Firelor de la Nintento *Pe Sub* Covor Ca Să Nu Se Mai Împiedice Dracului Copiii De El. (Era devotat Nintendoului.) Ca să atragă atenţia asupra fiecărei minuni, stătea în faţa cui se nimerea să fie în cameră şi, în timp ce rânjea cu toţi dinţii, îşi prindea mâinile într-un gest triumfător, ridicându-le mai întâi peste un umăr, apoi peste celălalt, ca un mic cercetaş care a câştigat cu maşinuţa de el făurită cursa Pinewood Derby. Uneori, de dragul modestiei, o făcea cu ochii închişi şi capul plecat. *Eu* am făcut *asta*?

— Ratatule, spuneam noi.

— O, mai daţi-vă dracu', zicea el şi se ducea să-şi facă un Bloody Mary baban.

Într-unul din colţurile livingului tavanul e pătat în cercuri concentrice galbene şi maro, un suvenir de la ploile grele de primăvara trecută. Uşa dinspre hol se ţine doar într-una din balamale. Covorul, odată alb, din perete în perete, e tocit de tot şi n-a mai fost aspirat de luni de zile. Plasele din ferestre sunt încă ridicate – taică-meu a încercat să le lase, dar anul acesta nu a reuşit. Ferestrele de la salon dau înspre est şi, pentru că se află sub un număr de ulmi uriaşi, prin ele nu intră lumina. Lumina din salon nu e semnificativ diferită noaptea faţă de zi. În salon de obicei e întuneric.

Am venit acasă în vacanţa de Crăciun. Fratele nostru mai mare, Bill, tocmai s-a întors din D.C., unde lucrează pentru Heritage Foundation – o chestie care are de-a face cu economia europeană, privatizări, conversii. Soră-mea e acasă pentru că a stat acasă tot anul – a lăsat facultatea de drept ca să vină aici să se distreze. Când eu vin acasă, Beth iese.

— Unde te duci, o întreb de obicei.

— Afară, răspunde ea de obicei.

O țin de nas. În timp ce nasul sângerează şi noi ne chinuim să-l oprim, ne uităm la televizor. La televizor, un contabil din Denver încearcă să se urce pe un perete înainte ca un culturist denumit Striker să-l înhațe şi să-l tragă în jos. Celelalte părți ale emisiunii sunt pline de suspans – există o cursă cu obstacole, în care concurenții se întrec contracronometru, o probă în care se lovesc cu nişte vâsle cu burete în capăt, şi amândouă pot fi extrem de incitante, mai ales dacă întrecerea e strânsă, cu competitori care au sorți egali, şi miza e mare –, dar partea asta, cu cățăratul pe perete, e prea tulburătoare. Ideea unui contabil urmărit în timp ce se cațără pe un perete… nimeni nu vrea să fie vânat când se urcă pe un perete, vânat de orice, de oameni ale căror mâini îți înhață gleznele în timp ce te întinzi după clopotul din vârf. Striker vrea să se întindă să-l tragă în jos pe contabil – se întinde cât poate spre picioarele lui –, n-are nevoie decât de o priză bună, o întindere, o priză şi o trânteală – şi dacă Striker şi ale lui mâini fac asta înainte ca prăpăditul să ajungă să tragă clopotul… e partea cea mai nasoală din acest show. Contabilul se cațără repede, cu fervoare, punând picior după picior, şi pentru o secundă ai senzația că o să reuşească, pentru că Striker e mult mai jos, la două staturi de om cel puțin, dar apoi contabilul se opreşte. Următoarea priză e prea departe de locul unde se află. Aşa că *dă înapoi*, se duce în jos un pic ca să încerce un alt traseu, şi când pune piciorul înapoi e de neîndurat – suspansul. Contabilul se dă înapoi şi o ia pe partea stângă a peretelui, dar brusc Striker e acolo, de nicăieri – *nici măcar nu apărea în cadru!* –, şi îl prinde pe contabil de picior, de gambă, şi îl trânteşte şi s-a terminat. Contabilul zboară de pe perete (ataşat de frânghie, bineînțeles) şi coboară încet spre podea. N-o să mă mai uit la emisiunea asta.

Mama o preferă pe cea în care trei tinere stau pe o canapea pastel şi povestesc despre întâlnirile pe neve din pricina cărora s-au bucurat sau au avut de suferit, toate cu acelaşi bărbat. De luni de zile, mama şi Beth nu scapă nici un episod, seară de seară. Uneori cei de acolo au făcut sex unii cu alții, dar folosesc cuvinte

amuzante când vorbesc despre asta. Şi mai e şi moderatorul ăla haios, cu un nas mare şi păr negru şi creţ. E un tip nostim şi se distrează făcând emisiunea, o menţine vioaie. La sfârşitul emisiunii, burlacul o alege pe una dintre cele trei cu care vrea să meargă la o altă întâlnire. Atunci moderatorul face ceva de-a dreptul incredibil: chiar dacă el a plătit pentru cele trei întâlniri anterior descrise şi chiar dacă nu mai are nimic de câştigat făcând ceva în plus, *el le mai dă bani burlacului şi fetei şi pentru următoarea lor întâlnire.*

Mama îi urmăreşte în fiecare seară; e singurul lucru pe care-l poate urmări fără să adoarmă, ceea ce face des, moţăind şi trezindu-se de-a lungul zilei. Dar nu doarme noaptea.

— Bineînţeles că dormi noaptea, zic eu.

— Nu dorm, zice ea.

— Toată lumea doarme noaptea, zic eu – asta e o chestie a mea –, chiar dacă nu simte că-i e somn. Noaptea e mult, mult prea lungă ca să stai treaz până la capăt. Adică, au fost momente în care sunt destul de sigur că am stat treaz toată noaptea, ca atunci când eram sigur că vampirii din *Salem's Lot* – îl mai ţii minte, ăla cu David Soul şi toţi ăia? Cu oamenii spintecaţi de coarne? Mi-era teamă să mă culc, aşa că stăteam treaz toată noaptea, uitându-mă la TV-ul mic stând pe burtă, cât era noaptea de lungă, temându-mă că mă ia somnul, pentru că eram sigur că aşteaptă fix clipa aia, fix când o să adorm, să vină plutind prin fereastra mea sau pe jos prin hol să mă muşte, totul cu încetinitorul…

Scuipă în semiluna ei şi se uită la mine.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

Acvariul e tot în şemineu, dar peştii, patru sau cinci peştişori aurii cu ochii bulbucaţi şi elefantiazis, au murit acum multe săptămâni. Apa, încă luminată de deasupra de beculeţele roşietice de acvariu, e gri de la mucegai şi fecalele de peşte, ceţoasă ca un glob cu zăpadă scuturat. Mă întreb o chestie. Mă întreb ce gust are apa. Ca un sake nutritiv? Ca zoaiele din canalizare? Mă

gândesc s-o întreb pe maică-mea: *Ce gust crezi că are?* Dar n-o să găsească întrebarea amuzantă. N-o să răspundă.

— Vrei să verifici? zice ea, cu referire la nas.

Eliberez nările. Nimic.

Mă uit la nasul ei. Mai e încă bronzată de astă-vară. Pielea ei e netedă, ciocolatie.

Apoi începe sângele, mai întâi un firişor, urmat de un ţipar gros, aventurându-se afară, încet. Iau prosopul şi-l şterg tamponându-l.

— Mai curge, zic.

Leucocitele i-au ieşit puţine. Sângele nu i se coagulează cum trebuie, a zis doctorul când i s-a întâmplat ultima dată, deci, a zis, nu e voie să mai avem hemoragii. Orice sângerare poate fi ultima, a zis el. Da, am zis noi. Nu ne facem griji. Nu părea să se ivească prea multe ocazii care să-i provoace sângerări, cu stilul ei de viaţă, aşa cum o ducea, pe canapea. *O să iau obiectele ascuţite din preajma ei*, i-am zis în glumă doctorului. Doctorul n-a chicotit. Mă întrebam dacă mă auzise. M-am gândit să repet, dar apoi mi-am dat seama că probabil m-a auzit, dar ce-am zis nu i s-a părut amuzant. Şi totuşi, poate că nu m-a auzit. Mi-a trecut prin cap apoi să suplimentez gluma, să mă întrec cumva cu ea, ca să zic aşa, făcând o altă glumă, care o va aduce şi pe prima în atenţie, un fel de lovitură în doi timpi. *Gata cu bătăile cu şişuri*, aş fi zis eu. *Nu mai aruncăm cu cuţite*, aş fi dat-o eu, he he. Dar acest doctor nu prea ştie de glumă. Unele asistente da. E treaba noastră să glumim cu doctorii şi asistentele. E treaba noastră să-i ascultăm pe doctori şi, după ce-i ascultăm pe doctori, de obicei Beth le pune doctorilor întrebări punctuale – *Cât de des trebuie să ia asta? Putem să adăugăm asta la amestecul din perfuzie?* –, şi uneori mai pun şi eu o întrebare, apoi adăugăm nimică frivolitate cu o urmă de spirit. Ştiu că ar trebui să fac haz în faţa dificultăţilor; umorul trebuie să fie mereu prezent, ni s-a spus. Dar în ultimele săptămâni n-am prea mai găsit resurse. Am tot căutat chestii amuzante, dar abia dacă am găsit câteva.

— Nu pot să pornesc jocul, a zis Toph urcând de la subsol.

Crăciunul a fost săptămâna trecută.

— Ce?
— Nu pot să fac Sega să pornească.
— E deschis?
— Da.
— Ai băgat cartela cum trebuie?
— Da.
— Închide-l şi deschide-l iar.
— OK, a zis el şi s-a dus înapoi pe scări.

Prin fereastra salonului, în mijlocul ecranului alb-argintiu, se vedea taică-meu, care era în costum, un costum gri, îmbrăcat de lucru. Beth s-a oprit în uşa dintre bucătărie şi salon şi l-a privit. Copacii din curtea de peste stradă erau enormi, cu trunchiuri gri, cu ramuri înalte, iarba mică de pe peluză îngălbenită, pătată de frunzele de toamnă. El nu s-a clintit. Costumul lui, chiar şi aşa, îngenuncheat, aplecat înainte, îi venea larg pe umeri şi la spate. Slăbise mult. A trecut o maşină, o ceaţă gri. L-a aşteptat să se ridice.

Ar trebui să vezi locul unde a fost stomacul. A crescut ca un dovleac. E rotund, umflat. Ce ciudat – i-au scos stomacul şi o grămadă din zona din jur, dacă îmi amintesc bine, dar, chiar şi după ce au îndepărtat atât de mult dimprejur, arată de parcă e gravidă. Poţi să vezi gâlma chiar şi pe sub pătură. Bănuiesc că e cancer, dar n-am întrebat-o pe maică-mea, nici pe Beth. E pântecul umflat al copilului subnutrit? Nu ştiu. Nu pun întrebări. Înainte, când am zis că am pus întrebări, am mințit.

În acest moment nasul sângerează de zece minute. A mai avut o hemoragie nazală, acum vreo două săptămâni, şi ea şi Beth n-au reuşit să o oprească, aşa că Beth a dus-o la urgenţe. Personalul spitalului a ţinut-o două zile, oncologul ei, de care uneori ne place, alteori nu, a venit în vizită şi s-a uitat la diagramă şi a stat de vorbă pe o margine a patului – era oncologul ei de mai mulți ani. I-au făcut transfuzii şi i-au monitorizat numărul de leucocite. Au vrut să o ţină mai mult, dar ea a insistat să meargă acasă; era îngrozită să stea acolo, era sătulă de spitale, nu mai voia…

A ieşit simţindu-se înfrântă, deposedată, şi acum, în siguranţă acasă, nu voia să se mai întoarcă înapoi. Ne-a pus pe mine şi pe Beth să promitem că n-o să mai ajungă acolo. I-am promis.

— *OK*, am zis noi.

— Vorbesc serios, a zis ea.

Am împins-o de frunte în spate cât de mult am putut. Braţul canapelei ei e moale şi pliabil.

Scuipă. E obişnuită să scuipe, dar încă mai scoate, constrânsă, sunete ca şi cum ar voma.

— Doare? am întrebat-o eu.

— Ce să doară?

— Când scuipi.

— Nu, mă uşurează, prostule.

— Scuze.

O familie trece pe-afară, doi părinţi, un copil mic în pantaloni de schi şi hanorac, un trecător. Nu se uită în casă. E greu să-ţi dai seama dacă ştiu. S-ar putea să ştie, dar sunt politicoşi. Oamenii ştiu.

Maică-mii îi place să stea cu draperiile trase în lături ca să poată vedea curtea şi strada. În timpul zilei, afară e deseori multă lumină şi, deşi strălucirea e vizibilă din salon, cumva, lumina nu ajunge cu eficienţă înăuntru, în sensul de a pătrunde în salon vreo cantitate de lumină demnă de luat în seamă. Nu sunt un adept al draperiilor trase în lături.

Unii oameni ştiu. Bineînţeles că ştiu.

Oamenii ştiu.

Toată lumea ştie. Toată lumea vorbeşte. Aşteaptă.

Am planuri pentru ei, gălăgioşii, băgăreţii, compătimitorii, am dezvoltat fantezii elaborate cu aceia care ne văd groteşti, iar situaţia noastră, nutreţ de bârfă. Îmi imaginez strangulări – *Nţ, nţ, am auzit că* e… – gâlgâie! – gâtul se rupe – *ce-o să se întâmple cu sărmanul băie…* – poc! – văd trupuri zvârcolitoare, care se încovrigă pe jos, scuipând sânge în timp ce – *Doamne Dumnezeule, Doamne Măiculiţă, Dumnezeule, îmi pare rău, îmi pare rău!* – cerşesc milă. Îi ridic deasupra capului şi apoi dau cu ei de pământ şi-i rup cu genunchiul, şirele se frâng ca surcelele. Vezi?

îi împing pe ofensatori în cisterne cu acid şi mă uit la ei cum se zvârcolesc, ţipă în timp ce acidul îi arde, îi desface în bucăţi. Mâinile mele îi sfâşie, le smulg pielea – le smulg inima şi intestinele şi le azvârl. Strivesc capete, decapitez, încep să-i lucrez cu bâta de baseball – diversitatea şi amploarea pedepsei depinzând de ofensator şi ofensă. Aceia pe care nu îi plac sau pe care mai ales maică-mea nu-i place o păţesc cel mai rău – de obicei strangulări lungi, încete, feţele mai întâi roşii, apoi violet, apoi vinete. Aceia pe care abia îi ştiu, precum familia care tocmai a trecut, sunt scutiţi de ce e mai rău – n-am nimic personal cu ei. Îi calc cu maşina.

Suntem amândoi vag îngrijoraţi de nasul care sângerează, şi eu, şi maică-mea, dar pentru moment ţinem la ideea că nasul se va opri din sângerare. În timp ce eu o ţin de nas, ea ţine recipientul în formă de semilună, care se sprijină pe partea de sus a pieptului ei, sub bărbie.

Tocmai atunci mi-a venit o idee măreaţă. Am încercat să o fac să vorbească caraghios, aşa cum vorbesc oamenii când se ţin de nas.

— Te rog! am zis eu.

— Nu, a zis ea.

— Haide.

— Termină.

— *Ce?*

Mâinile maică-mii sunt vânoase şi puternice. Gâtul ei are vene. Are spatele pistruiat. Făcea o şmecherie ca şi cum şi-ar fi smuls degetul mare, dar de fapt nu şi-l smulgea. Ştii şmecheria? O parte din degetul mare de la mâna dreaptă e făcut să pară că ar fi de la mâna stângă, şi apoi îl faci să alunece înainte şi înapoi pe arătătorul de la mână stângă – îl lipea, îl dezlipea. E un truc tulburător, şi cu atât mai mult cu cât îl făcea mama, pentru că îi tremurau mâinile, îi vibrau, venele gâtului se umflau şi se încordau, faţa îi era cuprinsă de concentrarea firească a cuiva care încearcă să-şi smulgă degetul. Când eram copii o urmăream cu încântare şi totodată cu teroare. Ştiam că nu e adevărat, văzusem trucul de zeci de ori, dar puterea lui nu-şi pierduse intensitatea, pentru că

maică-mea era o prezență fizică unică – era numai piele și mușchi. O puneam să facă trucul pentru prietenii noștri, care la rândul lor erau oripilați și vrăjiți. Dar copiii o iubeau. Toată lumea o știa de la școală – regiza piesele de teatru la generală, avea grijă de copiii ai căror părinți treceau printr-un divorț, îi știa și îi iubea și nu se sfia să-i îmbrățișeze, mai ales pe cei timizi – era un soi de înțelegere fără efort, o completă lipsă de îndoială asupra a ceea ce făcea, care îi alina pe oameni, atât de diferită de celelalte mame, fragile și nesigure. Bineînțeles, dacă cineva nu-i plăcea, puștiul ăla o simțea pe pielea lui. Ca Dean Borris, un prichindel durduliu și blonduț de prin cartier, care stătea pe stradă și, fără să fie provocat, i-a arătat degetul când trecea cu mașina pe lângă el. „Un copil rău", o auzeam zicând și chiar vorbea serios – avea o duritate interioară și sub nici o formă nu era bine s-o iei în râs –, te tăia de pe listă până în clipa în care îți cereai scuze (din păcate, Dean nu a făcut-o), moment în care aveai să primești o îmbrățișare ca toți ceilalți. Pe cât era de puternică fizic, cea mai mare forță stătea în ochii ei, mici și albaștri, și, când îi mijea, îi mijea cu o intensitate asasină, ceea ce însemna, fără echivoc, că, dacă va fi obligată, ar fi în stare să pună în aplicare amenințarea sugerată în privire, ca să protejeze lucrul de care îi păsa, nu s-ar opri, ar trece peste tine. Dar își afișa puterea firesc, era o nepăsare încrezătoare în carnea și mușchii ei. Se tăia în timp ce toca legumele, își tăia degetul până la os, de obicei degetul mare, și sângera peste tot, pe roșii, pe tocător, în chiuvetă, iar noi ne uitam la risipa ei, pietrificați de groază, speriați că ar putea muri. Dar făcea doar o grimasă, își spăla degetul sub șuvoiul de apă de la robinet, și-l bandaja într-un șervețel și continua să taie, în timp ce sângele îmbiba încet hârtia, târându-se, așa cum se târăște sângele, afară din centrul umed al rănii.

Pe lângă televizor sunt diverse poze cu noi copii, inclusiv una cu mine, Bill și Beth, la mai puțin de șapte ani, într-o șalupă portocalie, toți cu o expresie ce trădează panică. În fotografie părem înconjurați de apă, ai zice la kilometri buni de mal – fețele noastre arată asta cu certitudine. Dar, desigur, nu suntem la mai mult de

zece metri de uscat, mama ne veghează din apa care-i vine până la glezne, în costumul ei întreg de baie maroniu cu tiv alb, şi ne face poza. E fotografia pe care o ştim cel mai bine, cea pe care am văzut-o zilnic, cu culorile ei – albastrul lacului Michigan, portocaliul bărcuţei, bronzul pielii noastre şi părul blond –, sunt culorile pe care le asociem cu copilăria. În poză, ne ţinem cu toţii de marginea bărcuţei, vrem să coborâm, vrem ca mama noastră să ne ia pe sus şi să ne scoată de acolo, înainte ca şandramaua plutitoare să se scufunde sau să fie luată de curent.

— Cum merge şcoala? mă întreabă ea.

— Bine.

Nu-i spun că m-am lăsat de facultate.

— Dar Kirsten ce face?

— Bine.

— Întotdeauna mi-a plăcut de ea. O fată drăguţă. Iute ca focu'.

Când îmi las capul pe canapea, ştiu că vine, vine ca ceva prin poştă, ceva trimis de departe. Ştim că vine, dar nu ştim exact când – săptămâni? luni? Are cincizeci şi unu de ani. Eu am douăzeci şi unu. Soră-mea are douăzeci şi trei. Fraţii mei au douăzeci şi patru şi şapte.

Suntem gata. Nu suntem gata. Oamenii ştiu.

Casa noastră stă pe gura de scurgere. Casa noastră e cea pe care o mătură tornada, micuţa căsuţă de jucărie ce pluteşte neajutorată, patetic, în pâlnia neagră şi urlătoare a tornadei. Suntem neputincioşi şi neînsemnaţi. Suntem Grenada. Din cer sunt paraşutaţi bărbaţi.

Ne aşteptăm ca în cele din urmă lucrurile să înceteze să mai funcţioneze – organele şi aparatele, unul câte unul, să-şi lase mâinile să cadă –, *Distracţia s-a terminat*, zice endocrina; *Am făcut şi eu ce am putut*, zice stomacul, sau ce a mai rămas din el; *Îi venim de hac data viitoare*, adaugă inima, cu o palmă prietenească pe spinare.

După o jumătate de oră iau prosopul, şi pentru o clipă nu mai sângerează.

— Cred că am rezolvat-o, zic eu.

— Serios? mă întrebă, privind în sus spre mine.

— Nu mai curge, zic.

Observ dimensiunea porilor ei, mari, mai ales cei de pe nas. Pielea ei a fost netedă ani întregi, în permanență bronzată, nu într-o manieră neflatantă, ci într-o manieră interesantă, având în vedere originea ei irlandeză, faptul că a fost dintotdeauna blondă…

Începe să curgă iar, un sânge gros, mai întâi încet, împestrițat cu cheaguri negre, apoi mai subțire, un roşu mai deschis. O strâng iar.

— Prea tare, zice ea. Doare.

— Scuze, zic eu.

— Mi-e foame, zice o voce.

Toph. Stă în spatele meu, lângă canapea.

— Ce? întreb.

— Mi-e foame.

— Nu pot să-ți dau acum de mâncare. Ia ce găseşti în frigider.

— Cum ar fi?

— Nu-mi pasă, orice.

— Ce avem?

— De ce nu te duci să te uiți? Ai şapte ani, poți să te uiți şi singur.

— Nu avem nimic bun.

— Atunci stai nemâncat.

— Dar îmi e foame.

— Atunci mănâncă ceva.

— Dar ce?

— Doamne, Toph, ia şi tu un măr.

— Nu vreau un măr.

— Vin' aici, sufleţel, zice mama.

— Mergem să luăm mâncare mai târziu, zic eu.

— Vino la mama.

— Ce fel de mâncare?

— Du-te jos, Topher.

Toph se duce înapoi jos.

— Se sperie de mine, zice ea.

— Nu se sperie de tine.

După câteva minute iau prosopul să-i văd nasul. Nasul s-a învineţit. Sângele nu se îngroaşă. Sângele e tot subţire şi roşu.

— Nu se coagulează.

— Ştiu.

— Acum ce facem?

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— O să se oprească.

— Nu se opreşte.

— Mai stăm un pic.

— Am stat destul.

— Mai stăm.

— Cred că ar trebui să facem ceva.

— Stai.

— Când se-ntoarce Beth?

— Nu ştiu.

— Ar trebui să facem ceva.

— Bine. Sun-o pe asistentă.

O sun pe asistentă, o sunăm când avem întrebări. O sunăm când perfuzia nu curge cum trebuie, sau când sunt bule de aer în tub, sau când pe spatele mamei apar vânătăi cât o farfurie. Pentru hemoragia nazală, asistenta ne sfătuieşte să apăsăm şi să o ţinem cu capul dat pe spate. Îi spun că am tot făcut asta şi că nu a mers. Mă sfătuieşte să pun gheaţă. Îi mulţumesc, închid telefonul, mă duc în bucătărie şi învelesc trei cuburi de gheaţă în prosop de hârtie. Mă întorc şi i le aplic pe puntea nasului.

— Au! zice ea.

— Scuze, zic eu.

— E *rece*.

— E *gheaţă*.

— Ştiu că e gheaţă.

— Păi, *gheaţa* e *rece*.

Trebuie să o strâng în continuare de nas, aşa că o strâng cu stânga, şi cu dreapta ţin gheaţa pe puntea nasului. E groaznic şi nu pot să le fac pe amândouă stând pe braţul canapelei şi încercând

să mă uit la televizor. Încerc să îngenunchez pe podea lângă canapea. Mă întind peste brațul canapelei ca să aplic gheața cu o mână și să o țin strâns cu cealaltă. Funcționează, dar după o vreme îmi înțepenește gâtul, că stau cu el sucit la nouăzeci de grade ca să văd la televizor. E ca dracu'.

Îmi vine o idee. Mă sui pe canapea, peste perne, direct pe spătar. Mă întind din vârf, pernele se dezumflă sâsâind când mă las pe ele cu toată greutatea. Mă întind în jos, brațele și privirea mea se duc în aceeași direcție, cu degetele abia ajungându-i la nas și cu capul sprijinit confortabil de spătar, cu o frumoasă priveliște spre televizor. Perfect. Se uită la mine și îșI dă ochii peste cap. Îi fac semn cu degetul mare ridicat că totul e în regulă. Apoi scuipă lichid verde în recipientul în formă de semilună.

Taică-meu nu s-a clintit. Beth a rămas la intrarea în salon și așteaptă. Era la vreo cinci metri de stradă. Îngenunchease, dar cu palmele sprijinite pe pământ, cu degetele răschirate, ca rădăcinile unui copac în malul unui râu. Nu se ruga. Și-a dat capul pe spate pentru o clipă să se uite în sus, nu la cer, ci la copacii din grădina vecinului. Era tot în genunchi. Se dusese să-și ia ziarul.

Recipientul în formă de semilună e plin. Acum sunt trei culori în recipientul în formă de semilună – verde, roșu și negru. Sângele care îi curge din nas îi curge și pe gură. Studiez conținutul recipientului, observ că cele trei fluide nu se amestecă, lichidul verde e mai vâscos, așa că sângele, acest sânge atât de subțire, bălțește deasupra. Într-un colț e un lichid negru. Poate e fierea.

— Ce e chestia aia neagră? întreb eu arătând spre ea de unde m-am cocoțat.

— Probabil că e bilă, zice ea.

O mașină trage pe alee și apoi în garaj. Ușa de trecere dintre garaj și spălătorie se deschide și se închide, apoi ușa de la baie se deschide și se închide. S-a întors Beth.

Beth merge la sală. Lui Beth îi convine când vin de la facultate acasă în weekenduri, pentru că se poate duce la sală. Are nevoie să meargă la sală, spune ea. Pantofii lui Toph huruie în conti-

nuare. Beth intră în cameră. Poartă un tricou şi colanți supraelastici. Are părul ridicat, deşi de obicei îl poartă lăsat.

— Salut, zic eu.

— Salut, zice Beth.

— Salut, zice mama.

— Ce faci cocoțat pe canapea? întreabă Beth.

— E mai simplu aşa.

— Ce?

— A avut hemoragie, zic eu.

— Căcat. Cât?

— Vreo patruzeci de minute.

— Ai sunat-o pe asistentă?

— Da, a zis să-i pun gheață.

— Data trecută n-a mers.

— I-ai mai pus gheață?

— Bineînțeles.

— Nu mi-ai zis, mami.

— Mamă?

— Nu mă duc înapoi.

Taică-meu, un om al miracolelor minore, a făcut ceva incredibil. Iată ce a făcut: acum vreo şase luni, ne-a pus să luăm loc, pe mine şi pe Beth – nu şi pe Bill, Bill era în D.C., şi nici pe Toph, care din motive destul de evidente nu a fost invitat –, în salon. Maică-mea nu era acolo, dintr-un motiv sau altul, nu-mi amintesc exact unde era – dar noi eram acolo, stând cât mai departe cu putință de obişnuitul nor de fum din jurul lui şi al țigării lui. Discuția, dacă ar fi urmat procedura standard pentru astfel de lucruri, ar fi inclus o conversație de încălzire, un schimb de replici despre lucruri în general şi despre cât de dificil îi venea să ne spună asta ş.a.m.d., dar noi abia ce începeam să ne relaxăm şi e oarecum evident că nu ne aşteptam la…

— Mama voastră o să moară.

O pun pe Beth să-mi țină locul, să țină gheața şi să-i strângă nasul. Evitând inovația mea, se aşază pe brațul canapelei, în loc să se cocoațe în vârful ei. Prosopul e îmbibat. Sângele e cald şi

umed în palma mea. Mă duc în spălător şi arunc prosopul în chiuvetă, unde aterizează pleoscăind. Îmi scutur mâna să scap de cârcei, iau un alt prosop şi scot şi pantofii lui Toph din maşină. Îi dau prosopul lui Beth.

Mă duc jos să văd ce face Toph. Mă aşez pe scări, ceea ce-mi permite să văd subsolul, o cameră de recreere transformată într-un dormitor şi apoi transformată iar într-o cameră de recreere.

— Salut, spun eu.

— Salut, zice Toph.

— Cum merge?

— Bine.

— Îți mai e foame?

— Ce?

— Îți mai e foame?

— Ce?

— Opreşte jocul ăla tâmpit.

— OK.

— Mă auzi?

— Da.

— Mă asculți?

— Da.

— Mai vrei de mâncare?

— Da.

— Vine pizza îndată.

— OK.

— Uite-ți pantofii.

— Sunt uscați?

— Da.

Mă duc sus.

— Trebuie să golim asta, zice Beth, arătând spre recipientul în formă de semilună.

— De ce eu?

— De ce nu tu?

Ridic cu grijă recipientul peste capul mamei şi merg spre bucătărie. E plin ochi. Se clatină înainte şi înapoi. La jumătatea drumului spre bucătărie vărs cea mai mare parte din el pe picior,

imediat întrebându-mă cât de acid poate să fie conținutul recipientului în formă de semilună, cu fierea şi tot restul. *O să mă ardă prin pantaloni?* Stau nemişcat şi aştept să văd dacă trece prin material, ca acidul, aşteptându-mă să văd fum, o gaură care creşte treptat – aşa cum se întâmplă când verşi sânge de extraterestru.

Dar nu arde. M-am decis oricum să-mi schimb pantalonii.

Beth o ține de nas pentru o vreme. Stă pe brațul canapelei, lângă capul mamei. Dau televizorul mai tare din bucătărie. A trecut o oră.

Nasul continuă să sângereze, aşa că discut cu Beth la bucătărie.

— Ce ne facem? şuşoteşte ea.
— Trebuie să mergem la spital, nu?
— Nu putem.
— De ce.
— Am promis.
— O, zău aşa.
— Ce e?
— Nu se poate să fie de-asta.
— Se poate.
— Ştii că se poate, dar că n-ar trebui.
— Ea aşa vrea să fie.
— Nu, nu vrea.
— Cred că aşa vrea.
— Nu, nu vrea.
— Aşa a zis.
— N-a vrut să zică.
— Ba cred că s-ar putea să fi vrut.
— În nici un caz. E ridicol.
— Ai auzit-o?
— Nu, dar chiar şi aşa.
— Ce părere ai?
— Cred că e speriată.
— Da.
— Şi cred că nu e gata. Adică, tu eşti gata?

— Nu, bineînțeles că nu. Tu?

— Nu. Nu, nu.

Beth se duce înapoi în salon. Spăl recipientul în formă de semilună, în capul meu se luptă logistici. Deci. OK. În ritmul ăsta, cu sângele ieşind încet, dar continuu, cât o să dureze de fapt? O zi? Nu, nu, mai puțin – nu e *tot* sângele, cu mult înainte ca tot sângele să se fi scurs o să fie… De fapt, n-o să aşteptăm să se scurgă *tot* sângele; după o vreme, lucrurile se strică, se… *Doamne, cât sânge?* Un galon? Mai puțin? Am putea afla. Am putea să o sunăm iar pe asistentă. Nu, nu, nu putem. Dacă întreb pe cineva, ne cer să o aducem acolo. Şi dacă ei spun că trebuie să o aducem, iar noi nu o aducem, o să ne acuze de omor. Am putea suna la Salvare să întrebăm ipotetic: „Sărut mâna, fac un raport pentru la şcoală despre sângerările lente şi…" Băga-mi-aş. Om avea destule prosoape? Dumnezeule, nu. Am putea folosi cearşafuri, cearşafuri avem destule… S-ar putea să nu dureze decât câteva ore. Ar fi destul? Ce înseamnă destul timp? Vom vorbi o grămadă. Da. O să ne adunăm cu toții. O să fim serioşi, sobri, sau o să glumim? O să fim serioşi câteva minute… OK OK OK. Băga-mi-aş, dacă o să mai avem ce să ne spunem şi… Am făcut deja aranjamentele necesare. Da, da, n-ar mai fi nevoie să discutăm detaliile. O să-l chemăm pe Toph sus. O să-l chemăm pe Toph sus? Bineînțeles, dar… o, n-ar trebui să fie acolo, nu? Cine vrea să fie acolo, la sfârşitul sfârşitului? Nimeni, nimeni. Dar ea să fie singură… bineînțeles, nu o să fie singură, tu o să fii acolo, Beth o să fie acolo, tâmpitule. Băga-mi-aş. Trebuie să-l sunăm pe Bill. Pe mai cine? Ce rude? Fără bunici, părinții ei s-au dus de mult, socrii duşi, sora ei Ruth dusă, sora ei Ann nu e moartă, dar e dusă, nu mai dă nimeni de ea, se ascunde, o țicnită hippie… Băga-mi-aş. Sunt unii care n-au mai sunat de ani de zile. Prieteni, atunci. Care? Colegele de la volei, cei de la Montessori… Băga-mi-aş, sigur o să uităm nişte oameni… Drace, o să uităm nişte oameni, oamenii vor înțelege, vor trebui să… Băga-mi-aş, în orice caz, o să plecăm, o să ne mutăm după toate astea, în Paştele mă-sii… O teleconferință? Nu, nu… țopeşte. Țopeşte, dar practic, în mod sigur practic, şi ar putea fi chiar amuzant, oamenii trăncă-

nind, o mulțime de voci, putem folosi zgomot și distracție, nu liniște, nu liniște, liniștea nu e bună – avem nevoie de zgomot. Trebuie să-i pregătim, să-i avertizăm, dar, căcat, ce să spui? „Lucrurile se întâmplă repede“ – ceva de genul ăsta, vag, dar destul de limpede, fă-o pe tăcute, totul implicit, du-te în prelungirea bucătăriei, unde urechea nu bate, spune ceva înainte ca mama să ajungă la telefon… Asta ar fi o șmecherie, toți oamenii pe fir în același timp… Va trebui să sun la compania telefonică să-mi facă un fel de teleconferință… Am semnat deja pentru genul ăsta de chestie? Apel în așteptare, desigur, dar teleconferință… probabil că nu, în mod sigur nu, băga-mi-aș… Avem nevoie de un telefon cu speaker, de asta avem nevoie. Cu asta am rezolva-o, un speaker… Aș putea face rost de unul, va trebui să mă duc până la Kmart, poate chiar să iau mașina tatei, mai rapidă decât a lui mami, mult mai rapidă… E cu schimbător? Nu, nu, e automată, dar pot s-o conduc, n-am mai condus fără schimbător până acum, dar mă descurc, nici o problemă, mașină rapidă, își dă drumul pe autostradă… Dar băga-mi-aș, o să fac binișor vreo douăzeci de minute până acolo, plus timpul de cumpărături, și ce-ar fi să nu aibă… Aș putea să sun mai întâi, bineînțeles că o să suni, tâmpitul tâmpiților, întreabă-i dacă au telefon cu *speaker*… Ar trebui să aflu ce telefon am aici, pentru compatibilitate, OK, Sony, și apoi… Dar de ce în pana mea ar trebui să mă duc eu? Beth a fost aici tot anul, are tot timpul din lume, Beth ar trebui să se ducă, bineînțeles că Beth, o să se ducă Beth, o să se ducă Beth… Dar ea n-o să să considere că telefonul cu *speaker* e necesar, o să zică las-o baltă… În puii mei, poate că ar trebui s-o dăm dracului… La dracu'. La dracu'. La dracu'. Crezi că *speakerul* chiar o să ușureze situația? Bineînțeles că nu, tot o să mai avem nevoie de abonament cu teleconferință… O să-i sunăm pe Bill, pe mătușa Jane și pe veri, pe Susie și Janie, fetele lui Ruth, poate și pe vărul Mark. Asta e. Așa că o să fie o convorbire de douăzeci de minute poate, apoi o să-l aducem sus pe Toph pentru o vreme, o vizită mică, din nou, informală, ușurică, amuzantă relaxată, relaxată, amuzantă, ușurică… Deci douăzeci de minute sau în jur de, cu Toph sus, apoi… Bine, bine, așteaptă: despre cât

timp vorbim? Cât durează nasul? Două ore poate, puțin mai mult, în mod sigur, ar putea fi o zi… Isuse, ştie cineva cât?… cei mai rezervați estimează că va dura două ore… Stai. Pot să opresc hemoragia nazală. Voi opri hemoragia nazală. Da. Găsesc eu o cale. Mai multă gheață. Schimbă-i poziția… Înclin-o invers, gravitația, da. O să strâng nasul mai tare, mai tare de data asta; probabil că înainte nu o strângeam destul de tare… Băga-mi-aş. Şi dacă nu merge? N-o să meargă. N-ar trebui să ne petrecem ultimele ore războindu-ne; nu, o să ştim şi o să-i dăm drumul – închide imediat televizorul, clar… Dar o să fie prea dramatic? Băga-mi-aş, de data asta chiar putem să fim dramatici, putem… Păi, o să o întrebăm pe ea, normal, tâmpitule, o să rămână la alegerea ei, bineînțeles, televizorul, dacă să-l stingem sau nu… e show-ul ei, bineînțeles – e un fel cretin de a o spune, „show-ul ei", atât de vulgar, câtă lipsă de respect, tâmpitul dracului. Băga-mi-aş. OK, deci ne-a mai rămas un pic de timp, putem să stăm acolo, să frecăm menta, pur şi simplu să stăm acolo, o să fie drăguț… Isuse, n-o să fie prea *drăguț*, nu cu atâta sânge peste tot… Sângele face să fie de nesuportat… Sau poate că nu, e atât de lent, sângele… O, o să dureze zile, zile întregi până când o să se scurgă, o să se scurgă destul, dar poate că va fi bine, natural, o scurgere lentă, ca o lipitoare – nu ca o lipitoare, boule, *boul pulii* – nu o *nenorocită de lipitoare, în Paştele mă-sii*… o să le spunem oamenilor cum s-a întâmplat? Nu, nu. O să fie o chestie de genul „a murit acasă", drăguță frază, fraza pe care o folosesc ei, ia gândeşte-te, ca atunci cu tipul ăla din liceu care s-a împuşcat imediat după absolvire, tipul de la orele de artă, cu ochii ăia ca ai lui Marty Feldman. De asemenea când femeia aia, cea cu cancer osos, s-a închis în casă şi şi-a dat foc. A fost incredibil. A fost curajoasă sau dezechilibrată? I-a fost mai uşor aşa, să dea foc la tot? Da. Nu. „A murit acasă." Aşa o să facem, e tot ce-o să spunem. Oamenii vor şti, în orice caz. N-o să spună nimeni nimic. Bine. Bine. Bine. Bine.

Vărs conținutul recipientului peste mâncarea adunată în scurgere. Dau drumul la apă, apoi pornesc tocătorul din conductă şi totul se toacă. O aud pe Beth în salon.

— Mamă, ar trebui să mergem la spital.
— Nu.
— Serios.
— Nu.
— Trebuie.
— Nu trebuie.
— Ce vrei să facem?
— Să stăm aici.
— Nu putem. Pierzi sânge.
— Ai spus că o să stăm aici.
— Mamă. Zău.
— Ai promis.
— E o nebunie.
— Ai promis.
— Nu poți să stai să sângerezi.
— Sun-o iar pe asistentă.
— Am sunat-o deja pe asistentă. Asistenta zice că trebuie să mergem la spital. Ne aşteaptă.
— Sună altă asistentă.
— Mamă, te rog.
— E stupid.
— Nu mă face stupidă.
— Nu te-am făcut stupidă.
— Cui i-ai zis că-i stupidă?
— Nimănui. Am zis că e stupid.
— Ce e stupid?
— Să te omoare o hemoragie nazală.
— N-o să mor de la o hemoragie nazală.
— Asistenta zice că se poate.
— Doctorul a zis că se poate.
— Dacă mergem la spital, nu mai ies.
— Ba o să ieşi.
— Ba nu.
— O, Doamne.
— Nu vreau să mă mai întorc acolo.
— Nu plânge, mamă, Doamne.

— Nu spune asta.
— Scuze.
— O să te scoatem.
— Mamă?
— Ce e?!
— O să ieşi.
— Vrei să intru acolo.
— O, Doamne.
— Uitaţi-vă la voi, ciob şi oală spartă.
— Ă?
— Vreţi să ieşiţi în seara asta, de-aia.
— Isuse.
— E ajunul Anului Nou. Aveţi planuri amândoi!
— Mamă, te rog!
— Sângerează. Dar nu avem destule prosoape pentru tot sângele. Trebuie să luăm mai multe prosoape.
— Mamă?
— Şi o să strici canapeaua.
— Unde e Toph? întreabă.
— Jos.
— Ce face?
— Se joacă cu jocul ăla.
— Ce-o să facă?
— O să vină cu noi.

Taică-meu în genunchi la capătul aleii. Beth îl urmărea, şi pentru o clipă a fost chiar drăguţ, el îngenuncheat în tabloul gri al ferestrei de iarnă. Apoi şi-a dat seama. Căzuse. În bucătărie, la duş. A alergat şi a dat cu uşa de perete, a trântit plasa în lăturoi şi a alergat la el într-un suflet.

Curăţ bancheta din spate a camionetei şi pun o pătură pe ea, apoi sprijin o pernă de o uşă şi o încui. Mă întorc în living.
— Cum o să mă sui în maşină? spune ea.
— O să te car eu, am zis.
— Tu?

— Da.
— Ha!

Îi luăm jacheta. Mai luăm o pătură. Luăm recipientul în formă de semilună. Luăm stativul de perfuzie. Încă o cămaşă de noapte. Papuci. Nişte crănţănele pentru Toph. Beth pune totul în maşină.

Deschid uşa de la subsol.

— Toph, să mergem.
— Unde?
— La spital.
— De ce?
— Pentru analize.
— Acum?
— Da.
— Trebuie să vin şi eu?
— Da.
— De ce? Pot să rămân cu Beth.
— Beth vine şi ea.
— Pot să rămân singur.
— Nu, nu poţi.
— De ce?
— Pentru că nu poţi.
— Dar de ce?
— Doamne, Toph, vino sus.
— OK.

Nu sunt sigur că pot să o ridic. Nu ştiu cât de grea o să fie. Poate să aibă o sută de kile, poate să aibă o sută cincizeci de kile. Deschid uşa garajului şi mă întorc. Dau la o parte masa din dreptul canapelei. Îngenunchez în faţa ei. Îmi trec o mână pe sub picioarele ei şi alta prin spatele ei. A încercat să se scoale.

— N-o să reuşeşti să te ridici, îmi zice.
— OK.

Mă îndoi din genunchi, mă las pe vine.

— Ia-mă de după gât, zic eu.
— Ai grijă, zice ea.

Îşi pune mâinile în jurul gâtului meu. Are palmele fierbinţi.

Îmi amintesc cum să-mi folosesc picioarele. Ţin cămaşa de noapte între palme şi dosul genunchilor ei. Nu ştiu ce aş simţi

pe pielea ei. Mi-e teamă de ce se află sub cămaşa de noapte – vânătăi, pete, găuri. Sunt vânătăi, pete, găuri… unde putregaiul a ieşit la suprafaţă? În timp ce mă ridic, îşi petrece braţul în aşa fel încât să-l poată ajunge pe celălalt în jurul gâtului, şi îşi prinde mâinile împreună. Nu e atât de grea pe cât am crezut că o să fie. Nu e atât de ciolănoasă pe cât m-am temut că o să fie. Păşesc în jurul fotoliului de lângă canapea. Odată i-am văzut pe amândoi, pe maică-mea şi pe taică-meu, pe canapea, stând amândoi pe ea. Mă îndrept prin hol spre garaj. Albul ochilor îi e galben.

— Să nu mă dai cu capul.

— Nu te dau.

— Să nu mă dai.

— Nu te dau.

Trecem de prima uşă. Tocul de lemn trosneşte.

— Au!

— Scuze.

— Auuuuuuăăă.

— Scuze, scuze, scuze. Eşti bine?

— Îhîm.

— Scuze.

Uşa de la garaj e deschisă. Aerul din garaj e îngheţat. Îşi fereşte capul şi eu o trec prin cadrul uşii. Mă gândesc la luni de miere, la pridvoare. E gravidă. E o mireasă cu burta la gură. Tumoarea e un balon. Tumoarea e un fruct, o tărtăcuţă goală. E mai uşoară decât am crezut că o să fie. Mă aşteptasem ca tumoarea să fie mai grea. Tumoarea e mare şi rotundă. Poartă chiloţii traşi peste ea, şi-a tras chiloţii peste ea, cei cu betelie elastică, ultima dată când a purtat chiloţi, înaintea cămăşilor de noapte. Tumoarea e o tumoare uşoară, goală, un balon. Tumoarea e un fruct putred, uscându-se pe margini. Sau un stup de insecte, ceva care supurează, şi neagră şi vie, ceţoasă pe margini. Ceva cu ochi. Un păianjen, o tarantulă, picioarele i se zvârcolesc afară, în metastază. Un balon acoperit de scârnă. Culoarea e culoarea mizeriei. Sau mai întunecată, mai lucioasă. Caviar. Precum caviarul în culoare şi formă şi ca mărime a componentelor. Pe Toph l-a făcut târziu. Avea pe-atunci patruzeci şi doi de ani. S-a rugat în fiecare zi la biserică

cât timp a fost gravidă. Când a fost gata, i-au tăiat burta să-l scoată, dar ea era bine, perfectă.

Cobor în garaj şi ea scuipă. Se aude sunetul gâlgâit. N-are un prosop sau recipientul în formă de semilună. Fluidul verde îi curge peste bărbie şi îi aterizează pe cămaşa de noapte. Vine şi al doilea val, dar îşi ține gura închisă, obrajii i se umflă. Are lichid verde pe față.

Uşa de la maşină e deschisă şi îi bag întâi capul. Îşi strânge umerii, încearcă să se facă mai mică, ca să intre mai bine. Mă clatin pe picioare, o strâng mai tare. Mă mişc cât pot de încet. Abia dacă mă mişc. E o vază, o păpuşă. O vază uriaşă. Un fruct uriaş. O legumă de concurs. O trec prin uşă. Mă aplec şi îi las capul pe banchetă. Se sfieşte ca o fetişcană în cămaşa de noapte, trăgând de ea în jos, conştientă de situație, ca să-şi acopere picioarele. Îşi aranjează perna proptind-o de uşă, în spatele ei, şi îşi lasă capul să alunece înapoi pe ea.

După ce se instalează, se întinde după un prosop de pe podeaua maşinii şi îl duce la gură, scuipă în el, îşi şterge bărbia.

— Mulțumesc, zice.

Închid uşa şi aştept pe scaunul pasagerului. Beth vine cu Toph, care poartă o haină de iarnă şi are mănuşi cu un deget. Beth deschide portbagajul camionetei, şi Toph se urcă.

— Ce faci, dulceață, zice mama, lungindu-şi gâtul, uitându-se în sus la el.

— Bună, zice Toph.

Beth se urcă la volan, se întoarce şi pocneşte din palme.

— O plimbărică!

Ar fi trebuit să vezi ce înmormântare a avut taică-meu. Veneau oameni, profesori de generală, prieteni de-ai maică-mii, câțiva oameni de la taică-meu de la cabinet, nu-i ştia nimeni, părinți de-ai prietenilor noştri, toți pachet, îndesându-se înăuntru, cu ochii sticloşi de la frig, scuturându-şi zăpada de pe pantofi pe preşuri. Era a treia săptămână din noiembrie şi un ger prematur, şoselele acoperite de zăpadă, cea mai rea din ultimii ani.

Toți musafirii păreau şocați. Toți ştiau că maică-mea e bolnavă, se aşteptau la asemenea lucruri din partea *ei*, dar asta, asta

era o surpriză venind din partea lui. Nimeni nu ştia ce să facă, ce să spună. Nu că îl ştiau mulți – el nu prea socializa, cel puțin nu în oraş, îşi menținuse o mână de prieteni –, dar o ştiau pe maică-mea şi se simțeau de parcă erau la înmormântarea soțului unei fantome.

Eram stânjeniți. Totul era atât de țipător, atât de grotesc – iată-ne, invitându-i pe toți să vină să ne vadă în mijlocul dezintegrării noastre. Le-am zâmbit şi le-am strâns mâna tuturor la intrare. *O, sărut mâna!* i-am zis doamnei Glacking, învățătoarea mea din clasele I-IV, pe care n-o mai văzusem de mai bine de zece ani. Arăta bine, arăta la fel. Adunați grămadă în living, eram timizi şi umili, încercând să părem vioi. Maică-mea, într-o rochie cu imprimeu floral (era cea mai bună piesă vestimentară care să-i ascundă aparatura intravenoasă), încerca să reziste şi să-i primească pe oaspeți, dar curând a trebuit să se aşeze, rânjindu-le tuturor de jos, bună bună, mulțumesc mulțumesc, ce mai faceți? M-am gândit să-l trimit pe Toph în altă cameră, o dată pentru binele lui propriu, iar în al doilea rând ca să-i scutesc pe musafiri de privelişte a unui tablou atât de oribil, dar chiar atunci a dispărut cu un prieten.

Preotul, un necunoscut corpolent îmbrăcat în negru şi alb plus acel verde-neon bisericesc pe care îl folosesc ei, bâjbâia. Taică-meu fusese ateu, şi astfel părintele, care îl ştia pe taică-meu doar din ce i se spusese cu o oră în urmă, vorbea despre cât de mult îi plăcuse lui taică-meu munca lui (*Aşa* o fi fost? ne miram noi, fără să avem vreo idee într-un sens sau altul) şi despre cât de mult i-a plăcut golful (asta aşa era, ştiam prea bine). Apoi s-a ridicat Bill. Era frumos îmbrăcat; ştia să poarte un costum. A făcut câteva glume, o zeflemea deşteaptă, un pic cam prea deşteaptă, poate, un pic cam prea câteva-glume-ca-să-încălzim-atmosfera (la vremea respectivă ținea des discursuri în public). Eu şi Beth am înghiontit-o solidari de câteva ori pe maică-mea, în continuare stânjeniți, încercând mereu să facem haz pe spinarea lui, batjocorindu-i zelul putregăios. Şi apoi am ieşit unul după altul, cu toții urmărindu-i mamei paşii atenți, ea zâmbindu-le tuturor, fericită să-i vadă pe toți, pe toți aceşti oameni pe care nu i-a mai văzut de mult. Ne-am învârtit un pic în hol şi le-am spus tuturor că o

să facem o mică petrecere acasă, avem mâncare multă, pe care ne-a adus-o lumea, apropo, mulțumim, dacă cineva vrea să vină.

Mulți au venit, prieteni de-ai maică-mii, de-ai lui frate-meu, de-ai soră-mii, prieteni din liceu şi de la facultate, veniți acasă pentru Ziua Recunoştinței, şi cu toată lumea aia acolo, cu întunericul care se lăsa, cu iarna de-afară, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului încercând să transform ceea ce părea o treabă mohorâtă în ceva amuzant. Am propus să luăm nişte bere – *Ar trebui să luăm o ladă, frate*, i-am şoptit lui Steve, un prieten din facultate –, dar nu s-a dus nimeni. M-am gândit că ar trebui să ne îmbătăm, nu că ne-ar fi scos din starea mizerabilă, ci doar ca să – era o petrecere, nu?

Bill plecase din D.C. cu o prietenă de care nu ne plăcea. Kirsten era geloasă din cauza lui Marny, o prietenă de-a mea de mai demult, care era acolo. Stând în salon, încercam să jucăm Trivial Pursuit, încă la patru ace, dar nu prea ne distram, mai ales că nu aveam bere. Toph se juca pe Sega cu un prieten la subsol. Mama stătea în bucătărie, în timp ce fostele ei colege de la volei stăteau în jurul ei, bând vin, râzând tare.

A trecut şi Les. Era singurul prieten al lui taică-meu pe care îl cunoşteam, despre care am auzit vreodată ceva. Cu ani în urmă, fuseseră colegi la o firmă de avocatură din oraş, şi chiar şi după ce au plecat şi s-au dus fiecare în altă parte, din când în când mai făceau naveta împreună la Chicago. Când am văzut că Les şi soția lui îşi iau hainele şi eşarfele ca să plece, eu şi Beth l-am întâmpinat la uşă, mulțumindu-i. Les, un om amabil şi amuzant, a cotit-o cu discuția spre felul în care şofa taică-meu.

— A fost cel mai bun şofer pe care l-am văzut vreodată, a zis Les plin de admirație. Atât de lin, atât de sigur pe el. Era incredibil. Era în stare să vadă cu trei sau patru mişcări înainte, putea să conducă doar cu un deget.

Eu şi Beth înghițeam tot. N-auziserăm niciodată ceva despre tatăl nostru, nu ştiam nimic despre el în afară de ceea ce văzuserăm şi singuri. I-am cerut lui Les să ne spună mai multe, orice. Ne-a povestit despre cum taică-meu îi spunea lui Toph „remorca".

— Da, multă vreme nici nu i-am ştiut numele, a zis Les, scuturându-şi umerii ca să-i intre haina mai bine. Mereu „remorca".

Les era mare, măreț. N-auzisem niciodată acest termen. Nu se folosea în casă, nici măcar o dată. Mi l-am imaginat pe taică-meu spunându-l, mi-i imaginam pe el și pe Les într-un restaurant pe Wacker, taică-meu spunându-i lui Les glume despre Stosh și Jon, cei doi pescari polonezi. Voiam ca Les să mai rămână. Voiam ca Les să-mi spună ce credea taică-meu despre mine, despre noi, restul, dacă știa că are probleme, dacă o lăsase moartă (de ce o lăsase moartă?). Și, Les, de ce s-a mai dus la muncă până cu câteva zile înainte să moară? Știai asta, Les? Că se dusese la muncă cu patru zile înainte? Știai? Ce știa? Ți-a zis? Ce ți-a zis despre toată povestea asta?

L-am întrebat pe Les dacă n-ar vrea să treacă să ia cina cu noi la un moment dat. A zis că da, bineînțeles. Sună, oricând.

Nu știam că ultima dată când l-am văzut pe taică-meu va fi ultima dată când îl văd. Făcea un tratament sever. Venisem de la facultate să le fac o vizită, dar, pentru că era la scurt timp după ce i se pusese diagnosticul, nu am luat în seamă. Fusese acceptat să facă niște teste și tratamente, să mai capete putere și să se întoarcă acasă peste câteva zile. Venisem la spital cu mama, Beth și Toph. Ușa de la salonul lui taică-meu era închisă. Am deschis-o cu putere și înăuntru era fum. Terapie intensivă. Ferestrele erau închise și ceața era deasă, duhoarea inevitabilă, și în mijloc era taică-meu, care se arăta fericit să ne vadă.

Nimeni n-a vorbit prea mult. Am stat poate zece minute, strânși în colțul îndepărtat al camerei, dându-ne silința să stăm cât mai departe de fum. Toph se ascundea după mine. Două lumini verzi licăreau în mașinăria de lângă tata, alternativ, deschis, închis, deschis, închis. O lumină roșie stătea ferm aprinsă.

Taică-meu era culcat în pat, sprijinit de două perne. Stătea cu picioarele încrucișate, relaxat, cu mâinile sub cap. Rânjea de parcă câștigase cel mai mare premiu din istoria omenirii.

După o noapte la Urgențe și după o zi la terapie intensivă, maică-mea a ajuns într-o cameră bună, o cameră cu ferestre enorme.

— Asta e camera morții, a zis Beth, uite, îți dau tot spațiul ăsta, cameră pentru rude, cameră de dormit…

Mai e un pat în cameră, o canapea mare exensibilă, şi noi suntem toți în pat, cu hainele pe noi. Am uitat să-mi schimb chiloții înainte să plecăm şi pata de pipi e maro, cu margini negre. E târziu. Mama doarme. Toph doarme. Canapeaua nu e comodă. Barele de metal de sub saltea împung.

Deasupra patului ei e o lumină aprinsă, care creează un efect de halo chihlimbariu mult prea dramatic în jurul capului ei. O maşinărie din spatele patului în care stă seamănă cu un acordeon, dar e bleu. E vertical şi se întinde şi se adună, scoțând un sunet de aspirație. Se aude zgomotul ăsta, şi sunetul respirației, şi bâzâitul aparatelor, şi bâzâitul caloriferului, şi Toph respiră, aproape şi constant. Respirația mamei e disperată, neregulată.

— Toph sforăie, zice Beth.

— Ştiu, zic eu.

— Copii pot să sforăie?

— Nu ştiu.

— Ascult-o cum respiră. E foarte inegal. Îi ia mult pentru fiecare respirație.

— E groaznic.

— Da. Uneori îi ia vreo douăzeci de secunde.

— Te ia de cap, în pana mea.

— Toph dă din picioare în somn.

— Ştiu.

— Uită-te la el. Doarme tun.

— Ştiu.

— Trebuie să-l tundem.

— Da.

— Drăguță cameră.

— Deşi n-are televizor.

— Da, ciudat.

După ce mare parte din musafiri au plecat, eu şi Kirsten ne-am dus în baia părinților. Patul scârțâia, şi nu voiam să dormim

acolo oricum, felul în care mirosea, a taică-meu, pernele şi pereţii îmbibate de miros, mirosul gri al fumului. Singurul motiv pentru care vreunul dintre noi a intrat vreodată acolo a fost fie ca să-i fure mărunţiş din sertar, fie ca să iasă pe fereastra lor pentru a se urca pe acoperiş – trebuia să ieşi pe fereastra lor ca să te sui pe acoperiş. Toţi din casă dormeau, jos sau prin diverse încăperi, şi noi eram în dressingul părinţilor mei. Am adus pături şi perne în zona mochetată dintre dulap şi duş şi ne-am întins pătura pe jos, în faţa uşilor glisante, cu oglinzi, ale dulapului.

— E ciudat, a zis Kirsten.

Am cunoscut-o pe Kirsten la facultate, ne întâlneam de multe luni şi mult timp am tot ezitat – ne plăceam mult, dar mă aşteptam ca cineva atât de normal şi de drăguţ să se prindă cam ce hram port una-două – până într-un weekend, când a venit cu mine acasă şi ne-am dus la lac, şi i-am spus că maică-mea e bolnavă, i s-a pus un diagnostic, şi ea mi-a spus că asta e ciudat, pentru că maică-sa are o tumoare la creier. Ştiam că tatăl ei s-a dus când ea era destul de mică, că începuse să lucreze încă de când avea paisprezece ani, ştiam că e puternică, dar apoi au fost aceste cuvinte care au venit dinspre chipul ei, aceste cuvinţele tenebroase. Din acel moment am fost mult mai serioşi.

— Prea ciudat, a zis ea.

— Nu, e bine, am zis, dezbrăcând-o.

Toţi dormeau peste tot – mama în camera lui Beth, prietenul meu Kim pe canapeaua din living, prietenul meu Brooke pe canapeaua din salon, Beth în fosta mea cameră, Bill la subsol, Toph în camera lui.

Am fost tăcuţi. N-a mai rămas nimic pe niciunde.

Beth îşi aminteşte prima, cu o tresărire de uimire, în mijlocul nopţii. Am fost vag conştienţi de asta, în ultimele zile, dar apoi am uitat, până acum, la 3.21 a.m., că mâine… azi… e ziua ei.

— Rahat.

— Şşş.

— Nu ne aude. Doarme.

— Ce-ar trebui să facem?

— Au aici un magazin de cadouri. N-o să-şi dea seama că aproape am uitat.

— Da. Baloane.

— Flori.

— Semnăm în numele lui Bill.

— Da.

— Poate un animăluţ de pluş?

— Doamne, e prea evident.

— Ce altceva am putea face?

— Au!

— Ce?

— Toph tocmai mi-a tras un şut.

— Se întoarce în somn. La o sută optzeci de grade.

— Ai auzit?

— Ce?

— Ascultă!

— Ce?

— Şşş. Nu respiră.

— De cât timp?

— De-o veşnicie parcă.

— Băga-mi-aş.

— Stai. A început acum.

— Doamne, e ciudat.

— E groaznic.

— Poate că ar trebui să aşteptăm până ajungem acasă să facem chestia cu cadoul.

— Nu, trebuie să-i luăm ceva.

— Nu-mi place că suntem la etajul unu.

— Da, dar e o cameră drăguţă.

— Nu-mi plac veiozele la capul patului.

— Da.

— N-ar trebui să tragem draperiile?

— Nu.

— Dar dimineaţă?

— Nu, de ce?

La 4.20 Beth doarme. Mă ridic şi mă uit la mama. I-a crescut iar părul. N-a avut păr multă vreme. A avut cinci peruci, cel puțin, de-a lungul mai multor ani, toate triste, aşa cum sunt toate perucile. Una era prea mare. Una era prea neagră. Una era prea buclată. Una era prea decolorată. Totuşi, toate păreau mai mult sau mai puțin adevărate. Treaba ciudată era că părul ei din acel moment era adevărat, dar crescuse la loc mult mai cârlionțat decât părul ei pe care-l ştiam, şi chiar mai cârlionțat decât cea mai cârlionțată perucă. Şi mai închis. Părul ei arăta acum ca o perucă mai mult decât oricare dintre peruci.

— Ciudat cum ți-a crescut iar părul la loc, i-am zis.

— Ce-i ciudat la el?

— Păi, e mai negru ca înainte.

— Nu e.

— Ba sigur că e. Părul tău era cărunt aproape în întregime.

— Nu, nu era. Îl decoloram.

— Asta a fost acum zece ani.

— N-a fost niciodată cărunt.

— Fie.

Mă las la loc pe spate. Respirația lui Beth e profundă, liniştită. Tavanul arată ca laptele. Tavanul se mişcă încet. Colțurile tavanului sunt mai întunecate. Tavanul arată ca frişca. Bara de fier care împarte şi susține salteaua ne împunge în spinare. Tavanul e fluid.

Când taică-meu era la terapie intensivă, cam la o zi şi ceva după ce ne-a dat semnalul de „stop joc“, i s-a adus un preot, probabil pentru a-i administra ultima spovedanie şi împărtăşanie. După ce s-a prezentat şi i-a făcut cunoscut scopul vizitei, preotul a fost concediat una-două, trimis la plimbare. Când doctorul ne-a povestit episodul mai târziu – ajunsese un fel de legendă pe etajul respectiv – a făcut şi o referire la axioma care neagă existența ateilor în aşa-zisele tranşee:

— Se spune că nu există atei în tranşee, ne-a zis doctorul privind în podea, dar… *ehe!*

Nu l-a lăsat pe popă să spună nici un fel de rugăciune, cât de mică, o Ave Maria, ceva acolo. Preotul venise probabil ştiind că taică-meu nu e un bun creştin, că n-are nici o treabă cu biserica. Dar, crezând că-i face un bine, i-a oferit o şansă să se căiască, un bilet loto de unu la o mie spre izbăvire. Dar, vezi tu, taică-meu avea pentru religie la fel de multă răbdare câtă avea pentru petiționarii care sunau la uşă. Le deschidea uşa, oferindu-le rânjetul lui țeapăn, de beţiv, spunea nu mulțumesc iute şi vioi, apoi închidea uşa ferm. Ceea ce a făcut şi cu sărmanul şi manieratul preot: şi-a rânjit rânjetul larg şi, nefiind în stare să se ridice şi să-i arate bietului om partea uşii bătută de ploaie, a zis doar atât:

— Nu, mulțumesc.

— *Dar, domnule Eggers…*

— *Nu, mulțumesc, la revedere*.

O vom scoate în câteva zile. Eu şi Beth am jurat să o scoatem, am plănuit să forțăm ieşirea, chiar dacă doctorii spun nu; o s-o ascundem sub o targă pe roți, o să ne dăm drept doctori, o să purtăm ochelari de soare şi o s-o tulim şi o s-o ducem la maşină, şi eu o s-o ridic şi Toph o să producă o diversiune, dacă e nevoie, ceva, un dans scurt sau ceva; şi apoi sărim în maşină şi duşi suntem, o s-o aducem acasă, triumfători – *am reuşit! am reuşit!* –, şi o să luăm un pat de spital şi o să-l punem în living unde e canapeaua. O să angajăm o asistentă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru – de fapt, patul şi sora vor fi aranjate de o femeie, doamna Rentschler, care înainte locuia peste drum, în casa la a cărei grădină se uita taică-meu, îngenuncheat, o femeie care s-a mutat de mult, dar doar într-o altă parte a oraşului, aşa că, gata, o să vină, face parte din programul filantropic al spitalului, şi ea o să aranjeze să vină şi o să ne îmbrățişeze şi nouă o să ne placă de ea, deşi nu am cunoscut-o înainte. Una dintre asistente va fi o negresă durdulie, între două vârste, din North Chicago, care o să vorbească cu accent sudist şi care o să vină cu Biblia ei şi o să plângă, uneori, în hohote. O să fie una tânără, din Rusia, care se va prezenta ursuz şi îşi va îndeplini sarcinile într-o manieră repezită şi precipitată şi o să moțăie când noi nu suntem

atenți. Va fi și o asistentă care va veni într-o zi, și a doua zi nu se va mai întoarce. O să fie și prietenele mamei, care vor veni în vizită, machiate și îmbrăcate în haine de blană. Mai e și doamna Dineen, o veche prietenă de familie, care va veni din Massachusetts pentru o săptămână, pentru că vrea să fie aici, să o vadă iar pe mama, și o să doarmă la subsol și o să ne vorbească despre spiritualitate. O să ningă abundent. Asistentele o vor spăla pe mama când noi nu suntem în cameră sau nu suntem treji. Vor sta cu ea pe schimburi. Vom intra în cameră la orice oră din zi sau din noapte și, dacă mama nu e trează, vom încremeni, apoi ne vom pregăti, apoi ne vom duce la ea și ne vom pune mâna la gura ei sa verificăm dacă respiră. Într-o zi ne va lăsa să o invităm pe Jane sora ei, și o să-i plătim avionul, la țanc. Când mătușa Jane, ajunge lângă pat, după ce am luat-o de la aeroport, mama, care în acest moment nu s-a mai ridicat în capul oaselor de zile întregi, va țipa ca un copil trezit dintr-un coșmar și își va îmbrățișa sora, care va zâmbi și va ține ochii închiși. Va fi un șir nesfârșit de vizitatori, care se vor așeza nonșalanți alături de mama și vor trăncăni despre evenimente recente, pentru că, pentru că o persoană pe moarte nu vrea să vorbească despre moarte, ar prefera mai bine să audă despre cine divorțează, ai cui copii sunt la dezintoxicare sau vor ajunge acolo curând. Se vor coace la cuptor bunătăți. Va veni părintele Mike, un preot tânăr, roșcat, care vrea să fie limpede că nu o să încerce să convertească pe nimeni și care o să-și țină slujba chiar dacă mama va sta în pat, o să sară peste partea cu biscuitul, pentru că ei îi lipsește stomacul, iar doamna Dineen se va împărtăși și ea; voi privi o parte din toată povestea din bucătărie, în timp ce păzesc la cuptor o pizza congelată. O să aducem rozariul din biroul de sus. O să aprindem lumânări ca să camuflăm mirosul pe care îl emană prin toți porii, după ce ficatul a încetat să-i mai funcționeze. Vom sta pe pat lângă ea și o vom ține de mâini, care sunt fierbinți. Se va ridica brusc în miez de noapte, vorbind tare, nedeslușit. Toate cuvintele ei vor fi considerate ultimele, până când vor fi urmate de altele. Când Kirsten va trece prin cameră la un moment dat, ea se va ridica brusc și va insista să-l vadă pe bărbatul gol din acvariu. Noi

o să ne abținem să nu râdem – ea va insista cu bărbatul gol pentru mai multe zile –, şi Kirsten, cu un anume grad de seriozitate, se va duce la acvariu să se uite, un gest pe care mama îl va lua, mai întâi dând ochii peste cap, apoi cu un zâmbet de satisfacție adâncă, ca pe o izbândă. Apoi se va lăsa iar pe spate şi în câteva zile i se va usca gura, buzele i se vor crăpa şi vor face coji şi sora i le va unge cu un strugurel. O să folosească morfină. Între părul ei, care pentru un motiv anume va continua să arate destul de ciudat, afânat, şi pielea ei, mătăsoasă, bronzată-şi-gălbuie şi buzele ei lucioase, ea o să arate minunat. Va purta pijamaua de satin pe care i-a adus-o Bill. O să cântăm. Beth o să cânte Pachelbel şi, când asta o să pară un pic cam prea mult, o să punem nişte piese New Age line, trimise de sora lui taică-meu, mătuşa Connie, care trăieşte în Marin County cu un cacadu vorbitor. Morfina picurătoare n-o să fie de ajuns. O să cerem iar şi iar, tot mai multă. În cele din urmă o să primim destulă şi o să putem să stabilim noi dozajul, şi curând o să-i administrăm de fiecare dată când geme, permițându-i să se scurgă prin tubul transparent în ea şi, când o facem, gemetele încetează.

O să ieşim atunci când vor veni să o ia, şi când ne vom întoarce în salon vom observa că şi patul a dispărut. O să mutăm canapeaua la loc, lipită de perete, unde a fost înainte să aducem patul. Câteva săptămâni mai târziu, un prieten o să aranjeze o întâlnire pentru Toph cu Chicago Bulls, după ce s-au antrenat la o sală în Deerfield, şi Toph o să-şi aducă toate cartonaşele cu baschetbalişti, unul sau două cu fiecare dintre ei, cele mai multe cu tinere speranțe, acelea valorând cel mai mult, astfel că jucătorii pot să le semneze şi să le facă şi mai valoroase. O să ne uităm la ei, dându-ne coate, de dincolo de geam şi apoi, după antrenament, iată-i, în trening – au ieşit special, li s-a cerut să o facă –, şi Scottie Pippen şi Bill Cartwright o să-l întrebe pe Toph, în timp ce îi semnează pe cartonaşe cu o cariocă pe care a adus-o de acasă, de ce nu e la şcoală, fiind miercuri sau luni, sau ce altă zi o să fie, şi el o să dea din umeri – eu şi Beth o să-l luăm de la şcoală din când în când în primăvara aia, când mai apare câte

ceva sau în fine, pentru că, deşi vrem să menţinem un aer de normalitate, de cele mai multe ori o să spunem dă-o-n mă-sa şi el o să fie atât de fericit, o să radieze de bucurie că s-a întâlnit cu cei de la Bulls, acum are cartonaşele astea jenant de valoroase şi în drum spre casă vorbim despre cum să le autentificăm la notariat, ca să ne asigurăm că oamenii vor şti că a fost acolo. Bill o să-şi schimbe slujba ca să fie mai aproape, o să se mute din D.C. în L.A., imediat ce se mai aşază lucrurile, şi o să participe la grupurile consultative de acolo. O să aibă pe mână toţi banii, din asigurare şi ipotecă – nu există economii, nu există nici un fel de economii –, şi Beth o să se ocupe de facturi şi de celelalte treburi administrative şi, pentru că suntem cei mai apropiaţi ca vârstă şi pentru că nici nu s-a pus problema altfel, Toph o să stea cu mine. Dar mai întâi o să termine a III-a şi eu o să îngheţ anul la facultate, însă apoi o să strâng minimum de credite şi o să trecem prin ceremonia de absolvire, cu Beth şi Toph şi Kirsten la apel, cina de după, dar fără tam-tam, nu e nevoie de tam-tam, ce mare lucru. Şi după aceea, cel puţin la o săptămână, când ei, cei bătrâni se încruntă şi plescăie din limbă şi dau din cap, o să vindem casa, o să vindem mai tot de prin ea, ba chiar i-am da foc nenorocitei dacă am fi în stare, şi o să ne mutăm la Berkeley, unde Beth o să se înscrie la drept şi noi o să ne instalăm undeva, cu toţii, într-o casă mare şi drăguţă în Berkeley, cu o privelişte spre Golf, aproape de un parc cu un teren de baschet şi spaţiu destul cât să alergi prin el…

Se foieşte şi începe să deschidă ochii.

Mă ridic din canapeaua care scârţâie. Podeaua e rece. E 4.40 dimineaţa. Toph se rostogoleşte în locul pe care l-am eliberat. Mă îndrept spre maică-mea. Se uită la mine. Mă aplec deasupra patului şi îi ating braţul. Braţul ei e fierbinte.

— La mulţi ani, şoptesc eu.

Nu se uită la mine. Nu are ochii deschişi. I-a crăpat puţin, dar nu sunt chiar deschişi acum. Nu sunt sigur că mă vede. Mă duc la fereastră şi trag draperiile. Afară, copacii sunt golaşi şi negri, schiţaţi în grabă. Mă aşez în fotoliul din piele sintetică

aflat în colț și mă uit la ea și la aparatul de aspirat albastru-deschis. Aparatul albastru-deschis, funcționând ritmic, pare contrafăcut, un decor de mucava. Mă scufund în fotoliu și mă las pe spate. Tavanul înoată. E lăptos, străbătut de semicercuri care se reliefează, semicercurile se mișcă, se întorc încet, tavanul legănându-se ca o apă. Tavanul are adâncime sau… tavanul se clatină înainte și înapoi. Sau zidurile nu sunt solide. Poate camera nu e reală. Sunt într-un decor. Nu sunt flori destule în cameră. Camera ar trebui să fie plină de flori. Unde sunt florile? Când se deschide magazinul de cadouri? La șase? La opt? Fac pariu cu mine însumi. Pariez că pe la șase. Gata, am pariat. Mă gândesc câte flori pot să cumpăr. Nu știu cât costă; n-am cumpărat niciodată flori. O să văd cât costă și apoi o să cumpăr toate florile pe care le au și mi le pot permite, o să le aduc din magazinul de cadouri în camera asta. Focuri de artificii.

Ea o să se trezească și o să le vadă.

— Ce risipă, o să zică.

Se foiește și deschide ochii. Se uită la mine. Mă ridic din scaun și vin lângă pat. Îi ating brațul. E fierbinte.

— La mulți ani, șoptesc eu zâmbind și o privesc.

Nu răspunde. Nu se uită la mine. Nu e trează.

Mă așez la loc.

Toph doarme pe spate, cu brațele desfăcute. Transpiră în somn, indiferent de temperatura camerei. Când doarme, se întoarce și se foiește întruna, ca limba unui ceas. Respiră zgomotos. Are gene lungi. Mâinile îi atârnă peste marginea patului. În timp ce îl privesc, se trezește. Se ridică și vine la mine, cum stau așezat în scaun, și îl iau de mână și trecem prin fereastră și zburăm peste copacii schițați în grabă și apoi spre California.

II

Uită-te, te rog. Ne vezi? Ne vezi în maşinuţa aia roşie? Imaginează-ți că ne vezi de sus, ca şi cum ai zbura pe deasupra noastră, într-un, să zicem, elicopter, sau călare pe o pasăre, în timp ce maşina noastră goneşte, jos, pe pământ, opintindu-se pe traiectoria uşor ascendentă, dar totuşi cu o sută, o sută douăzeci, pe curbele necruțătoare, uneori absurde, ale Autostrăzii 1. Uită-te la noi, fir-ar al dracului, amândoi catapultați de pe dosul Lunii, gonind lacomi spre tot ce ni se datorează. Colectăm zilnic tot ce ne apare în cale, în fiecare zi primim înapoi tot ce ni se datorează, tot ce merităm, cu dobândă, cu un futut de bonus – ne sunt *datori*, fir-ar al dracului –, şi aşa aşteptăm totul, totul. Trebuie să luăm tot ce vrem, din fiecare câte una, orice din prăvălie, dezmățul unui shopping de trei ore, culoarea alegerii noastre, de orice fabricație, de orice culoare, cât dorim, când dorim, indiferent ce dorim. Azi n-avem obligații, aşa că suntem în drum spre Montara, o plajă la vreo cincizeci de minute la sud de San Francisco şi chiar acum cântăm:

Era singură!
Habar n-avea!
[Ceva ceva ceva!]
Când ne mângâiam!
Când ne [rimează cu „la fel“]!
Toată [ceva ceva]!
Toată noaptea!
Toată noaptea!
Toaaată, toaaată noaptea!
Ne strângeam în brațe!

Ne strâângeam în braţe!
Strânge-mă în braţe, baby!
Cum vrei tu!
Aşa cum îţi vine!
Cum îţi vine ţie!

Toph nu ştie cuvintele, iar eu nu ştiu decât câteva cuvinte, dar să dea dracu' dacă ne poţi opri din cântat. Încerc să-l aduc la partea a doua cu *Toată noaptea*, cu mine pe prima parte, ceva de genul:

EU: *Toată noaptea!* (Sus)

EL: *Toaaată, toaaată noaptea!* (un ton mai jos)

Îi fac semn când vine rândul Slui, dar el se uită la mine inert. Fac semn spre radio, apoi spre el, apoi spre gura lui, dar el e în continuare confuz, şi e greu să faci toate astea în timp ce încerci să nu ieşi de pe şosea direct în Pacific şi mă gândesc că într-un fel gesticulaţia mea pare să-i indice că ar trebui să mănânce radioul. Dar, Isuse, ar trebui să se prindă şi singur. Nu e cooperant. Sau poate că e tâmpit. E tâmpit?

Băga-mi-aş – continui solo. Ajung la notele lui Steve Perry, reproduc tremoloul lui Steve Perry. Pot să le fac pe toate, pentru că sunt un cântăreţ dat dracu'.

— Nu că ştiu să cânt? urlu eu.

— Ce? urlă el.

Geamurile sunt coborâte şi ele.

— Am zis „Nu că ştiu să cânt?"

Dă din cap.

— Cum adică? urlu. Cânt bine, ce mama mă-sii.

Îşi ridică geamul.

— Ce-ai zis? Nu te-am auzit, zice.

— Am zis „Nu că ştiu să cânt?"

— Nu, zâmbeşte el cu toată gura. Habar n-ai să cânţi.

Nu ştiu dacă-i bine că-l expun la formaţii precum Journey, a cărei apreciere nu o să-i aducă nimic altceva decât dispreţul celor de-un leat cu el. Deşi a opus de multe ori rezistenţă – copiii ştiu prea rar ce li se potriveşte –, l-am învăţat să aprecieze toate

trupele contemporane mai de nişă – Big Country, Haircut 100, Loverboy –, şi pentru asta e norocos. Creierul lui e laboratorul şi depozitul meu. Pot să îndes în el cărțile pe care le aleg, emisiunile, filmele, opiniile mele despre politicienii aleşi, evenimentele istorice, vecinii, trecătorii. E clasa mea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, audiența mea captivă, forțată să înghită tot ce socotesc eu demn de interes. E un băiat foarte, foarte norocos! Şi nimeni nu mă poate opri. E al meu şi n-ai cum să mă opreşti, n-ai cum să ne opreşti. Numai încearcă să te bagi, fătălăule! Nu poți să ne opreşti să cântăm şi nu poți să ne opreşti să scoatem sunete de băşini, să ne scoatem mâinile pe geam ca să încercăm cât de aerodinamică e palma în diverse poziții, să depozităm conținutul nasurilor sub scaunele de la maşină. N-ai cum să mă opreşti când îl pun pe Toph, care are opt ani, să țină de volan pe linie dreaptă, în timp ce eu îmi scot cămaşa, pentru că brusc s-a făcut al dracului de cald. Nu ne poți opri când aruncăm pe jos ambalajele de chipsuri, nici când uităm lenjeria murdară în portbagaj vreo, băga-mi-aş, deja opt zile, pentru că am fost ocupați. N-ai cum să-l opreşti pe Toph să-şi uite sub scaun sucul de portocale la cutie până când se strică şi fermentează şi face ca aerul din maşină să devină de nerespirat, sursa duhorii rămânând nenumită săptămâni în şir, timp în care geamurile trebuie ținute deschise în permanență, până când, în cele din urmă, e găsită, şi Toph e îngropat până la gât în curtea din spate, şi acoperit cu miere – sau aşa ar fi trebuit – pentru rolul lui în catastrofă. Nu putem fi opriți din a ne uita cu milă la locuitorii întregii lumi, nebinecuvântați de farmecul nostru, neprovocați de încercările noastre, fără frică şi astfel slabi, gelatinoşi. Nu mă poți împiedica să-i spun lui Toph să comenteze şi să facă fețe la oamenii de pe banda alăturată.

EU: Fii atent la ratatul ăsta.

EL: Ce handicapat!

EL: Fii atent la ăsta.

EL: Doamne-Doamne.

EU: Îți dau un dolar dacă-i faci cu mâna.

EL: Cât?
EU: Un dolar.
EL: N-ajunge.
EU: OK, cinci dolari dacă îi faci semn cu degetul mare în sus.
EL: De ce cu degetul mare în sus?
EU: Pentru că îi merge.
EL: Bine, bine.
EU: De ce nu i-ai făcut?
EL: N-am putut.

Nu e cinstit. Meciul Noi *vs*. Ei (sau voi) nu e cinstit. Noi suntem periculoşi. Suntem îndrăzneţi şi imorali. Ceaţa se învolbură de pe sub stânci şi talazuri peste şosea. Albastrul izbucneşte din spatele ceţii şi soarele ţipă brusc din albastru.

La dreapta noastră se află Pacificul şi, pentru că suntem la zeci de metri deasupra oceanului, deseori cu nimic altceva între noi şi restul decât un parapet, e cer nu doar deasupra noastră, ci şi dedesubt. Lui Toph nu-i place faleza. Nu se uită în jos, dar noi mergem prin cer, cu norii măturând şoseaua, soarele strălucind printre ei, cerul şi oceanul de dedesubt. Doar de aici, de sus, pământul pare rotund, doar de aici, de sus, orizontul pare că se varsă la capete, doar de aici, de sus, poţi să zăreşti curbura planetei la marginea celor surprinse de vederea periferică. Doar aici eşti aproape sigur că navighezi pe vârful unui glob mare şi strălucitor, care se mişcă nedesluşit – nu eşti niciodată conştient de lucrurile astea în Chicago, unde totul e atât de plat, atât de drept – şi şi şi am fost *aleşi*, vezi tu, aleşi, şi ni s-a dat asta, pentru că ne datorau asta, o meritǎm, toate astea – cerul e albastru pentru noi, soarele face ca maşinile care trec să sclipească precum nişte jucării pentru noi, oceanul se ondulează şi freamătă pentru noi, murmure şi uguiri pentru noi. Ni le datorează, înţelegi, toate astea-s ale noastre, să ştii. Suntem în California, locuim în Berkeley şi cerul acolo e cel mai mare cer pe care l-am văzut vreodată – nu se mai termină, e vizibil de pe fiecare vârf de deal – dealuri! –, la fiecare colţ de drum în Berkeley, în San Francisco… Avem o casă, subînchiriată pe timp de vară, care dă spre lume, pe colinele din Berkeley; proprietarii sunt nişte oameni, scandinavi zice Beth, care trebuie că

au nişte bani, fiindcă are de toate şi e numai ferestre şi lumină şi terase şi de-acolo de sus se vede tot, Oakland la stânga, El Cerrito şi Richmond la dreapta, Marin înainte, peste Golf, Berkeley jos, tot numai acoperişuri roşii şi copaci-conopidă şi căldăruşe, în formă de rachete şi explozii, toţi oamenii ăia de sub noi, cu privelişte mai umilă; vedem Bay Bridge, hodoronc, Richmond Bridge, tot înainte, mai jos, Golden Gate, scobitori roşii şi aţe, albastru între, albastru deasupra cristalelor magice de un alb sclipitor care compun Ţinutul Celor Pierduţi / Bârlogul de la Polul Nord al lui Superman, adică San Francisco… şi cât e noaptea de lungă, de la un capăt blestemat la altul toată zona e numai piste de aterizare, Alcatraz clipeşte, o inundaţie de halogen pe Bay Bridge, ce se scurge înainte şi înapoi, un şirag de luminiţe de Crăciun se trage încet, ferm şi, bineînţeles, zepeline – atât de multe zepeline în vara asta – şi stele, nu prea multe vizibile, de la oraşe şi alte alea, dar totuşi câteva, poate o sută, destule, până la urmă, câte-ţi trebuie? De la geamul nostru, de pe terasa noastră e o privelişte lobotomizantă, care neagă nevoia de a te deplasa sau gândi – toate-s acolo, poţi să le ţii socoteala fără să întorci capul. Dimineţile sunt ca albul unui aparat de proiecţie şi de obicei luăm micul dejun pe terasă şi mai târziu luăm şi prânzul acolo, acolo luăm şi cina, acolo citim, jucăm cărţi, mereu cu toată privelişte a, tabloul-carte-poştală, chiar acolo, toţi omuleţii ăia, prea multă privelişte ca să pară reală, apoi din nou, din nou toată realitatea nu mai e aşa reală, trebuie să ne amintim, bineînţeles, bineînţeles. (Sau poate că e chiar pe dos? E totul *mai* real? Aha.) În spatele casei noastre, nu foarte departe, e Tilden Park, o întindere nesfârşită de lacuri şi copaci şi coline, coline de mohair atinse de petice de tufe – ceva de genul coline de mohair, coline de mohair, coline de mohair, apoi o subsuoară de verde-închis, apoi coline de mohair care nu se mai termină, ca nişte lei care dorm, cât vezi… Mai ales când eşti cu bicicleta, pornind din Inspiration Point, pedalând împotriva vântului când te duci şi pedalând împotriva vântului când te întorci, colinele se continuă până în Richmond, la mile depărtare, unde se află fabricile şi centralele şi rezervoarele mari cu chestii toxice sau dătătoare de

viață, și drumul bicicletei se continuă pe-acolo, tot drumul te însoțește Golful undeva în depărtare, în stânga, colinele una după alta la dreapta, până când dai de Mount Diablo, cea mai mare dintre toate, regina colinelor de mohair, la patruzeci de kilometri la est, nord-est, mă rog, cum o fi. Drumurile sunt paralele și perpendiculare pe garduri de lemn și sârmă care țin la un loc vaci și uneori oi și toate astea sunt la câteva minute distanță, toate acolo, de casa noastră, casa noastră în spatele căreia chiar dă o potecă cu traseu marcat cam până la stânca uriașă, Grotto Rock; drumeagul tâșnește la nici zece metri în spatele terasei noastre și uneori când stau cu Toph la micul dejun pe terasă, cu soarele nebun și fericit doar pentru noi, zâmbind și cu ochi apoși de mândrie, mai zărim câte o pereche de munțomani, un el și o ea, întotdeauna în cuplu, cu pantalonii lor scurți kaki, bocanci maro și pălăriuțe din tercot date pe spate, care vor urca pe sub stâncă și apoi se vor cocoța în vârful ei, ca apoi să stea acolo, cu degetele mari agățate de curelele rucsacului, la același nivel cu noi, în timp ce servim micul dejun pe terasa de lemn roșu, la cinșpe metri altitudine.

— Bună, zicem noi, eu și Toph, făcându-le timid cu mâna.

— Bună, zic și ei, surprinși să ne vadă acolo, luându-ne micul dejun la același nivel.

Pentru o clipă e simpatic. Apoi devine ciudat, pentru că ei sunt în vârf, la capătul traseului, și nu vor decât să stea puțin liniștiți și să admire priveliștea, dar nu au cum să nu observe acești doi indivizi, acești indivizi cumplit de arătoși, eu și Toph, care stau la nici cinșpe metri de ei și înfulecă Apple Jacks din cutie.

Trecem de Golful Half Moon, de Pacifica, de plajă, la stânga condominiile și la dreapta surferii, oceanul explodează de roz. Trecem printre eucalipții care ne ovaționează și pinii care ne fac cu mâna, mașinile reflectă o lumină sălbatică când vin spre noi, par să intre direct în noi și mă uit prin parbriz la fețele celor care vin spre noi, după un semn, după compătimirea lor, după încrederea lor, și găsesc încrederea lor și eu trec mai departe. Mașina noastră zdrăngăne zgomotos și deschid radioul pentru că pot. Bat ritmul în volan cu palmele, apoi cu pumnii, pentru că pot.

Toph se uită la mine. Dau grav din cap. În lumea asta, în noua noastră lume, o să fie rock. O să ne plătim tributul muzicienilor precum Journey, în special dacă e vorba de Two-for-Tuesday, ceea ce înseamnă inevitabil că una dintre piese va fi:

Just a small-town girl…

Sunt momente în care mă îngrijorează expresia lui Toph când cânt, cu tremolo şi tot restul, inclusiv părţile de chitară – expresia lui ar putea trece, pentru un ochi neavizat, ca teroare cumplită sau repulsie –, dar eu ştiu prea bine că e venerație. Merit această venerație. Sunt un cântăreț dat dracu'.

I-am găsit lui Toph o şcoală, o şcoală micuță, particulară, pe numele ei Black Pine Circle, care i-a acordat o bursă întreagă, chiar dacă de fapt ne-am descurca să-i plătim şcolarizarea. Avem nişte bani, în urma vânzării casei şi din polița de asigurare pe care tatăl nostru a semnat-o cu puțin timp înainte să moară. Cineva a aranjat lucrurile. Dar pentru că ne sunt datori, alegem calea gratis. În cea mai mare parte, e aranjamentul lui Beth. Lui Beth i se datorează mai mult decât lui Toph sau mie, şi ea e o mare adeptă a stoarcerii de bani de pe urma situației noastre. Figura asta a mers şi în cazul reînscrierii ei la facultatea de drept, care, având în vedere statutul ei (enunțat) de susținătoare de familie, fusese amânată. Şi chiar dacă nu ar fi fost fără plată, Beth tot ar fi fost aşa cum e acum, pe jumătate înnebunită de bucurie că se întoarce la toamnă în campus, peste doar câteva luni, şi c-o să se cufunde înapoi în lumea aia şi o să se lase purtată de val, o să tragă apa peste tot anul trecut. E aiurită, în vrie, şi amândoi profităm de vară, pentru că ne sunt datori. Eu nu prea fac nimic. Toph şi cu mine ne jucăm cu frisbee-ul, mergem la plajă. Eu urmez un curs de pictat mobilă şi iau orele foarte în serios. Îmi petrec mare parte din timp pictând mobilă în curtea din spate şi, în timp ce aplic tot ce am învățat în cei doisprezece ani de şcoală de artă în noua mea îndeletnicire, pictatul mobilei, mă întreb ce aş mai putea face, într-un sens mult mai general, mai futuristic, mai exact ce am să mă fac. Mobila mea e bună, cred, iau piese de la vechituri, în cea mai mare parte măsuțe, le şmirgheluiesc şi apoi pictez pe ele chipuri de grăsani, capre albastre şi şosete desperecheate.

Mi-am propus să vând aceste mese, o să găsesc un butic undeva în oraş şi o să le vând pentru, să zicem, 1000 $ bucata, şi când mă îndârjesc în munca mea, când sunt „prins“ într-o lucrare, cum se zice, analizând problemele individuale ale unei noi piese – *redarea unui picior accidentat e prea facilă, prea comercială?* –, mi se pare nobil ceea ce fac, plin de substanţă, şi voi ajunge foarte probabil celebru şi bogat. Vin în casă după-amiaza, îmi scot mănuşile groase de cauciuc şi, stând pe terasă când soarele apune, las propria-mi strălucire să scadă pentru restul serii. Poate că la un moment dat va trebui să-mi iau o slujbă, dar în acest moment, pentru perioada verii cel puţin, o să îmi permit să ne bucurăm de toate astea, această lipsă de orice, această lipsă de umiditate, aceste clipe de privit aiurea. Toph se va duce într-o tabără de vară în campusul din Berkeley organizată de sportivii universităţii, şi talentul lui la orice, de la hochei la fotbal, la baschet şi la frisbee face să fie evident faptul că destul de curând va fi un un sportiv profesionist la (cel puţin) trei sporturi şi se va însura cu o actriţă. Ne aşteptăm la şi mai multe burse şcolare, la şi mai multe daruri depuse dinaintea noastră de lumea stânjenită şi înţelegătoare. Beth şi cu mine-l vom conduce cu schimbul înainte şi înapoi, la vale şi apoi iar la deal, căci altfel ne-am pierde săptămânile una după alta, ca pe nasturi, ca pe creioane.

Maşinile strălucesc pe turnantele de pe Autostrada 1, se ivesc de după stânci, numai sticlă şi lumină. Oricare ar putea să ne ucidă. Toate ar putea să ne ucidă. Posibilităţile îmi zburdă prin minte – ar putea să ne împingă de pe stânci în ocean. Dar, băga-mi-aş, ne-am scoate, Toph şi cu mine, date fiind isteţimea noastră, agilitatea noastră, prezenţa noastră de spirit. Da, da. Dacă ne-am ciocni cu o maşină la 120 de kilometri pe oră pe Autostrada 1, am avea timp să sărim. Da, eu şi Toph putem face asta. Suntem ageri la minte, asta se ştie, da, da. Vezi tu, după coliziune, în timp ce roşcovana noastră Honda Civic va face o voltă pe cer, noi o să încropim iute un plan – nu, nu, *o să ştim instantaneu planul* – cu ce-i de făcut, planul bineînţeles va fi evident, atât de evident: în timp ce maşina face o voltă înainte, deschidem amândoi, simultan,

portierele, maşina e încă în aer, o ia vertiginos în jos, noi sărim din maşină, maşina continuă să cadă, suntem fiecare de câte-o parte a maşinii, şi apoi *stăm în pragul maşinii* pentru o clipă, maşina încă mai cade, fiecare se ține de portiera deschisă sau de capotă, şi atunci, chiar şi numai pentru o clipită, când maşina a ajuns la numai cinşpe metri sau pe-acolo deasupra mării, cu câteva secunde înainte de impact, ne uităm unul la celălalt cu subînțeles: „*Ştii ce ai de făcut*"; „*S-a-nțeles*" (de fapt, n-am spune cuvintele astea, n-o să fie nevoie să ni le spunem) – şi apoi, din nou simultan, bineînțeles, o să împingem maşina, astfel încât să ne acordăm un spațiu potrivit de aterizare între noi şi maşină de îndată ce vom ateriza toți trei, şi apoi, când Honda Civic se zdrobeşte de sticla moale a oceanului, noi, desigur, deşi într-o formă de plonjon impecabilă, vom schimba traiectoria în plin avânt, cu mâinile întinse în față, pumnii strânşi înainte, corpul perpendicular pe suprafața apei, degetele de la picioare întinse, încordate – *perfect!* O să plonjăm dedesubt, răsucindu-ne în semicerc spre apă şi apoi o vom străpunge, în plin soare, o să ne scuturăm de broboanele din păr, apoi o să înotăm unul spre celălalt, în timp ce maşina se va scufunda repede, cu bulbuci.

EU: Phiu! A fost cât pe ce!

EL: Chiar că!

EU: Ți-e foame?

EL: Hei, mi-ai luat vorba din gură.

Toph e şi în Liga Mică, într-o echipă antrenată de doi bărbați de culoare, aceştia doi fiind Numărul Unu şi Doi între oamenii de culoare pe care i-a cunoscut Toph în viața lui. Echipa din care face parte (şi antrenorii, de asemenea, dacă e s-o luăm aşa) poartă uniforme roşii şi se antrenează pe un câmp îngrădit de un parc de pini, la două străzi de colina pe care se află casa noastră subînchiriată, de unde ai o privelişte şi mai uimitoare. Mi-am luat o carte la antrenament, gândindu-mă că să stai să te uiți la copii de opt, zece ani făcând sprinturi o să fie cam plicticos, dar numai plicticos nu e. E captivant. Le urmăresc fiecare mişcare, îi urmăresc cum se adună în jurul antrenorului pentru instructaj, îi

urmăresc cum aleargă după minge, îi urmăresc cum se duc la țâșnitoare să bea apă. Nu, nu îi urmăresc pe toți, normal că nu, îl urmăresc pe Toph, îi urmăresc șăpcălia roșie mult prea mare cum se mișcă prin grămezi, îl urmăresc cum își așteaptă rândul, îl urmăresc cum urmărește în teren o minge căzută, se întoarce și i-o aruncă antrenorului într-o secundă, îl urmăresc doar pe el, chiar dacă așteaptă la rând, să văd dacă vorbește cu ceilalți copii, dacă se descurcă, dacă e acceptat, dacă… Deși ocazional îl surprind pe unul dintre puștii de culoare făcând ceva excepțional, există două vedete, un băiat și o fată, amândoi înalți și binișor dăruiți de la natură, zece clase peste ceilalți, nonșalanți și leneși în talentul lor. În timpul exercițiilor, aștept să-i vină rândul lui Toph, și când îi vine rândul să prindă o minge căzută sau să facă dublaj într-o schemă 4-3-2, presiunea aproape că mă ucide.

Pe-asta ar fi trebuit s-o prindă.

Bine, bine, bine.

O, Doamne, dă-i bătaie!

Nu zic nimic, dar e tot ce pot să fac ca să evit să scot sunete. Prinde bine, poate prinde orice – ne-am antrenat la asta de când avea patru ani –, dar lovitura… de ce nu pot copiii să lovească? *O bâtă mai ușoară?* Acoper-o! *Lovitură scurtă!* Lovitură scurtă! Isuse Christoase, i-a aruncat-o-n Paștele mă-sii ca din tun. Love**ș**te-o. *Love**ș**te nuca, băiete!*

N-am fost mare jucător de baseball la viața mea, dar am pretenția că știu destule, și asta m-a ajutat să-mi trag o slujbă de secund și director de bază sportivă în timpul liceului și al școlilor de vară. Când Toph s-a făcut suficient de mare, a început să vină cu mine în fiecare zi, să tragă cu ochiul timid din onorabila postură de frate al acestui director sportiv, tip al dracului de arătos, mersi de remarcă.

Mă uit, mă uit și la mame. Nu știu cum să interacționez cu mamele. *Eu sunt ele?* Ocazional încearcă să mă atragă într-o conversație, dar nu prea știu ce să vorbească cu mine. Mă uit și zâmbesc când una face o glumă la care râd toate. Ele râd, eu chicotesc – nu prea tare, nu vreau să par exagerat, doar cât să pot spune: „Așa e. Râdem împreună. Împărtășesc cu voi momentul".

Dar când se termină chicoteala, eu sunt tot într-o parte, altceva şi nimeni, nu e sigur ce sunt. Nu vor să investească timp în fratele trimis să-l ia pe Toph în timp ce maică-sa pregăteşte cina sau e prinsă la serviciu ori în trafic. Pentru ele, sunt o chestie provizorie. Poate un văr. Tânărul prieten al unei divorțate? Nu le pasă.

Dă-o dracu'. În orice caz, nu vreau să mă împrietenesc cu femeile astea. De ce mi-ar păsa? Nu sunt ca ele. Ele sunt modelul vechi, şi noi suntem noi.

Îl văd pe Toph interacționând cu ceilalți copii, cercetând, ghicind, bănuind.

De ce râd copiii ăştia?

De cine râd? E şapca lui Toph? E prea mare, nu?

Cine sunt pulifricii ăştia mici? O să-i fac arşice.

O.

O, asta era. De-asta râdeau. He he. He.

După antrenament ne ducem pe jos acasă, pe stradă, Marin Road, un monstru înclinat la patruzeci şi cinci de grade. E aproape imposibil să mergi pe ea fără să pari ridicol, dar Toph a inventat un mers care rezolvă problema – e un fel de mers la mişto, cu picioarele îndoite extravagant, cu brațele parcă înoată, înhață aerul dinainte şi îl trimite în spate într-o manieră care-l face să pară, în cele din urmă, mult mai normal decât stângaciul mers în stilul flutură brațele şi pocneşte-ți tălpile, pe care strada îl cere în mod normal. E un mers foarte veridic.

Când o cotim la noi pe stradă, pe Spruce, unde totul se întinde la loc, întreb, cât de delicat pot, despre lovitura lui, sau despre neputința ei.

— De ce loveşti aşa de naşpa?

— Nu ştiu.

— Poate că ai nevoie de o bâtă mai uşoară.

— Crezi?

— Da, poate cumpărăm o bâtă nouă.

— Putem?

— Da, o să ne uităm de-o bâtă nouă.

Apoi îl împing într-un boschet.

Conducem în continuare. Mergem la plajă. În timp ce conducem, dacă nu e inundație de rock-and-roll la radio, inundație de rock-and-roll concepută şi executată de maeştrii producerii de muzică modernă, jucăm jocuri cu cuvinte. Trebuie să fie gălăgie, trebuie să fie muzică şi jocuri. Nu linişte. Jucăm jocul în care trebuie să spui nume de jucători de baseball al căror prenume să aibă aceeaşi inițială ca numele de familie al jucătorului spus înainte.

— Jackie Robinson, zic eu.

— Randy Johnson, zice el.

— Johnny Bench, zic eu.

— Cine?

— Johnny Bench. De la Reds.

— Eşti sigur?

— Cum adică?

— N-am auzit niciodată de el.

— De Johnny Bench?

— Da.

— Şi?

— Păi poate l-ai inventat.

Toph face colecție de cartonaşe cu jucători de baseball. Poate să spună prețul de plecare pentru fiecare cartonaş pe care-l are. Mii, dacă numeri şi colecția pe care a moştenit-o de la Bill. Şi totuşi, habar n-are de nimic. Rămân calm, deşi îți vine să-l dai cu capul de geam. Să vezi cum ar suna. E uimitor, chiar şi el zice asta.

Johnny *Bench*? În Paştele mă-sii, Johnny *Bench*?

— Crede-mă, zic eu. Johnny Bench.

Ne oprim la o plajă în drum. Opresc la plaja asta pentru că am auzit de existența unor plaje ca asta, şi, poftim, pe partea generoasă a unui golf lat, la câțiva kilometri de Montara, dăm peste plaja asta, o plajă cu o inscripție care titrează „Plajă de nudişti". Brusc, fierb de curiozitate. Trag pe dreapta, sar din maşină…

— Aici e? întreabă el.

— Poate, spun eu, pierdut, amețit…

Şi aproape că o rup la fugă pe autostradă, spre intrare, dar mă opresc să-l iau şi pe Toph şi încerc să-mi adun gândurile. *O fi bine?* Cred că e bine. *Nu e bine*. Ştiu ce trebuie să fac, ştiu ce e bine.

E bine? E în regulă. *E în regulă.* Plajă de nudiști? *În regulă. Plajă de nudiști. Plajă de nudiști*. Mergem la intrare. Un bărbos așezat pe un scăunel, cu o cutie de metal gri în poală, vrea zece dolari de căciulă ca să intrăm.

— Pentru el tot zece dolari? întreb eu, arătând spre puștiul de opt ani de lângă mine, care poartă un tricou cu Cal și o șapcă cu Cal pusă invers.

— Da, zice bărbosul.

Arunc o privire dincolo de individul din fața noastră, mai jos de stânci, încercând să prind o imagine, ceva, să văd dacă merită. *Douăzeci de dolari!* Pentru zece dolari ar face bine să fie jos acolo femei goale foarte impresionante – și nu doar mârțoage fără vlagă dezbrăcate. E OK. E educativ. E firesc. *Suntem în California! Totul e nou! Viitorul!*

Aproape că m-am convins. Mă apropii de bărbos, dincolo de raza audibilă a lui Toph, și încerc să vorbesc cu voce joasă.

— Adică, ce vreau să spun, copiii au voie acolo jos?

— Bineînțeles.

— Dar e cam… nu e oarecum… *ciudat*?

— *Ciudat*?

— Adică… pentru un copilaș… Nu e prea mult?

— Prea mult ce? *Corp uman*?

O spune în așa fel încât să mă facă să par *eu* ciudat, el, domnul Firesc, eu, un fel de fascist al hainelor.

— Las-o baltă, îi zic.

Plajă tâmpită – probabil nu-i mai mult decât o adunătură de bărboși în pielea goală, ciolănoși și palizi.

Traversăm înapoi în fugă autostrada, ne băgăm fuguța în mașina noastră roșie și pe-aci ți-e drumul. Trecem de surferi, prin pădurea de eucalipți dinainte de Golful Half Moon, păsările plonjează în sus și înapoi, învârtindu-se deasupra noastră – și ele tot pentru noi! – apoi stâncile dinainte de plajă – apoi o scurtă bucată de drum netedă și apoi câteva curbe și vezi cerul ăsta dat în mă-sa? Adică, pana mea, *ai fost* în California?

Am plecat din Chicago cu o ceață în cap. Vânduserăm aproape toate lucrurile din casă, lucruri pe care nu voiam să le luăm după noi, am lăsat-o pe femeiușca aia agitată să vină și să adune tot ce

era de adunat, să le dea de ştire oamenilor care trebuie – se pare că avea o bază de date cu cumpărători fideli, entuziaşti colecţionari de lucruri de la proaspăt răposaţi – care e preţul de vânzare al casei din 924 Waveland, şi apoi ne-am retras. Când au terminat şi duse au fost aproape toate, am scormonit prin ce-a rămas – nişte figurine de-ale lui Toph, câteva căni de cafea, tacâmuri desperecheate. Am împachetat ce reuşiserăm să salvăm – de fapt, destul de multicel, vreo şaizeci de cutii –, şi lucrurile care nu s-au vândut le-am pus în portbagaj şi acum stau în casa subînchiriată de pe Spruce, în garajul de jos. Lui Bill i-a rămas maşina mamei, pe care a vândut-o, Beth a vândut maşina tatei şi şi-a luat un Jeep şi eu am plătit ce mai trebuia plătit pentru Honda Civic, pe care o cumpărasem împreună cu tata, cu puţin înainte, ca să pot veni acasă în weekenduri.

În Berkeley stăm cu Beth şi prietena ei cea mai bună, Katie – şi ea tot orfană, la doişpe ani nu mai avea pe nimeni –, şi prietena mea, Kirsten, care dintotdeauna a vrut să trăiască în California, aşa că a venit şi ea. Dintre noi cinci, doar Kirsten mai are un părinte – pe maică-sa –, aşa că la început ne dădeam mari cu independenţa noastră; noi, orfanii, ar trebui să re-creăm viaţa domestică, de la zero, fără precedent. Pare o idee minunată, toţi în casă împreună – exact ca în facultate! ca o comunitate! împărţim statul cu copilul, curăţenia, gătitul! Mese întinse, împreună, petreceri, veselie! – asta timp de vreo trei, patru zile, după care ni s-a părut evident, pentru toate motivele evidente, că fusese o idee proastă. Toţi suntem atinşi de stresul diverselor adaptări, şcoli şi slujbe noi, şi începem cu toţii să trântim şi să bufnim, să ne certăm care ziar e al cui, cine ar trebui să ştie că nu cumpărăm detergent granular, n-ar trebui să ştim cu toţii lucrurile astea, ce Dumnezeu. Kirsten, pentru că a făcut împrumut de studiu şi pentru că economiile sunt pe sponci, încearcă cu disperare să-şi găsească o slujbă, dar nu are maşină. Şi nu mă lasă să-i plătesc eu procentul din chirie…

— Pot să plătesc, nu-ţi face griji.

— Nu te las să plăteşti.

— Uite unde era martirul!

…chiar dacă pot să plătesc, ea nu vrea să lase lucrurile să fie rezolvate astfel, nici măcar pe perioada verii. Aşa că dimineaţa o duc cu maşina la BART, în drum spre tabăra unde-l las pe Toph, şi împreună ne zvârcolim şi ne bâţâim de nervi, căutându-ne motive să ne dăm în cap, să explodăm, s-o lăsăm să iasă, fără să ştim dacă în toamnă o să mai fim împreună, dacă până la toamnă o să avem slujbe şi dacă până la toamnă o să ne mai iubim. Casa ne amplifică problemele, alianţele – eu şi Toph, Katie şi Beth, Beth şi Kirsten şi Katie – şi încăierările rezultante, care fac locul mai claustrofobic, cu priveliştea lui cu tot, şi în general amortizând toată distracţia pe care eu şi Toph încercăm din răsputeri s-o creăm.

De exemplu, am descoperit recent că, deoarece podelele casei sunt de lemn şi pentru că locuinţa abia dacă e mobilată, există cel puţin două trasee ideale pentru patinajul pe şosete. Cel mai bun e de la terasa din spate până la scările mari (fig. 1), ceea ce ne permite, cu doar un sprint modest la pornire, să alunecăm cu uşurinţă vreo cinşpe metri, până la scara ce duce la parter, din care prima jumătate poate fi sărită, cu condiţia să cazi şi să te rostogoleşti peste umăr când aterizezi, manevră care, dacă „te înfigi", poate fi punctată cu ridicarea braţelor şi arcuirea spatelui în maniera lui Mary Lou Retton. Da! America!

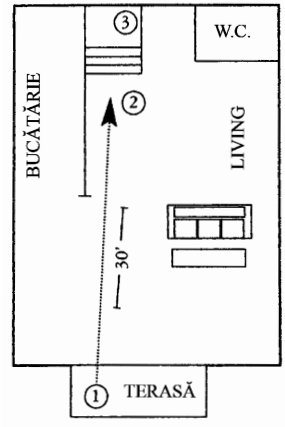

Cea mai bună şmecherie a noastră e, cu toate astea, să mă prefac, spre deliciul vecinilor noştri şi al oricui mai e prin preajmă, că îl bat pe Toph cu cureaua. Iată cum: cu uşa spre terasa din spate deschisă, stăm în living şi, cu cureaua adusă sub formă de cerc, trag brusc de ambele capete, pocnind-o când se întinde, şi obţin un sunet similar cu acela produs dacă l-aş lovi pe Toph peste picioarele goale cu toată puterea. Când pocneşte, Toph guiţă ca un porc.

CUREAUA: Poc!
TOPH: (Guiță!)
EU: Îți place, copile?
TOPH: Îmi pare rău! Îmi pare rău! Nu mai fac niciodată!
EU: Da? N-o să mai umbli pe picioare niciodată!
CUREAUA: Poc!
(Guiță) etc.

Distracția e mare. Atacăm California, eu şi Toph, înfulecând cât putem înainte de a veni toamna să ne strivească şi aşa, în timp ce Beth şi Katie fac ce naiba fac ele, şi Kirsten dă interviuri pentru slujbe, eu şi Toph ne ducem la Telegraph şi ne uităm la ciudați. Ne plimbăm prin campus căutându-l pe Tipul în Pielea Goală, sau pe tipii cu tricouri hippie, sau pe tipii Hare Krishna, Jews for Jesus, sau pe femeile topless, din cauza cărora oamenii tot fac plângeri, care se fâțâie pe-acolo, se învârt după camere de filmat sau după polițişti care le servesc procese-verbale pe bandă rulantă. N-am văzut niciodată țâțe şi nu l-am găsit pe Tipul în Pielea Goală, dar într-o zi chiar l-am văzut pe Bătrânul în Pielea Goală, cu o barbă căruntă, vorbind nonşalant la un telefon cu fise, doar în papuci. Mai mâncăm la Fat Slice, poate mergem cu maşina până la Berkeley Marina şi în parcul din capătul digului, verde şi deluros, şi practic chiar în mijlocul golfului, ne mai scoatem bâtele şi mănuşile de baseball, o minge de fotbal şi un frisbee, care se află în permanență în maşină, toate, şi mai aruncăm cu lucruri şi ne rostogolim. Mai mergem să plătim facturile, să cumpărăm de-ale gurii şi să ne tragem câte o frizură naşpa, şi apoi vin nopțile lente şi tăcute, fără televizor în casă, apoi patul, unde citim, stăm la palavre în pătuțul ăsta – „E ciudat, deja abia dacă mi-i mai amintesc", a zis el într-o noapte, cuvintele incandescente şi de neoprit, şi apoi trebuie să treceți printr-o oră de uitat pe poze, şi ți-i aminteşti? Ți-i aminteşti? Vezi, ți-i aminteşti, bineînțeles că ți-i aminteşti. Şi apoi eu şi Kirsten dormim într-o cameră din care se vede pretutindeni, cu aceeaşi privelişte ca livingul şi balconul de sus, cu Beth în camera de alături şi Toph adormit… doarme ca un vis; două, trei minute şi e dus – într-o casă provizorie, pe care am făcut-o pentru el, dintr-o draperie şi o saltea, acolo, între dormitoarele noastre.

Ajungem în Montara, plaja; parcăm sus, lângă o dubiță, în spatele căreia un bărbat blond își scoate costumul de cauciuc. Ne luăm lucrurile și o pornim la vale, de pe stâncile de sus, într-o serie de pași iuți, Pacificul încurajându-ne inimos.

Uită-te la noi, zăcând în paralel, el cu tricoul pe el, ruşinat să şi-l scoată. Stăm de vorbă:

— Te plictiseşti?

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu faci altceva decât să zaci acolo.

— Păi, sunt obosit.

— Păi, sunt plictisit.

— De ce nu te duci jos să faci un castel de nisip?

— Unde?

— Acolo, la apă.

— De ce?

— Pentru că e amuzant.

— Cât primesc?

— Cum adică cât primeşti?

— Mama îmi dădea bani.

— Ca să faci un castel de nisip?

— Da.

Mă opresc să mă gândesc. Sunt lent.

— De ce?

— De-aia.

— De-aia de ce?

— Nu ştiu.

— Cât îți dădea?

— Un dolar.

— Asta e țicneală.

— De ce?

— Te plătea să te joci în nisip? Las-o baltă. Nu te joci în nisip dacă nu te plătesc?

— Nu ştiu. S-ar putea.

Oceanul e prea rece, şi valurile prea mari, şi curenții prea puternici ca să putem înota. Stăm şi ne uităm la apă şi la spuma care

astupă în demență șanțuri și tuneluri. Cum nu e cel mai bun înotător și valurile se sparg de țărm cu putere, am o viziune – văd încă un Toph, care se îneacă, la douăzeci de metri. E scos afară, pe burtă, apa vine și-l agață și… curentul ăla, al dracului curent. Alerg și sar și înot miraculos ca să-l salvez – am fost în echipa de înot! Pot să înot și să mă scufund, repede și cu forță! Dar ajung prea târziu… mă scufund iar și iar, însă totul e gri și învolburat, sunt vârtejuri, apa e lăptoasă, și apoi e prea târziu… acum e târât la sute de metri… când ies să iau aer îi văd brațul micuț, bronzat și subțire, un ultim val și… Dus! N-ar trebui să înotăm aici, niciodată…

— Hei.

Putem să înotăm în piscine…

— Hei.

— Ce e, ce e?

— Care-i treaba cu sfârcurile tale? întreabă el.

— Cum adică?

— Păi, stau sculate.

Îl privesc în ochi.

— Toph, vreau să-ți spun ceva. Vreau să-ți spun ceva despre sfârcurile mele. Vreau să-ți spun ceva despre sfârcurile mele și, în general, despre sfârcurile bărbaților din familia noastră. Pentru că în curând, fiule [uneori îi spun așa și se prinde-n joc, eu îi spun fiule și el îmi spune tată când avem câte o conversație tată-fiu amuzantă, când facem băşcă adică, dar în același timp suntem, în secret și în sinea noastră, dezgustați că folosim apelativele astea], într-o bună zi, sfârcurile mele vor fi sfârcurile tale. Într-o bună zi vei avea și tu sfârcuri care ies nefiresc în afară, la distanță față de piept, și care se vor întări la cea mai mică provocare, împiedicându-te să porți altceva decât tricouri din cel mai gros bumbac.

— Pe naiba.

— Da, Toph, îi zic, uitându-mă la ocean gânditor, văzând viitorul. O să moșteneşti aceste sfârcuri și o să moșteneşti o structură sfrijită și costelivă, care n-o să se întremeze decât de la douăzeci de ani încolo, iar pubertatea o să te pălească inuman de târziu, și atunci frumosul păr blond, care îți place așa de mult, pe care-l

porți lung și care te ajută să semeni cu tânărul River Phoenix, părul ăsta o să se îngroaşe, o să se întărească, o să se închidă la culoare şi o să se încrețească atât de tare şi de sălbatic, încât când o să te trezeşti o să pară că ți-ai făcut permanent de trei ori şi apoi ai mers şase ore cu o decapotabilă. Încet-încet o să te urâțeşti, cu pielea ciuruită de o acnee atât de feroce, încât peste erupția generală care îți aspreşte obrajii şi bărbia o să ai băşicuțe de piele roşie, pe care dermatologul tău le numeşte „chisturi" – care în fiecare săptămână deschid câte o prăvălie în şanțul de deasupra nărilor şi o să fie mari şi roşii, încât străinii le vor vedea de la douăzeci de metri, copiii mici le vor arăta cu degetul şi vor începe să plângă…

— Nu.

— Ba da.

— Ba nu. Eu o să fiu altfel.

— Roagă-te să fii.

E vânt, dar când stai întins pe jos, ascultând nisipul, e cald, cald, cald. Toph stă în fund, îmi îngroapă picioarele.

Sunt atâtea de făcut. Încerc să nu mă gândesc la tot ce se apropie, toate lucrurile pe care trebuie să le facem când începe şcoala şi totul devine real, dar un lucru – că pe Toph trebuie să-l vadă un doctor, trebuie să facă o consultație – străpunge prin toate, şi acum capul meu se inundă, băga-mi-aş – trebuie să facem o şedință de grup şi trebuie să vedem unde o să locuim când ne expiră subînchirierea, şi cum o să ajungă Toph la şcoală dacă îmi iau o slujbă cu normă întreagă? O să se bage şi Beth, o să fie prea ocupată, o să ne omorâm între noi? Cât de des o să vină Bill din L.A.? Cât ar trebui/ o să pot să/ o voi împovăra pe Kirsten? O să mai fie pe-aici? O să-şi ia tălpăşița când o să aibă o slujbă şi o maşină? Ar trebui să-mi decolorez părul? Pasta asta de dinți care albeşte chiar e bună? Toph are nevoie de o asigurare de sănătate. Eu am nevoie de asigurare de sănătate. Poate că sunt deja bolnav. Creşte deja în mine. Ceva, orice. O tenie. SIDA. Trebuie să încep, trebuie să încep curând, pentru că o să mor înainte să apuc treizeci de ani. O să fie întâmplătoare moartea mea, chiar şi mai întâmplătoare decât a lor. O să cad cumva, o să cad cum

a căzut ea, când am găsit-o. Aveam şase ani, era miezul nopţii şi eu am găsit-o când a căzut pe scări şi şi-a spart capul de gresia neagră. O auzisem gemând şi am ieşit pe hol, pe podeaua cu covor verde, şi la baza scărilor am văzut o siluetă, într-un halat de noapte, chircită la baza scărilor. Am coborât încet pe scări, în pijamale, desculţ, cu mâna pe balustradă, fără să am vreo idee cine era, presimţind, dar fără să am nici cea mai mică bănuială, şi când am ajuns destul de aproape am auzit-o, era vocea ei: „Am vrut să văd floarea". „Am vrut să văd floarea", mi-a zis, de trei sau de patru ori. Apoi am văzut sângele, negru pe gresia neagră, părul ei îmbibat de sânge, acum roşu-castaniu, strălucind. L-am trezit pe taică-meu şi apoi a venit Salvarea. A venit acasă cu un bandaj la cap şi pentru câteva săptămâni n-am fost sigur că e ea. Voiam să fie ea, credeam că e ea, dar mai era şi posibilitatea ca ea să fi murit şi persoana asta să fie altcineva. Aş fi crezut orice.

E prea frig să stai întins dezbrăcat. Mă ridic şi se ridică şi Toph, fuge şi arunc frisbee-ul înaintea lui, el aleargă la vreo zece metri în faţă, dar discul, pentru că l-am aruncat perfect, se ridică, pluteşte încet, iar el îl ajunge şi are timp suficient, îl întrece, se opreşte, se întoarce şi îl prinde între picioare.

O, ce buni suntem. Are doar opt ani, dar împreună facem spectacol. Ne jucăm pe plajă şi alergăm desculţi, călcând nisipul rece şi umed, scurmându-l. La fiecare aruncare facem patru paşi, şi, când aruncăm, lumea se opreşte şi oftează. Aruncăm atât de departe, şi cu o asemenea acurateţe, şi cu o asemenea frumuseţe ridicolă. Suntem perfecţiunea, armonia, tineri şi voioşi, iuţi ca indienii. Când alerg, îmi simt muşchii contractându-se, tensiunea din cartilaje, simt cum îmi urcă şi îmi coboară pectoralii, năvala sângelui, totul funcţionează, totul funcţionează perfect, un trup într-o formă de vârf, deşi oarecum slab, un pic sub greutatea normală, cu câteva coaste vizibile, care, dacă te gândeşti, ar putea să-i pară ciudate lui Toph, ar putea să pară cam anemice, l-ar putea speria, ar putea să-i amintească de felul în care a slăbit tatăl nostru, de felul în care picioarele lui, când stătea la micul dejun la masă în costum, în toamna aia, după ce a renunţat la chimioterapie, dar încă se mai ducea la serviciu, erau ca nişte beţe sub

pantalonii de flanelă, bețe subțiri sub pantalonii ăia de flanelă gri, de-acum atât de largi. Ar trebui să-mi lucrez musculatura. Ar trebui să merg la o sală. Mi-ar prinde bine să ridic greutăți. Nişte haltere. Ar trebui. Trebuie. Ar trebui să-i arăt lui Toph un trup care explodează de virilitate, perfect. Ar trebui să fiu un etalon de sănătate şi putere, plesnind de încredere de sine, să dau de pereți cu îndoiala. Trebuie să fiu de neoprit, o maşină, o maşină dată-n mă-sa. O să mă duc la sală. O să încep să fac jogging.

Aruncăm frisbee-ul mai departe decât a văzut vreodată cineva un frisbee ducându-se. Mai întâi ajunge mai sus decât l-a mai aruncat cineva până acum, astfel că în mijlocul albastrului palid e doar farul smălțuit al soarelui şi micuțul disc alb, şi apoi ajunge mai departe decât ştie cineva să se fi dus vreodată un frisbee, şi noi trebuie să folosim kilometri de plajă, de la o stâncă la alta, mii de oameni între noi, să-l prindem. Traiectoria e cea care contează, ştim asta, că distanța se bazează atât pe viteză, cât şi pe unghiul de zbor, că trebuie să-l arunci de să-i zboare rahatul, dar trebuie să-i şi impui o traiectorie corectă, ascendentă, atât dreaptă, cât şi fermă, nu prea sus, dar nici prea jos, pentru că, dacă e trimis pe traiectoria ascendentă corectă, inerția îl duce aproape de două ori lungimea distanței, a doua lungime atunci când coboară, a doua lungime-i ca nimic, adică tu nu trebuie să-i asiguri decât jumătate din distanță, cealaltă jumătate e asigurată de inerție, şi în cele din urmă înaintarea lui încetineşte şi încetineşte şi se opreşte şi cade, ca o paraşută, şi atunci o luăm din loc şi alergăm sub el, zdrobind nisipul umed cu paşii noştri rapizi, şi când cade, cade în mâinile noastre, pentru că suntem acolo.

Arătăm ca nişte profesionişti, de parcă ne-am juca de zece ani împreună. Femei cu busturi generoase se opresc şi se holbează. Domni venerabili se aşază şi dau din cap, oftând. Credincioşii cad în genunchi. Nimeni n-a mai văzut aşa ceva.

III

Lista cu duşmani creşte repede, necontenit. Toţi aceşti oameni ne stau în cale, îşi bat joc, fără să ştie sau să le pese cine suntem, ce s-a întâmplat. Tipul cu meclă de veveriţă, care i-a vândut lui Toph lacătul ăla ieftin de bicicletă – bicicleta lui nouă, cea pe care i-am cumpărat-o anul trecut, de ziua lui, chiar înainte să plecăm din Chicago –, vreau să-l pedepsesc pe omul ăla, pentru că a zis că e cel mai bun lacăt pe care îl au, „invincibil, simplu de folosit“ ne-a zis, şi bicicleta a fost furată într-o săptămână. Şi idioata aia cu camioneta ei, care a dat peste biata noastră Honda Civic, cu amândoi înăuntru, la un semafor, în mijlocul Berkeleyului, eu fiind forţat să-mi imaginez cum se întâmplă totul chiar în secunda aia, camioneta, de genul *monster-truck*, peste capotă, peste noi, Toph strivit, încet, eu privind, neajutorat… Şi ar trebui făcut ceva cu (sau ei direct) tanti aia sfrijită şi severă de la BART, cea cu părul strâns tot la spate, atât de lins, încât semăna cu o jumătate de ceapă, care stătea în faţa noastră, chiorându-se pe deasupra cărţii la noi, dezaprobator, că îmi ţineam picioarele în poala lui Toph, de parcă aş fi fost un pedofil… Şi secretara de la şcoală, cu privirea ei acuzatoare pe care mi-o aruncă atunci când întârzie la ore… Şi cealaltă femeie, vecina de peste stradă, scorpia aia cu băiatul dolofan, care se opreşte din ce face în grădină şi se uită la noi de fiecare dată când ieşim din casă. Şi proprietarii casei subînchiriate pe dealurile din Berkeley, care ne-au păstrat garanţia, invocând (sau închipuind) stricăciuni pentru fiecare lucru din casă. Şi, mai ales, agenţii imobiliari. Cruzi, corupţi, inumani. Futuţii ăia sunt incredibili.

— Unde lucrezi?

— Deocamdată nicăieri.
— Eşti la facultate?
— Nu.
— Şi el e… băiatul tău?
— Frate.
— A, bine. Te sunăm noi.

N-avem nici o idee unde să căutăm. Şcoala unde merge acum Toph nu e deservită de un serviciu de transport, aşa că ştim de la început că trebuie să-l tot ducem şi să-l luăm, indiferent unde locuim. Aşa că, la sfârşitul lui iulie, când am început să căutăm un loc pentru la toamnă, ne-am uitat peste tot, am luat în considerare, cel puțin la început, aproape fiecare cartier din Berkeley, Albany şi zona de sud a Oaklandului. După ce am socotit că, raportat la salariul meu – presupunând că de la un punct încolo această noțiune o să devină realitate – şi alocația socială a lui Toph –, are dreptul la un ajutor lunar, echivalentul venitului pe care l-ar fi primit părinții noştri, presupunem noi –, ne permitem să plătim o chirie de 1000 $, estimativ.

Dar curând ne-am lovit de relativ zdrențăroasa realitate a noii noastre vieți. N-o să mai fie dealuri, nici privelişti – casa în care-am stat cu chirie a fost o întâmplare ciudată. N-o să mai avem garaj, nici maşină de spălat cu uscător, nici maşină de spălat vase, nici cămară, nici dulapuri şi nici cadă la baie. Unele locuri pe care le-am văzut nu aveau nici măcar uşi la dormitoare. Mă simțeam groaznic, mă simțeam direct responsabil; am început să caut fără Toph, ca să-l cruț de măcel. Decăzuserăm. În Chicago aveam o casă, o casă în adevăratul sens al cuvântului, cu patru dormitoare, curte, un pârâu care curgea prin spate, enorm, copaci de o sută de ani, un deluşor, ceva pădure. Apoi a fost casa subînchiriată, casa de aur de pe coline, cu geamurile şi lumina ei, cu o privelişte către orice, munți, ocean, toate podurile alea. Şi acum, în parte din pricina inevitabilei implozii a familiei noastre – Katie nu vrea să mai stea cu toată gaşca, eu şi Kirsten avem nevoie de o pauză, iar eu şi Beth, ca orice frați adulți cu un oarecare trecut în spate, ştim că unul dintre noi va fi găsit într-o baltă de sânge şi dezmembrat dacă vom continua să ocupăm acelaşi spațiu dintre

aceiaşi patru pereţi –, am acceptat cu toţii variante mai meschine, mai umile. Beth o să stea singură, Kirsten cu o tipă pe care a găsit-o printr-un anunţ la ziar, iar eu şi Toph, care am găsit o casă cu două dormitoare, o să încercăm să fim cât mai aproape, şi totuşi nu chiar atât de aproape, de măcar una, dacă nu de amândouă.

Îmi dorisem o mansardă. Ani la rând visasem la prima mea locuinţă închiriată postabsolvire – un spaţiu enorm, neamenajat, cu tavan înalt şi zugrăveală zdrelită, cu zidul de cărămidă la vedere, la fel ţevăria de apă şi de încălzire, un spaţiu masiv, deschis, unde să pot picta, unde să pot să creez şi să adăpostesc pânze enorme, să arunc cu lucruri, poate să-mi instalez un coş de baschet, un patinoar micuţ de hochei. Ar fi trebuit să găsim ceva aproape de Golf, de parc şi de metrou, de alimentară, de orice. Am sunat la câteva numere din Oakland.

— Cum e cartierul? am întrebat.

— Păi, e cam naşpa, dar curtea noastră are poartă.

— Poartă? Dar parcul?

— Parcul?

— Da, am un puşti de opt ani în grijă. E vreun parc prin preajmă?

— Hai mă, lasă gluma.

Chiar şi când ne-am împăcat cu perspectiva unui singur etaj şi doar două dormitoare într-un bloc, oamenii tot neprietenoşi au fost, deloc generoşi. Mă aşteptasem se ne întâmpine cu toţii cu braţele deschise, să ne fie recunoscători că noi, în calitate de mesageri tragici ai lui Dumnezeu, ne-am pogorât din nori ca să luăm în considerare ideea de a trăi în clădirile lor stupide. Ce primeam în schimb era ceva ciudat de apropiat de indiferenţă.

Cu ceva timp în urmă, văzuserăm un anunţ – două dormitoare, curte, North Berckeley – şi am dat un telefon; omul părea entuziast, clar nu un ticălos. Dar apoi, într-o zi caldă şi senină, ne-am dus la el acasă. După ce am coborât din micuţa maşină roşie şi ne-am îndreptat spre el, omul a luat o mină şocată.

— E frate-tău?

— Da.

— Ooo, a făcut, cu dificultate, de parcă O era un ou pe care se căznea să-l scoată din gură. Drace, mă aşteptam să fiţi mai mari. Câţi ani aveţi?

— Eu am douăj'doi. El are nouă.

— Dar în cerere scria „care are un venit". Nu văd cum e posibil.

I-am explicat ce înseamnă serviciile sociale. I-am explicat că avem o moştenire. Vorbeam cu moralul ridicat, subliniind că suntem pe deplin conştienţi că e un pic ciudat, dar oricum, acum că ne-a ieşit în cale…

A dat din cap, cu braţele încrucişate la piept. Eram tot pe alee. Nu avea să ne invite în casă.

— Uite ce e, băieţi, nu vreau să vă reţin. Caut un cuplu, de preferat un cuplu în vârstă.

Vântul ne-a adus mirosul acelor flori albe care erau peste tot, cele din tufe. Rododendroni?

— Înţelegeţi unde bat?

La metrou, înainte de a merge la un meci de ligă, stăm, Toph şi cu mine, citim, unul lângă celălalt, iar în faţa noastră e o tipă tânără. Hispanică, un pic mai mare ca mine, cu fiica ei, un pic mai mică decât Toph. Femeia, micuţă şi îmbrăcată într-un tricou alb, se joacă cu părul fetiţei, care suge suc dintr-o cutie. Să fie surori, cu o diferenţă de vârstă mai mare ca cea dintre mine şi Toph – sau e mama ei? Dacă ea are 25 de ani şi fetiţa 7… ar putea fi. Par drăguţe. Femeia nu poartă vreun inel. Mă întreb dacă nu ne-am putea muta împreună. Ea ar înţelege. Ea ştie deja cum e. Am putea să ne gospodărim la comun. Ar fi atât de bine, am putea să ne împărţim responsabilităţile, să avem grijă de copii fără probleme. Toph şi fetiţa ar putea să se împrietenească şi poate mai târziu chiar să se căsătorească… Şi poate că şi noi, eu şi tipa, ar trebui să fim împreună. Dar arată de parcă ar avea deja un prieten. Are? Un aer sigur. Relaxată. Nu doar un prieten, dar şi un bărbat de nădejde. Probabil un bărbat bine clădit. Un bărbat care îşi câştigă traiul ridicând chestii grele. Sau care ar putea, dacă ar vrea. Acum răsuceşte părul fetei între degete, iar şi iar, şuviţele negre, din ce în ce mai strâns şi… Dar nu trebuie să avem o relaţie. Am putea să ne gospodărim fericiţi. Prietenul,

al cărui nume ar putea să fie Phil, n-ar avea nimic împotrivă, fiind o parte a combinației. Dar nu ar locui cu noi. Ar fi prea mult. Şi nici n-ar rămâne peste noapte. Fără umblat în chiloți, sau băi, sau duşuri. Dar poate că e totuşi singură. Phil a plecat. Phil a fost expulzat. Era cetățean peruan şi a fost trimis înapoi şi nouă ne pare rău pentru el, dar aşa stau lucrurile, ne pare rău, Phil. Deci. În ce culoare o văruim? Asta o să fie o problemă. Dar aş lăsa de la mine. Da, aş lăsa de la mine. Ca să avem o casă fericită şi liniştită cu ajutorul acestei femei şi ca ea şi Toph să fie mulțumiți în camerele lor întinşi pe covor şi citind împreună dintr-o carte, aş lăsa de la mine.

La mijlocul lui august, de pe-acum disperat, intru într-o cocioabă de chirpici la câteva străzi de apartamentul lui Beth. Proprietara era o tipă grasă, între două vârste, de culoare, care nu arăta diferit de cititoarea de Biblie care a stat cu mama la sfârşit. Casa era perfectă. Sau mai degrabă nu era deloc perfectă, dar era de departe mai puțin imperfectă decât tot ce văzusem. Fiul femeii abia ce plecase la facultate – şi ea era o mamă singură –, iar ea împacheta ca să se mute în New Mexico. Casa era de dimensiunea potrivită pentru noi, agreabil aşezată pe o stradă haşurată de o boltă de verdeață. Avea o curte în spate, o poartă, o magazie, ba chiar şi un solar, n-avea maşină de spălat sau maşină de spălat vase, dar nici că avea vreo importanță, fiind la câteva săptămâni de începerea şcolii – când a întrebat de chestiunile financiare, mi-am aruncat asul.

— Mă îngrijorează că nu ai o slujbă, a zis ea.

— Uitați, am dat-o eu. Putem plăti. Avem bani. Vă putem plăti chiria pe un an, dacă vreți.

A căscat ochii.

Aşa că i-am scris cecul. În acest moment, toată senzația de prosperitate s-a prăbuşit. Am crescut într-o casă încleştată, unde nu primeam alocație, unde să le ceri 5 dolari mamei sau tatei smulgea cele mai grele oftaturi, necesita planuri detaliate de rambursare. Maică-mea era de departe cea mai rea – nici măcar nu făcea cumpărături în Lake Forest, unde totul era la suprapreț, ci

prefera să conducă zece, douăzeci sau chiar treizeci de kilometri până la Marshall's, la T.J. Maxx, pentru promoții, pentru angro. O dată pe an ne îngrămădeam în Pinto și mergeam într-un loc în vestul Chicagoului, Sinofsky's, unde pentru 4 sau 5 dolari cumpăram seturi de tricouri rugby cu mici defecțiuni, găuri pe ici și colo, nasturi în plus, gulere stricate de înălbitor, rozul ieșind peste alb. Am crescut cu o disonanță cognitivă stranie; știam că trăim într-un oraș drăguț – verii noștri din est ne aminteau asta mereu –, și totuși, dacă asta era adevărat, de ce maică-mea se plângea mereu în gura mare că nu are bani să cumpere cârlige de rufe? „Cum o să cumpăr lapte mâine?" țipa la el din bucătărie. Taică-meu, care lucra un an pe ici, un an pe colo, nu părea niciodată impresionat de îngrijorarea ei; părea că le aranjase pe toate. Totuși, ne așteptam să ne lovească deodată nevoile, să fim siliți să părăsim casa în mijlocul nopții și să ajungem într-unul din acele apartamente de pe autostradă, la marginea orașului. Să ajungem precum *copiii ăia*.

Asta nu s-a întâmplat niciodată, bineînțeles, și acum, deși nu suntem bogați, și de fapt ne vin foarte puțin bani, eu și Beth am renunțat la vina asociată cheltuielii. Când chestiunea devine cheltuială *vs.* comoditate, alegerea nu e o alegere. Dacă maică-mea ar fi condus patruzeci de kilometri pentru o roșie la jumătate de preț, eu plătesc 10 dolari pentru ea, atâta timp cât asta înseamnă că nu trebuie să mă urc în mașină. E ceva ce ține de epuizare, în cea mai mare parte. Oboseala îmi slăbește portofelul, lui Beth chiar și mai rău, îi slăbește carnetul de cecuri legat de contul lui Toph. Noi nu ne mai sacrificăm, am decis împreună cu soră-mea – cel puțin nu când nu e necesar, când implică bani pe care, măcar în momentul de față, încă-i mai avem. Chiar și cheltuielile mai mari, cele care necesită aprobarea lui Bill, trec fără să întâmpine mari dificultăți.

Am rezistat o lună fără mașină de spălat rufe cu storcător. În fiecare weekend Toph și cu mine ne îndesam rufăria în saci de plastic pentru gunoi, înșfăcam câte doi fiecare, perechea lui evident mai mică, îi aruncam pe umăr și plecam legănându-ne, ca niște precupeți, spre un loc nițel mai în jos pe stradă. Pentru că n-are cum să care doi saci de rufe supraîncărcați nici până la jumă-

tatea străzii, Toph a scăpat într-o zi un sac. Plasticul ieftin s-a rupt şi chiloţii dimpreună cu tricourile lui cu Bulls s-au împrăştiat pe trotuar, aşa că a dat fuga înapoi acasă ca să aducă altul să-l înlocuiască. O clipă mai târziu, s-a întors cu bicicleta…

— Ce faci?

— Stai. Lasă-mă să încerc ceva.

…Şi anume să echilibreze sacii cu rufe pe şa şi cadru; bineînţeles, chestia a funcţionat ca un căcat, aşa că am înţepenit pe trotuar, adunând totul, patru saci cu lenjerie, hainele prinse în lanţul bicicletei lui, cele de pe peluza vecinilor, cu furnicile care şi-au făcut casă în ele – douăzeci de minute mai târziu nu ne îndepărtaserăm mai mult de cincizeci de metri de uşa casei noastre. A fost epuizant, a fost exasperant, a fost şi gândul de a spăla haine în chiuvetă sau la duş. A doua zi, l-am sunat pe Bill, am îngânat zgomotos toate obiecţiile lui moderate şi în cele din urmă ne-am cumpărat o maşină de spălat şi un storcător de rufe.

Sunt la mâna a doua, ambele găsite şi livrate pentru 400 de dolari sunt zgomotoase şi nu se potrivesc – una e bej şi celălalt alb –, dar Doamne Domnicuţule, sunt frumoase, maşinării frumoase.

Casa e cam la jumătate din ultima locuinţă, dar e foarte luminoasă şi ai loc un' să te-ntorci, e cursivă. Podelele sunt din lemn şi pentru că prima încăpere e bucătăria, unde e loc, ai o grămadă de spaţiu să alergi de la un capăt la celălalt al casei, fără să te opreşti într-un perete. De fapt, dacă mai porţi şi ciorapi, poţi să alergi, să zicem, din spatele casei, prin bucătărie, până ajungi pe duşumeaua de lemn a livingului, unde poţi să sari, să patinezi şi să ajungi până la uşa din faţă, uneori tot cu viteză maximă. (fig. 2)

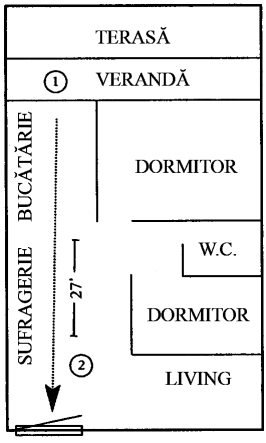

Ne simțim sezonieri aici, ca unii care doar au grijă de casă cât sunt plecați proprietarii, temporar, așa că nu facem prea multe în sensul socializării cu restul comunității. Printre vecinii noștri ar fi un cuplu de lesbiene bătrâne, un cuplu și mai bătrân de chinezi, o pereche bărbat de culoare/femeie albă puțin trecuți de patruzeci de ani, respectiv Daniel și Boona de alături, în sandale și cu mărgele la gât, necăsătoriți – și, se pare, doar prieteni –, ambii implicați într-o muncă de natură socială. În alte zone din cartier găsești mame singure, divorțate, văduve, văduvi, femei singure trăind cu bărbați singuri, femei singure trăind cu femei singure, și la câteva străzi mai încolo stă și Barry Gifford. Doar aici s-ar potrivi. Doar aici, prin comparație, am părea atât de plicticoși.

Zugrăvim toată casa. Ne ia cam o săptămână, cu role, sărind colțurile, mucegaiul, lăsând camerele neclare, întinate, ca mioape. Salonul îl facem într-un fel de bleu și livingul un roșu-burgundia tare. Camera mea e roz-somon, bucătăria un galben stins, și pe-a lui Toph o lăsăm albă – până într-o noapte, noaptea de dinaintea celei de-a zecea aniversări, când, în mijlocul unei vrăji împotriva coșmarurilor, în scop decorativ, dar și pentru protecție, pictez doi supereroi uriași, pe Wolverine și Cable, pe pereții lui, unul zburând în jos de deasupra, altul veghindu-i patul. Toph doarme de-a lungul întregului proces, deși vopseaua îi stropește așternutul, piciorul care iese de sub pătură.

Acum, locul e al nostru, dar e vraiște.

Discutăm problema.

— Ești nașpa, am zis eu.

— Nu, tu ești nașpa, zice el.

— Ba nu, tu ești.

— Ba nuuuuu, tu.

— Adică nașparliu' nașpet nașpa.

— Ce?

— Am zis, ești…

— Ai spus o prostie.

Stăm pe canapea, trecem în revistă. Ne certăm că cine ce trebuie să curețe. Mai important, dezbatem cine ar fi trebuit să facă treaba, înainte să fie atât de multă treabă de făcut. Era o vreme,

îi amintesc lui Toph, când o condiție pentru alocația lui era să-şi îndeplinească minimum de treburi gospodăreşti.

— Alocație? întreabă el. Tu nu-mi dai niciodată alocație.

Îmi regândesc strategia.

Măsuța de cafea e purgatoriul nostru domestic, jumătatea drumului pentru orice mâncat, purtat sau stricat. E acoperită cu hârtii sau cărți, două farfurii de plastic, vreo zece ustensile murdare, un baton de Rice Krispie desfăcut şi un recipient de polistiren conținând cartofi prăjiți, despre care unul din noi a decis noaptea trecută că sunt prea „groşi şi prea zemoşi" şi nu i-a mai mâncat. E o pungă de covrigei care a fost deschisă de o persoană din casă care nu poate deschide pungile cum trebuie, aşa că taie găuri în mijloc cu cuțitul de friptură. Sunt cel puțin patru mingi de baschet în cameră, opt mingi de lacrosse, un skateboard, două rucsacuri, o valiză, încă parțial negolită, care nu s-a mişcat în patru luni. Lângă canapea, pe podea, sunt patru pahare în care odată a fost lapte, şi acum resturile s-au întărit. Starea de vraişte permanentă din salon e problema pe care încercăm să o rezolvăm.

Am trimis o Rezoluție a Salonului, cu aplicații largi, vizionară în strategie, insuflând inspirație tuturor, şi acum povestea a ajuns la comisie. Şi, deşi comisia a privit-o din toate punctele de vedere, cercetându-i proveniența atât a diverselor elemente şleampete, cât şi a celor de precizie, care s-ar potrivi cel mai bine să întrunească cerințele superiorilor, suntem într-un punct mort, fără soluții.

— Dar cele mai multe sunt chestii de-ale tale, zice el.

Are dreptate.

— Irelevant! zic eu.

La începutul negocierii, eu, membrul senior al comisiei, am propus un plan în care membrul junior al comisiei, Toph, fiind tânăr şi în trebuință de lecții de viață valoroase, şi fără îndoială nerăbdător să le dovedească semenilor zelul său, va face curat în salon nu doar de data asta, ci în cadrul unui program regulat, poate de două ori pe săptămână, în schimbul nu doar a unei alocații de 2 dolari net pe săptămână, ci şi a garanției că, dacă toate îndatoririle numite sunt îndeplinite satisfăcător şi la timp, nu va fi bătut soră cu moartea în somn de membrul senior al comisiei. Membrului junior al comisiei, insolent şi, evident, lipsit

atât de bun-simț, cât și de orice noțiune de camaraderie, nu-i place acest plan. Îl respinge pe fugă.

— Nici nu mă gândesc! e ceea ce spune el.

Totuși, cu multă generozitate și din spirit de sacrificiu, membrul senior a propus imediat un plan alternativ, un plan generos, în care Toph, fiind atât de minunat de tânăr și având nevoie de distracție și exercițiu, va face curat în casă doar o dată pe săptămână în loc de două ori, în schimbul unei alocații nu doar de 2 dolari, ci de 3 dolari (3 dolari!) net pe săptămână, împreună cu garanția că, dacă toate aceste îndatoriri gospodărești sunt îndeplinite satisfăcător și la timp, membrul junior al comisiei nu va fi îngropat până la gât în grădină și lăsat acolo neajutorat, capabil doar să zbiere când câinii înfometați îi sfâșie carnea de pe cap. Din nou, dovedind cât de bătut în cap și obtuz poate să fie, Toph refuză propunerea, de data asta fără să comenteze – doar dând ochii peste cap –, și refuzul lui de a lua în considerare vreun plan, oricât de rezonabil ar fi, a declanșat schimbul de șarje reproduse anterior, care continuă după cum urmează:

— Știi cât de nașpa ești? l-am întrebat eu pe Toph.

— Nu, cât? a zis el, mimând plictiseala.

— Mult, am zis eu.

— O, atât de mult?

Suntem într-un impas, două părți cu același scop, dar, se pare, fără șanse de a ne reconcilia ideile pentru a-l atinge.

— Știi ce ne trebuie? întreabă Toph.

— Ce? întreb eu.

— O menajeră-robot.

Nu e vina lui. Deși e genul destul de îngrijit – crescut după metoda Montessori, genul de copil grijuliu care potrivește cu mare acuratețe piesele de lemn în forma corespunzătoare –, am început să-l convertesc încet, irevocabil, la stilul meu, stilul șleampăt, iar rezultatele sunt cam înfiorătoare. Avem o problemă cu furnicile. Avem o problemă cu furnicile pentru că nu ne-am prins încă de diferența dintre mizeria făcută de hârtii și mizeria făcută de mâncare. Lăsăm mâncarea afară, lăsăm mâncarea în farfurii, în chiuvetă și, când îmi asum sarcina de a spăla farfuriile murdare,

trebuie să spăl mai întâi furnicile, din acelea micuțe şi negre, de pe farfurii şi tacâmuri, furnicile – la canal cu ele. Apoi împroşcăm coloana de furnici, care se întinde din chiuvetă, peste blat, în jos pe perete şi prin dulapurile cu vase de jos, cu Raid, pe care, bineînțeles, îl ascundem când avem musafiri – o, aşa e în Berkeley.

Ne motivează anumite lucruri. Într-o zi, un prieten de-al lui, Luke, de vreo unşpe ani, a intrat la noi şi a zis:

— Doamne. Cum puteți să trăiți în halul ăsta?

Şi o săptămână sau cam aşa ceva după-aia, am făcut curat peste tot, am stabilit un orar de întreținere, ne-am făcut provizii de mâncare. Dar curând ne-am pierdut inspirația şi ne-am întors de unde am plecat, lăsând lucrurile să cadă şi să rămână unde au căzut. Aruncam şi ratam coşul de gunoi, chestia – de obicei resturi de fructe – rămânea unde ateriza, până când, câteva săptămâni mai târziu, cineva, Beth sau Kirsten, făcând tărăboi despre cât de dezgustătoare sunt, le lua pe toate de jos şi le arunca. Îşi făceau griji pentru noi. Eu îmi făceam griji pentru noi. Îmi făceam griji că în orice clipă cineva – poliția, Protecția Copilului, un inspector de la Sanepid, cineva – o să dea buzna şi o să mă aresteze, sau poate doar o să dea cu mine de pământ, o să facă mişto de mine, o să-mi spună chestii urâte şi apoi o să mi-l ia pe Toph, o să-l ducă undeva unde casa e ținută în curățenie, unde rufăria e spălată cum trebuie şi regulat, unde figura parentală sau figurile parentale pot să gătească şi o fac regulat, unde nu se aleargă prin casă, pocnindu-se unii pe alții cu bețe aduse din curtea din spate.

Alergatul şi lovitul cu diverse lucruri e în cea mai mare parte singurul lucru care ne preocupă pe amândoi, astfel că restul operațiunilor noastre au de suferit. Trecem prin fiecare zi mai mult orbecăind, împiedicându-ne mereu de ceva ce ar trebui să ştim – cum să tragi apa, cum să fierbi porumb, numărul lui de la Serviciile Sociale, data de naştere a tatălui nostru – şi de-aia o zi în care el merge la şcoală, în care eu merg la muncă şi mă întorc la timp ca să pregătesc cina, o zi în care gătim şi mâncăm înainte de nouă şi se duce la culcare înainte de unşpe şi nu mai are cearcănele alea albastre de malnutrit în jurul ochilor pe care le-a avut tot anul

trecut – nu ne-am prins niciodată de ce – ni se pare o superşmecherie pe care nu ştiu cum am dibuit-o – ceva gen evadarea dintr-o rulotă în flăcări, ascunderea Statuii Libertății.

Pe la mijlocul toamnei, am stabilit un… hai să-i zicem orar. Dimineața, imediat după ce mă bag în pat, Toph se va trezi la, să zicem, 3 sau 4 sau 4.30 dimineața, astfel încât să-şi permită un duş de zece minute, zece minute să se îmbrace, o jumătate de oră ca să-şi pregătească şi să ia micul dejun şi să-şi termine temele şi apoi cel puțin trei ore şi jumătate, patru ore de desene animate. La 8.45 mă trezeşte. La 8.50 mă trezeşte iar. La 8.55 mă mai trezeşte o dată; în timp ce răcnesc la el că a întârziat, îl duc la şcoală. Parchez maşinuța noastră roşie lângă şcoală, acolo unde mi s-a spus să nu mai parchez, în patru fluturaşi cu dedicație specială şi o înştiințare adresată personal, că nu e un loc rezervat lăsării şi ridicării de copii. Apoi înhaț un bilet din rucsacul lui şi compun o scutire.

Dragă doamnă Richardson,

Îmi pare rău că Chris a întârziat în dimineața asta. Aş putea să inventez ceva despre o întâlnire sau o boală, dar adevărul e că ne-am trezit târziu. Imaginați-vă.

Numai bine,
Fratele lui Chris.

Mereu întârziem, mereu suntem gata-gata. Toate formularele şcolare trebuie să mi se trimită de două ori, iar eu le restitui cu întârziere. Chitanțele sunt plătite cel mai devreme în nouăzeci de zile. Toph e mereu strecurat în echipa de sport după ce s-au încheiat înscrierile şi trebuie să se facă o excepție – nu sunt niciodată sigur dacă incompetența noastră vine de la situația noastră sau din lipsa mea de organizare –, deşi, bineînțeles, public, dau vina pe prima. Relația noastră, cel puțin în termenii termenilor şi ai regulilor ei, e minunat de flexibilă. El trebuie să facă anumite lucruri pentru mine, pentru că eu sunt părintele lui, iar eu trebuie să fac anumite lucruri pentru el. Bineînțeles că, atunci când sunt somat să fac ceva, nu vreau să fac, nu trebuie să fac, pentru că eu nu sunt, de fapt, părintele lui. Când nu s-a făcut ceva, dăm

amândoi din umeri, pentru că, tehnic, nici unul dintre noi nu e responsabil, noi suntem doar doi tipi, poate frați, dar abia dacă semănăm, și, deci, îndatoririle se dovedesc a fi și mai discutabile. Dar când vina trebuie să cadă pe cineva, îmi dă voie să-l arăt cu degetul și, dacă se încăpățânează, nu trebuie decât să-i arunc privirea aia, privirea aia care parcă spune: „Suntem parteneri în povestea asta, nemernic mic, și ieri, când eram frânt de oboseală și aveam conjunctivită, și ai ținut morțiș să luăm cartonașele alea Magic, că trebuia musai să le ai a doua zi la școală, pentru că toată lumea venea cu cartonașe să le arate la masa de prânz, că mi-a fost teamă că n-o să fii popular și o să te dea la o parte pentru că ești aproape orfan și pentru că ai urechi caraghioase și că trăiești într-o casă cu chirie și pentru că o să crești și o să-ți dezvolți un interes special pentru arme și uniforme sau, mai rău, c-o să te găsesc citind pe sub pătură *Supă de Pui pentru Sufletele Prepubescente* și lamentându-te de soarta ta meschină, m-am îmbrăcat și m-am dus la chioșcul ăla cu benzi desenate care e deschis până la opt și am luat două pachete de cartonașe, și unul dintre ele avea și o hologramă pe el, și te-au invidiat toți pentru asta și viața ta și-a urmat cursul alintat, profitabil, de relativă celebritate, de binecuvântare vrăjită“ –, și el se înmoaie.

Parcat în fața școlii, încerc să-l fac să-mi dea o îmbrățișare. Îmi întind brațele spre el, îl trag lângă mine și îi spun ceea ce mă trezesc spunând destul de des:

— Șapca asta miroase a urină.

— Nu, nu miroase, spune el.

Miroase.

— Miroase-o.

— N-am de gând s-o miros.

— Ar trebui s-o speli.

— Nu miroase.

— Ba da.

— De ce să miroasă a urină?

— Poate te-ai pișat în ea.

— Taci.

— Nu-mi spune asta. Ți-am zis să nu-mi mai vorbești așa.

— Scuze.
— Poate că n-ar trebui să transpiri atât.
— De ce?
— Transpirația ta o face să miroasă a urină.
— Pa.
— Ce?
— Pa. Am întârziat.
— Bine. Pa.

Iese. Trebuie să bată la poarta şcolii să intre şi, când se deschide uşa, secretara încearcă să-mi arunce obişnuita-i privire nasoală, dar acum, ca de fiecare dată, nu mă uit, n-o văd, nu. Toph dispare înăuntru.

Pe drum spre oricare mi-o fi atrăgătoarea însărcinare în ziua sau săptămâna respectivă, de obicei undeva în zona înăbuşitoare şi îndepărtată numită East Bay, cuget aiurea la posibilitatea de a-l şcolariza la domiciliu. M-am tot văicărit că e acolo, la şcoală, unde-l învață Dumnezeu ştie ce, departe de mine. Am calculat că profesorii lui stau cu el zilnic la fel de mult sau chiar mai mult decât stau eu, şi am convingerea că e ceva fundamental greşit în situația asta; gelozia mă străbate, pe şcoala lui, pe profesorii lui, pe părinții care vin să ajute…

De câteva săptămâni lucrez pentru o companie care se ocupă cu cartografieri geologice, le reconstitui hărți topografice, linie cu linie, cu programe de grafică Macintosh arhaice. E monoton, dar de asemenea liniştitor şi contemplativ, lipsa totală de nevoie de gândire, nici un fel de griji în acea siguranță totală a vieții de acolo, în biroul lor din Oakland, imaculat, cu răcitoarele lui de apă şi automatele de sucuri şi covoarele moi şi tăcute. Când eşti angajat pe perioadă determinată, poți face pauze, poți face pauză şi de prânz, şi cine vrea îşi poate aduce şi un walkman, poate să facă o pauză de cincisprezece minute, poate să se plimbe pe-acolo, să citească… E o binecuvântare. Angajatul cu contract pe perioadă determinată nu trebuie să se prefacă că îi pasă de compania lor şi ei nu trebuie să se prefacă că îi datorează ceva. Şi în cele din urmă, exact când slujba devine, ca orice altă slujbă, prea plicticoasă ca să mai continue, când angajatul cu contract pe

perioadă determinată a învățat tot ce poate învăța și a muls-o pentru 18 $/oră sau pentru orice alt pachet salarial ridicol, când a continua înseamnă să te afunzi într-un fel de moarte și ar dovedi o teribilă lipsă de respect pentru propriul timp prețios – de obicei după trei sau patru zile –, atunci, exact la țanc, contractul expiră. *Perfect*.

Beth, cu ochelari de soare în Jeepul ei nou, îl ia pe Toph de la școală și își petrec după-amiaza în cămăruța ei, împărțind salteaua așezată direct pe podea, amândoi învățând cot la cot, până când ajung eu acasă. În acest moment, Beth și cu mine ne dăm silința să ne certăm pe ceva vital și trainic – „Ai zis șase!"/ „Am zis șase jumătate!"/ „Ai zis șase!"/ „De ce să fi zis șase?" – și, după ce facem asta, pleacă și ne lasă să luăm cina.

De care nu ne-ar păsa, dacă nu ar trebui. Nici Toph, nici eu, deși am fost crescuți de mama noastră la treișpe ani distanță unul de altul, nu am dezvoltat vreun interes pentru mâncare, și cu atât mai puțin pentru gătit – amândurora cerul gurii ni s-a oprit la vârsta de cinci sau șase ani, la jeleuri cu fructe și hamburgeri. Și, deși visăm cu ochii deschiși la existența unei simple pastile, o pastilă pe zi care să rezolve nevoia noastră alimentară zilnică, admit importanța gătitului zilnic, deși n-am nici o idee de ce gătitul zilnic e important. Așa că gătim de patru ori pe săptămână, ceea ce pentru noi e o programare eroică de operațiuni. Acesta e meniul pe care îl alegem, cu aproape toate felurile inspirate din cele pe care maică-mea, pe vremea când încă mai gătea meniuri variate și robuste pentru frații noștri și taică-meu, le pregătea special pentru noi, pentru fiecare dintre noi la un anumit moment în tinerețea ei:

1. Vită cu sos

(File de vită, feliat și marinat în sos de soia marca Kikkoman, prăjit până se înnegrește, servit cu tortilla și mâncat cu mâna, tortilla fiind ruptă în bucățele, fiecare bucățică fiind folosită ca să învelească una, două, poate trei, dar nu mai mult de trei bucățele de carne. Se servește cu cartofi, gătiți în maniera franțuzească, cu portocale și mere, feliate în singurul mod logic – mai întâi pe din două, apoi pe lățime, cam zece felii din fiecare – și puse într-un castron, ca salată.)

2. Pui cu sos
(Piept de pui feliat, marinat în sos de soia Kikkoman, prăjit până spre amăreală, aproape crocant, asezonat cu tortilla; se mănâncă cu mâna, în stilul descris mai sus. Însoțit de cartofi, gătiți în maniera franțuzească – care, ar trebui menționat, e musai să fie cartofi-pai congelați marca Ore-Ida, sortimentul Crispers!, aceştia fiind singurii care chiar devin crocanți în urma prăjirii. De asemenea serviți cu felii de portocale şi mere, ca salată.)

3. Pui crocant
(Mulțumită celor de la Church's Fried Chicken, de la *drive-in*-ul din San Pablo şi Gilman. Se pune accent pe carnea albă, învelită în pesmet, cu piure de cartofi, la care se adaugă, acasă, frunze de salată aisberg şi felii de castravete. Fără dressing.)

4. Zidul sfărâmicios
(Hamburger, oarecum în sânge, cu şuncă şi sos picant. Mulțumită acelui loc din Solano, unde, trebuie menționat, pun prea mult sos picant, ceea ce, credeam că toată lumea ştie, are efectul imediat de a înmuia chifla, chifla devenind ca un terci, necomestibilă, şi burgerul e distrus, totul în câteva minute – aşa de repede, încât chiar dacă burgerul va fi extras fuguța şi posesorii vor încerca să cruțe chifla („Separă-le! Repede! Dă sosul jos de pe chiflă! Freac-o! Freac-o bine!"), va fi prea târziu, ceea ce impune să ai acasă o rezervă de chifle, care apoi sunt prăjite din greu, ca să ofere maximum de rezistență efectului distructiv al sosului. Se servește cu cartofi preparați în stil franțuzesc şi fructe, precum mai sus.)

5. Războiul mexicano-italian
(Tacos: carne de vită tocată, trasă la tigaie în sos de spaghete marca Prego, sortimentul „Tradițional", servită cu tortillas, dar fără fasole, salsa, roşii, brânză, guacamole şi substanța aia albă şi cremoasă ce-o fi ea, care se găseşte uneori în formele mai ieftine, ipostazele mai puțin pure ale acestui produs culinar. Garnitură: croasanți marca Pillsbury şi salată aisberg. Fără dressing.)

6. [De fapt nu noi le-am zis aşa acestor feluri de mâncare. Am părea oare mai cool sau mai puțin cool dacă noi le-am fi botezat aşa? Eu zic că mai puțin cool.]
(Pizza, asezonată cu pepperoni. Trombstone, Fat Slice, Pizza Hut sau Domino's, dacă nu-i rezişti prețului. Cu o salată verde mică la pachet.)

7. Bătrânul şi marea
(Scoici congelate Mrs. Paul's, fiecare un pachet (3,49 $ – nu-s ieftine), însoțite de cartofi Crispers!, croasanți şi felii de portocale şi mere. Sau, uneori, cantalup.)

8. Gavin Macleod şi Charo

(Pentru el: brânză prăjită servită cu o felie de brânză Kraft American pusă în mijlocul a două pite de secară cu semințe, trase la tigaie şi tăiate pe diagonală. Pentru celălalt el: Quesadillas – o felie de brânză Kraft American, într-o tortilla, preparată în tigaie. Cu felii de miere zaharisită.)

(Notă: nu dispunem de mirodenii, cu excepția oreganoului, care se va scutura, cu precauție, peste două preparate: a) pizza pepperoni; şi b) pita de secară, care va fi rulată cu oregano, à la Tufnel. Nu dispunem de alte legume decât morcovi, țelină, castraveți, fasole verde şi lăptuci, care se vor servi toate crude şi numai crude. Nu dispunem de hrană care înoată în propriile-i excremente. Pastele nu sunt agreate, mai ales mizeria aia regurgitată care se cheamă lasagna. În consecință, toate alimentele de acest soi, acelea care conțin două sau mai multe ingrediente amestecate de-a valma, fără discernământ, printre care toate sendivişurile, mai puțin cele cu salam, nu se consumă, ci se evită. La toate mesele se va servi şi un pahar mare de lapte de 1%, cu bidonul păstrat lângă piciorul mesei, pe jos, pentru eventuale reumpleri. Nu se admit răcoritoare alternative. Orice nu e în meniu nu e disponibil. Eventualele plângeri sunt tratate cu iuțeală şi severitate.)

— Hei, am nevoie de ajutorul tău, îi zic eu când am nevoie de ajutorul lui la gătit.

— OK, zice, şi apoi mă ajută cu gătitul.

Uneori cântăm când gătim. Cântăm cuvinte obişnuite, cântăm despre turnatul laptelui sau despre sosul de spaghete, deşi cântăm ca la operă. Putem să cântăm şi ca la operă. Incredibil.

Uneori, în timp ce gătim, ne duelăm, folosind linguri de lemn sau bețe care sunt aduse în casă pentru astfel de ocazii. E o misiune de-a mea nenumită, a cărei sursă uneori e clară, alteori nu, să mențin voioşenia, să-l distrez pe băiat, să-l țin mereu în priză. Pentru o vreme ne fugărim prin casă, cu apă în gură, amenințând c-o să scuipăm. Bineînțeles, nici unuia dintre noi nu i-a trecut vreodată prin minte să-şi scuipe apa din gură spre celălalt în casă, până într-o seară, când l-am prins la colț în bucătărie, m-am gândit să forțez nota, şi am făcut-o. De atunci lucrurile au evoluat. I-am îndesat fața într-o jumătate de cantalup. I-am frecat pe piept banană storcită, i-am aruncat în față un pahar cu suc de mere. E un efort, zic, să-l fac să înțeleagă, dacă nu era deja evident, că

oricât m-aş strădui să continui lucrarea părinţilor noştri, noi doi vom mai şi *experimenta*. Şi asta într-o distracţie continuă, ca într-un show TV amuzant, nesfârşit. E o voce în mine, o voce foarte incitantă, ciripitoare, care mă sileşte să ţin lucrurile într-o stare veselă, chiar bezmetică, starea optimistă. Pentru că Beth scoate mereu albumul nostru de familie şi începe să plângă, întrebându-l pe Toph mereu cum se simte, am senzaţia că trebuie mereu să compensez, să-i dau de lucru. Fac din vieţile noastre un videoclip muzical, un joc pe care-l vezi la Nickelodeon – un montaj de imagini ce se succedă rapid, cu unghiuri de filmare ţicnite, distracţie, *distracţie*! E o campanie de distracţie şi de istorie revizionistă. Fluturaşi lansaţi în spatele liniilor inamice, focuri de artificii, dansuri caraghioase, numere de magie. *Şe-acolo? Fii antenă! Un' s-a dus?*

În bucătărie, când inspiraţia mi-o cere, scot cuţitul de 30 de centimetri, menit să felieze fripturi de curcan, îmi plantez picioarele într-un A, îmi flexez nitel genunchii şi ridic cuţitul deasupra capului, ca un samurai.

— Haiaaa! răcnesc eu.

— Nu, zice el, dându-se în spate.

— Haiaaa! răcnesc eu, păşind spre el, pentru că să ameninţi copiii cu cuţite de 30 de centimetri e amuzant.

De fiecare dată, cele mai bune jocuri au implicat ameninţarea unei răniri sau proximitatea unui accident, ca atunci când era mai mic şi alergam cu el în spinare, prefăcându-mă că sunt ameţit, răsucindu-mă, împleticindu-mă…

— Nu e amuzant, zice el, adăpostindu-se în salon.

Pun cuţitul deoparte; zornăie în sertarul cu tacâmuri.

— Tata făcea asta tot timpul, zic eu. Din senin. Făcea moaca aia, moaca aia cu ochii bulbucaţi, şi se purta de parcă dădea să ne despice căpăţânile cu cuţitul.

— Pare amuzant, zice el.

— Da, era amuzant, zic eu. De fapt, chiar era amuzant.

Uneori, când gătim, îmi spune chestii care i s-au întâmplat la şcoală.

— Ce s-a întâmplat azi? întreb eu.

— Azi Matthew mi-a zis că speră ca tu şi Beth să fiţi într-un avion, şi avionul ăla să pice, şi voi să muriţi la fel ca mama şi tata.

— N-au murit într-un accident de avion.

— Aşa a zis el.

Uneori îi sun pe părinţii colegilor de clasă ai lui Toph.

— Da, aşa a zis, zic eu.

— E destul de greu, să ştiţi, zic eu.

— Nu, Toph e OK, continui eu, compătimindu-l pe bietul dobitoc care a crescut un copil atât de tâmpit. Dar chiar nu înţeleg de ce-ar spune Matthew una ca asta. Adică, de ce-ar vrea fiul dumneavoastră ca Beth şi cu mine să murim într-un accident de avion? Serios, Toph e bine. Nu vă faceţi griji pentru noi. Noi suntem bine. Eu îmi fac griji pentru dumneavoastră… adică, dumneavoastră ar trebui să vă faceţi griji pentru ce-aţi crescut la uşă, zic eu.

Of, oamenii ăştia. Ce să te faci cu ei?

Când luăm cina, pe timpul campionatului de baschet, ne uităm la meciurile cu Bulls. Altfel, în nevoia de a ne ţine constant ocupaţi, jucăm ceva din aceeaşi serie de jocuri, prin rotaţie – gin, table, Trivial Pursuit, şah –, cu farfuriile lângă tabla de joc. Am încercat să mâncăm în bucătărie, dar de când am pus fileul de ping-pong, e mai dificil.

— Desfă fileul, zic eu.

— De ce? întreabă el.

— Să mâncăm, zic eu.

— Nu, desfă-l tu, zice el.

Aşa că de obicei mâncăm pe o măsuţă de cafea. Dacă măsuţa e imposibil a fi curăţată, mâncăm în salon, pe jos. Dacă podeaua e deja plină de farfurii de cu o seară înainte, mâncăm la mine în pat.

După cină, jucăm jocuri, spre propriul nostru amuzament şi spre edificarea vecinilor. Pe lângă jocul cu cureaua menţionat anterior, mai e un joc în care Toph se preface că e copilul, în timp ce eu mă prefac că sunt tac-su.

— Tati, mă laşi să conduc maşina? zice el în timp ce eu mă aşez, citind ziarul.

— Nu, băiete, nu ai voie, spun eu, continuând să citesc ziarul.

— Dar de ce?

— Pentru că aşa zic eu.

— Tăticuleee!

— Am zis nu!

— Te urăsc! Te urăsc te urăsc te urăsc te urăsc!

Apoi dă fuga în camera lui şi trânteşte uşa.

Câteva clipe mai târziu deschide uşa.

— A fost bine? întreabă el.

— Da, da, zic eu. A ieşit foarte bine.

Azi e vineri şi vinerea iese de la şcoală pe la prânz, aşa că eu de obicei încerc să vin acasă mai devreme. Suntem în camera lui.

— Unde sunt?

— Sunt acolo.

— Acolo?

— Se ascund.

— Unde?

— În chestia aia ca un munte pe care am făcut-o.

— În *papier-mâché*?

— Da.

— Când le-ai văzut ultima dată?

— Nu ştiu. Acum o vreme. Acum vreo săptămână, poate.

— Eşti sigur că mai sunt acolo?

— Da. Aproape sigur.

— Cum?

— Încă mai mănâncă din mâncare.

— Dar nu le vezi niciodată?

— Nu, nu prea.

— Ce animale naşpa.

— Da, ştiu.

— Să le aducem înapoi.

— Putem?

— Cred că da.

— Iguane proaste.

Mergem două străzi, prin curtea din spate a căsuței capitonate cu muşchi, spre parcul cu o jumătate de teren de baschet.

— Păi de ce te-ai dus tocmai acolo ca să arunci?

— Unde m-am dus?

— Trebuie să driblezi şi apoi să arunci cu săritură, de sub coş, dar tu te-ai dus tocmai acolo ca s-arunci. Uite. Eu sunt tu…… Vezi?

— Ce să văd?

— Te-ai dus tocmai acolo… ceva gen opt metri mai încolo.

— Şi?

— Păi şi asta ai făcut!

— Ba nu.

— Ba da, te-ai dus.

— Ba nu.

— Ba da.

— Hai să jucăm.

— Trebuie să ştii că…

— Bine, bine, ştiu.

— Cârnatule.

— Fătălăule.

Jocul să termină inevitabil aşa:

— Ce mare brânză?

— …

— Te implici prea mult când jucăm.

— …

— Haide, zău. Vorbeşte. Zi ceva.

— …

— Am voie să-ți spun cum să faci.

— …

— Nu mai fi aşa urâcios, capsomanule.

— …

— Care-i problema? Chiar trebuie să mergi la cinci metri în spatele meu? Arăți ca un idiot.

— …

— Na, cară tu asta. Eu mă duc la magazin.

— …

— …
— Uşa e deschisă? N-am cheie.
— Na.

5.30 p.m.
— Trag un pui de somn.
— Şi?
— Scoală-mă într-o oră.
— La ce oră?
— La şase şi jumătate.
— Bine.
— Serios. Trebuie să mă scoli.
— Bine.
— O să mă supăr rău de tot dacă nu mă trezeşti.
— Bine.

7.40 p.m.
— Isuse!
— Ce?
— De ce nu m-ai trezit?
— Cât e ceasul?
— Şapte patruzeci!
— O! zice el, ducându-şi palma la gură.
— Am întârziat!
— La ce?
— La naiba! La ziua porților deschise, idiotule!
— O! zice el, ducându-şi iar palma la gură.

Avem douăzeci de minute să ajungem. Suntem pompieri şi undeva a izbucnit un incendiu. Eu alerg într-o parte, el într-alta. Toph se duce în camera lui să se schimbe. În câteva minute bat la uşă.

— Nu intra!
— Trebuie să intru.
— Aşteaptă.

Aştept la uşă şi uşa se deschide. E îmbrăcat.

— Ce-i asta? Nu poți să te îmbraci aşa.

— Cum?

— În nici un caz.

— Cum?

— Nu te pune cu mine. Schimbă-te, retardatule.

Uşa se închide. Sertarele se deschid şi se aud tropăieli.

Uşa se redeschide.

— Glumeşti?

— Ce?

— E mai rău decât chestia de dinainte!

— Păi da' ce-are?

— Uită-te la ea. Are pete de grăsime peste tot. Şi e prea mare. Şi e de trening. Şi alte încălțări nu ai?

— Nu. Că nu mi-a luat nimeni!

— Nu ți-a ce?

— Nimic.

— Nu, zi… ce n-am făcut?

— Nimic.

— Pe moaş'-ta

— Ba pe moaş'-ta.

— Schimbă-te!

Uşa se închide. Un minut, apoi se deschide.

— E mai bi… Ce dra… Nu poți să-ți bagi cămaşa în pantaloni? Adică, nu te-a învățat nimeni să-ți bagi cămaşa în pantaloni? Arăți ca un tâmpit.

— De ce?

— Ai nouă ani şi mă faci să stau după curu' tău să te ajut să-ți bagi cămaşa în pantaloni.

— Pot şi singur.

— Ți-o bag eu. Mai avem cinci minute să ajungem. Doamne, mereu întârziem. Mereu stau după tine. Nu te mişca. Şi unde ți-e e cureaua? Dumnezeule, eşti varză.

7.40-7.50 p.m.

— La naiba. Întârziem tot timpul. De ce dracu' nu poți să te îmbraci şi singur? Dă geamul în jos. E prea cald aici. De ce refuzi să deschizi geamul când aici e saună? Şi ai nasturii descheiați.

Uită-te şi tu la nasturii ăia. Uite cum îţi stă gulerul, până la urechi. Doamne. Acum trebuie să te îmbrac în fiecare zi. Măcar ajută-mă cu nasturii. Drace, toţi sunt descheiaţi. N-ai ratat decât vreo zece, retardatule.

— *Retardatule.*

— *Retardatule.*

— *Retardatule.*

Zburăm pe San Pablo, pe prima bandă, apoi pe a doua, trecem de broscuţe şi de Volvouri, cu abţibildurile lor cretine.

— Eram îmbrăcat ca lumea.

— Îmbrăcat ca lumea? La dracu', erai îmbrăcat total necalumea. Deschide geamul mai mult. Arătai ca un retardat. Şi mai mult. Aşa e bine. Nu te poţi îmbrăca aşa la o zi a porţilor deschise. Aşa se îmbracă oamenii. E regula ocaziei speciale, domnul meu. Ceva de genul „mă laşi?", ştii ce zic? E o chestie formală. E o chestie de bun-simţ. Adică, mai dă-o-ncolo de treabă! Din când în când trebuie să mă mai ajuţi şi tu, tinere. Sunt epuizat, sleit, pe jumătate mort, şi nu pot să îmbrac pe cineva care are nouă ani şi ar trebui să fie în stare să se îmbrace singur. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, Toph, mai înţelege-mă şi tu din când în când, te rog! Poţi să mă înţelegi şi tu din când în când? Măcar un pic? Un pic de cooperare? Isuse Christoase…

— Tocmai ai trecut de şcoală.

7.52 p.m.

E încă plin de lume de ziua porţilor deschise – o să ţină până la nouă, nu până la opt, cum crezusem – şi noi suntem singurii îmbrăcaţi aşa pompos. Intrăm. Toph îşi scoate imediat cămaşa din pantaloni.

Pereţii sunt acoperiţi cu compuneri corectate despre sclavie şi cu tulburătoarele autoportrete ale celor din clasa întâi.

Se întorc capete. E prima noastră participare la ziua porţilor deschise şi oamenii nu ştiu cum să ne ia. Sunt surprins, căci mă aşteptam ca toată lumea să fi fost înştiinţată despre sosirea noastră. Puştii se uită la Toph şi-l salută.

— Bună, Chris.

Şi apoi se uită la mine şi îşi mijesc ochii.

Sunt speriați. Sunt geloşi.

Suntem patetici. Suntem vedete.

Suntem fie trişti şi neputincioşi, fie strălucitori şi proaspeți. Intrăm şi variantele îmi aleargă prin minte. Trişti şi neputincioşi? Sau strălucitori şi proaspeți? Trişti/neputincioşi sau strălucitori/proaspeți? Trişti/neputincioşi? Strălucitori/proaspeți?

Suntem neobişnuiți, şi tragici, şi vii.

Intrăm în îmbulzeala de părinți şi copii.

Suntem în dezavantaj, dar tineri şi virili. Mergem pe holuri şi la locul de joacă şi suntem mai înalți, radiem. Suntem orfani. Ca orfani, suntem celebrități. Suntem străini într-un program de schimb, dintr-un loc unde sunt doar orfani. Rusia? România? Un loc crud şi exotic. Suntem noile stele strălucitoare, născute dintr-o gaură neagră urlătoare, sorii proaspăt născuți din beznă, din vidul zgârcit al spațiului care se pliază şi înghite – o beznă care ar devora pe oricine nu e la fel de puternic ca noi. Noi suntem ciudații, marginalii, subiect de talk-show-uri. Aprindem imaginația oricui. De aceea vrea Matthew ca eu şi soră-mea să pierim într-un accident aviatic. Părinții lui sunt bătrâni, fără păr, bătuți în cap, poartă ochelari, sunt lemnoşi şi cenuşii, sunt cutii de carton, sunt ridați, închişi, morți pentru lume… Am mâncat la ei acasă de fapt, nu de mult, acceptând o invitație între vecini, cândva, înainte ca Matthew să comenteze despre accidente aviatice. Şi ne-am plictisit până la lacrimi în casa lor moartă, cu duşumele de lemn şi pereți goi – ba chiar fiica ne-a şi cântat la pian ceva, tatăl fiind semeț de mândru de ea, bietul chelios. Nu aveau televizor, nu exista nici o jucărie nicăieri, locul era neaerisit, un sicriu…

Dar noi! – noi suntem arătoşi! Avem stil, care e dezordonat, dezinhibat, totuşi intrigant de singular. Noi suntem noi, şi toți sunt vechi. Noi suntem cei aleşi, reginele stupului – restul oamenilor adunați la această zi a porților deschise îmbătrânesc, trişti, fără speranță. Sunt ridați şi nu mai fac sex spontan, pentru că printre ei numai eu mai sunt capabil. Ei au terminat-o cu astfel de lucruri; pentru ei, numai gândul unor astfel de lucruri e

respingător. Nu pot să alerge fără să pară stupizi. Nu pot să antreneze o echipă de fotbal fără să facă o batjocură din ei înşişi şi din sport. O, sunt terminaţi. Sunt cadavre ambulante, mai ales imbecilul ăla care fumează în curte. Eu şi Toph suntem viitorul, un terifiant viitor strălucitor, un viitor care a venit din Chicago, doi băieţi teribili, de departe, naufragiaţi, lăsaţi să moară, părăsiţi, uitaţi, şi totuşi, şi totuşi, iată, au ieşit iar la suprafaţă, mai îndrăzneţi şi mai neînfricaţi, juliţi şi neraşi, desigur, cu cracii pantalonilor făcuţi franjuri, plini de apă sărată în burtă, dar acum de neoprit, insurmontabili, gata să ia la şuturi cururile lăsate ale părinţilor încruntaţi din Berkeley, cărunţei, miopi, aduşi de umeri.

Te uiţi la noi?

Ne plimbăm prin clase, în clasa în care învaţă el, pe pereţi, sunt lucrări despre Africa. Lucrarea lui nu e pe perete.

— Unde ţi-e lucrarea?

— Nu ştiu, nu i-a plăcut domnişoarei Richardson, cred.

— Hmmm.

Cine e această domnişoară Richardson? Trebuie să fie o cretină. Vreau s-o luaţi pe această „domnişoară Richardson“ pe sus şi s-o aduceţi în faţa mea!

Şcoala e plină de copii simpatici, dar excentrici, delicaţi şi de forme ciudate. Sunt ceea ce eu şi prietenii mei, care am crescut în şcoli publice, ne-am imaginat întotdeauna că ar fi copiii din şcolile particulare – un pic prea preţioşi, cu particularităţile congenitale amplificate, nu trecute sub tăcere, şi pe alea bune, şi pe alea rele. Puşti care cred că sunt piraţi şi sunt încurajaţi să se îmbrace în consecinţă la şcoală. Puşti care programează calculatoare şi colecţionează reviste militare. Băieţi grăsuni cu căpăţâni uriaşe şi păr foarte lung. Fete slăbănoage care poartă sandale şi umblă cu flori în mână.

După vreo zece minute, ne plictisim. Motivul principal pentru care am venit eu a dispărut.

Căutam să mi-o trag.

Mă aşteptam să flirtez. Mă aşteptam să dau de mame singure focoase cu care să flirtez. Ţelul meu, un ţel despre care credeam cu

onestitate că e suficient de realist, era să întâlnesc o mamă singură atractivă şi să-l fac pe Toph să se împrietenească cu băiatul mamei, astfel ca noi să putem aranja nişte întâlniri de joacă, în timpul cărora eu şi mama să mergem sus să ne-o tragem, câtă vreme copiii se joacă afară. Mă aşteptam la priviri pline de subînţeles şi la propuneri enunţate cu precauţie. Îmi imaginam că lumea şcolii şi a părinţilor colcăie de intrigi şi desfrâu, că sub faţada ei de grijă şi bune intenţii, de familii cu doi părinţi, discuţii elaborate cu profesorii şi întrebări miezoase referitoare la Harriet Tubman adresate profesorului de istorie, toată lumea face schimb de parteneri de sex.

În general, sunt urâţi. Scanez mulţimea, dau ture prin curte. Părinţii sunt interesaţi unii de alţi doar pentru afilaţia lor prototipică de absolvenţi de Berkeley. Poartă pantaloni largi cu imprimeuri, adică cu imprimeuri de-adevăratelea, şi nu se piaptănă. Majoritatea au cam patruzeci de ani. Toţi bărbaţii au barbă şi sunt scunzi. Multe femei sunt suficient de bătrâne cât să-mi fie mame, şi îşi arată vârsta. Sunt dezamăgit de lipsa posibilităţilor. Ca vârstă, sunt mai aproape de majoritatea copiilor. O, dar uite că e o mamă, o femeie cu un cap micuţ, păr negru, lung, lung de tot şi drept, gros şi sălbatic ca o coadă de cal. Arată la fel ca fiică-sa, acelaşi chip oval, aceiaşi ochi întunecaţi şi trişti. Am mai văzut-o, când îl aduceam pe Toph la şcoală, şi am bănuit că e singură; tatăl nu e prezent niciodată.

— O s-o-ntreb dacă nu vrea să ieşim, zic eu.

— Te rog, nu. Te rog, zice Toph.

Chiar crede că aş fi în stare.

— Chiar nu-ţi place deloc fata? Ar putea fi mişto – o întâlnire la dublu!

— Te rog, nu.

Bineînţeles că n-aş face una ca asta. N-am curaj. Dar el nu ştie încă. Mergem pe holul decorat cu machete de hârtie şi lucrări ale elevilor. Mă întâlnesc cu domnişoara Richardson, învăţătoarea, care e înaltă, de culoare şi încruntată – cu o privire dispreţuitoare şi mânioasă. Mă întâlnesc cu profesorul de ştiinţe, care arată exact

ca Bill Clinton şi care e bâlbâit. În clasa lui Toph e o fată care, la nouă ani, e mai înaltă decât părinţii ei şi cântăreşte mai mult decât mine. Vreau ca Toph să fie prietenul ei şi să o facă fericită.

O femeie din apropiere se uită la noi. Oamenii se uită la noi. Se uită şi se minunează. Se întreabă dacă nu cumva oi fi profesor, neştiind cum să mă ia, probabil gândindu-se că, dacă am un păr facial firav şi port pantofi vechi, o să le înhaţ copii şi o să-i molestez. În mod sigur arăt ameninţător. Femeia, asta care se uită la noi, are părul cărunt şi ochelari mari. Poartă o fustă până la pământ, cu model şi sandale. Se dă înspre noi, îşi îndreaptă degetul spre mine, apoi spre Toph, apoi înapoi, şi zâmbeşte. Ne intrăm în rol şi ne spunem replicile:

MAMA

Bună. …băiatul tău?

FRATELE

Ă… nu.

MAMA

Fratele?

FRATELE

Mda.

MAMA

(*mijind ochii ca să se asigure*)

A, îţi dai seama imediat.

FRATELE

(*deşi ştiind că nu e tocmai adevărat, fiindcă el e mai mare, şi că arată extraserios, iar fratele lui strălucește*)

Da, aşa spune toată lumea.

MAMA

Te distrezi?

FRATELE

Sigur. Sigur.

MAMA

Faci facultatea la Cal?

FRATELE

Nu, nu. Am terminat facultatea acum câțiva ani.

MAMA

Şi locuiți în zonă?

FRATELE

Da, locuim ceva mai la nord. Aproape de Albany.

MAMA

Şi stați cu părinții?

FRATELE

Nu, doar noi.

MAMA

Dar… părinții voştri unde sunt?

FRATELE

(*gândindu-se, gândindu-se: „Nu sunt aici.“ „N-au putut să vină.“ „Habar n-am, de fapt; dacă ai şti numai cât de puțin am habar. O, e o poveste beton. Ştii cum e să n-ai deloc habar cam pe unde ar putea să fie acum, adică locul anume unde sunt în clipa asta, în timp ce vorbim? E un sentiment ciudat, frățicule. Vrei să vorbim despre asta? Ai câteva ore?“*)

Ă, au murit acum câțiva ani.

MAMA

(*apucându-l pe* FRATE *de antebraț*)

O, îmi pare aşa de rău.

FRATELE

A, nu, nu vă faceți griji.

(*vrând să adauge, aşa cum face uneori: „Nu e vina ta“. Îi place replica asta, mai ales când poate s-o succească: „Sau poate a fost?“*)

MAMA

Deci locuieşte cu tine?

FRATELE

Da.

MAMA

Vai, ce interesant.

FRATELE

(*gândindu-se la cum arată casa. Chiar e interesant.*)

Păi, ne distram. În ce clasă e…

MAMA

Fata. A patra. Amanda. Dacă se poate, pot să te întreb cum au murit?

FRATELE

(*cercetând din nou posibilitățile de băşcă pentru el şi fratele său. Accident de avion. Accident de tren. Terorişti. Lupi. A mai inventat poveşti înainte şi s-a amuzat, deşi cât de mult l-a amuzat pe frate-său e încă neclar.*)

Cancer.

MAMA

Dar… în acelaşi timp?

FRATELE

La vreo cinci săptămâni.

MAMA

Dumnezeule.

FRATELE

(*chicotind, inexplicabil de ce*)

Mda, a fost ciudat.

MAMA

Când s-a întâmplat asta?

FRATELE

Acum câteva ierni.

(FRATELE *se gândeşte că-i place foarte mult replica „acum câteva ierni". E nouă. Sună dramatic. Vag poetic. Pentru o vreme, a fost „anul trecut". Apoi a fost „acum un an şi jumătate". Acum, mai mult spre uşurarea* FRATELUI, *e „acum câțiva ani". „Acum câțiva ani" e o distanță confortabilă. Sângele s-a uscat, cojile s-au întărit, au căzut. Mai devreme era altfel. Cu puțin înainte să plece din Chicago,* FRATELE *l-a dus pe Toph la frizer, şi* FRATELE *nu-şi aminteşte cum a venit vorba, şi* FRATELE *chiar spera să nu vină vorba, dar, când a venit vorba,* FRATELE *a răspuns „Acum câteva săptămâni". La replica asta, frizeriţa s-a oprit, a trecut prin uşile cu sens dublu, ca din filmele western, în cealaltă încăpere şi a rămas acolo o vreme. S-a întors cu ochii roşii, şi* FRATELE *s-a simțit groaznic. Întotdeauna se simte groaznic când întrebarea nevinovată şi bine intenționată a unui străin onest scoate răspunsul bizar pe care el trebuie să-l ofere. Ca şi cum cineva ar întreba despre vreme şi i s-ar răspunde ceva despre iarna nucleară. Dar situația are avantajele ei. În acest caz,* FRAȚII *au primit o tunsoare gratuită.*)

MAMA

(*apucându-l pe* FRATE *de antebraț*)

Păi… Bravo ție! Eşti un frate bun!

FRATELE

(*Zâmbind. Întrebându-se*: Ce vrea să spună? *Aude deseori chestia asta. La meciurile de fotbal, la petrecerile pentru strângeri de fonduri şcolare, la plajă, la întâlnirile filatelice, la farmacia veterinară. Uneori, persoana care îi spune asta le ştie întreaga biografie, alteori*

habar n-are cine sunt. FRATELE *nu înțelege replica, nici ce înseamnă, nici când anume a devenit un fel de expresie standard pe care o folosesc tot felul de oameni.* Eşti un frate bun! FRATELE *n-a mai auzit vorba asta înainte, dar iese din gura tot mai multor oameni, de fiecare dată rostită la fel, aceleaşi cuvinte, aceeaşi intonație – o cadență în crescendo.*

Ce *vrea* să însemne asta? *El zâmbeşte, şi dacă Toph ar fi pe-aproape, i-ar trage una-n braț sau ar încerca să-i pună piedică* – ia uite cum tropăim pe aici! Uşori ca aerul! –, *şi* FRATELE *spune acelaşi lucru pe care îl spune de fiecare dată după ce s-a spus ce era de spus, lucrul care pare să dezumfle tensiunea crescândă, drama neplăcută care inflamează conversația, aşa că i-o întoarce celui care pune întrebarea, pentru că deseori vrea ca cel care pune întrebarea să se gândească la ce a întrebat de fapt. Aşa că replica lui, cu o ridicătură simpatică din umeri sau un oftat, va fi:*

Ei, ce să-i faci…

(MAMA *zâmbeşte şi îl strânge încă o dată pe* FRATE *de braț, apoi îl bate uşor.* FRATELE *se uită spre* AUDIENȚĂ, *face cu ochiul, şi apoi izbucneşte într-un dans fabulos à la Bob Fosse, o mulțime de picioare ridicate sus, apoi mai sus, câteva aruncări şi prinderi, o măreață chestie alunecând-pe-genunchi-de-a-lungul-scenei, apoi alte câteva sărituri, câteva fuduleli şi, în cele din urmă, o traversare prin aer printr-un salt peste cap în față via trambulina ascunsă, cu ambii aterizând*

perfect, chiar înaintea orchestrei, pe un genunchi, cu brațele întinse spre audiență, rânjind în timp ce gâfâie. Mulțimea se ridică şi aclamă furtunos. Cortina cade. Ei încă mai aclamă furtunos.)

SFÂRŞIT

În timp ce mulțimea tropăie frenetic pentru un bis, noi ne strecurăm afară pe uşa din spate şi ne facem ieşirea ca nişte supereroi.

IV

A, da, aş putea ieşi. E vineri seara şi ar trebui să fiu prin oraş, în zona Golfului, ar trebui să ies în fiecare seară, cu restul tinereţului, să-mi aranjez părul, să vărs bere, să încerc să găsesc pe cineva care să-mi atingă penisul, să râd cu lumea şi de lume. Eu şi Kirsten *am luat o pauză*, ceea ce am mai făcut deja de două ori şi o vom mai face de zece sau de doişpe ori, ceea ce înseamnă că (ostentativ) ieşim cu alţii. Aşa că da, aş putea să ies, să mă bucur aşa cum se cuvine de această libertate şi în general de tinereţea mea, exultând de bogăţia spaţiului şi a timpului meu.

Dar nu.

Stau aici, acasă. Eu şi Toph vom găti, ca de obicei…

— Îmi aduci laptele?

— E chiar lângă tine.

— A, mersi.

…şi apoi jucăm ping-pong, după care probabil o să mergem cu maşina până în Solano să închiriem un film şi la întoarcere o să cumpărăm şerbet de portocale de la 7-Eleven. O, aş putea să ies în oraş pentru a mă dedulci cu împlinirea trupului meu sau al altora, aş putea să beau chestii şi aş putea să mănânc chestii şi mi le-aş putea freca pe-ale mele de-ale lor, să mă dau cu părerea despre cutare sau cutare, să fac cu mâna, să-i salut cu un zvâcnet scurt din bărbie, să stau pe bancheta din spate a maşinii cuiva, hurducănindu-mă în sus şi în jos pe dealurile din San Francisco, la sud de Market, uitându-mă la oameni cum îşi atacă instrumentele, în cele din urmă să ne oprim la o bodegă, parcăm, ducem sticlele într-o pungă de hârtie, sticlele zornăie, toate feţele noastre-s aprinse, strălucesc sub lumina neoanelor de pe stradă, pornim

pe jos spre cutare sau cutare petrecere, într-un apartament, salut, salut, punem sticlele în frigider, iau una pentru acum, detest apartamentul, admir priveliștea, stau pe brațul unei canapele, deși mi s-a spus să nu, și apoi îmi aștept rândul la baie, holbându-mă neatent la unicul poster, cu Ansel Adams, Yosemite, vorbind cu o fată tunsă scurt în timp ce aștept pe hol, vorbind despre dinți, fără nici un motiv anume, șirul gândurilor neclar, cerându-i să-mi arate plombele, nu, serios, ți le arăt eu mai întâi, ha, ha, ha, apoi, nu, tu mai întâi, eu după tine, apoi, după ce mă duc la toaletă, încă pe hol, așteaptă nu doar să se elibereze baia, ci și pe mine, așa că în cele din urmă mergem acasă împreună, apartamentul ei, unde locuiește singură, într-un loc spațios și imaculat, așa, ca o gară, proaspăt zugrăvit, pe care l-a decorat împreună cu mama ei, apoi să dorm în patul ei supradimensionat și supermoale, să iau micul dejun în nișa ei scăldată în lumină, apoi poate pe plajă, petrecând câteva ore cu ziarul *Sunday*, apoi flanând spre casă, când o fi să fie, de-o fi să fie vreodată…

Băga-mi-aș. Nici măcar nu avem o bonă.

Beth și cu mine considerăm că totuși e prea devreme să-l lăsăm pe Toph cu cineva din afara familiei, că asta l-ar face să se simtă nedorit, singur, ceea ce ar duce la deranjarea psihicului său fragil, apoi la experimente cu inhalanți, la înfrățirea cu tot soiul de găști dubioase care o să-l pună să umble-n țoale franjurate, să se tatueze singur, să bea sânge de miel și, inevitabil, să-și încheie inițierea prin uciderea mea și a lui Beth în somn. Așa că atunci când ies, o dată pe săptămână, într-o zi pe care am ales-o împreună cu Beth, Toph își adună lucrurile, și le îndeasă în rucsac, îi reglează bretelele și se duce la Beth, unde își petrece noaptea pe jumătate din salteaua ei japoneză.

Regula fără dădacă e doar una din multele, atât de multe reguli, toate necesare pentru a ține chestia asta unită, pentru a nu lăsa lucrurile să scape de sub control. De exemplu, Beth nu are voie să-l țină pe Toph prin preajmă când apare pe-acolo vreunul dintre gagicii ei slăbănogi și urâcioși – Katie, pentru că și ea e orfană, știe cum vine treaba, dar ceilalți nu știu, deloc –, fie că beau, fie treji, ei insistă să vorbească despre lucruri nepotrivite,

o înclinație a gagicilor, gradul ultimei lor beţivăneli, şi fac asta într-o manieră năucă, de autobază, care răspândeşte prostia prin osmoză. Mai mult, dacă eu sau soră-mea ne vedem cu câte cineva, acel cineva nu-i va fi prezentat lui Toph imediat, aşa că Toph n-o să mai fie nevoit să-şi piardă vremea prin parc – fotbal, zoo, rodeo – doar ca să ne dăm mari cu el în faţa acestor noi gagici. Nu, va fi o perioadă de aşteptare, aşa că la vremea la care Toph se întâlneşte cu acest cineva, acest cineva va fi un cineva cu care Toph o să se mai întâlnească şi a doua oară, prin urmare nu va fi nevoit să cunoască zece, cincizeci, o sută de oameni de-a lungul anilor, toţi prezentaţi ca fiind o persoană specială, eventual luând şi masa împreună, pentru c-o să-l derutăm de tot, o să crească fără simţul proprietăţii, al identităţii, fără discernământ, cu o imagine a familiei distorsionată, în consecinţă slab şi iresponsabil, în consecinţă vulnerabil la farmecul dubios al ashramurilor, kibbutzurilor şi al lui Isus. Cât despre întâlnirile mele, dacă mă văd cu cineva gen întâlnire, şi dacă ieşim devreme, şi dacă întâlnirea implică activităţi care s-ar putea să-i placă şi lui Toph, atunci Toph, bineînţeles, vine cu noi. Dacă protagonista acestei aşa-zise „întâlniri" îşi exprimă vreo rezervă în privinţa lui Toph, atunci, în mod cert, e un om foarte rău. Dacă ea crede că vin cu Toph la cină pentru că nu prea o plac, că el e un fel de tampon, atunci crede prost şi e egoistă şi e, de asemenea, un om rău. Dacă atunci când vine dezaprobă felul în care arată casa – „Doamne, mâncare sub canapea!" sau chiar „Sfinte cuib al burlacilor!" – sau, şi mai rău, dezaprobă vreo decizie parentală luată în compania ei sau altcumva, mai întâi se vor miji ochii la ea în prezenţa lui Toph, mai târziu va fi dădăcită astfel încât el să nu audă, iar mai încolo ajunge nutreţ pentru batjocura unor conversaţii cu Beth care durează cu lunile, despre oameni care habar n-au cum stau lucrurile şi cum de îndrăznesc ei să deschidă gura, toţi ăştia, tâmpiţei care se dau deştepţi, care nu ştiu ce înseamnă să răzbeşti, care nu se uită la părinţii lor, dar se simt îndreptăţiţi să-mi dea mie lecţii, nouă, doar pentru că suntem începători în povestea asta, pentru că suntem tineri, suntem fraţi. Şi apoi din nou, normal, dacă ea, persoana cu care ne întâlnim, nu întreabă de părinţii decedaţi, e

lipsită de compasiune, prost-crescută, superficială, prea tânără, egoistă. Dacă o face, dar vine cu presupunerea că a fost vorba despre un accident de maşină…

— Cine a zis că a fost accident de maşină?

— Am presupus.

— Ai… ce?

…atunci e un om foarte rău. În orice caz, nici să pună prea multe întrebări nu e permis, pentru că…

— Vrei să vorbim despre asta?

— Cum, acum? Cu tine?

— Da, te rog.

— Într-un bar?

— Nu trebuie să duci asta de unul singur.

O, Doamne.

— O, Doamne.

…nu e locul ei, şi din asta nu iese nimic bun. Dacă vrea să *îmi dau mai mult silința*, să vin în Stanford să *o* văd în loc să fie ea nevoită să vină la mine, i se reaminteşte politicos, deşi nu cu dragă inimă, de vasta, vasta, incomensurabila prăpastie dintre situația ei şi a mea, ea fiind o adeptă a frivolității uşuratice, a televiziunii prin cablu fără oprelişti şi a lui „Hai să mergem la un film", sau „Hai să luăm cina în oraş", sau „Hai să mergem acolo", sau „Hai să mergem dincolo", şi a cafenelelor şi a păhărelelor de orice, oricând, şi a mersului la lacul Tahoe, şi a drumețiilor, şi a shoppingului, şi a paraşutismului, şi a timpului pierdut cu orice fleacuri, în timp ce situația mea, în contrast puternic cu a ei, dar puternic de tot – vreau să se-nțeleagă clar (Terrie, vreau să-ți fie clar) –, fiind împovărătoare, stresantă, spartană, în criză de timp, liminantă, o lume a genunchilor fragezi care au nevoie de copci şi a gustărilor fragede care trebuie puse-n cutiuța de mâncare şi a minții fragede care are nevoie de ajutor în proiecte elaborate despre Africa orientală, ca să nu mai menționez teribilele discuții părinte–profesor şi bizarele şi amenințătoarele formulare de la Serviciile Sociale – CARE ESTE STATUTUL MARITAL AL LUI CHRISTOPHER EGGERS? COMPLETAȚI ȘI TRIMITEȚI URGENT. LIPSA UNUI RĂSPUNS PROMPT DUCE LA ÎNCETAREA

ACORDĂRII ALOCAȚIEI –, existența mea fiind dedicată aproape pe de-a-ntregul rolului de singură-pavăză-în-calea-aruncării-lui-în-uitare, hărăzită încercării de a reuși în ceea ce ar putea foarte bine trece drept una dintre cele mai mărețe realizări ale istoriei scrise. Dacă ea nu înțelege asta, e un om rău. Dacă zice că înțelege, dar se întreabă de ce, *totuși*, nu încerc să fac un efort, un fel de a-mi da silința mai tare, nu face altceva decât să dovedească cât de mult nu înțelege, n-o să înțeleagă vreodată, n-o să înțeleagă până într-o bună zi, când se va petrece acel ceva imposibil de rostit – ar trebui să se roage să nu se întâmple ceva rău, dar probabil că se va întâmpla –, când țesătura vieții ei se-ntinde să se rupă, când deodată nu mai există loc de greșeală, nici pentru frea-că-menta, pentru moțăieli și pentru alea-alea, pentru o drămuire a timpului defectuoasă – și, în fond, cât de dificil e să menții toată mina asta de om serios, dacă oricum ești pe deplin conștient că un astfel de efort, de a te vedea cu ea în Stanford, sau măcar la jumătatea drumului, ar putea fi făcut, bineînțeles, dacă relația ar merita și dacă ea n-ar fi cerut de la a doua întâlnire să fie bătută la funduleț. Totuși, căutând un pic de înțelegere, m-am trezit căutându-le pe acelea prinse în cele mai bizare mașinațiuni ale familiei, pe cele ai căror părinți sunt morți sau pe moarte sau măcar divorțați – sperând că ele știu ce știu și eu și astfel nu mă vor sâcâi cu detalii, cu socoteli, de genul ce primești, ce pierzi, cu întrebări despre *contribuția mea*. Cât în privința lui Toph, dacă, în timp ce ne pipăim în livingul roșu-burgundia după ce Toph s-a dus la culcare, ea zice să rămână peste noapte și nu înțelege de ce nu se poate, nu înțelege de ce Toph nu trebuie să se trezească și să vadă tot felul de tipe dormind în patul fratelui său, atunci e prea superficială și nu apreciază importanța creării unei copilării cât mai simple cu putință pentru Toph, și astfel nu mai e de frecventat. Dacă nu știe cum să vorbească cu Toph, dacă-l tratează ca pe un câine cu auzul vătămat sau, chiar mai rău, ca pe un *copil*, de asemenea nu mai e de frecventat și, împreună cu Beth, se va face mișto de ea. Dacă, pe de altă parte, îl tratează pe Toph ca pe un adult, e-n regulă, dar în cazul în care sunt spuse lucruri necuvenite, lucruri care nu se potrivesc cu urechile lui tinere,

cum ar fi „Ai văzut cât costă prezervativele la Walgreen's?", atunci nici ea nu e de frecventat. În general, dacă, chiar şi sub îngrădirea unor reguli enunțate, Toph nu o place, din indiferent ce motiv – el nu se exprimă niciodată în acest sens, dar poți ghici uşor (se retrage în camera lui când vine pe la voi, sau nu-i arată şopârla, sau nu vrea să se ducă după bomboane când se termină filmul) – atunci şi ea va fi încet dată uitării, bineînțeles, doar dacă nu cumva e vreo bombă sexy, caz în care nu mai contează ce spune pulică ăla micu'. Dacă îi aduce lui Toph ceva, de exemplu un set nou de mingi de ping-pong, de a căror nevoie ea şi-a dat cumva seama, atunci e o persoană bună, nu una rea, şi e îndrăgită necondiționat. Dacă vine la cină şi chiar mănâncă din versiunea noastră de tacos, fără toate acele rahaturi absurde pe care le pun oamenii în el, e o sfântă şi e binevenită oricând. Dacă recunoaşte că felul în care noi tăiem portocale – pe lățime, şi nu pe lungime – e singurul mod logic, singurul mod plăcut din punct de vedere estetic, şi mănâncă toată felia în loc să sugă doar sucul şi să lase mizeria aia scârboasă, atunci ea e perfectă şi se va vorbi despre ea strălucind – ți-o aminteşti pe Susan? Ne plăcea de Susan – luni la rând, chiar dacă nu ne mai vedem cu ea, pentru că e prea slăbănoagă şi trădează nervozitate.

Nu c-am fi prea pretenționi. Nu – ne distrăm! Uşor, relaxați. Ha, ha. Da. Amuzant. N-are nici un rost să ne enervăm; regulile sunt doar pentru noi, nu sunt niciodată enunțate, nu sunt discutate. Suntem, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, excepțional de dedicați, joviali, reconfortanți, chiar dacă ne petrecem cea mai mare parte a timpului, când e de față, fără să încercăm prea tare să o binedispunem pe ea, cât să ne binedispunem pe noi, de multe ori în detrimentul ei. *Dar într-un mod amuzant!* Noi facem totul într-o cheie relaxată, ar trebui menționat că se poate şi proba această cheie relaxată, suntem foarte toleranți, şi cel mai mişto e că Toph acceptă imediat pe oricine. Bineînțeles, ajută dacă îți plac iguanele şi dacă poți să zici cuvinte când răgâi, dar, chiar şi fără astfel de calități, el chiar recunoaşte poziția dificilă în care se află fata de la întâlnire şi îi uşurează viața arătându-i cartonaşele lui cu baschetbalişti dacă ea va spune că i-ar plăcea să le vadă, şi

o să le aducă băuturi cu gheață, o să stea alături de ei, aproape în capul lor, fericit peste poate de noua companie cu care, dacă se duce repede să-l aducă şi dacă nu e trecut de ora de culcare, şi poate dacă frate-său e la baie şi nu mai are cum să protesteze, ar putea să joace Trivial Pursuit, atâta vreme cât e vorba de versiunea scurtă – pentru fiecare răspuns corect se oferă câte o felie de plăcintă.

În acest moment mă văd cu o femeie care are douăzeci şi nouă de ani, o femeie în adevăratul sens al cuvântului, e managerul editorial al revistei săptămânale pentru care fac design şi ilustrații în regim de colaborare. Deşi am zis de la bun început, după ce într-o zi a apărut cu o beretă de velur violet pe cap, că nu suntem făcuți unul pentru celălalt, continui relația, felicitându-mă pentru abilitatea mea de a pune mâna şi a mă înțelege cu această femeie-femeie, cu şapte ani mai mare decât mine. E deşteaptă, are părul blond şi lung, şi riduri de expresie, şi e de asemenea din Midwest, din Minnesota parcă, şi ştie cum să comande şi cum să bea băutură adevărată. Şi are douăjnouă de ani. Am menționat asta, că are douăjnouă de ani? Asta numesc eu potrivire, potrivire conform căreia eu, care port ambele greutăți, a lui Toph şi a lumii, eu, care am trecut prin atâtea şi care mă simt deja atât de bătrân, chiar trebuie să mă văd cu o femeie cu şapte ani mai mare. Păi desigur!

Motivele ei sunt neclare, dar eu am o teorie: la douăzeci şi nouă de ani, ea, la fel ca cei mai mulți la sau în jur de treizeci, se simte stoarsă, bătrână, de parcă şansa ei a trecut, şi singurul mod de a recâştiga măcar o fărâmă din tinerețea ei risipită e să dea pe gât unul ca mine, care plesneşte de virilitate…

Dar drace, nu zici că mi-a fost frică să o văd goală? Înainte să ajungem la etapa asta m-am întrebat deseori dacă trupul o să fie încrețit, ca o prună uscată, cu pielea atârnând. N-am văzut niciodată o gagică goală care să aibă peste douăzeci şi trei de ani, şi când am ieşit într-o seară, fără Toph, am băut anumite băuturi pe bază de votcă de care nu am auzit niciodată, până când am început să ne ținem de mână la masa din spate, prefăcându-ne că îl ascultam pe fostul solist al unei trupe populare de punk din Los Angeles,

un tip care cânta un la-la-la înceţoşat undeva departe de noi, muzică de fundal de 14 dolari, şi apoi am mers la ea acasă, eram deja oripilat şi mă întrebam ce-o să mă fac dacă trebuie să-i ating carnea plină de bubuliţe sau varice, şi când am intrat împleticindu-ne la ea am fost fericit că era întuneric, iar în dormitorul ei chiar şi mai întuneric. Dar s-a dovedit că nu era căruntă sau fleşcăită, carnea ei era fermă şi plină şi eu eram înfiorat şi uşurat, şi dimineaţa, în lumina albă, era albă şi netedă, părul ei mai blond şi mai lung decât îmi aminteam, revărsat peste tot prin aşternutul alb, şi pentru câteva minute a fost chiar drăguţ… Dar trebuia să plec. Era pentru prima dată când îmi petreceam noaptea în altă parte de când ne-am mutat în California şi, deşi Toph dormea la Beth, am vrut să ajung acasă în caz că se întorcea mai devreme – dacă nu, şi-ar fi dat seama că dormisem în altă parte, şi n-ar fi înţeles cum vine treaba asta, şi după ani şi ani ar fi ajuns să vândă *crack* sau să cânte într-un grup de pop armonic din Florida. M-am îmbrăcat şi am plecat, am trecut de colega ei de apartament în drum spre ieşire şi am condus înapoi, peste pod, glorios, vapoarele fâţâindu-se încoace şi încolo, şi am ajuns la timp. În casă nu era nimeni şi am cârmit-o în pat, m-am scufundat înapoi în somn şi, când a venit acasă, fratele lui era acolo, bineînţeles că a fost acolo tot timpul, bineînţeles că n-a ieşit deloc.

Dar diseară nu e nici o ieşire. Am ieşit miercuri, aşa că acum şi tot restul săptămânii stau acasă, şi lumea toată la un loc.

— E ora de culcare.

— Ce oră e?

— E ora de culcare.

— E 10?

— Da. [Expiraţie zgomotoasă.] E trecut de zece. [Ochii daţi peste cap.] Vin şi eu într-o secundă.

Se bagă în pat şi sub pătură. Mă aşez lângă el, cu capul sprijinit de tăblia patului.

Bill a cumpărat tăblia patului acum câteva luni – de fiecare dată când vine în oraş trebuie să mergem cu el să cumpere mobilă, el încercând că sufoce casa cu piese a-ntâia de la depozitul de pe autostradă –, dar tăblia patului nu se potriveşte cu structura

patului lui Toph, aşa că am pus chestia pur şi simplu acolo, o piesă mare de lemn, între pat şi perete, mai mult de efect, o tăblie de pat cu rol de tăblie de pat.

Ridic cartea noastră de pe jos. Citim în fiecare seară, uneori mai mult, dar de obicei doar 15 minute sau cam aşa ceva, cel mai lung timp înainte să adorm chiar eu, dar destul cât să-i dea lui Toph o senzaţie de confort, de stabilitate, de pace şi de bună-stare înainte să plutească în lumea viselor lui de copil…

Citim *Hiroshima*, de John Hersey. Ei, da, e cu multe grozăvii, suferinţă indescriptibilă, pielea oamenilor care se ia precum coaja de pe banană, dar, vezi tu, am decis că, atâta vreme cât va fi distracţie şi băşcă în casa asta, trebuie să umplu locul ăsta şi cu sobrietate şi învăţăminte de durată. Uneori, în timpul cinei, deschid la întâmplare enciclopedia şi citesc – chestia aia masivă, într-o ediţie pe care un puşti slăbănog o vindea din uşă în uşă. Înainte de asta a fost *Maus*. Înainte de aia a fost *Catch-22*, deşi pe aia nu am terminat-o – cu tot soiul de referinţe obscure (pentru el) şi toate personajele alea –, ne lua câte o oră să citim fiecare pagină. Din *Hiroshima* sar părţile cu adevărat îngrozitoare şi el ascultă cu cea mai mare atenţie, pentru că e perfect – e la fel de entuziasmat de experimentul ăsta pe cât sunt şi eu, vrea să fie noul băiat de tip ideal tot atât de mult pe cât vreau eu să fiu noul părinte de tip ideal. Şi după ce citesc, explicându-i cu atenţie ce înseamnă una sau alta, contextul istoric (inventat cu totul sau aproximat), e de fiecare dată bine să stai întins pentru o clipă în patul lui dublu, dar îngust, cu el sub pătură şi eu peste ea, atât de drăguţ şi de cald aici…

— Ridică-te.

— Ăă?

— Ieşi.

— Nuu.

— Trezeşte-te.

— Nu, nu, nu.

— Du-te în patul tău.

— O, nu, te rog. Încăpem amândoi.

— Ieşi. Afară. Te rog.

— Bine.

Mă rostogolesc peste el, lasându-mă cât mai greu cu putință, apoi mă ridic. Mă duc în baie, apoi mă întorc în camera lui în timp ce mă spăl pe dinți, mormăind și dansând un pic. Îmi arată o tentativă de OK. Mă întorc la chiuvetă, scuip și revin. Bag capul pe ușă și-l întreb:

— Deci. Zi lungă, ha?

— Da, zice el.

— Adică, s-au întâmplat multe. O zi plină, asta a fost.

— Mda.

Juma' de zi școală, apoi baschet, și apoi cina, și povestea cu porțile deschise, și apoi înghețata și un film – adică a fost parcă mai mult decât poate să se întâmple într-o zi, ca și cum un număr de zile au fost țesute împreună ca să deseneze rapid o întreagă perioadă de timp, ca să dea o idee despre cum trăim, fără să fie nevoie să te apleci de spate (sau să te ridici) ca să dai ritm poveștii.

— Unde vrei să bați?

— Nu, mă gândeam că e bine, e ca lumea. Nu e cu totul verosimil, dar, în general, arată bine. E bine.

— Ascultă, să știi că am avut o grămadă de zile ca asta și multe au fost mult mai complicate. Mai știi ziua ta de naștere sărbătorită cu cortul? Excursia la lacul Tahoe cu prietena aia a ta cu căpățâna mare? Serios, dacă e să vorbim, asta a fost o zi mai banală decât majoritatea. E doar o caricatură, e scheletul experienței… adică… știi că e doar o fâșiuță, groasă cât o napolitană. Ca să povestești adecvat fie chiar și cinci minute de proces intern al gândirii ți-ar lua o veșnicie… E înnebunitor, de fapt, când te așezi, așa cum voi și face după ce te-am culcat, să încerci să povestești o chestie ca asta, un moment sau un loc, din care la sfârșit rămâi doar cu niște chestii vagi… una, două dimensiuni din douăzeci.

— Așa că nu poți decât să te plângi. Sau, mai rău, să faci ca toate alea, din frustrare.

— Corect. Corect.

— Șmecherii, zdrăngăneli, fluierături. Diagrame. *Iată imaginea unui capsator*, toate astea.

— Corect.

— Ştii, ca să fiu sincer, totuşi, ceea ce văd e mai puţin o problemă de formă, toate mizeriile alea, ci din ce în ce mai mult de conştiinţă. În primul rând, eşti complet paralizat de vină că povesteşti toate astea, mai ales chestia de mai devreme. Te simţi oarecum obligat să faci de-astea, dar de asemenea ştii că mama şi tata n-ar fi în veci de-acord, te-ar crucifica…

— Ştiu, ştiu.

— Şi totuşi, aş spune, şi Bill şi Beth ar fi de acord – ei, poate că Bill nu, dar Beth sigur – că vina ta şi dezaprobarea ţin de o viziune burgheză, de clasă de mijloc, de midwestern. E pur şi simplu superstiţie – ca în cazul primitivilor care cred că aparatul de fotografiat o să le fure sufletul. Te lupţi cu o vină care e catolică şi totodată unică, în căminul în care ai crescut. Totul a fost un secret – de exemplu, despre faptul că tatăl tău a fost înscris la Alcoolicii Anonimi nu s-a vorbit niciodată, nici cât a fost înscris în program, nici după. N-ai vorbit niciodată, nici măcar cu prietenii tăi cei mai apropiaţi, despre lucrurile care se întâmplau în casă. Iar acum condamni şi în acelaşi timp îmbrăţişezi acest tip de opresiune.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ţi se pare că eşti atât de deschis la tot felul de lucruri acum, ai impresia că noi suntem Noile Modele din cauza situaţiei noastre, că poţi să dai de pământ cu toate regulile vechi, poţi să născoceşti chestii din mers. Dar în acelaşi timp, până acum n-ai făcut altceva decât să fii riguros şi să ţii sub control, şi, deşi dai din gură, până la urmă te ghidezi tot după obiceiurile, regulile impuse de părinţii noştri. Mai ales secretomania. De exemplu, nici nu mă laşi să-mi chem prietenii să vină pe la mine, pentru că nu vrei să vadă în ce hal e casa, cum trăim.

— Păi…

— Ştiu. Înţeleg. Ţi-e teamă să nu te trezeşti la uşă cu cei de la Agenţia de Protecţie a Copilului, mă rog. Dar, pe de altă parte, nu ţi-e chiar aşa de teamă, şi eşti conştient de asta. Ai plănuit ce-o să spui, scuzele pe care o să le bagi, cum o să mă ajuţi să evadez de la orfelinat, dacă s-ar ajunge la asta, unde am fugi, cum am trăi, sub noi identităţi, chirurgie plastică. Dar înainte de toate, dacă

cineva de la Protecția Copilului sau oricine altcineva, indiferent de unde, încearcă să pătrundă la noi, la ceea ce e acum grija ta, proiectul tău, faci ca toți dracii, îți pierzi mințile.

— Nu-i adevărat.

— Dă-mi voie să-ți amintesc o scenă de săptămâna trecută, care s-a petrecut între tine şi una dintre cele mai bune prietene ale tale.

„Deci, a fost la Luke tot timpul, dar nu m-a sunat. Vreo cinci ore. Pregătisem cina, aşteptam, îmi ieşeam din minți. O luam razna. Iar pe el îl durea la bască.Trebuie să învețe cât valorează timpul meu, că nu pot să pierd toată ziua să aştept să sune. O să-l pedepsesc.

— O, sărmanul, nu-l pedepsi.

— Ce?

— Îi pare rău, sunt sigură…

— Îmi spui tu mie ce să fac?…

— Nu. Mă gândesc doar că…

— Vezi, asta e fix un căcat, faptul că tu crezi că mereu ai un cuvânt de spus, doar pentru că eu sunt tânăr. Ia zi, te-ai mai contrazice cu o mamă de patruşcinci de ani, ha?

— Păi…

— Păi nu. Pentru că eu sunt mama de patruşcinci de ani. Dacă te freacă grija, pe tine sau pe oricine altcineva, eu sunt mama de patruşcinci de ani. Să nu uiți asta."

— Sărmana Marny, una dintre cele mai vechi prietene ale tale. N-a vrut să insinueze nimic rău, a făcut şi ea doar un comentariu nevinovat. Probabil că e ultima persoană din lume capabilă de nesimțire, dar, vezi, tu eşti mereu gata să sari la bătaie. Suferi de furia părintelui singur, defensiva mamei de culoare singure, combinată cu tendința ta înnăscută de a critica pe fugă, agresiv, moştenită de la mama noastră. Adică, diseară, când în cele din urmă o să te bagi în pat, o să stai acolo întins şi o să te gândeşti la lucrurile pe care le-ai face oamenilor care ar veni peste noi să-mi facă rău. O să-ți imaginezi tot soiul de crime pe care le-ai face ca să mă aperi. Viziunile tale vor fi vii şi oribil de violente, în cea mai mare parte cu tine şi o bâtă de baseball, tu cerându-i să plece oricui ar îndrăzni să-ți invadeze sanctuarul, din frustrarea pe care-ai acumulat-o în toată povestea asta, povestea noastră, pereții

şi parametrii sunt deja instalaţi, următorii zece sau treişpe ani deja plănuiţi, mai mult sau mai puţin discutaţi, şi, în plus, furia generală pe care o simţi ai simţit-o nu doar de când au murit mama şi tata – ar fi convenabil să fie aşa –, ci a început mult înainte de asta, ştii bine, furia a călătorit prin grămezi de copii crescuţi în cămine gălăgioase, cu semiviolenţă şi alcoolism, unde haosul este mereu… Ce e? Ce-i aşa amuzant?

— Ai pastă de dinţi pe bărbie.

— Unde?

— Mai jos.

— Aici?

— Mai jos.

— Mai am?

— Nu, ai luat-o.

— Ce vreau să spun, cu mine…

— Arăta ca un găinaţ.

— Bine. Ha, ha. În fine, cu mine ai o şansă extraordinară să îndrepţi relele din creşterea ta, să faci totul mai bine – să duci mai departe acele tradiţii care au sens şi să le arunci peste bord pe cele care nu au unul –, ceea ce oricărui părinte i se dă şansa să facă, bineînţeles, să se dea mare în faţa propriilor părinţi, să facă totul mai bine, să evolueze de la nivelul lor – numai că în acest caz miza e şi mai ridicată, înseamnă mult mai mult, pentru că trebuie să faci asta cu mine, *urmaşul lor*. E ca şi cum ai avea de terminat un proiect pe care altcineva n-a putut să-l termine, l-a abandonat, ţi l-a lăsat ţie, singurul care poate să-l ducă la capăt. Am zis bine până aici, gagiule? Şi, ce e cel mai bine, cel puţin pentru tine, e că ai în sfârşit autoritatea morală după care ai tânjit atât şi pe care ai tot exersat-o, de când erai foarte mic – obişnuiai să te învârţi pe la terenul de joacă şi să-i iei la trei păzeşte pe ceilalţi copii pentru că înjurau. Nu ai pus alcool în gură până la optşpe ani, n-ai luat niciodată droguri, pentru că tu trebuie să fii mai pur, trebuie să ai ceva peste ceilalţi oameni. Şi acum autoritatea morală s-a dublat, triplat. Şi o foloseşti după cum îţi convine. De exemplu, cu tipa aia de douăjnouă de ani – o s-o termini cu ea după o lună, pentru că fumează…

— Și bereta. Bereta violet.

— Nu e motivul pe care i-l vei da.

— Bine. Dar pentru asta am câștig de cauză. Te rog. Am motive întemeiate. E incredibil de greu să asculți sunetele alea, să simți toate mirosurile alea, să o vezi cum linge hârtia, cum suge din tuburile alea….

— Da, dar contează felul în care i-o vei spune, felul în care, într-un fel, o s-o faci de ruşine, precizându-i că nu numai pentru că părinții tăi au murit de cancer, tatăl tău chiar de cancer la plămâni, dar şi pentru că nu vrei fum în jurul fratelui tău mai mic, bla, bla, şi prin felul în care o să i-o spui o s-o faci pe sărmana femeie să se simtă ca o leproasă, în special pentru că-şi răsuceşte singură țigările, ceea ce, chiar şi eu recunosc, e de două ori mai trist, dar, vezi, tu vrei s-o faci să se simtă ca un paria, ca o formă inferioară de viață, pentru că asta simți tu în sinea ta că e ea sau oricine legat de orice fel de dependență. Şi acum simți că ai autoritatea morală să emiți judecăți despre aceşti oameni, din cauza experiențelor recente, că poți să explici totul, că poți să joci rolul victimei cuceritoare, un rol care îți dă puterea conferită de compasiune şi handicap – acum poți să joci rolul dublu al produsului privilegiului şi al handicapului. Pentru că beneficiem de ajutor de la Serviciile Sociale şi pentru că locuim într-o casă vraişte, cu furnici şi găuri în pardosea, îți place să crezi că acum facem parte din clasa de jos, că acum ştii ce înseamnă să te lupți cu sărăcia – cum îndrăzneşti! –, şi îți place ipostaza asta, ipostaza de inferioritate, pentru că-ți sporeşte puterea asupra altor oameni. Poți să tragi din spatele unui geam blindat.

— Atâta energie! Ai băut cola înainte să te bagi în pat?

— Și sărmanul tata. De ce nu-l laşi în pace? Adică…

— Doamne. Te rog. Acum nu mai am nici voie să vorbesc despre…

— Nu ştiu. Zic şi eu. Dar dacă simți că trebuie…

— Simt.

— Bine.

— Nu pot să trec peste aşa uşor.

— Bine. Aşa că la noapte o să stai treaz, aproape toată noaptea, ca în fiecare noapte, cu ochii benoclați în ecran… Mai ştii

când erai în ultimul an la facultate? Aveai cursul ăla de *creative writing* şi scriai despre aceste decese, la nici două luni după; scriai despre ultima suflare a mamei, un paragraf întreg în care descriai cum şi-a dat ultima suflare, şi nimeni nu ştia cum naiba să te ia, erau ceva de genu' „Pe dracu', acum…", nu ştiau dacă să comenteze povestea, stând acolo, tulburaţi, cu copiile textului în faţă, sau să te trimită la consiliere. Dar asta nu te-a descurajat. Te-ai îndârjit de-atunci să pui totul pe hârtie, să evoci acel moment, să iei iarna aia groaznică, s-o foloseşti ca să scrii ceea ce ai sperat că va fi o chestie sfâşietoare.

— Ascultă. Sunt obosit.

— Acum eşti obosit. Tu ai deschis discuţia. Sunt gata să adorm de o jumătate de oră.

— Bine.

— Bine.

— Noapte bună.

Îl sărut de fruntea netedă şi bronzată. Mirosul de urină. Are o urmă pe bronz, un U de piele albă, lăsat de cureluşa şepcii purtate invers, care îi acoperă fruntea.

— Fă chestia aia, zice el.

O fac, îi frec iute spatele prin cuvertură, ca să-i încălzesc patul.

— Mulţumesc.

— Noapte bună.

Las lumina aprinsă, închid uşa pe jumătate şi ies în salon. Îndrept covorul, unul oriental, cu ciucuri, pe care l-am moştenit. Covorul ăsta, atât de decolorat şi trist, şi cel lung şi subţire din bucătărie, se destramă fir cu fir. Toph şi cu mine alergăm pe ele şi când o facem firele se slăbesc, se întind ca nişte lujeri. Nu ştiu ce să fac ca să le păstrez intacte. Mă întreb cum să le protejez, să le recondiţionez, dar ştiu că n-o să-mi bat capul. Vâr firul de 10 sau 13 centimetri sub el.

Aranjez cuvertura pe canapea. Canapeaua era perfectă şi albă în livingul nostru din Chicago, dar aici s-a umplut de jeg atât de repede, e brăzdată de urme negre pe la colţuri, acolo unde ne sprijinim bicicletele, pernele îngălbenite şi pătate cu suc de grepfrut şi ciocolată. Am cumpărat un curăţător de tapiserie, dar efectul lui e derizoriu. Canapeaua îşi continuă declinul, aşa cum fac toate lucrurile pe care le-am primit. Curăţenia e imposibilă. Lângă

uşă e o grămadă de pantofi de care ar trebui să mă ocup. Podeaua ar trebui măturată, dar mă descurajez înainte să încep – mizeria e intrinsecă acestei locuințe, se găseşte în mucegai şi în tencuială, în îmbinări, şi în covor, şi în structură. Duşumelele au găuri şi sunt crăpate. Am încercat cu aspiratorul, am împrumutat unul de la vecini şi a mers, dar locul e prăfuit, a doua zi podeaua era iar plină de chestii. Acum doar mătur.

Iau din frigider o înghețată de-a lui Toph. Ies pe terasa din spate. Robert şi Benna, vecinii din stânga noastră, dau o petrecere, sunt vreo zece afară pe terasă.

— Salutare, zice Robert.

E întotdeauna prietenos, încurajator, înțelegător. E iritant.

E doar cu câțiva ani mai mare decât mine şi locuieşte cu Benna, care are aproape cincizeci de ani şi se ocupă de un adăpost pentru femei maltratate. Prietenii lor arată ca nişte absolvenți de Berkeley.

— Bună, zic eu.

— Vino-ncoace! zice el.

— Da, hai la un pahar, zice Benna.

— Nu, nu pot, zic eu.

E cald, a răsărit luna.

Le zic că am nişte lucruri de făcut, Toph fiind la culcare etc. Mint despre un telefon pe care îl aştept, pentru că nu vreau să mă duc să le cunosc prietenii, să îmi explic povestea, de ce suntem aici, toată socoteala.

— Hai, zău, doar un pahar, zice Robert.

Mă invită mereu. Pe cât de prietenoşi sunt el şi Benna, radiind un permanent *eşti binevenit*, mă simt mai afin cu cuplul bărbat de culoare + femeie blondă din dreapta noastră, cu draperiile lor albe, neclintite, cu uşa lor închisă ferm, cu cei doi dobermani ai lor. Rar schimbă un cuvânt cu cineva, de obicei păstrează discreția – e mult mai simplu.

Îi mulțumesc lui Robert şi intru înapoi.

Mă retrag în living, cameră pe care am văruit-o roşu-burgundia. Pereții sunt încărcați cu fotografii ale părinților noştri, ale bunicilor, părinților lor, şi cu diferite diplome, scrieri, portrete, pirogravuri şi gravuri de-ale lor. Mă aşez pe canapeaua parțial

umbrită din spate, o chestie de catifea maro, cu arcurile rupte şi lemnul ciobit. Cele mai multe din lucrurile vechi pe care le păstrăm sunt aici – scaunele, masa, scaunul frumos din lemn de cireş. E întuneric. Trebuie să tai tufele din faţă, pentru că au crescut atât de mari că lumina nu mai răzbate pe fereastra din faţă în nici un moment al zilei, ceea ce face ca aici să fie mereu întunecos, crepuscular, pereţii sângerând roşu. Încă n-am găsit o veioză care să se potrivească cu această cameră.

Multe au avut de suferit în urma mutărilor, din Chicago pe dealuri, de pe dealuri aici. Ramele fotografiilor s-au stricat, sticla zornăie în toate cutiile. Am pierdut lucruri. Suntem aproape siguri că lipseşte un covor, un covor întreg. Şi atât de multe cărţi, ale bunicii. Le ţineam în depozitul din spatele casei, în cutiile în care le-am împachetat, până când am intrat acolo, după vreo patru luni, şi am descoperit că plouase prin acoperiş; cele mai multe sunt îmbibate, mucegăite. Încerc să nu mă gândesc la lucrurile vechi – biblioteca de mahon, zgâriată, sau masa rotundă plină de cari, scaunul tapiţat, cu piciorul rupt. Vreau să salvez totul şi să le păstrez, dar în acelaşi timp aş vrea să dispară toate – nu mă pot hotărî care-i mai romantică, conservarea sau decadenţa. N-ar fi poate mai bine să le dau foc la toate? Să le arunc pe toate-n stradă? Mă indispune să fiu acela – de ce nu Bill? Beth? – care trebuie să care toate astea dintr-un loc în altul, toate cutiile, zecile de albume foto, vesela şi cuverturile şi mobila, dulapurile noastre înguste, care stau toate grămadă, până la refuz, în bietul depozit. Ştiu că eu m-am oferit să le păstrez, am insistat, am vrut ca Toph să poată să trăiască printre ele, să-i aducă aminte… Poate că le-am putea depozita undeva, până când o să avem o casă adevărată. Sau să le vindem şi să o luăm de la capăt.

— Hei, strigă din camera lui.

— Ce e?

— Ai încuiat uşa de la intrare?

De obicei el încuie uşa de la intrare.

— O s-o-ncui.

Mă duc la uşa de la intrare şi trag zăvorul.

V. (UNDE-I FRATE-TĂU?)

Afară e un albastru închis care se întunecă şi mai tare. Pe scări urcă un bărbat. E neras şi poartă sandale şi un poncho făcut din – ai putea fi aproape sigur – cânepă. Nu vreau să vorbesc cu acest bărbat. Am vorbit cu bărbatul de la Grupul de Cercetare în Interes Public din California (CalPIRG). Am donat cuplului de la adăpostul de femei şi puştiului ăluia de la asociația de tineri, femeii de la Partidul Verde, cercetaşilor, perechii de adolescenți de la SANE/FREEZE. Berkeley-nismul din Berkeley, atât de fermecător la început, s-a învechit.

Sună soneria.

— Răspunde tu, zic eu. Nu-s acasă.

— Dar eşti lângă uşă.

— Şi?

— Şi?

— *Topher*.

Se ridică, se duce în şosete. Îi arunc o privire.

— Spune-le că eşti singur acasă, zic eu. Eşti orfan.

Deschide uşa şi îi spune ceva tipului şi brusc tipul e în living. *Ce ți-am zis eu să…*

A. Bona. Stephen.

Stephen e student în ultimul an la Berkeley. E englez sau scoțian. Sau irlandez. E tăcut, îl plictiseşte de moarte pe Toph şi merge pe o bicicletă cu un coş enorm în față. Beth l-a găsit la şcoală; pusese un anunț.

— Hei, zic eu.

— Bună, zice el.

Aduce bicicleta în living. Mă duc în cameră să mă schimb. Ies, îi spun că mă întorc la miezul nopții…

— De fapt, poți să stai până la unu?
— Nu văd de ce nu.
— Bun. Să zicem atunci unu.
— Bine.
— Dar s-ar putea să vin mai repede.
— Bine, atunci.
— Depinde de ce se întâmplă.
…și îi mai spun că Toph ar trebui să se bage în pat la unșpe.

E a treia oară când vine Stephen, care a înlocuit-o pe Nicole, care ne plăcea mult de tot – lui Toph îi plăcea la fel de mult pe cât speram să-i placă –, dar care absolvit acum câteva luni, iar eu am avut curajul să mergem mai departe. Mai era și Janie, studenta la Berkeley care insista să-l ia pe Toph la ea, pe Telegraph Avenue, și care a fost bună până într-o seară, când, după ce au jucat fotbal pe holul ei cu un balon – de obicei venea acasă leoarcă de transpirație –, s-a gândit să facă o glumă: „Știi, Toph, e distractiv să mă întâlnesc cu tine. Odată ar trebui să ieșim în oraș, poate să bem câteva beri…"

Apoi Stephen.

Îl sărut pe Toph pe frunte, care e acoperită de o șapcă de baseball purtată invers. Șapca aia miroase a urină.

— Șapca ta miroase a urină, îi zic.
— Ba nu miroase, zice Toph.
Ba da.
— Ba da.
— Cum ar putea să miroasă a urină?
— Poate că te-ai pișat în ea.
Oftează, îmi ia mâinile de pe umeri.
— Nu m-am pișat în ea.
— Poate din întâmplare.
— Taci din gură.
— Nu-mi vorbi așa. Ți-am mai zis.
— Îmi pare rău.
— Stephen, îl întreb eu, vrei să miroși șapca asta și să-mi spui dacă nu miroase a urină?

Stephen nu crede că întrebarea e serioasă. Zâmbește stânjenit, dar nu face nici o mișcare să miroasă șapca.

— Deci, zic eu. Ne vedem mai târziu. Toph, ne… păi, cred că ne vedem mâine.

Apoi ies pe uşă, cobor scările şi urc în maşină şi, în timp ce dau cu spatele pe alee, mă cuprinde euforia obişnuită…

Liber!

…ceea ce, în linii mari, mă copleşeşte. Deseori râd în gura mare, chiui, izbesc volanul de câteva ori, urlu, pun caseta care trebuie în casetofon…

De data asta durează zece, douăsprezece secunde.

Apoi, în momentul în care iau curba, mă copleşeşte convingerea, într-o străfulgerare de luciditate – se întâmplă de fiecare dată când îl las undeva –, că Toph va fi ucis. Bineînțeles. Stephen se purta prea ciudat, era prea tăcut, prea neimplicat. Am ignorat semnalele. Toph mi-a spus că Stephen e ciudat, a menționat în repetate rânduri râsul lui de speriat, hrana vegetariană pe care a adus-o şi a gătit-o, iar eu am dat din umeri la toate. Dacă se întâmplă ceva, e vina mea. O să încerce chestii nasoale cu Toph. O să încerce să abuzeze de el. În timp ce Toph doarme, o să încerce ceva care implică ceară şi o funie. Posibilitățile îmi trec prin cap ca nişte cărți de joc cu pedofili – cătuşe, mese cu lanțuri, costume de clovn, piele, casete video, bandă izolatoare, căzi, congelatoare.

Toph n-o să se mai trezească niciodată.

Ar trebui să mă întorc. E stupid. N-avem nevoie de astfel de riscuri. N-avem nevoie de asta, nu trebuie să ies. E prostesc, juvenil, insubstanțial. Trebuie să mă întorc.

Dar trebuie să fac ce-am început. Nu există riscuri.

Dar există un risc.

Sunt atât, atât de diabolic.

Deschid fereastra, dau volumul mai tare. Depăşesc două maşini deodată şi accelerez spre Bay Bridge, mergând cu 140 pe banda din stânga, de-a lungul apei. Printre taxatoare, printre semafoare, direct pe rampă, pe pod. Acum nu mă mai pot întoarce. Docurile din Oakland la stânga, un panou care ne îndeamnă să economisim apa.

Voi veni acasă şi uşa va fi deschisă, dată la perete. Babysitterul a dispărut şi în casă e linişte. Şi voi şti imediat. Acela va fi mirosul

întregii poveşti care a mers foarte prost. Pe scările care duc spre camera lui Toph va fi sânge. Sânge pe pereți, urme de palme mânjite de sânge. Un bilet pentru mine, de la Stephen, mă tachinează; poate o casetă video cu toa… Eu sunt de vină. Trupuşorul lui chircit, învinețit… Babysitterul stătuse acolo şi ştia deja ce are de făcut… i-am lăsat acolo, simțind că ceva nu e în regulă, am ştiut că ceva nu miroase-a bine… *şi totuşi am plecat.* Ce spune asta? Ce fel de monstru… Toată lumea va şti. Eu voi şti. Eu n-am să mă împotrivesc. Va avea loc o audiere, un proces, un proces cu public…

Unde l-ai cunoscut pe acest bărbat, pe babysitter?

Am găsit un anunț, pe un panou de anunțuri.

Şi cât a durat interviul pe care i l-ai luat?

Zece, douăzeci de minute.

Şi a fost de ajuns atât?

Da. Aşa cred.

Nu ştiai nimic despre acest bărbat, nu?

Ştiam că e scoțian. Sau englez.

Sau irlandez.

Ar fi putut fi.

Şi l-ai lăsat pe fratele tău ca să mergi unde?

Afară. Prin baruri.

Prin baruri. Şi ce se găsea în aceste baruri?

Prieteni, oameni, bere.

Bere.

Era ofertă, cred.

Ofertă?

La bere. Anumite mărci.

Mă rog. Am vrut pur şi simplu *să ies*. Nu-mi păsa prea tare ce-o să fac. Trebuie să înțelegi că în acel moment ieşeam o dată pe săptămână, în cel mai bun caz, poate o dată la zece zile, aşa că atunci când reuşeam să pun mâna pe un babysitter într-o seară în care se întâmplau de toate, mă aruncam pe el, ieşeam devreme ca să fiu plecat cât mai mult, chemam babysitterul la şase, la şapte, mă rog, şi dădeam buzna în oraş, ca să mănânc acolo cu oricine se întâmpla să mănânc – fie şi doar să stau pe-acolo, de obicei

pe la Moodie, să mă uit la TV până se pregătea, şi eu stăteam acolo, pe canapea, cu o bere din frigider, savuram fiecare minut, neştiind când o să mai vin, ele se purtau însă cu nonşalanţă, habar n-aveau ce înseamnă pentru mine, chiar şi când mă apucau gândurile despre ce-o fi pe-acasă şi începeam să fiu un pic prea nerăbdător, râzând prea mult, bând prea repede, luând alta din frigider, nici o problemă, OK, sperând să se întâmple ceva, sperând c-o să mergem într-un loc ca lumea, orice pentru o noapte care *a meritat*, s-o facă să merite, să justifice îngrijorarea roşie/neagră, viziunile – uneori mă simţeam atât de detaşat, treceau săptămâni la rând fără să fiu prin preajma celor de vârsta mea, ca şi cum ai trăi într-o ţară unde nimeni nu-ţi înţelege cuvintele…

Peste pod, unde se scurge vântul tăios. Dau volumul mai tare. Undeva în stânga, jos, în depărtare, o juma' de milă mai la sud, barjele plutesc în golful întunecat, aşteptând să intre în Oakland.

E eroic să rămâi?

Sau e eroic să pleci?

Trădarea. Întotdeauna vor fi ambulanţe acolo. Vor fi lumini. Cartierul îţi sare în ochi, străluceşte ca un carnaval… Dar liniştit. Doar lumini şi şoapte. Toată lumea întrebându-se unde sunt eu. *Unde-s părinţii băiatului? Cum sunt? Păi, unde-i fratele băiatului? Unde s-a dus?*

La dreapta se află Treasure Island, apoi Alcatraz, apoi întinderea de apă, oceanul. Prin tunel, suntem nave spaţiale, maşinile urmând benzile, flămânde, căutând, tâşnind prin butoi, iute şi pieziş ca nişte gângănii de apă – şi, după tunel, apare oraşul, mii de neoane Lite Brite înfipte în noaptea neagră, opacă.

Va fi un sicriu micuţ. O să fiu la înmormântare, dar toată lumea va şti. Mă vor judeca şi mă vor acuza şi o să mor într-un scaun electric. Sau spânzurat; voi fi spânzurat, pentru că vreau să doară, încet, cu venele bubuind, bubuind…

O, şi erecţia aia stânjenitoare de la sfârşit…

În lumina maronie a barului cavernos, Brent încă îşi mai caută un nume pentru trupă. În acest moment se numesc The Gods

Hate Kansas, după un roman SF şaizecist, dar stau cu numele ăsta de vreo şase luni şi acum e momentul să caute altul. Trage la sorți cu paie alternativele, care sunt mâzgălite pe o fâşie de hârtie lungă şi subțire, ca un mic sul de papirus.

Scott Beowolf
Van Gogh Dog Go
Jon & Pontius Pilate
Jerry Louis Farrakhan
Pat Buchanitar
Kajagoogubernatorial Process
Spike Lee Major Tom Dick and Harry Connik, Jr. Mints

Mai toate sunt aşa, amestecând două sau mai multe referințe culturale, ideal una de vizibilitate şi una mai obscură, rezultatul fiind arogant de deştept şi complet lipsit de sens. Mai sunt şi alte trupe, în cea mai mare parte locale, care şi-au înfipt steagul în acest teritoriu – JFKFC; Thomas Jefferson Slave Apartments; Prince Charles Nelson Reilly.

Eu şi Brent şi restul lumii stăm la bar la etaj şi ne uităm în jos la capetele celor în jur de o sută de oameni de sub noi, în timp ce bem bere fermentată în incintă. Ştim că berea a fost făcută în incintă pentru că, chiar acolo, în spatele barului, sunt trei cazane mari de cupru, din care ies tuburi. Aşa se face berea.

Sunt toți aici: Brent, Moodie, Jessica, K.C., Pete, Eric, Flagg, John – toți aceşti tipi din liceu, de dinainte de liceu, din generală, de mai devreme, toți din Chicago, toți abia ieşiți din facultate, toți trăiesc aici – e manifestarea unei inexplicabile migrații în masă. Vreo cinşpe dintre noi aici, şi mereu alții noi, lunar, toți paraşutați aici din diverse motive, fără vreun motiv anume. În mod sigur, nimeni nu a venit să profite de piața de muncă, care numai ispititoare nu e. Jessica e dădacă în Santa Rosa; K.C. predă la clasa a şasea într-o şcoală catolică de fete; Eric e în ultimul an la Stanford; iar Pete, ca membru al unui dubios corp (cult?) de voluntari iezuiți, locuieşte cu încă vreo şapte acoliți în Sacramento, unde lucrează pentru Uniunea Drepturilor Deținuților, editând un periodic popular numit *Deținutul Californian.*

Prezența tuturor acestor oameni e atât suprarealistă, cât şi incomensurabil de liniştitoare. Ea reprezintă singura legătură pe care eu şi Toph o mai avem cu casa, pentru că deja, în mai puțin de o lună de când am plecat din Chicago, am pierdut legătura cu toți prietenii părinților noştri, chiar şi cu prietenele mamei. Ceea ce a fost ciudat, am simțit şi eu, şi Beth – ne aşteptam ca evoluția noastră să fie urmărită îndeaproape, să fie verificată. Dar chiar nu contează. Acele conversații şi schimburi epistolare, când s-au întâmplat, imediat după, au fost de fiecare dată groaznice, neliniştitoare, grija lor pentru noi era palpabilă, deloc ascunsă, neîncrederea lor (mi s-a părut) implicită.

Aceşti oameni, aceşti prieteni reprezintă pentru noi o lume de aşa-zişi veri, mătuşi, unchi. Mănâncă cu noi, merg la plajă cu noi; fetele, K.C. şi Jessica, ne cumpără chestii pentru bucătărie, vin pe la noi să mai adune lucrurile, să schimbe aşternuturile, spală farfuriile din chiuvetă şi dormitoare, sunt disponibile în orice moment pentru întrebări privind fierberea porumbului, dezgheța rea vitei congelate. Şi toți îl ştiu pe Toph de când s-a născut, l-au ținut în brațe când n-avea păr, aşa că n-au rețineri în a fi prezent la filme, grătare, orice fel de întâlniri sociale. Şi el îi cunoaşte, de asemenea, le poate deosebi vocile la telefon, maşinile pe autostradă, îşi aminteşte cele mai multe dintre textele scenetei noastre din liceu, cele pe care le-am repetat câteva luni la subsol. La vremea aia, Toph avea patru sau cinci ani, dar era prezent de fiecare dată, urmărindu-ne de pe scări, chicotind pe înfundate. Ştia fiecare replică.

Aşa că am încercat să atrag gaşca asta cât mai des în Berkeley, i-am vrut prin preajmă, atât pentru propria mea bună dispoziție, cât şi pentru continuitate, să intre într-o familie extinsă, să joace roluri: mătuşa care găteşte, mătuşa care cântă, unchiul care ştie trucul cu moneda pusă pe cotul îndoit şi apoi o prinde în palmă când zvâcneşte brațul. Şi ei chiar au venit, au stat, de voie, de nevoie. Moodie, de exemplu, stă mai tot timpul, în ultima vreme a dormit pe canapeaua noastră cel puțin trei nopți pe săptămână. Suntem prieteni din liceu, când împărțeam pudra antiperspirantă pentru picioare, ne comparam remediile antiacnee – amândoi am

fost loviți de ea – și beam Miller Genuine Draft la el la subsol – dormitor cu paturi suprapuse. Împreună am făcut și o afacere, cu legitimații de liceu false, de mare succes – am fost primii din orașul nostru care au folosit pe atunci noua tehnologie Macintosh, umilind competiția, care încă mai folosea Polaroide și carton lucios –, și din camera mea am pus pe picioare o firmă micuță de design grafic, dotată cu o imprimantă laser, antete fistichii și cărți de vizită embosate, cu foiță de aur (39,99 dolari pentru 500 de bucăți), pe care le livram clienților, mai ales clienților obișnuiți de legitimații false, care voiau ca lucrurile să fie făcute repede și ieftin și nu le păsa că erau pline de greșeli…

— Mulțumesc.

John mi-a adus o bere.

John e la pământ, îl știu de-o viață.

E bronzat frumos, ca de obicei. Întotdeauna i-a plăcut să fie bronzat.

Am crescut în același cartier și părinții noștri erau apropiați. Îl știu de când lumea. Există poze cu noi mâncând înghețată sub masa de la bucătărie, cu mine la ei în curte bând cu paiul din vasul pentru păsări. Le scriam amândoi, pe la nouă, zece ani, scrisori meticuloase producătorilor de la Lego, sugerându-le îmbunătățiri de design și oferindu-le idei de produse noi. Enfield, Connecticut, acolo se află cartierul general al firmei Lego – îmi mai aduc aminte. Și eram la fel de mult copilul părinților lui, tot atât de mult pe cât el era copilul părinților mei. Și chiar și în generală și mai târziu, când petreceam din ce în ce mai puțin timp împreună, eram legați inextricabil, în dulapurile noastre se găseau haine împrumutate între noi.

Și părinții lui s-au dus. Mama lui, înaltă, blondă, gălăgioasă, a făcut cancer când noi eram într-a zecea, o debandadă imensă care l-a apropiat și mai tare de familia noastră. Cinci ani mai târziu, după un an de facultate făcut la Penn, s-a mutat în Illinois, ca să fie aproape de taică-său, care nu o ducea bine, avusese un infarct, fusese tratat pentru o depresie… Și un an mai târziu s-a prăpădit și el, un anevrism, eram cu toții complet varză – era la un an după taică-meu, acela a fost un an negru pentru amândoi;

nici măcar nu prea ne-am văzut – înrăutățea lucrurile dacă ne vedeam, ne aduceam aminte de lucrurile pe care le-aveam în comun şi ne făcea să ne întrebăm dacă e bine să ne întrebăm cum o mai ducem, pentru că treaba asta nu ducea decât la mormăieli, mâini duse la gură, oftaturi spasmodice…

După înmormântarea lui taică-său, John n-a lipsit de la cursuri decât câteva zile, s-a întors într-o miercuri.

— Te-ai întors, am zis.

— Mda, a răspuns el.

Nu avea unde să se ducă.

— Ce-ai pățit la mâini?

Erau tăiate, zgâriate.

— A, păi am spart o fereastră. Ştii tu.

Am zis că ştiu. Ştiam?

Şi acum e aici, trăind deocamdată în Oakland. După ce-a terminat facultatea, a încercat mai întâi prin Chicago, dar a obosit să tot dea peste indivizii din Champaign. Erau acolo în păr, toți colegii de şcoală – doar câțiva părăsiseră statul. Chicago era un fel de Oz, tot ce era în altă parte era China, era ca pe Lună.

— Deci. Ce face Toph? zice el.

— E bine, zic eu.

Cleşti, cătuşe…

— Unde e? întreabă el.

Aurolac, vaselină…

— E acasă. Cu babysitterul.

Şi alte chestii – *chestii pe care le-a adus din Scoția!*…

— A.

Schimb subiectul.

— Cum merge cu vânătoarea de slujbe?

— Nu ştiu. Cred că bine. M-am întâlnit cu un consilier de la forțele de muncă.

— Un ce?

— Consilier de la forțele de muncă.

— Ce înseamnă asta.

— E un tip care te ajută să-ți faci o idee…

— OK, ştiu, dar cum funcționează mai precis?

— Vorbeşti cu el despre ce te interesează, iar el te pune să dai un test…

— Ca un test grilă?

— Da. Îţi ia vreo trei ore.

— Dai un test ca să afle ce fel de slujbă vrei?

— Corect.

— Glumeşti?

— De ce aş glumi?

Ne uităm la oamenii de jos. Poartă haine pe care şi le-au cumpărat la mâna a doua din Mission sau la preţ dublu din Haight. Şi-au descheiat primii doi nasturi de la cămăşile sintetice, poartă pe sub ele tricouri cu logouri ale unor companii inexistente. Au părul ras sau răvăşit controlat, stil Westerberg. Tineri din Stanford în pulovere bleu, cu frizuri scurte şi lucioase, ţepene din cauza gelului. Tipe scunde cu pantofi mari, cu bluze zdrenţăroase, în dungi.

Toată lumea discută. Toţi au venit cu prietenii şi discută cu prietenii cu care au venit. Au ieşit cu tipi de la slujbele lor. Se uită la feţe pe care le văd în fiecare zi şi spun lucruri pe care le-au mai spus de o sută de ori. La fel ca noi, ţin în mână o bere dospită în incintă.

— N-ar trebui să comandăm ceva de mâncare?

— Nu ştiu. Ar trebui?

De aici, de la etaj, gurile li se mişcă, dar cuvintele lor sunt o mormăială, o mormăială continuă şi monotonă, un fel de muget, punctat de un guiţat ocazional… *Ce tare!*

Sunt prea mulţi, suntem prea mulţi. Prea mulţi, prea asemănători. Ce fac ei aici? Toată chestia asta cu stat în picioare, stat în picioare, stat jos, trăncănit. Nici măcar nu e o masă de biliard, darts, orice. Doar această fleşcăială, moţăială, berea asta pe care o dăm pe gât din pahare groase…

Pentru asta am riscat totul?

Trebuie să se întâmple ceva. Ceva uriaş. O cucerire, a unei clădiri, a unui oraş, a unei ţări. Ar trebui să ne înarmăm şi să cucerim ţări mici. Sau să ne răzvrătim. Sau nu: o orgie. Ar trebui s-o punem de-o orgie.

Toată lumea asta… ar trebui să închidem uşile, să stingem luminile şi să ne dezbrăcăm la grămadă. Ar trebui să începem cu

noi, K.C. şi Jessica, să începem cu ele. Asta ar face să merite totul, ar justifica totul. Am putea să îndepărtăm mesele şi să aducem canapele, saltele, perne, prosoape, ursuleți de pluș…

Dar asta e… e obscen. Cum de îndrăznim să o ardem pe-aici, trăncănind aiurea, în loc să dăm fuga într-o mulțime uriaşă de oameni, să ne repezim la ceva, ceva enorm, să-l răsturnăm? De ce ne mai deranjăm să ieşim, de ce mai venim aici, într-o bodegă ca asta, în loc să dăm foc, să distrugem lucruri? Cum de îndrăznim să nu încuiem uşile, să nu înlocuim becurile albe cu becuri roşii şi să nu începem o orgie uriaşă, zvârcoleala frenetică a mii de braţe, de picioare, de sâni?

Ne batem joc.

Despre ce am putea să mai vorbim?

Pete se bagă-n seamă.

— Hei, tu, zice el cu o urmă de accent britanic, pe care şi l-a cultivat în liceu. Ia zi-mi. Ce mai face Toph?

— Bine, zic eu.

— Pe unde l-ai lăsat?

Îmi place Pete, nu vrea să facă rău, dar de ce această întrebare? De ce această întrebare de două ori în aceeaşi seară? Comparativ cu refrenul „Ce frate bun!“, „Unde-i frate-tău?“ a devenit un fel de întrebare care se cere de la sine, dar fără nici o logică intrinsecă. De ce să mă întrebi, când eu beau bere şi încerc să iniţiez o orgie, unde-i frate-meu? Ce răspuns aşteaptă Pete, John? O întrebare ridicolă. *Ce face* ar fi bine. *Ce face fratele tău?* Are sens şi i se poate răspunde simplu: Toph face bine. Dar de ce *Unde*?

— Acasă, răspund eu.

— A, cu cine?

Lame, drujbe, congelatoare…

— Trebuie să plec.

Îmi fac drum cu greu spre toaletă.

Întrebările astea. Aveam pretenții de la ei. *Toți prietenii mei sunt tâmpiți?*

La toaletă, cineva se pişă în chiuvetă. În timp ce bag de seamă că cineva se pişă în chiuvetă, acel cineva bagă de seamă că bag

de seamă şi, în mod firesc, se gândeşte că mă uit la penisul lui, ceea ce nu e adevărat, chiar dacă stă acolo pe chiuvetă ca un pui nou-născut, roşu şi încreţit, parcă întinzându-se după apă.

Vreau să plec, dar realizez imediat că asta m-ar face şi mai suspicios, de parcă aş fi intrat în baie *intenţionat* ca să-l văd pe om cu penisul cocoţat pe chiuveta de porţelan şi după ce am făcut asta – *da*, *am văzut* – aş fi liber să plec. Intru într-o cabină, închid uşa după mine. Şi acolo, la nivelul privirii, e unul dintre abţibildurile noastre:

SĂ-I BULIM PE IDIOŢI.
MIGHT MAGAZINE.

Eu şi Moodie le-am făcut acum o lună, le-am dat prietenilor noştri, instruindu-i să le lipească în băi, pe pereţi, pe stâlpii de iluminat, pe maşini. A fost primul pas dintr-o campanie publicitară de *teasing* de trei luni, ca să facem limbile tuturor să jongleze cu cuvântul *„Might"*. *Ce e Might?* o să întrebe ei, intrigaţi. *Nu ştiu, dar când o să vedem clar ce anume fac ei, e clar c-o să mă intereseze ce anume fac ei.*

N-am discutat noi cine ştie ce despre ce o să fie pe abţibild. Era clar şi, am considerat noi, grăia de la sine:

SĂ-I BULIM PE IDIOŢI

Dar acum, uitându-mă la abţibild, lipit şmechereşte pe peretele de cărămidă, îmi dau seama că e o problemă: nu e clar *cine* e bulit. Cine sunt idioţii care ar trebui să fie buliţi? O, băga-mi-aş. Sigur, am vrut să fie destul de vag, „idioţii" putând fi oricine – alte reviste, angajaţii, părinţii, hipioţii, vânzătorul de la colţ. Dar acum, o întrebare cumplită scoate capul: Am vrut să spunem că cititorul acestui abţibild ar trebui să ne bulească pe noi?

O, Doamne, aşa se înţelege, aşa se înţelege. La urma urmei, după ce-l somează pe cititor să-i bulească pe idioţii ăia, spune „*Might Magazine*". Noi suntem cei buliţi! Nu lasă loc de îndoială!

E un dezastru. Am umplut oraşul cu abţibilduri care le cer oamenilor să ne bulească pe noi. Erau atâtea feluri în care se putea exprima mai bine mesajul. De exemplu:

MIGHT MAGAZINE ZICE:
SĂ-I BULIM PE IDIOȚI.

Sau

„SĂ-I BULIM PE IDIOȚI“,
SPUNE MIGHT MAGAZINE

Sau

SĂ-I BULIM PE IDIOȚI
(„IDIOȚII“ NEÎNSEMNÂND OAMENII DIN SPATELE
MIGHT MAGAZINE, CEI CARE AU FĂCUT ACEST ABȚIBILD,
CARE SUNT OAMENI DESTOINICI ȘI NU TREBUIE BULIȚI).

E groaznic, e Apocalipsa. Am tipărit deja vreo 500 de chestii din astea. Mă aplec peste toaletă și încerc să-l dau măcar pe ăsta jos – o să le dau jos pe toate cu mâna mea! –, dar nu face altceva decât să se rupă în fâșii. Culeg bucată cu bucată, fără un progres vizibil, unghiile mi se murdăresc de o materie lipicioasă. Pantalonii s-au udat de la vasul de toaletă. Și încă îmi mai atârnă prin șlițul descheiat.

Când ies din cabină, tipul cu penisul roșu-moț a plecat, și când mă întorc la masa noastră de la etaj, jumătate din gașcă a plecat; Jenna stă singură.

Trăncănim fără direcție vreo două sau trei minute bune înainte de:

— Ce mai face frățiorul tău?

— Bine, mulțumesc.

Îmi fac griji, nu se poate…

— Am uitat cum îl cheamă.

— Toph.

…s-o luăm de la capăt…

— Și unde e acum?

Doamne. Ce oameni. Mă uit la mulțimea de jos, la toți tâmpiții de jos.

— Toph? A, păi nu l-am mai văzut de câteva săptămâni.

— Cum adică?

— Adică probabil că acum e pe undeva în Dakota.

— Ce?

— Mda, e varză. Într-o zi a plecat pur şi simplu. A făcut autostopul. Face turul țării cu nişte prieteni.

— Glumeşti.

— Aş vrea eu.

— Îmi pare rău.

— A, n-ai de ce. E mai mult vina mea, cred. E puțin supărat pe mine, bănuiesc. Chestii de adolescent teribilist.

— Cum adică?

Mă uit în jos, urmărind cum un bărbat între două vârste, cu beretă şi o jachetă de piele neagră, se îmbârligă cu două boboace, sărmanul om, nu ştie că pentru el s-a terminat, pentru totdeauna, bereta şi tot restul. Mă uit la Moodie, ca să mă asigur că nu aude. M-ar omorî. Nu e atent, aşa că mă uit la Jenna, atât pentru efectul dramatic, cât şi ca să mă asigur că mă urmăreşte.

Mă urmăreşte, aşa că merg mai departe. Oamenii întreabă tot felul de lucruri şi, înainte să pot da un răspuns care să se apropie de adevăr, mint. Mint despre felul în care au murit părinții noştri – „Mai ştii atentatul ăla de la ambasada SUA din Tunisia?" –, despre vârsta mea – de fiecare dată spun că am patruzeci şi unu –, despre vârsta lui Toph, despre înălțimea lui; când mă întreabă despre el, le ofer cele mai elaborate minciuni – şi-a pierdut un braț, a rămas la mintea unui bebeluş, un handicapat mintal (pe asta o folosesc doar în prezența lui); că a intat în marina comercială, că e în puşcărie, la şcoala de corecție, că tocmai a ieşit de-acolo, vinde droguri – „O, dă-i o doză şi-o să vezi cum i se luminează fața!" –, că joacă în CBA.

— Păi, a intrat în nişte belele la şcoală, îi spun Jennei.

— Ce fel de belele?

— Ei, ştii şi tu că nu ai voie cu arme la şcoală…

— Corect.

— I-am spus să nu se ducă cu pistolul la şcoală. Pur şi simplu. Toată lumea ştie asta. Poți să te joci cu el în casă, prin cartier… mă rog, i-am spus, dar nu la şcoală, pentru că regulile sunt reguli, nu?

— Ia stai. Are pistol?

— Păi da, bineînțeles, cum să n-aibă?

— Câți ani are?

— Nouă, merge pe zece.

— Aha… Şi deci l-au prins cu pistolul?

— A, nu, a fost mai rău de-atât. Vezi tu, Toph are un temperament, cum să-i zic… iar tipul ăsta, Jason Nuştiucum, se tot lua de el, fredona toată ziua o melodie, una care lui Toph nu-i place deloc, aşa că până la urmă a izbucnit – bang, pur şi simplu, îşi scoate pistolul din dulap şi bagă una în puşti.

— O, Doamne Dumnezeule!

— Mda, ştiu.

— Nu, îi spun, micul Jason nu a murit, acum e bine, a ieşit din comă de vreo lună şi ceva. Şi normal că lui Toph i-am ridicat privilegiul de-a umbla cu pistol, şi bineînțeles că l-am bătut soră cu moartea, cu atâta zel, că i s-a rupt ceva pe la picior, poate un tendon, nu ştiu, şi a căzut pe jos, guițând ca un porc, nu se mai putea ridica, a trebuit să-l duc la urgențe. Când eram la spital, vreun doctor trebuie c-a ciripit sau ceva, pentru că a apărut un polițist…

— Ce i-ai spus polițistului despre piciorul lui? mă întreabă Jenna.

— E, a fost uşor. I-am spus că s-a bătut cu un prieten cu prosoape ude.

— Şi te-a crezut?

— Normal. Bineînțeles. Habar n-ai cât de uşor te cred oamenii când află ce ni s-a întâmplat până acum. Sunt în stare să creadă orice – pentru că ce le-am spus că mi s-a întâmplat i-a uluit, acum se tot întreabă dacă povestea noastră e adevărată, în general nu sunt convinşi, dar le e prea frică să nu facă totuşi vreo gafă, prea speriați să ne ofenseze.

— Mda, zicea ea, fără să se prindă.

Decid s-o îmbrobodesc de tot.

— În orice caz, a stat în cârje o vreme, plin de resentimente față de mine, față de orice, chiar era plin de pizmă, şi apoi, bum, de îndată ce a lăsat cârjele, s-a făcut nevăzut.

— Autostopul.

— Corect.

— Măi, îmi pare rău. Dacă pot să te ajut cu ceva…

— O singură chestie.
— Ce?
— Nu-i spune nimic lui Moodie.
— OK.
— Şi-ar face griji.

O să mă omoare. Mai bine plec. Ea o să-i spună, şi el o să mă ucidă. O să mă pocnească aşa cum a făcut-o în liceu, după banchetul de absolvire, la lac, când m-am îmbătat şi am căzut peste el dintr-un copac. O să mă lovească aşa cum m-a lovit atunci: un pumn zdravăn în stern, transmiţând un mesaj iute şi simplu – Eşti un bulangiu! –, pe care l-am simţit câteva luni, de fiecare dată când respiram.

Mi-am găsit maşina şi am dat o tură prin oraş, toate semafoarele strălucind în direcţia mea a batjocură – probabil că a fost foarte urât ce i-am spus Jennei; un terapeut cred că mi-ar spune că e nasol – pe Autostrada 9, prin Market, în sus pe Franklin şi în jos pe Cow Hollow, unde locuieşte Therese. În jos pe deal, trec de câteva străzi şi se vede apartamentul ei, la trei, ca o turelă. Therese locuieşte la ultimul etaj al unei uriaşe case bleu, pe Gough, la câteva străzi de Union, într-un apartament pe care l-a amenajat împreună cu maică-sa, garnisit cu etajere pentru ceainice, şi draperii, şi vreo sută de perne umplute până la refuz. Planul e ca eu să ajung în patul ei. Patul ei e enorm şi are stâlpi.

Parchez peste stradă, care face un cot de patruzeci şi cinci de grade, şi mă uit după o lumină la fereastra ei. E întuneric. O bufniţă de plastic păzeşte scara de incendiu. Doarme. Nu, nu, o lumină palidă lângă bucătărie. Un televizor? S-ar putea să fie trează. S-ar putea să fi ieşit şi să se fi întors şi să fie trează. E doar unşpe jumate. *O, fii în casă!* Nu, nu, nu. E stupid. Dau ture cu maşina în susul şi în josul străzii. N-am nici un motiv să fiu aici.

Întorc şi merg înapoi. Găsesc eu ceva.

Parchez în spatele maşinii ei şi sar pe scara de lemn de la intrare. Sun. Îi zic că vreau să dorm aici. Îi zic că trebuie să dorm aici… că am fost încuiat pe-afară. Mi-e şi jenă, o să-i zic, chicotind. He, he. Zi şi tu ce prostie, voi spune. Eram pe-aproape,

eram prin oraş când mi-am dat seama. Toph e la Beth, o să-i zic. Îmi cer scuze. *Tu ce mai faci? Dormeai?*

O să mă lase înăuntru. Vom merge pe plajă, aşa cum am făcut altă dată, ultima dată când am apărut la uşa ei la miezul nopţii, în nevoie. Când i-am zis să mergem pe plajă era în pijama, dar a fost încântată de idee, s-a îmbrăcat şi, cât s-a îmbrăcat, am luat să avem la noi o plasă de banane, Fig Newtons, şi o sticlă de vin. Ea a luat pături şi, când ne-am urcat în maşină, întunecată, cu scaunele reci, am dat drumul la căldură, ne-am strâns mâinile şi am gonit peste Golden Gate şi prin Headlands, şoseaua neagră şerpuind peste dealurile vineţii, parcă am fi condus peste contururile unor imense trupuri adormite. Am trecut de ruinele vechilor clădiri militare, cu tunurile încă îndreptate peste Pacific, şi am ajuns pe plaja de la Fort Cronkite. Am parcat lângă barăcile întunecate şi am coborât, ne-am scos pantofii, am traversat iazul micuţ pe podul gri de lemn – ce mai scârţâia –, şi oceanul era negru, vântul venea direct dinspre apă. Ne-am cuibărit sub pătură, desculţi, încălzindu-ne fiecare palmele la subsuorile celuilalt…

Nu răspunde.

Va clătina din cap când o să mă vadă, dar o să mă lase înăuntru. Mai sun de două ori. Mă întorc cu faţa spre stradă.

O maşină neagră şi strălucitoare vine peste deal şi opreşte la colţ. Înăuntru e o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, dichisită, singură. Trage frâna şi bâjbâie după ceva în poşetă. Sunt la mai puţin de 10 metri. O să se uite spre mine. O să se uite spre verandă şi o să mă vadă. O să-mi deschidă portiera din dreapta şi o să-mi ceară să merg cu ea, în patul ei. *Speram să-mi ceri asta*, voi spune eu, destul de suav. Nu-mi pasă ce-o să facem, orice ar fi o să fie bine, şi nimic nu e bine, de asemenea. Nu contează. Un pat într-o cameră, căldură, şi picioarele ei încolăcite într-ale mele debesubt. O să comentez despre degetele ei reci şi ea o să şi le frece de picioarele mele…

Se întâmplă deseori astfel de lucruri. Oamenii de peste tot din lume au parte de astfel de întâlniri.

Femeia găseşte ce căuta în poşetă, lasă frâna, porneşte mai departe la deal şi coteşte. Casa ei nu e aici. Plec.

Pe Union Street barurile tocmai s-au deschis şi e plin de oameni. Julie serveşte la un bar numit Blue Light, care, pe lângă faptul că e scăldat doar în lumini bleu, e plin de oglinzi şi de oameni care poartă pantofi fără şireturi şi pantaloni albi. Pe Julie am întâlnit-o la Moodie, la ultima petrecere; o să trec pe la ea. O să mă fac că caut pe cineva pe-acolo, sau altceva, o să anticipez şi am să-i spun că am trecut să o văd pe ea, pentru că deodată m-am gândit la ea şi am vrut să o văd. O să-i placă. O să fie surprinsă şi măgulită. S-ar putea să şi spună: *sunt surprinsă şi măgulită!*

Parchez la cinci străzi distanţă. Union Street geme de oameni în pantofi fără şireturi şi pantaloni albi. Oameni din Marin, New York, Europa. La uşă, haidamacul n-o să mă lase să intru. Mi-am lăsat permisul de conducere în maşină.

— Arată-mi o carte de identitate.

— Păi, să vezi…

— Îmi pare rău. La o parte.

— Dar…

— Întoarce-te. Şi dispari.

Bineînţeles, vizualizez cum îl ucid. Din cine ştie ce motiv, cu o sabie enormă, cu două tăişuri. Retezându-i pepenele chel care-i ţine loc de cap.

— Ascultă, doar… Julie e aici?

— Nu.

— A plecat?

— Astă-seară nu lucrează.

Merg înapoi spre maşină, trec de alte câteva duzini de oameni în pantaloni albi. Câţiva nonconformişti în pantaloni kaki. Măcar dacă s-ar întâmpla ceva. Nu se întâmplă nimic niciodată. Toată treaba asta nu e decât o maşinărie cumplită, unde doar anticipezi şi se şi întâmplă.

Mă duc la White Hen Pantry să dau un telefon. O sun pe Meredith. Meredith va ieşi.

Răspunde. O întreb care mai e treaba. Zice că mai nimic. O întreb dacă nu vrea să facem vreo treabă. Zice că OK.

Cu Meredith am fost întotdeauna doar prieten şi nimic mai mult, iar de la facultate încoace, când ea s-a mutat în L.A. şi eu

am venit aici, n-am mai vorbit decât la telefon. E în vizită o săptămână, stă în Haight.

O iau. Mergem la Nickie's. E un local mic, plin de trupuri, foarte cald.

— Vrei să dansăm?

— Mai trebuie să beau, spune ea.

…după ce bem la bar, unde stăm înghesuiți ca într-o limuzină de paradă, dansăm. Stângaci, izbindu-ne de alți oameni, transpirând profund, instantaneu. Mulțimea e înghesuită pe ringul micuț şi suntem forțați să dansăm aproape. Căutând spațiu, ne îndreptăm spre o margine, într-un colț, sub o boxă. E asurzitor, orice ar fi (parcă Earth, Wind & Fire?), basul e intens, invaziv; basul bubuie tare şi apoi ne potopeşte creierii, şi apoi e pretutindeni, evacuează orice gând; aduce zece valize şi se instalează în dormitorul matrimonial; basul vibrează în capetele noastre, conectând linia melodică la sinapse, la tot ce se găseşte acolo, ca să ne amintim numere de telefon din copilărie. Lăsăm trupurile să se apropie şi, bineînțeles, singura direcție în care pot privi e în jos, acolo unde trupul lui Meredith se învârte, părțile corpului ei devin mai mari, mai mici, mai mari, mai mici…

Plecăm din bar; vom merge la ocean.

Drumul până la ocean e lung.

Cred că la ora asta babysitterul şi-a încheiat atrocitățile, a plecat cu bicicleta lui cu coş şi s-a întors în sinistra-i ascunzătoare, unde le povesteşte prietenilor ce-a făcut. Se distrează. Le arată polaroidele…

Nu, Toph o să găsească o cale. O să se prefacă că e adormit sau mort, şi apoi, după ce Stephen adoarme, după ce s-a îmbuibat cu tot ce a găsit prin frigider, o să vină pe la spate şi o să-l pocnească cu ceva. Cu bâta lui. Aia pe care tocmai i-am cumpărat-o, de metal. O să-i despice țeasta lui Stephen cu o bâtă, şi când o să ajung acasă o să fie erou, obosit şi învinețit, dar un erou fericit, şi n-o să mă condamne că l-am lăsat, va înțelege.

EU: Phiu! Cât pe ce!

EL: Mie-mi spui?

EU: Ți-e foame?

EL: Dacă tot ai adus vorba…

Eu şi Meredith parcăm şi ne scoatem pantofii. Nisipul e rece. În timp ce mergem spre apă se aprind focuri de-a lungul plajei. Aproape de valuri, care strălucesc de la farurile din spate, întindem un prosop şi ne aşezăm pe el. Dar ceva s-a întâmplat cu inerţia noastră; eram pe cale să ne lăsăm pradă, fără mustrări de conştiinţă, plăcerilor la care munciserăm mai devreme, acum douăzeci de minute părea inevitabil, dar acum suntem aici şi deodată pare nefiresc, o prosteală între noi, prieteni pe care ar trebui să-i ducă mintea mai mult de-atât. Aşa că vorbim despre serviciu. În clipa asta, ea lucrează în postproducţie la serialul *Flipper*.

— Serios? zic eu. Nu ştiam.

— Nu-i aşa de rău cum sună.

Dar ea ar vrea să facă filme, să aibă un studio întreg, ar vrea să producă filme mai multe şi mai bune, chestii ciudate, să aibă o echipă întreagă, ceva în genul studioului Factory al lui Warhol, cu toţi oamenii ăia…

— Dar ştii, zice ea, îţi ia vreo cinci, zece ani să pui pe picioare ceva de genul ăsta. Şi costă o grămadă de bani… adică, chiar dacă aş începe acum… aşteptarea te omoară, aşteptarea să ajungi acolo unde vrei să fii… Bâjbâiala prin zile după zile, ispita sau postproducţia la *Flipper*…

— Orice îţi ia o veşnicie.

— Corect. Să ştii exact ce vrei să faci, să ştii exact ce ai de gând să faci, să ai mijloacele, să ai timpul, toate proiectele puse cap la cap, volumul de muncă, să le ai pe toate planificate… cine va fi implicat, cum vor arăta birourile, unde se pun mesele de lucru, canapelele, căzile de baie…

— Ar trebui să meargă mai uşor.

— Ar trebui să fie automat.

— Instantaneu.

— În fiecare zi o revoluţie de curăţire a lumii, una nesângeroasă, una preocupată mai degrabă de regenerare decât de distrugere. Să începem fiecare zi cu o lume nouă… sau, şi mai bine, cu aceeaşi, şi pe la nouă, zece dimineaţa să o distrugem.

— Tocmai te-ai…

— Ştiu. Tocmai m-am contrazis. Adică OK, o să fie o anume cantitate de distrugere, dar ar fi la îndemâna oricui, după cheful oricui.

— Corect, corect, şi?…

— Să zicem că în fiecare zi, în fiecare dimineaţă, milioane de oameni, pe rând, pun la pământ toată chestia asta tâmpită, toate oraşele şi orăşelele, cu ciocane, şi fierăstraie, şi pietre, şi buldozere, şi escavatoare… mă rog. Tabula rasa. Ne îndreptăm în coloane spre clădiri, ca furnicile, apoi tragem de cabluri şi dăm cu ea de pământ, dăm cu toate de pământ, în fiecare zi, aşa că lumea, pe la prânz sau în jur de, e din nou plată, curăţită de clădiri, şi poduri, şi turnuri.

— Şi eu am vise din astea, în care noi mişcăm lucruri.

— Da, da. Şi după ce le-am făcut ţăndări, când pânza e goală…

— Atunci o luăm de la capăt. Dar nu o luăm de la capăt la modul Roma-n-a-fost-construită-într-o-singură-zi. Nici măcar în genul în care a fost reconstruită Germania. Adică, ne trezim, radem toată lumea până la temelie sau chiar sub nivelul ăsta şi apoi, la trei după-amiaza, avem o lume nouă.

— La trei?

— Da, la două sau la trei, depinde dacă e vară sau iarnă, trebuie să avem destulă lumină diurnă ca să ne bucurăm. Adică, cred că am putea face o treabă. Cum ar fi, imaginează-ţi, dacă o sută de milioane de oameni, sau şi mai mult, mult mai mult, adică întreaga lume, trebuie să fie două miliarde de oameni ca noi, nu?

— Două miliar…

— Da, aşa că iei aceşti oameni şi-i împrăştii prin lume de acum înainte, în fiecare zi facem totul de la capăt.

— Adică, cum ar veni mai multă justiţie şi echitate…

— Da, desigur, mai multă justiţie şi tot restul, dar şi mai mult de-atât, toate motivele politice şi economice, adică, dincolo de asta, imaginează-ţi cum ar fi să umbli printre ruine, ştii? N-ar fi fenomenal? Nu ruine de genul oameni morţi peste tot, ci ruine de genul lucruri dezmembrate, curăţate, astfel că în fiecare zi să nu rămâi decât cu un peisaj gol, pur – ar trebui să ai o mulţime de trenuri şi de camioane care să le care în Nevada sau cam aşa ceva…

— Şi în fiecare zi ai începe de la zero şi toată lumea s-ar aduna şi-ar spune: „Hai să punem nişte clădiri acolo şi, hm, acolo să facem un ditamai hipopotamul umflat, iar acolo, în faţa acelui munte, ceva dat în mă-sa de uriaş, hm, altceva“.

— Da, da. Dar ar trebui să poţi să accelerezi toată povestea, să faci să fie totul mai uşor decât e acum, în ceea ce priveşte construcţia şi tot restul; ai avea nevoie de roboţi uriaşi.

— Clar, roboţi, bineînţeles.

— Vorbesc foarte serios.

— Şi eu. Sunt de acord cu tine.

— Putem s-o facem.

— Bineînţeles.

— Trebuie să-i cointeresăm pe oameni.

— Pe toţi cunoscuţii.

— Chiar şi pe cei mai tolomaci.

— John.

— Corect. Noroc.

— Ştiu. Ştii ce spunea astă-seară?

— Te-ai întâlnit cu el?

— Da.

— Îi sunt datoare cu un telefon.

— Vorbea despre cum a luat nu ştiu ce test, un test de aptitudini, care să-i spună ce fel de job ar trebui să aibă, ca să i se poată spune ce fel de viaţă să aibă…

— Doamne.

— E brutal.

— Trebuie să facem ceva cu el.

— Să-l inspirăm.

— Pe el, pe toţi.

— Să-i adunăm pe toţi.

— Pe toţi oamenii ăştia.

— Să nu mai stăm pe gânduri.

— Scopul prin mase.

— E o crimă să mai stăm.

— Să ne complacem.

— Să ne plângem.

— Trebuie să fim fericiți.
— Să nu fim fericiți ar fi greu.
— Ar trebui să încercăm să nu fim fericiți.
— Avem o obligație.
— Am avut avantaje.
— Avem o platformă de pe care ne putem asuma riscuri.
— O pernă pe care să cădem.
— Asta e abundență.
— Un lux de spațiu și timp.
— Ceva rar și minunat.
— Aproape că nu are un precedent istoric.
— Trebuie să facem lucruri extraordinare.
— Trebuie.
— Ar fi obscen să nu o facem.
— O să luăm ce ni se oferă și o să unim oamenii.
— Și o să încercăm să nu mai părem atât de enervanți.
— Corect. De acum înainte.

Îi spun cât de mișto e să discutăm despre toate astea, pentru că se întâmplă în așa fel că eu deja muncesc să le schimb pe toate, în acest moment adun ceva ce vizează fix chestiile astea, care o să inspire milioane de oameni spre măreție, că împreună cu câțiva prieteni din liceu – Moodie și Flagg și Marny – construim ceva ce o să zdrobească toate aceste prejudecăți despre noi, care o să ne ajute să scăpăm de lanțul de presupuse obligații, de urmele carierelor noastre infructuoase, cum o să-i forțăm, sau măcar o să-i încurajăm, să trăiască vieți extraordinare, să [mă ridic în picioare, pentru efect] facă lucruri extraordinare, să călătorească, să ajute oamenii și să înceapă chestii și să ducă la bun sfârșit chestii, și să construiască tot soiul de chestii…

— Și cum o să faci asta? mă întreabă. Un partid politic? Un marș? O lovitură de stat?

— O revistă.

— O… corect.

— Da, zic privind oceanul, savurând aplauzele lui. O să fie o chestie enormă, o să avem o casă mare pe undeva, sau o mansardă, și o să facem o galerie de artă și poate un dormitor…

— Ca Factory!
— Da, dar fără droguri, fără bărbați în haine de femei.
— Corect. O grupare.
— O mişcare.
— O armată.
— *All-inclusive*.
— Fără rasă.
— Fără gen.
— Tinerețe.
— Putere.
— Potențial.
— Renaştere.
— Oceane.
— Foc.
— Sex.

Gurile noastre se acoperă una pe alta. Toată vorbăria despre planuri şi lumi noi… Ne ridicăm în timp ce ne sărutăm ca nişte prieteni, cu ochii deschişi, aproape râzând. Dar, în timp ce mâinile ni se pun în mişcare, începem să ne lăsăm convinşi, şi ochii ni se închid, şi capetele încep să se mişte încolo şi încoace, ne sărutăm, dar e mai mult de atât, ne sărutăm ca nişte războinici care salvează lumea, la sfârşitul filmului, ultimii doi, singurii care pot să salveze totul – şi pentru că suntem prea postbeție de obosiți ca să ne ținem capetele ridicate cu ochii deschişi, ne întindem, şi curând prosopul de sub Meredith ajunge încolăcit ca o piele de şarpe şi ne-am scos chiloții, aerul e rece prin zonele dezgolite. Un manifest consumat sub acest cer minunat, încuviințarea mării neliniştite…

Pe mal se aud zgomote. Mijesc ochii şi văd un grup de oameni venind spre noi, zgomotos, scoțând sunete neaşteptate, râzând strident. Mă ridic în cot să-i urmăresc, mijind ochii şi mai mult. Un grup de aproximativ şase, şapte oameni, complet îmbrăcați, cu pantaloni închişi la culoare, pantofi, şepci. Scoatem prosopul de sub capul lui Meredith ca să ne acoperim părțile ruşinoase. O să ne purtăm normal. Ne continuăm îmbrățişarea, aşa că o să ne lase în pace, nu că le-ar trece prin cap să ne deranjeze.

Vocile se aud mai tare şi mai aproape.

— Aşteaptă până trec, îi şoptesc lui Meredith pe buze.

— Cât de depar…

— Şşş.

Apoi mai tare, apoi li se aud paşii scârţâind în nisip şi apoi, în loc să treacă, se opresc brusc deasupra noastră. Picioare peste tot. Mă uit în sus. Cineva mi-a luat pantalonii şi scotoceşte în buzunare. Îi aruncă spre ocean. Sunt hispanici, adolescenţi hispano-americani. Patru tipi şi trei tipe. Cinci tipi şi două tipe. Bărbaţi, femei. Vârsta incertă.

— Ce făceaţi voi doi aici? întreabă o voce.

— Ruşinică, ruşinică, zice alta.

— Unde-ţi sunt pantalonii, gagiule?

Doar voci feminine până acum, accent puternic. Goi de la mijloc în jos, nu ne putem mişca. Ţin prosopul peste amândoi, fără să-mi vină să cred… Ce-i asta? E începutul unei poveşti foarte urâte… Sfârşitul?

Îmi caut boxerii. Sunt în pantaloni, lângă apă. Scot celălalt prosop de sub noi, mi-l înfăşor peste talie şi mă ridic.

— Ce mă-sa fa… Băga-mi-aş!

Cineva mi-a aruncat nisip în ochi. Am ochii plini de nisip. Clipesc necontrolat, epileptic. Mă clatin pe picioare, apoi mă aşez.

— Ce pizda mă-sii…

Am nisip sub pleoape. Nu pot să deschid ochii. *O să orbesc*.

Fetele s-au adunat în jurul lui Meredith.

— Ce faci, dulceaţă?

— Bună, păpuşică!

— Du-te dracu', zice Meredith.

E tot jos, cu capul pe genunchi. Una din tipe o îmbrânceşte.

Sunt orb. Scutur ca un apucat din cap să scap de nisipul din ochi, întrebându-mă dacă am orbit şi dacă o să murim amândoi în curând. Ce mod tâmpit de a da colţul. *Aşa mor oamenii? N-am putea să-i dovedim?* Refuz să-i las să ne omoare. *Oare au arme?* Deocamdată, nu. Toph, Toph. Clipesc, lăcrimez din greu, îmi curăţ un ochi. Mă ridic iar, îmi pun iar prosopul, îl ţin în jurul taliei de parcă tocmai am ieşit de la duş.

Sunt în jurul nostru, aliniați ireproşabil, într-o serie tip–tipă–tip aproape perfectă. Ciudat…

Una dintre fete a venit în spatele meu şi încearcă să-mi tragă prosopul de pe talie. Nu e clar ce vor. Presupun că tipul care mi-a cercetat pantalonii mi-a luat deja portofelul. Şi acum ce urmează?

— Pleacă-n mă-ta! încerc eu să o eschivez pe tipă.

Cercetez terenul după boxeri.

— Ce pula mea vreți?

— Nu vrem nimic, zice o voce de tip.

— Hei, ai nişte bani? zice o tipă.

— Nu pupați nici un ban de la noi, zic eu.

Cine sunt indivizii ăştia? Unul îmi zâmbeşte. Un tip micuț, cu o pălărie. Sunt împins din spate, mă împiedic de prosop şi cad pe nisip. Meredith îşi ține genunchii cuprinşi cu brațele. Au făcut ceva şi cu chiloții ei.

Stau deasupra noastră rânjind. Râd. Sunt şase. Unul a plecat? Meredith plânge? Trei tipi, trei tipe. Luminile care vin de la farurile din spate le fac fiecăruia câte trei, patru umbre. Unde a plecat celălalt? E un tip înalt, unul de înălțime medie şi unul scund, cel cu pălărie, care pare mai în vârstă. Fetele poartă fuste scurte şi jachete de piele.

— De ce nu ne lăsați dracului în pace? spune Meredith.

Întrebarea pluteşte în aer pentru o clipă, stupid. O întrebare stupidă. Abia a început, bineînțeles…

— Bine, să mergem, spune tipul scund.

Încep să se – Doamne! – îndepărteze. Tot ce trebuia să facem era să le cerem asta? E incredibil.

Tipul scund, cel mai în vârstă din grup, se întoarce spre noi.

— Hei, uite ce e, frate, ne prosteam şi noi. Scuze.

Apoi aleargă de-a lungul țărmului ca să-i prindă pe ceilalți din urmă.

S-a terminat.

Au plecat şi mă simt uşurat. Nenorociții! Am capul limpede şi musculos şi plin cu sânge. S-a întâmplat ceva. Suntem vii, am învins. Noi, puternicii! Ei sunt fricoşii. I-am speriat. S-au temut de noi. Am învins. Le-am zis să plece şi ei aşa au făcut. Meredith îşi trage chiloții. Îmi pipăi buzunarele.

— Băga-mi-aș.

— Portofelul?

— Da.

Se duc înapoi pe unde au venit, acum sunt la o sută de metri mai încolo. Sunt desculț și alergatul îmi face bine – îmi simt picioarele puternice, ușoare. Mintea mi-e limpede și ascuțită. Au arme? Toph, Toph. De data asta iese mai nasol? Nu, nu. Sunt ditamai, sunt Captain America. La jumătatea distanței încep să răcnesc.

— Hei!

Nimic. Nu le pasă, poate chiar nu le vine să creadă.

— Hei! Stați, 'rați ai dracu'!

Câțiva se opresc și se întorc.

— Stați pe loc! zic eu.

Se opresc toți. Așteaptă, urmărindu-mă cum alerg spre ei.

Sunt la douăzeci de metri de ei, mă opresc, gâfâi cu mâinile în șolduri.

— OK, cine mi-a luat portofelul?

Sunt în recul. Se uită unul la altul.

— Nu ți-a luat nimeni portofelul, spune tipul cu pălărie.

Pare să aibă vreo treizeci de ani. Se întoarce spre prietenii lui.

— I-a luat cineva portofelul?

Dau din cap. Futuții dracului.

— Ascultă, zic, ce căcat credeați că faceți? O să iasă ca dracu' dacă nu rezolvăm rahatul ăsta.

Nimeni nu spune nimic. Dau din cap spre cel mai scund, mai în vârstă:

— Cu tine ar trebui să vorbesc despre asta? Tu eşti şeful?

Cuvintele îmi ies înainte să le gândesc. *Tu eşti şeful?* Tocmai am zis-o. A sunat atât de bine. Așa vorbesc oamenii. Dar n-ar fi trebuit s-o dau mai abrupt? *Tu eşti şmecheru' aici?*

Încuviințează dând din cap. Se pare că el e şeful.

Îi fac semn să ne dăm într-o parte câțiva pași, ca să vorbim. Vino-ncoace. Se supune. Așa trebuie să facă. De aproape, e și mai scund. Mă uit la el în jos, are chipul rigid și bronzat.

— Ascultă, frate, nu știu ce v-a venit, dar acum portofelul meu lipseşte.

— Nu ți-am luat portofelul, *amigo*, spune el.

Tocmai a spus amigo? *E foarte ciudat, exact ca-n* 21 Jump Street*, faptul că a zis* amigo…

— Ascultă, insist, v-am văzut pe toți. Vă pot identifica, pe fiecare dintre voi, şi o să intrați în rahatul dracului dacă sunteți prinşi.

Se gândeşte o secundă. Îl sfredelesc cu privirea. Eu sunt şeful!

— Adică ce vrei?

— Ce vreau e să-mi dați înapoi portofelul.

— Dar nu l-am *luat* noi.

Îl aude tipul înalt.

— Nu ți-am luat noi căcatul ăla de portofel.

— Ei, le spun eu acum tuturor, tare, înainte să apăreți voi şi să vă luați de noi, aveam un portofel. Apoi ați apărut voi şi v-ați luat de noi, şi acum nu mai am portofelul. Şi cam asta e tot ce trebuie să ştie poliția.

Poliția. Poliția *mea*.

Cel mai scund mă priveşte.

— Zău, nu ți-am luat portofelul. Jur. Ce vrei să facem?

— Bănuiesc că va trebui să vă întoarceți şi să mă ajutați să-l găsesc, pentru că, dacă nu, o să chem poliția şi poliția o să vă ridice pe toți şi ei o să vadă până la urmă unde a dispărut portofelul.

Cel mai scund mă priveşte pe sub borul pălăriei şi apoi se întoarce spre prietenii lui.

— Haide, zice el.

Şi apoi mă urmează toți.

Ne întoarcem cu toții, eu merg într-o parte ca să previn vreo şmecherie, vreo ambuscadă; ajungem la locul unde am stat. Meredith e în picioare, îmbrăcată şi cu un prosop în mână. Nu ştie cum să o ia. *S-au întors?*

— Bun, ați face bine să începeți să căutați. Sper să-l găsiți…

Fac o pauză în timp ce una din fete îmi aruncă o privire scârbită.

— Pentru că altfel ați căcat-o.

Se împrăştie şi încep să caute, răscolind nisipul cu picioarele. Stau într-o parte, de unde-i pot vedea pe toți în acelaşi timp, cu

mâinile în şolduri, vigilent. Eu sunt supraveghetorul, eu sunt şeful. Ridică şi scutură prosopul pe care am stat. Fiecare o face de cel puțin două ori, scutură prosopul ăla. Îşi târşesc picioarele prin jur, culegând de pe jos bețe, aruncându-le spre apă.

— Să-mi bag picioarele-n ea de treabă! zice una dintre fete. Nu e la noi căcatul ăla. N-am făcut nimic.

— Pe dracu' că n-ați făcut nimic! Se cheamă atac, proasto! Adică, pe cine crezi c-o să creadă poliția? Pe doi oameni obişnuiți care stăteau pe plajă, sau pe voi? Adică, îmi pare rău, dar ăsta e adevărul. Sunteți *în rahat*.

Eu sunt polițistul, un polițist prietenos, dar ferm. Îi ajut. Bănuiesc că obiectul se află la unul dintre ei, că nu fac altceva decât să tragă de timp. Trebuie să găsesc o metodă să-i sperii, ca să-mi recuperez lucrurile. Apoi eu… să zic?… să nu zic?… OK, fie:

— Nu ştiu care e situația voastră, cu permisul de reşedință şi toate alea, dar povestea asta poate să devină nasoală, băieți.

Nu au nici o reacție vizibilă.

Caută în continuare. Meredith începe să caute şi ea, dar o iau de braț.

— Nu. Lasă-i pe ei.

Una dintre fete se aşază pe jos, îmbufnată.

— Băieți, chiar sper să găsiți căcatul ăla, spun eu, gândindu-mă că e mai bine să vorbesc întruna.

Mă hotărâsc să scot ultimul as.

— Ce-ați furat voi e portofelul pe care mi l-a dat taică-meu.

Şovăi dacă să le spun sau nu toată povestea, dar pentru că îmi vreau portofelul înapoi cu orice preț…

— Şi taică-meu a murit de curând, spun eu. E tot ce am de la el.

Şi chiar e. Am atât de puține lucruri, lucruri personale, hainele şi costumele le-am vândut – portofelul e singurul lucru pe care l-am păstrat dintr-o cutie cu hârțoage, nişte cărți de vizită şi un prespapier din biroul lui.

Ei caută în continuare. Mă uit la buzunarele pantalonilor lor, cercetându-le de umflături. O clipă mă întreb dacă n-ar trebui să-i percheziționez.

— Uite ce e, frate. Nu ți l-am luat noi, în puii mei. Ce vrei?

Ştiu răspunsul. Vreau portofelul şi îi vreau pe ei la răcoare şi vreau să-i fac să se simtă jegos. Îi vreau pe toți, pe toți şapte sau pe toți cinci, pe toți, să poarte uniforme mici care să le dea mâncărimi, în timp ce dorm înghesuiți pe paturi de fier, cu capetele lor tâmpite pline de regrete, cu obrajii scăldați în lacrimi de iertare, iertare nu atât de mult de la Dumnezeu sau paznicul închisorii, cât din partea mea. Căpşoarele lor să bubuie de vină şi remuşcare. Frumosul, uzatul şi moalele portofel de la tata…

— Nu e aici, spune el.

— Atunci, băieți, ați face bine să veniți cu mine, spun eu. Trebuie să căutăm un telefon. Puteți să le spuneți polițiştilor versiunea voastră, eu am să le-o spun pe a mea, şi o să vedem ce se întâmplă. Dar dacă cumva o întindeți, ați căcat-o, pentru că atunci poliția va bănui că voi l-ați luat.

Ne uităm unul la celălalt. El se îndreaptă spre parcare, gaşca îl urmează.

Meredith înşfacă al doilea prosop, îl scutură. Mergem în spatele a trei dintre ei, ca să le luăm urma. În total trei – pot să mă ocup de doi dintre ei. Poate chiar de toți. Sunt masiv! Sunt America!

Nimeni nu vorbeşte. Umbrele noastre, câte două de fiecare, se încrucişează şi saltă peste nisip. Scârțâitul nisipului sub picioarele noastre. Sunt câteva lumini la casele de pe plajă. Moara de vânt ciudată de la capătul parcului Golden Gate e direct în față, neagră.

Când ajungem în parcare, ceea ce credeam că e un telefon – o cutie ataşată de un stâlp de iluminat – nu e un telefon.

Stăm o clipă în lumina stâlpului. Mă uit în jur, spre casele de pe Great Highway, cu toate ferestrele spre ocean, caut din priviri ajutor, poate cineva pe o verandă, sau cineva care face jogging, un biciclist; nu e nimeni treaz.

— OK, trebuie să traversăm, spun. Trecem autostrada şi mergem până dăm de un telefon.

Sunt încă la conducere. Suntem o echipă. Sunt conducătorul lor, sunt supraveghetorul lor ferm, dar corect. Par să fie de acord.

Mă îndrept spre ei şi mă aştept să se întoarcă şi să o taie spre autostradă. Dar, în timp ce mă îndrept spre ei, nu se mişcă. Deodată mă trezesc în mijlocul celor trei.

Ceva nou.

— Pe mă-ta, zice lunganul, dând să-mi tragă un pumn, dar ratează.

Nu apuc să mă feresc, dar el nu mă nimereşte. Un alt pumn care ratează, din spate. Apoi apare un picior care mă nimereşte în coaie. Cad în genunchi. Mă holbez la ciment. Gume, pete de ulei…

Fug, dând din mâini şi din picioare ca nişte păianjeni uriaşi, râzând.

Cât rămâi în genunchi într-o situaţie ca asta?

— Pe mă-ta, ţipă ei.

Inspirat.

Şutul n-a fost rău. Nu mi-a tăiat respiraţia. Apoi mă ridic! Mă ridic şi alerg după ei. Sunt în mijlocul parcării şi îi văd undeva în dreapta, la vreo cincizeci de metri… ce?… se urcă în maşini?! Băga-mi-aş! Băga-mi-aş!… două maşini în mijlocul străzii, gata, ambalând motorul…

De unde ştiau? De unde ştiau?

Până ajung eu în mijlocul străzii, uşile se trântesc; maşinile pornesc spre mine. Maşina din faţă e o decapotabilă veche, verde-închis, cu capota neagră, uriaşă. La volan e una dintre fetele de mai devreme. Căca-m-aş cuie! *E ca o maşină cu care dai spargeri!* Stau în mijlocul străzii în timp ce ei vin înspre mine. Am să le iau numărul.

La început vin înspre mine încet, apoi accelerează. Numărul, fraierilor! Numărul, fraierilor! Când vin spre mine, răcnesc numerele maşinilor lor, arătându-le cu degetul când le recit, gesticulând cu emfază ca să mă asigur că înţeleg ce fac. Le-am luat – *le-am luat!*

— G!

— F!

— Şase!

— Şapte!

— Nouă!

— O!

Minunat! Minunat, bulangiilor! Bulangii bătuți în cap, cretini și idioți!

Virează în jurul meu, zbierând, râzând, fluturându-și degetele mijlocii spre mine.

Eu urlu, cuprins de frenezie, *îmbătat*.

— Ha, ha, ha, bulangiilor! V-am fript! V-am fript, căcaților!

Trec pe lângă mine, apoi o cotesc spre autostradă, accelerează și dispar. Am numărul primei mașini, dar nu și pe al celeilalte. Alerg înapoi la Meredith. Găsim un telefon la o stradă mai încolo.

— O clipă, liniștiți-vă, unde vă aflați? spune centralista.

— Nu știu. Pe plajă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost atacați, jefuiți.

— De cine?

— O gașcă de puști mexicani.

Îi spun cum arăta mașina. Încerc să-i spun numărul de înmatriculare, dar zice că nu poate să-l noteze, să i-l spun patrulei când ajunge la noi. Închid.

G-H… 6-0…

Băga-mi-aș.

G-H-0-0…

Băga-mi-aș.

Ne așezăm.

Nu sunt rănit. Mă întreb dacă sunt sau nu rănit. Nu sunt. Ne așezăm pe bordura de ciment a aleii, și pentru o clipă mă tem că s-ar putea întoarce. Poate că vor apărea cu pistoale, ca să elimine martorii, direct din mașină. Nu, nu. S-au dus, s-au dus. Nu se mai întorc. Mă ridic arc de pe bordură; nu pot sta locului, sunt apucat. Mă învârt prin fața ei. *Am numerele lor!* Bulangiii dracului.

Mașina poliției trage pe dreapta după vreo două minute. Pare uriașă. Motorul mugește. E imaculată, strălucitoare ca o jucărie nouă. Polițistul coboară, e masiv și are mustață și – ce? E trecut de două noaptea – are ochelari de soare. Se prezintă și ne cere să

ne urcăm în spate, şi noi aşa facem. E o maşină frumoasă, curată, vinilul negru strălucitor, perfect. Răspund eu.

— Da, stăteam şi noi acolo, pe plajă.

— Şapte au fost.

— Mexicani.

— Sunt sigur. Accentul lor, felul cum arătau. Absolut. Vorbeau engleză, dar cu accent hispanic.

Încerc să mă gândesc cum arătau, cu cine semăna cel mai mare dintre ei. *Baretta*. Arăta ca Robert Blake.

— Mi-au luat portofelul.

— Nu ştiu câţi aveam. Poate douăzeci.

— Am sunat la poliţie să reglăm treaba.

— Da, au venit cu mine.

— Nu ştiu de ce. Pentru că spuneau că nu l-au luat ei.

— Dar apoi mi-au tras un şut între picioare [între picioare fiind mai potrivit pentru un proces-verbal decât boaşe] şi apoi s-au urcat în două maşini şi au întins-o.

— O decapotabilă mare şi verde, cu pânza neagră.

— Da, da, l-am notat înainte. Băga-mi-aş. Începe cu G-H şi are şi un 6 şi un 0. Cred că se termina cu 0. Ajunge? Puteţi să-i găsiţi doar cu atât?

Maşina lor e atât de curată. Îmi place maşina asta. O puşcă e atârnată la nivelul privirii în faţa noastră. Computerul radiază o lumină albastră lângă volan, o chestie minunată. Staţia cârâie şi bipăie. Poliţistul ascultă şi pune întrebări pe frecvenţa poliţiei. Se întoarce.

— OK, se pare că avem nişte suspecţi. Am oprit o maşină pe autostradă. Trebuie să mergem până acolo ca să puteţi să-i identificaţi.

Mă uit la Meredith. Ne-am urcat în maşină de trei-patru minute. E posibil?

— Aţi găsit deja maşina? E decapotabila verde-închis? îl întreb, aplecându-mă peste scaunul din faţă.

— Nu sunt sigur. Dar ar fi mai bine să ne ducem.

Şi ne ducem.

Eu şi Meredith ne uităm pe fereastră cu priviri strălucitoare şi atente, ca nişte turişti care traversează un oraş sâmbătă seara.

Intrăm pe o altă autostradă şi deodată e plin de lumini. Pare un accident. Cel puțin patru maşini de poliție. Toate oprite, cu girofarurile pornite, împroşcând cu lumini. Sunt polițişti pe carosabil, se fâțâie, stau lângă maşini, vorbesc la stațiile scoase pe geam. E un eveniment.

Maşina noastră se opreşte chiar lângă banda galbenă. La vreo douăzeci de metri în față e o decapotabilă veche, bleu, cu pânza neagră.

— Nu e asta, zic.

Polițistul se întoarce.

— Pardon?

— Sunt sigur că nu asta e maşina, spun eu. A lor era verde. Verde-închis. Cu pânza neagră. Sunt sigur.

Mă priveşte şi apoi îmi întoarce spatele şi vorbeşte în stație. După un minut se întoarce la noi.

— OK, vă cer să aruncați o privire la tipii din maşină, ca să fim siguri, spune el.

— Vă zic sigur că nu asta e maşina, spun eu.

— Aşa e procedura, spune el.

Sunt patru polițişti care stau lângă decapotabila albastră. Unul dintre ei deschide portiera din față şi se întinde înăuntru, ajutând să coboare un tip încătuşat. Tipul se împleticeşte ieşind din maşină şi se îndreaptă de spinare. Se întoarce spre noi, scrutându-ne din ochi. Are părul lung şi blond, bărbiță, poartă o bluză de flanel, pantaloni scurți militari, bocanci negri. Girofarurile îl fac albastru, apoi roşu şi apoi din nou culoarea pielii, apoi albastru şi apoi din nou roşu. Se uită prin parbriz la maşina în care stăm.

— Îl recunoşti?

— Nu. Sigur nu e el. Sunt sigur că erau hispanici. Asta sigur nu e maşina lor.

— Ei, stai aşa. O să ne uităm la toți pasagerii.

— *De ce?*

Polițistul îi face semn cu mâna unuia dintre agenții de afară. Scot o tânără cu părul vopsit roşu, cu fustă mini şi cizme go-go. Stă lângă bărbatul de mai înainte.

— Doamne, bieții oameni, şopteşte Meredith.

— Nu, nu, îi spun polițistului. Trebuie să înțelegeți, tipii ăia erau hispanici. Știți dumneavoastră, mai scunzi, bruneți. Oamenii ăștia sunt albi.

Mai scot trei, doi bărbați și o femeie, până când stau toți acolo, umăr la umăr, în lumină, împroșcați cu roșu și albastru, mijindu-și ochii spre faruri. Meredith mă apucă de braț, alunecând pe banchetă.

— Doamne, sper să nu ne vadă.

Mă aplec înainte și îi spun iar polițistului.

— Nu sunt ei.

O vreme vorbește prin stație și își notează ceva în carnet. În timp ce întoarce mașina ca să ne ducă înapoi, tinerilor le sunt scoase cătușele. Ceilalți polițiști se întorc în mașinile lor. Noi ne pitim.

Ne întoarcem în parcare. Când ajungem acolo, polițistul se întoarce și ne dă cartea lui de vizită. Polițiștii au cărți de vizită.

Coborâm. Îl întreb ce șanse mai avem să-i găsim pe puștii hispanici sau portofelul.

— Șansele sunt destul de mici, zice. E doar un portofel. Un lucru neînsemnat. Aici aveți un formular pentru a raporta furtul. Ăsta e numărul sub care a fost înregistrat incidentul dumneavoastră, în caz că mai aveți ceva de declarat. Sau, în caz că vă sunăm noi, aveți nevoie de el ca referință.

Și s-a dus.

Meredith vrea să meargă acasă să se culce. Jumătate din mine vrea să se întoarcă la mașină, ca să plece după decapotabila verde, s-o vâneze, dar mai întâi să meargă să facă rost de-o armă și apoi să umble s-o vâneze, să facă lucruri rele, fiecăruia dintre ei.

Dar trebuie să mă duc acasă să văd ce-i cu Toph, dacă babysitterul a făcut sau nu ce mă temeam că o să facă.

Nu vorbim prea mult pe drumul de întoarcere spre Haight, pe bulevardele largi și pustii din Richmond. O las la casa prietenilor ei; vorbim să ne vedem iar înainte să plece înapoi la L.A. Apoi eu mă duc acasă, trec de toți puștii tâmpiți de la Haight și Masonic, care sprijină pereții, fumând, cu frizurile lor rasta, jucându-se cu bețele alea, învârtind un băț tâmpit cu alte două

bețe, de parcă treaba asta ar putea să fie amuzantă mai mult de douăzeci, treizeci de secunde, bățul se învârte încoace şi încolo, sus şi apoi jos, înainte şi-napoi, Dumnezeule… şi în jos, pe Fell, către 80 şi apoi spre Bay Bridge.

Nemernicii dracului. Nenorociții pământului de nemernici mi-au furat portofelul de la tata, singurul lucru pe care-l am de la el, ăsta şi toate hârțoagele de birou, prespapieruri, cărți de vizită, un album cu promoția liceului, hârțoage despre el în armată…

Puşti nenorociți. Beliții dracului. O să-mi pun semne pe plajă mâine. Nu voi uita.

Norii de deasupra sunt grăsani, se deplasează încet peste podul cenuşiu, ca nişte fantome de lamantini.

Pe pod încep să simt retragerea împovărătoare a alcoolului din sânge. Aținesc şi mă trezesc. Îmi trag palme, pentru şocul pe care sunetul îl produce – *trezeşte-te!* Deschid radioul. Tot pe pod, pe şoseaua de jos, tot înainte, gata de acțiune. E ca o fugă din *Battlestar Galactica*. E mătăraia dintr-un computer, un procesor străvechi, un calculator vorbitor, un 2XL…

Am ațipit iar. *Trezeşte-te!*

Podul e un tunel. Pe poduri, mă gândesc la accidente, la cel pe care l-am auzit relatat de o sută de ori; mama la volanul broscuței ei micuțe bleu, undeva în Massachusetts, Bill şi Beth mici, pe un pod cu două benzi – un cauciuc explodează, maşina derapează, virează prin trafic şi străpunge parapetul de pe sensul opus, atârnând pe jumătate în afara podului, mama parcă vede cum se termină totul, Bill şi Beth țipă, eu în burta ei…

Mai sunt câteva maşini răzlețe. Un BMW negru şi strălucitor plin de pasageri. Luminile de pe pod fac ca maşinile să pară şi mai strălucitoare, mai suple, mai iuți. Ne întoarcem cu toții acasă, la casele noastre de lut, la casele noastre de lemn. E o familie într-o chestie mică albastră – pe toți dumnezeii, pune-i centura copilului ăluia!

Nenorociții dracului mi-au luat portofelul ăla nenorocit.

Sunt singur şi n-o să mai ies niciodată. Când să mai ies? Vor trece săptămâni. Vor trece veacuri. Sunt nenorocit. Sunt pe culoarul întunecat al podului, pe puntea de jos, merg pe sub maşini

care trec în direcția opusă, spre San Francisco. Mă întorc în Berkeley, în câmpie, la casa noastră, unde nu e nimeni, doar patul meu, tăcut. Şi Toph. Sânge pe verandă. Babysitterul l-a luat. Sau babysitterul l-a lăsat sângerând, ca un avertisment. Cu chipul tăiat, numere, rahaturi astrologice, pe pieptul lui indicii spre făptaş. Port toată vina. Voi fugi. Mă vor căuta în zone tropicale, fără să ştie că am plecat în Rusia, şi voi rătăci în Rusia până la moarte. Cum am putut să plec? Părinții noştri nu ne-au lăsat niciodată singuri când eram copii. Stăteau acasă, se cuibăreau, acasă, în salonul familiei, te bazai pe ei, el pe canapea, ea pe scaun…

După accidentul de pe pod, n-a mai fost în stare să conducă normal peste o apă, pe lângă stânci, pe autostrăzi cu două benzi. Când am mers în excursie în California – aveam toți sub zece ani – am fost să vedem copacii sequoia, şi drumul urca prin muntele ăla, şi s-a descurcat, şerpuind prin curbe, două benzi tot drumul, dar nu a mai putut la coborâre, pe banda din dreapta, unde nu exista nici o barieră, prăpastia şi nimic altceva, şi Bill a încercat să o calmeze…

— Mamă, doar…

— Nu pot! Nu pot!

…aşa că a parcat şi a aşteptat până a venit un cercetaş şi ne-a dus cu maşină cu tot jos, ea a stat pe scaunul pasagerului, întorcându-se să ne zâmbească, stânjenită…

Cobor de pe pod, la vale, spre bifurcația din autostradă, Oakland sau Berkeley. Aţipesc şi mă trezesc iar, de data asta după ce mă trezesc cârmind-o spre linia din mijloc. Îmi car palme, iar şi iar. Ieşirea Ashby. E bine, e bine. Aproape, aproape. Universitatea. Am scăpat de grija căminului, Stephen sigur a făcut ceva. Poate că ar trebui să plec acum, să mă duc direct la aeroport, să mă gândesc la ce e mai rău. Întorc dacă văd lumini de girofaruri. O să o iau pe Solano, apoi la vale, ca să văd dacă sunt ambulanțe, şi dacă sunt, întorc şi o iau spre aeroport înainte ca ei să mă vadă…

Am rămas fără portofel. Taică-meu s-a dus şi mai mult la fund. Portofelul era ca un memento constant; de fiecare dată când îl foloseam, era acolo, în buzunarul meu! Şutit de nişte păianjeni

mexicani, nişte căcaţi. Singurul lucru pe care-l mai aveam din toată povestea. Covoarele se deşiră, mobila se rupe. Nu sunt de nici o ispravă, toate-s precare, pierdute, rupte, îmbibate…

Nu aşa ar trebui să arate lucrurile, eu şi Toph în cocioaba noastră, găuri în duşumea, toate se descompun, eu pierzând lucruri, lăsând o gaşcă de copii să-mi ia portofelul tatei. Şi Toph cu babysitterul, tipul ăla malefic…

O să fie frig în Rusia, dar poate că de data asta nu. O să-mi iau o jachetă din aeroport.

Ieşirea Gilman! N-o s-o zbârcesc! O să mă mut cu nişte prieteni. O să trec peste asta. Fie mă mut în Rusia, fie trec peste asta. O cotesc pe strada noastă, Peralta, dar nu sunt nici girofaruri, nici poliţişti, nici carnavalul salvărilor şi al poliţiştilor şi al pompierilor…

Uşa e închisă. Nu e sânge pe scări. Traversez veranda şi văd pe fereastră bicicleta lui Stephen sprijinită de şemineu şi apoi, când mă apropii de uşă, îl văd pe Toph răşchirat pe canapea. E bine, e bine. Măcar e aici.

Deşi s-ar putea să fie mort. Încă mai poate să fie mort. Uşa nu e încuiată – poate că *altcineva* i-a ucis şi pe Toph, *şi* pe babysitter! La asta nu m-am gândit! A intrat un hoţ, a luat ce a vrut şi apoi… i-a otrăvit pe amândoi. Sau şi mai şi, Stephen a fost complicele lui. A fost o înscenare…

Păşesc cu grijă înăuntru, cu pumnii încleştaţi. Păşesc spre Toph. Mă uit după sânge – nu e. Poate otrăvit. Sau bătut – hemoragie internă. Îmi apropii faţa de a lui. Îi simt respiraţia fierbinte în obraz.

E viu! E viu!

Totuşi, ar putea fi pe moarte, ca băieţelul din filmul ăla, fiul lui Bruce Davison şi Andie MacDowell. Cum îmi dau seama? Voi merge pe instinct. Mă duc la spital? Nu. Nu. E bun. E bine. Pe braţul canapelei e o bală.

Unde-i Stephen? Asta e. Stephen a dispărut pentru că l-a otrăvit pe Toph. Toph e pe moarte. Toph mai are o oră de trăit. N-o să mai aibă nici un rost să-l duc la spital. Vocea femeii de pe linia de urgenţă pentru otrăviţi o să amuţească – „Nu mai… puteţi face nimic… nimic“ şi, prăbuşit, isteric, o să-mi adun

puterile să-l trezesc, ca să stăm de vorbă pentru ultima noastră oră împreună. Să-i spun? Nu, nu. O să ne distrăm. O să-l scot din priză.

— *Hei, tinere.*

— *Cât e ceasul?*

— *Unu*.

Nu e mort. Va trăi. Totul e normal. Normal, normal, normal. Bine. Bine. Normal. Normal. E bine.

Intru în bucătărie, îmi arunc cheile, poc, în bolul cu mărunțiș. Dau o ocheadă prin dormitor. Nici un Stephen pe-acolo. Spre dormitorul din spate, deschid ușa. Iată-l. Stephen doarme în pat, hârțoage studențești împrăștiate peste tot.

Îl trezesc. Își adună lucrurile.

— Vorbea în somn, îmi spune.

— Îhâm. Ce zicea?

— N-am înțeles nimic. Mormăia.

Îi scriu un cec. Îi deschid ușa din față. Se urcă pe bicicletă, încă pe jumătate adormit, pedalează, straniu și fâșneț ca un fluture. Încui ușa după el.

Mă întorc în living, unde Toph e împrăștiat, de parcă n-ar avea oase, pe canapea. A adus o cuvertură din camera lui, care acum e pe jos. Gura deschisă, pe tricoul gri are un iaz negru de bale.

— Hei.

— Mmm.

— Hei. Ajută-mă să te ajut.

— Mmm.

— Te duc în pat. Ia-mă de gât.

Își trece o mână peste gâtul meu și o apucă cu cealaltă, își ridică capul spre mine, ca să nu-l dau cu el de tocul ușii.

— Să nu mă dai cu capul.

— Nu te dau.

Se crapă tencuiala.

— Auuu.

— Scuze.

— Boule.

Îl aşez în pat aşa cum e, în blugi şi în hanorac, şi îl acopăr cu o pătură. Verific robotul telefonic, în bucătărie. Inspectez frigiderul. Mă gândesc o clipă pe cine aş putea să sun. Cine-o fi treaz? O vrea să vină careva. Cine-o să vrea?

Mă întorc în dormitorul meu, îmi las mărunţişul pe noptieră.

Portofelul. Pe noptieră.

Aici era.

VI

Când auzim la ştiri, la început nu ni se pare că ar fi cine ştie ce. Tocmai au anunţat că *The Real World*, celebra emisiune de la MTV cu şapte tineri într-o casă şi televiziunea în vieţile lor, va filma următoarea ediţie în San Francisco. MTV caută doritori. Caută o distribuţie nouă.

— A văzut cineva emisiunea?

— Nu.

— Nu.

— Pe bucăţi.

Minţim cu toţii. Toată lumea s-a uitat la emisiunea asta. Toţi o disprețuim, dar suntem hipnotizaţi de ea, mânaţi de o curiozitate morbidă. E interesant pentru că e atât de proastă, pentru că protagoniştii sunt total neinteresanţi? Poate că aşa suntem şi noi. Să urmăreşti emisiunea asta e ca şi cum ţi-ai asculta înregistrarea vocii: e adevărată, dar, oricât de fluent şi articulat îţi auzi cuvintele, de îndată ce ies din maşinăria asta şi se întorc la tine, sunt distorsionate, nazale, oribile. Astea-s vieţile noastre? *Aşa vorbim noi, aşa arătăm? Nu se poate.* Se poate. *Nu.* Banalitatea vieţilor noastre de buget mediu, atât de ostentativ blocaţi pe şabloane precum tura fără minte cu maşina din liceu, beat – asta vrea să fie o metaforă –, şi moartea pe care o presupune achiziţia unei case şi crearea unui cămin, mai ales atunci când vine la pachet şi cu zona de confort definită prin canapele colorate, lămpi cu lavă şi mese de biliard – n-ar trebui ca un astfel de show să li se pară interesant doar acelora a căror viaţă e şi mai plicticoasă decât a celor care apar în emisiunea *The Real World*?

Dar e imposibil s-o ignori.

În timp ce jumătate din cunoştinţele noastre, în secret sau fără ruşine, se screm să ajungă în emisiune, noi ne întrebăm cam ce fel de băşcă să facem pe o aşa distracţie, cum s-o-nvârtim cu folos.

Unul dintre colaboratorii noştri, David Milton, le-a scris o scrisoare, pe care am pregătit-o s-o publicăm în primul număr. În scrisoare se spune:

> Dragi producători,
> Ceva radiază înlăuntrul meu şi trebuie eliberat, că, dacă nu, voi face implozie, iar lumea va suferi o pierdere importantă, fără ca măcar să ştie. Proporţiile sufletului meu sunt epice, e-adevărat, dar ce folos dacă nu le pot fructifica, căci ele trebuie puse-n exerciţiu! De aceea trebuie, e chiar imperios necesar, să fiu unul dintre protagoniştii show-ului MTV „Real World." Doar acolo, strălucind sfârâitor dinaintea unui milion de perechi de ochi hipnotizaţi, sinele meu, încă neconturat, îşi va asuma apartenenţa la acea formă mirobolantă care nu e numai a lui, ci a unei întregi nişe de piaţă.
>
> Sunt un personaj în stilul Kirk Cameron–Kurt Cobain, demenţial de neconvenţional, dandy până la os, dar cu picioarele pe pământ, ţaca, dar comprehensibil; sălăşluiesc în penumbra dintre cultura alternativă şi imperiul canoanelor; un profet furios al apocalipsei în derulare, dar optimist, plin de stil şi sexy!
>
> Oscar Wilde spunea: „Artiştii adevăraţi sunt buni în ceea ce fac şi prin urmare sunt complet neinteresanţi ca persoane. Un mare poet, un poet cu adevărat mare, e cea mai nepoetică dintre toate creaturile. Dar poeţii minori sunt absolut fascinanţi […] [ei] trăiesc poezia [pe] care nu o pot scrie". Precum în cazul lui Dorian Gray, viaţa-mi este arta! O, MTV, ia-mă, fă-mă, trezeşte-mă din înţepeneala mea fără contur şi du-mă în tărâmul Real World al marketingului-ţintă.
>
> Al dumneavoastră,
> David Milton

Şi, după chicoteli, după ce trecem peste paranoia mea trecătoare – cum că acolo Milton face de fapt mişto de mine –, devenim serioşi pentru o clipă. Încercăm să obţinem publicitate, distribuţie, toate mărunţişurile pentru lansarea primului nostru număr, iar în clipa asta suntem nicăieri, pentru că nu avem nimic şi suntem nişte nimeni.

Totuşi, avem o echipă dată dracu'. Îl avem pe Moodie, bineînţeles, şi acum o avem şi pe Marny, care s-a mutat aici, şi-a luat câteva luni libere de la facultate. Da, am fost împreună pe vremea

liceului. Da, a fost majoretă, deşi una improbabilă, una serioasă, cea care nu zâmbea niciodată. Şi acum e una dintre noi, care citeşte *Ms.*, care citeşte *The Nation*, care ştie ce sau cine a fost Che Guevara. Şi îl mai avem pe Paul, care ni s-a alăturat de curând, care crescut la vreo douăzeci de kilometri la sud de noi, lângă lacul Michigan, pe străzile reci şi crude din Gold Coast. Şi pentru început ni s-a mai alăturat cineva, prietenul meu cel mai bun din generală, Flagg, pe care l-am constrâns să-şi lase prietena şi slujba din Washington, să se mute în Berkeley, ca să facă parte din echipa inițială. Şi-a luat drumul în picioare, s-a înfipt printre noi, la un birou lângă fereastră, şi-a petrecut zilele făcând pentru noi „cercetare de piață" – doar de dragul spectacolului, moderat, statistici fără dovadă cu care să defileze în fața publicitarilor –, dar curând a aflat ceea ce restul ştia că se întâmplă: n-o să iasă nici un ban din asta, cel puțin nu pentru o lungă perioadă, poate niciodată, şi vor fi doar orele pe care le vom petrece ridicol, prin colțurile jegoase ale unui depozit ca o şandrama, unde praful curge în rafale de pe traversele de susținere când chiriaşii de deasupra încep să mişune, unde încuietorile sunt doar de decor, unde chiria ne costă 250 de dolari pe lună.

Dar nu toată lumea de aici, din San Francisco, din clădirea asta, o să-ți spună că-ți pierzi vremea.

Restul etajului e compus, cu excepția concertelor de muzică clasică ocazionale, din birourile proprietarului nostru, Randy Stickrod (numele e adevărat), care e consultant în domeniul revistelor, de curând ajutând la lansarea revistei *Wired*, ai cărei membri fondatori abia ce au părăsit spațiul pe care îl ocupăm noi acum şi s-au mutat două etaje mai sus. Vizavi se găsesc biroul, pupitrul şi micul computer al lui Shalini Malhotra, care dă o mână de ajutor la *just Go!*, o revistuță despre călătorii eco, şi care lucrează pentru propria ei revistă, intitulată provizoriu *Hum* – echivalentul indian pentru „Noi" – al cărei scop va fi să unească şi să vorbească despre/prin/către tinerii de douăzeci şi ceva de ani americani cu origini în Asia de Sud. Mai e *bOING bOING*, o „neurovistă" scoasă de Carla Sinclair şi Mark Fraunfelder, o echipă soț şi soție new-wave-circa-1984-din-plastic-şi-gel-şi-piele, din L.A. În spate e un tip care scoate o revistă intitulată *Star Wars Generation* – nu

necesită explicație. Împreună, etajul nostru, întreaga clădire, are ceva, duduie, nu e un loc unde lucrează niște oameni, ci e un loc unde oamenii creează și lucrează să schimbe *însuși modul în care trăim.*

Depozitul, noroc curat, e în cartierul San Francisco South Park, o zonă de nici șase străzi care, dacă e să ne luăm după ce scrie în ziare, stă să explodeze, pentru că *Wired* își are casa aici, la fel o mână de alte reviste, în cea mai mare parte fițuici despre computere, dar și *SF Weekly*, *The Nose* (umoristică) și *FutureSex* [„cybererotică" (oameni goi purtând echipament pentru realitatea virtuală] – ca să nu mai menționăm nenumăratele companii de software, dezvoltatori web, furnizori de internet –, și asta se întâmplă în 1993, când toate chestiile astea sunt noi –, designeri grafici, arhitecți, toți strânși în jurul sau foarte aproape de un oval verde numit South Park (n-are legătură) – totul înconjurat de case victoriene și intersectat de locuri de joacă – unde stau, pe iarba lor perfect verde, o concentrație incredibil de densă de tineri sofisticați și fenomenali – un oval verde colcăind de prospețime, și progresism, și nou, și frumos. Au tatuaje înainte ca restul lumii să aibă tatuaje. Călăresc motociclete, și vestimentația lor din piele e uluitoare. Practică (sau așa pretind) Wicca. Sunt și fiicele luminoase ale lui Charles Bronson, interne la *Wired*, unde rata de interne și asistente tinere și atrăgătoare e de 1 la 1, ele fiind una și aceeași. Sunt mesageri pe biciclete care mai scriu și tratate sociale, sunt mesageri pe biciclete travestiți de 100 de kile, și scriitori care preferă să facă surf, și petrecerile tehno încă mai atrag mulțimi, și elita creativă tânără a San Franciscoului e aici, nu vrea să fie în altă parte, din cauza șmecheriei tehnologice, New Yorkul e cu zece sau doișpe ani în urmă – la momentul ăsta nici nu poți să-i trimiți cuiva un e-mail acolo –, iar stilatul L.A. e încă prin anii '80, pentru că aici, într-un contrast frapant, nu există bani, nimănui nu i se permite să facă bani, sau să cheltuiască bani, sau să arate ca și cum ar avea bani de cheltuit, banii sunt suspecți, să faci bani și să te intereseze banii – măcar să câștigi mai mult de, să zicem, 17 000 de dolari pe an – e arhaic, e un puțoism, e complet în afara discuției. Aici nu există să nu porți haine la mâna a doua – când o cămașă nu e o cămașă uzată, când o cămașă a costat mai mult de 8 dolari, spunem:

— Hei, drăguță *cămașă*.

— Da, drăguță… măcar e *cămașă*.

Și nu există mașini altfel decât mașini vechi, sau, preferabil, mașini foarte vechi, mașini stupide, mașini ieftine, spațiile acoperite de parcare din jurul South Park sunt pline cu automobile-mutant, anomalii. Și în San Francisco, de bine, de rău, nu există idei suficient de tâmpite să fie respinse, sau oamenii nu sunt destul de oneşti să le spună oamenilor că ideile lor sunt tâmpite şi astfel jumătate dintre noi facem lucruri tâmpite, sortite eşecului… Și nu există prestigiu mai mare ca acela de a lucra la *Wired*, să porți o geantă de-aia neagră de umăr de la ei, sau să mergi la petreceri date de cei de la Survival Research Laboratories, care fac roboți gigantici şi îi pun să se lupte între ei – şi, deşi răsplata materială e o glumă şi prețul apartamentelor deja a început să devină de tot râsul, nu comentăm şi abia dacă ne plângem, pentru că, atunci când crainicul angelic şi chel de la TV spune că acesta e „cel mai bun loc de pe pământ", parcă ne e şi frică, dar apoi chiar îl credem, într-un fel, credem că trebuie să muncim optşpe ore pe zi, fie pentru noi, fie pentru una dintre aventurile astea tehnologice, sau ce-o fi, pentru că ne aflăm într-un anume loc, suntem norocoşi, ne simțim norocoşi chiar dacă n-au trecut decât câțiva ani de când dealurile au fost pârjolite, de când autostrăzile s-au prăbuşit… Dar noi ne-am adunat aici, fiecare zi perfectă caldă-dar-nu-foarte-caldă, în fiecare zi scăldați în lumina soarelui şi a posibilităților, probabilităților, şi în timp ce toată lumea îşi bea laptele şi îşi mănâncă burrito-ul, prefăcându-se că nu stau cu ochii unii pe alții – avem senzația că suntem, cel puțin în acest moment, cu prietenii noştri, pe această iarbă grasă, în miezul topit şi roşu al tuturor lucrurilor, că ceva se întâmplă aici, că, schimbând metafora, călărim un val, un val uriaş – bineînțeles, nu acela care e foarte mare, nu de genul acelora din Hawaii care îi omoară pe oameni în reciful de corali…

Bineînțeles, noi, şi revista noastră, nu putem să trecem cu vederea faptul că suntem parte din scena asta, din orice scenă. Începem să perfectăm o balanță între faptul că suntem aproape de locul în care se întâmplă lucrurile, cunoscând oamenii implicați

şi stereotipurile lor, în timp ce păstrăm totuşi distanţa, o mentalitate de străin, chiar printre alţi străini. Ridiculizând alte reviste, mai ales pe *Wired*, de la etajele de sus, facem o listă cu Ce-i tare/Ce nu-i tare:

CE-I TARE	CE NU-I TARE
Betonul	Zăpada
Bezeaua	Budinca
Bastonul de vite	Berea rece
Lava (întărită)	Lava (topită)

Am dat un anunţ pe la organizaţiile locale de presă, în care spunem că noi nu suntem aia, că noi nu suntem ailaltă, că o să fie vorba despre, doar dacă nu cumva om păţi ceva ciudat şi groazic noi, prima revistă cu adevărat plină de înţeles din istoria civilizaţiei, care va fi creată *de şi pentru noi*, *cei de douăzeci şi* (încercăm alternative, fără succes: tineri la douăzeci de ani? tineri de douăzeci de ani?), că suntem în căutare de scriitori, fotografi, ilustratori, caricaturişti, interni… Oricine vrea să ajute va primi de lucru – avem nevoie de sute, chiar mii. Trimitem printul manifestului şi în câteva zile (ore?), o cascadă de CV-uri. Cei mai mulţi abia au terminat facultatea, unii şi-au pus poze deasupra numelui, le-au încadrat în chenare, au ataşat mostre de texte din anii lor la Bates, Reed, Wittenberg. Îi sunăm pe toţi, nu putem să-i sunăm chiar atât de repede, vrem să-l înveselim pe fiecare dintre ei, suntem încântaţi că i-am găsit, că am *făcut această conexiune*. Oferim de lucru tuturor.

— De ce fel de ajutor aveţi nevoie? întreabă ei.

— Ce vreţi să faceţi? întrebăm noi.

— Ce volum de muncă necesită?

— Cam de cât timp dispuneţi?

Vom lua tot, pe oricine putem lua, nu contează că e un ratat de soi, nu ne pasă, chiar dacă au fost la Stanford, Yale. Pentru noi tot ce contează e numărul, un uluitor şir de oameni… Cei mai mulţi care vin au alte slujbe, dar mulţi, slavă Domnului, nu lucrează nicăieri şi părinţii le-au dat circa un an să se pună pe picioare. De fiecare dată când cineva intră pe uşă şi păşeşte peste

harababura noastră şi dă ocol cutiilor, vrând să-şi ofere ajutorul, am mai găsit un frate, o soră, care deja cred cu fervoare în necesitatea stringentă a demersului nostru…

— Am văzut anunțul vostru şi am simțit că trebuie,-n puii mei, să vin. Era,-n puii mei, timpul s-o facă cineva.

— Perfect. Mulțumim.

— Păi, am nişte poezii…

…şi, chiar dacă nu putem adăposti talentul, năravurile şi aspirațiile tuturor – vreo cinci persoane diferite vor să scrie despre multiplele întrebuințări ale cânepii –, ştim că avem ceva, că am atins un nerv. Vrem ca toți să-şi urmeze visurile, inimile (nu dau pe dinafară, ca ale noastre?); vrem să facă lucruri pe care noi le găsim interesante. Hei, Sally, de ce-ți pierzi timpul cu slujba aia tâmpită de agent de asigurări – tu nu cântai? Cântă, Sally, *cântă*! Suntem siguri că vorbim în numele multora, că vorbim pentru milioane. Dacă am putea da sfară-n țară, să umble vorba, despre asta, revista asta… Vom face din revistă o platformă de unde să se țâşnească, o trambulină de la care să se vorbească…

Scriem editorialul inaugural pentru primul număr:

> Se poate să fie într-o generație mai mult decât doar „chiulangii" analfabeți, neinspirați, în pantaloni bufanți? Se poate ca o gaşcă de tineri sub 25 de ani să publice o revistă națională, şi nu pe spatele unei corporații, fără să aibă cunoştințe de marketing? Cu păreri reale asupra problemelor reale? Cu simț al determinării şi cu simț al umorului? Cu curaj, şi țeluri, şi speranță? Cine ar citi o revistă ca asta? Poate chiar tu.

Aici intervine calamburul. Poate = *might.* Titlul revistei.

Ca să finanțăm a doua linie telefonică, pentru fax, vindem prăjituri de casă în parc. Toți colaboratorii aduc bunătăți şi reuşim să strângem cam 100 de dolari. Ne rugăm de toți cunoscuții să treacă pe compania Working Assets, când sună pe cineva departe…

— Dar *trebuie*. Sprijină financiar cauzele bune şi ne-au spus că dacă găsim o sută de oameni care să se mute la ei, ne-ar putea oferi publicitate şi…

Căutăm alianțe cu alții ca noi, care iau mase informe şi mute de potențial uman şi încearcă să le facă să vorbească, să cânte, să țipe, să le transforme într-o forță politică. Sau măcar să se folosească de asta ca să ajungă în *Time* şi în *Newsweek*.

De exemplu Conduci sau Pleci, „Lead or Leave“, un grup politic din Washington, D.C., care, în 1993, avea deja 500 000 de membri. Apoi Al Treilea Mileniu, „Third Millennium“, un grup de atitudine cu o viziune similară, unul care s-a născut după un brainstorming de vreo săptămână ținut la una dintre reședințele retrase ale tinerilor Kennedy. Ambele organizații vor să strângă câteva mii de votanți și să devină versiunea tânără a fundației AARP, dedicată nevoiașilor, apoi, de îndată ce s-au strâns toți membrii și armele au fost distribuite, vor începe războiul pe care trebuie să-l ducem cu toții, războiul care va deveni Războiul nostru Mondial, sau cel puțin Vietnamul nostru: Serviciile Sociale.

Se pare că, după calculele multor economiști, atunci când noi o să avem șaizeci și cinci de ani, șaptezeci sau pe-acolo, când o să ieșim la pensie, în ulcică n-o să mai fie prea mulți bani pentru noi… Serviciile Sociale vor fi în faliment. Conduci sau Pleci și Al Treilea Mileniu dau de știre peste tot, prin susținătorii lor sau ținând conferințe de presă, ca să atragă atenția asupra acestui posibil Armaghedon și noi stabilim contacte cu aceste organizații, promitem solidaritate, deși, ca să fim sinceri, nu avem nici o idee despre ce vorbesc. Deși împărtășim cu ei dorința de a motiva și de a face lucrurile să se miște (către ce anume, nu suntem siguri), de a anima cele 47 de milioane de suflete ale noastre, ce ne interesează pe noi cel mai mult e baza lor de date.

Nu că nu i-am susține – pentru că o facem, măcar conceptual, dacă nu material și ideologic –, doar că, având prea puțin, dacă nu deloc, de-a face cu orice fel de insecuritate economică, ne vine greu să ne găsim pasiunea pentru astfel de subiecte. Vrem să ne alăturăm lor în privința plângerilor despre povara împrumuturilor studențești, dar apoi ne amintim că, dintre noi toți, doar Moodie a făcut vreodată unul. Vrem să ne plângem de slujbe, dar noi nu prea vrem slujbe – nu din-alea de care să te plângi –, așa că amuțim destul de repede. Și Serviciile Sociale? Ei, cel puțin personal, nu mă văd nici în cele mai frumoase vise trecând de cincizeci sau cincizeci și cinci de ani, așa că subiectul mă lasă rece. Tot ce ne dorim noi e ca nimeni să nu mai aibă o viață plicticoasă, să fie impresionanți, ca să putem fi impresionați.

Încercăm să-i convingem pe oameni că suntem o revistă de stil de viață.

— Vezi, despre asta vorbim aici, despre *un stil* de *viață*.

— Ă?

— Te-ai prins? Nu stil de viață ca în *lifestyle*. Viață. Stil. Un *stil* de *viață*.

— Corect.

— Un stil. De *viață*.

Găsim putere în oamenii care fac chestii pe care le găsim merituoase, eroice şi care primesc o presă generoasă făcând astfel de lucruri. Îl tratăm pe Fidel Vargas ca pe o vedetă, cel mai tânăr primar din țară, despre a cărui apartenență politică nu ştim nimic, dar despre a cărui vârstă (douăzeci şi trei) ştim. Îl glorificăm pe Wendy Kopp, de douăzeci şi cinci de ani, cel care a fondat Tech for America, care plasează proaspeți absolvenți de colegiu în şcoli cu personal insuficient sau subfinanțate, cele mai multe în zone urbane. Ne plac astfel de oameni, cei care inițiază organizații masive, care încearcă abordări noi la problemele vechi şi răspândesc vestea, cu un PR de mare clasă, fotografii publicitare grozave, disponibile în alb-negru sau cu transparență color.

Suntem doritori şi suntem gata. Cu oricine ne-am alia, orice ar trebui să facem, vom fi acolo – dacă trebuie să organizăm evenimente şi să negociem cu sponsorii, dacă trebuie să mergem la concerte rock mari şi zgomotoase şi să stăm la mese şi să dăm literatură şi să ne holbăm în jos la maiourile lăbărțate ale unor adolescente coapte… chiar dacă trebuie să apărem la televizor sau în reviste, şi să fim citați masiv, şi să trăim ca nişte vedete rock, şi să ne exercităm puterea ca nişte mesia – *indiferent de costuri*, suntem gata. Spune-ne unde să mergem, cu cine să vorbim, cam pe unde ajunge ziarul nostru şi care e feedback-ul şi o vagă idee despre ce vrei să spunem.

E ca în anii ’60! Uite! Uite, ne spunem unul altuia, în fața dezechilibrelor, defectelor strălucitoare ale lumii, şocați, mirați. Uite cum arată lucrurile! Uite cum, de exemplu, există toți aceşti oameni fără locuințe! Uite cum trebuie să defecheze pe străzi, pe unde mergem noi! Uite cât de mari sunt chiriile! Uite cum băncile

schimbă comisioanele când le foloseşti ATM-urile! Şi Ticketmaster! Ai auzit ce comisioane percepe acest serviciu? Cum, dacă îţi încarci cartela prin telefon, te taxează cu 2 dolari pentru fiecare nenorocită de cartelă? Ai auzit de asta? E *complet ridicol,-n puii mei*.

Dar curând va fi OK. Când o să începem să publicăm, şi o să ne ia cam vreo şase luni să cucerim lumea, ne vom adresa acestor probleme şi le vom redresa. Ne uităm la portofolii. În timp ce stau jos împreună cu o fotografă apetisantă pe nume Debra, văd nu doar posibilitatea unei întâlniri, ci şi o imagine care ţipă melodia mesajului nostru. În albumul ei apare fotografia unui bărbat gol care traversează ca fulgerul o plajă, înceţoşat din cauza vitezei.

— Asta e coperta, spun.

— OK, zice ea, şi mă întreb dacă asta îmi sporeşte şansele în faţa ei.

Alergătorul de pe plajă naşte o altă idee: noi, de asemenea, vom fi goi! Da, pe copertă va fi prietenul alergător al Debrei (un om viu, în sfârşit), iar în interior vor fi sute de tineri alergători! Vom imita lumina şi aspectul primului, dar, ha!, vom fi sute, toţi alergând împreună pe plajă, o turmă de carne goală şi plină de speranţă, sprintând de la stânga la dreapta, bineînţeles, simbolizând toate lucrurile pe care ar trebui să le simbolizeze. O sunăm de Debra şi facem aranjamentul, apoi începem să sunăm după nuduri – sunăm prieteni, toate cunoştinţele.

Ideea se rescalează. Nu avem nevoie de sute. (Chiar aşa, cum am putea să prindem sute în cadru?) Nu avem nevoie decât de câţiva oameni, poate zece, opt, cinci. Normal, noi vom fi acolo, în capul listei. Deci Moodie, Marny şi cu mine. Acum să diversificăm. Suntem obsedaţi de aparenţa diversităţii. Nu în sensul că am avea o echipă incredibil de diversă sau ceva –, dar în sensul *aparenţei* diversităţii, aşa că, atunci când se întrevede posibilitatea fotografiei, intrăm în panică. *Trebuie* să arătăm ca un segment median perfect de tineret american! Pentru interioare avem nevoie de trei bărbaţi şi trei femei; trei albi, un negru, un latino, un asiatic… dar, în schimb, nu ne avem decât pe noi, trei/patru albi (*şi nici măcar un evreu!*). Pentru şedinţa nud avem nevoie de un afro-american, un latino. O latino. Mă rog. Trebuie să simbolizăm Asia.

Lily spune nu. Ed, un expert în libera circulație pe care îl știm de la *Wired*, care e negru, spune nu. Disperați, ne întrebăm: ar vrea Shalini, fiind indiancă, să treacă drept o minoritate mult mai cunoscută? Ar vrea ea să apară într-o fotografie blurată ca fiind clar *de culoare*?

— Ai vrea…

— Nu, răspunde ea.

O sunăm pe June.

June Lomena e prietena noastră de culoare. Ocazional, lucrează în clădire, la una dintre celelalte reviste; într-o zi a trecut să ne salute și în consecință a scris ceva tăios despre relația bărbat-femeie, pentru primul număr. Am menționat că e afro-americană? (Ar putea fi la fel de bine latino, ne gândim noi, după nume, dar asta n-o mai întrebăm.) Se pregăteşte (la Brown) pentru actorie, aşa că atunci când îi cerem să alerge goală răspunde imediat da. Aşa că suntem patru. Toți ceilalți pe care îi cunoaştem refuză. În cele din urmă mai găsim un tip, printr-un prieten, care credem noi că s-ar potrivi, pentru că are capul ras.

— Nu te putem plăti, îi spunem.

— E-n regulă, spune el.

Nu știm de ce vrea să facă asta, să se urce într-o maşină cu patru străini și să alerge gol pe o plajă ca să fie fotografiat aşa și, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici nu vrem să știm.

Și aşa am ajuns pe plajă, plaja Black Sands în Marin Headlands, într-o dimineață rece de octombrie, în extrasezon. Tocmai ne-am dezbrăcat și n-am putut să nu observ că, exact acolo unde ar trebui să fie penisul normal al celui de-al cincilea tip, e un penis cu o chestie de aur care trece prin el. Ca un ac sau un cui sau ceva – greu să-ți dai seama fără să te chiorăşti. Când mă uit la el, mă ia ameteala. Catolic pios fiind, nu mi-am văzut penisul până la pubertate și nu m-am atins de el până în liceu, aşa că acum, văzând chestia asta, care nici nu știam că e posibilă… Îmi îndrept atenția spre sânii lui Marny, care arată diferit acum că e dezbrăcată față de cum îi are când e îmbrăcată și, dacă mă gândesc bine, par a fi asimetrici. June arată normal, suplă și puternică, în mod cert singura dintre noi care le are pe toate la locul

lor. Apoi încerc să îmi dau seama dacă penisul lui Moodie e vizibil mai mare decât al meu şi decid că, cel puţin în stare flască, sunt la egalitate. La limită. Bun. Bun.

Suntem tineri şi goi şi stăm pe o plajă!

Debra se ridică de pe un buştean, cu faţa la apă. Luăm un start pentru o cursă de douăzeci şi cinci de metri şi trecem de ea, de-a lungul ţărmului, în sprint. Încercăm să lăsăm loc între noi aşa ca atunci când trecem pe lângă ea să fim împrăştiaţi, toată lumea să se vadă, toate culorile şi mărimile. O să fie frumos şi poetic şi doare al dracului. Penisurile noastre se zbat în sus şi în jos şi când luăm viteză se zbat de la stânga la dreapta, înainte şi înapoi – cine ar fi crezut că de la stânga la dreapta? Ce durere! Bărbaţii n-ar trebui să facă asta. Penisurile nu sunt făcute pentru alergare. Mă gândesc la toba căzută a unei maşini frecându-se de asfalt; mă gândesc la o pasăre scuturând de moarte un vierme… Suferinţa e cumplită. Trecem pe lângă Debra şi ea trage cel mult două cadre şi apoi repetăm figura. De zeci de ori. Încep să mă ţin de penis în cea mai mare parte a alergării, lăsându-l liber doar când trecem prin faţa ei. Nici nu pot să mă gândesc cum îi e tipului cu penisul găurit. În mod sigur cuiul ăla nu-l ajută să stea nebălăngănit. Dacă ar avea vreun cârligel, ceva, să şi-l agaţe de buric…

Facem una în care fugim de Debra direct în apă, care e bocnă, de fiecare dată. Apoi ne îmbrăcăm şi ne ducem acasă. Când primim pozele, suntem toţi irecuperabil înceţoşaţi şi efortul demografic pertinent pe care l-am făcut – două femei, una negresă – abia dacă se vede. Toate pozele în alergare de aproape sunt inutilizabile, ceea ce înseamnă că toată suferinţa penisurilor noastre a fost în van. Nu ne rămâne decât ultima fotografie, în care se văd cururile noastre goale alergând spre Pacific. Pe aceea o folosim.

E ultima fotografie din ediţia inaugurală, un montaj vizual care precedă manifestul redat mai sus. Pe fiecare pagină e câte un colaj cu text, fotografiile străjuindu-se unele pe altele. Şi deasupra fiecărei fotografii e un cuvânt dactilografiat. Vorbă de spirit:

Deasupra unei fotografii cu o femeie răzgâiată: Nu.[1]

Deasupra unei vitrine cu arme de vânzare: Nu.[2]

Deasupra a două păpuşi Kewpie, în costume de nuntă: Nu.[3]

Deasupra unui teleevanghelist care îşi incită turma: Nu.[4]

Deasupra unui detaliu din *Răpirea sabinelor*: Nu.[5]

Deasupra unui prim-plan cu un tânăr care rânjeşte: Nu.[6]

Deasupra unei grămezi de pantofi cu toc cui: Nu.[7]

Deasupra unui prim-plan cu un guler şi o cravată: Nu.[8]

Deasupra lui Adam şi Eva, goniți din Rai: Nu.[9]

Suntem convinşi că ceea ce avem aici e operă pură de geniu şi profeție, care ar putea foarte bine să stârnească răzmerițe. Semnificația ar trebui să aibă o dovadă, o cheie:

[1] *Nu* suntem răsfățați şi leneşi!

[2] *Nu* credem că armele ar trebui vândute la tejghea.

[3] *Nu* suntem de măritat.

[4] Nici de îndoctrinat.

[5] Şi suntem *total* împotriva violului.

[6] Şi a rânjitului.

[7] *Şi* a pantofilor cu toc.

[8] La fel cu cravatele.

[9] Şi de asemenea am fost izgoniți de Dumnezeu din paradis. Sau ne-am ruşinat de goliciune. Sau de mâncat mere. (Ultima e neclară.)

Apoi, în acest montaj extins, după atât negativism, după toate lucrurile pe care le respingem din start, vine lovitura, finalul: o fotografie pe o pagină, cu cinci oameni alergând goi, cu spatele la aparat, spre ocean. Deasupra acelei fotografii, inscripționat cu negru peste tot cerul (fotografia e alb-negru), e un singur cuvânt: *Might*. Poate

Bum!

În general, trăim cu convingerea că suntem într-o poveste epocală şi orele noastre de muncă reflectă acest fapt. Există dovezi de voință şi exemple ale efectelor devastatoare ale unei presiuni puternice şi ale vinei, pentru că deşi atât de vizibil netradiționali, facem totuşi un efort să lucrăm într-un regim de muncă standard, de la nouă la cinci, de dragul nostru şi al omenirii, ca să terminăm până a doua zi.

Trebuie făcut! E obscen să aştepți!

În timpul zilei, eu şi Moodie lucrăm ca graficieni, în principal pentru departamentul de promoții interne al ziarului *San Francisco*

Chronicle. Moodie mai face şi alte chestii de marketing, iar eu mai iau colaborări, de obicei în cartierul general al Pac Bell din San Ramon, unde îmi petrec opt ore pe zi, făcând design pentru diplome ce se acordă realizărilor exemplare (fig. 3). Marny e chelneriță patru nopți pe săptămână, dar din ce în ce mai multe dintre facturile noastre sunt plătite de *Chronicle*, al cărui departament de conducere a prins drag şi milă de mine – ochii lui Dianne Levy, mamă singură cu o adolescentă acasă, s-au umplut de lacrimi când i-am zis că şi eu am acasă un frate mai mic – şi acum se bazează pe noi să le facem reclamele, posterele şi campaniile care promovează diversele secțiuni şi editoriale. Facem munca cu acuitatea radiantă care ne-a făcut faimoşi.

— Avem nevoie de o reclamă pentru rubrica de afaceri, ne spun ei.

Sigur, spunem noi. Rezultatul:

THE CHRONICLE. ÎŞI VEDE DE AFACEREA TA.

— Acum una pentru rubrica de sport.

CHRONICLE SPORTS. NOI ȚINEM SCORUL.

Folosința greşită a puterilor creatoare ne-a obosit şi am decis să nu mai aşteptăm să strângem bani astfel, ca să finanțăm *Might*. În timp ce le spunem tuturor celor care întreabă că *Might* s-a născut din cărți de credit stoarse, din escapade din afacerea cu design grafic, adevărul cumplit, de nerostit, e că am scris un cec. Suma a fost de zece mii de dolari, pentru primul număr, constituind o bucată bună din asigurare şi banii pentru casă care mi s-au cuvenit după ce s-a făcut vânzarea. La început, m-am gândit că ar trebui să le spun tuturor adevărul. Ce metaforă ar fi mai potrivită pentru demersul nostru? Ne ridicăm din cenuşă – literalmente –,

cenuşa părinţilor noştri, iar această măruntă sumă de bani ne permite să o facem aşa cum vrem noi, să nu fim nevoiţi să vindem ideea altora, ca să facem rost de bani, sau să o abandonăm împreună când ar fi devenit evident – aşa cum sigur ar fi devenit – că nimeni nu o să pună astfel de sume în spatele unui proiect atât de ridicol. Dar aşa n-a mai trebuit să aşteptăm aprobări. Aşa, nu mai stăm la coadă. Moodie şi Marny ştiu cum a fost finanţată revista, dar n-am mai spus nimănui altcuiva, niciodată. Poate că nu ar înţelege; poate că ar înţelege totul mult prea bine. Cu toate astea, după prima investiţie, contribuţiile sunt minime, de vreme ce operaţiunea începe aproape imediat să se susţină singură, deşi speranţele de a scoate din asta şi salarii sunt foarte mici şi îndepărtate. Şi totuşi, lucrurile se pot schimba repede. Lucrurile pot lua o întorsătură dacă, să spunem, n-am fi o adunătură de anonimi cvasiisteţi, care scot o fiţuică subfinanţată… ci aceiaşi cvasiisteţi, să spunem, dar dintre care unul e ditamai vedeta într-o emisiune-fenomen la MTV, un reality-show de largă circulaţie şi cu o influenţă enormă?

Ne depunem candidatura.

Şi eu, şi Marny decidem să ne înscriem. Completăm chestionarele scurte. Aşa cum se cere, ne facem casete video cu noi vorbind şi făcând lucruri care sperăm că sunt amuzante. Unii oameni se dau cu skate-ul. Alţii dansează step, îşi prezintă familiile, se joacă cu câinii lor. Ei, eu stau la biroul meu din depozit şi vorbesc despre nimic şi apoi, din senin, încep să bat ritmuri, epileptic. Am un număr în care sunt tobarul de la Loverboy, care din cine ştie ce motiv nu poate să bată în tobe fără să clipească şi să se schimonosească de parcă ar fi în tiribombă. Ni se pare că videoclipul e amuzant. E mai degrabă înspăimântător decât amuzant, dar Moodie râde. Îl trimitem.

După două zile, sună o tipă, Laura. E una dintre producătorii emisiunii sau agent de casting sau ce-o fi şi evident m-a recunoscut ca fiind genul de persoană care aparţine televiziunii, care să inspire o naţiune cu un tineret debusolat. Sunt gata să ajung în cartierul general al noului *Real World*, pentru un interviu de o jumătate de oră sau cam aşa ceva, care va fi înregistrat.

Interviul e într-o duminică. În timp ce Toph încă doarme, conduc din Berkeley, peste pod, la mile deasupra apei, spre birourile temporare ale MTV-ului, în North Beach, lângă Embarcadero, care, aşa cum se cuvine, sunt adăpostite de o bună parte din agenţiile de publicitate din oraş. Sunt mândru şi terifiat până în vârful urechilor. Bineînţeles că vreau să trec de preselecţie, că vreau să vadă tot ce e de văzut în mine, dar nu am nici o tragere de inimă să trec prin toată daravela. Şi acum, că trec prin toată daravela, mor de spaimă ca nu cumva, cineva – Beth, Toph, David Milton – să afle. Mă conving că e doar în interes sociologic şi jurnalistic. Ce poveste mişto o să iasă din asta! Dar, serios: sunt doar curios? Sau chiar asta vreau? Şi dacă chiar asta vreau, ce fel de om sunt?

Când ajung, cu douăzeci de minute mai devreme, zona e pustie. Pentru că oamenii care apar la MTV nu sunt matinali, nu sunt neliniştiţi şi suficient de responsabili, mă fâţâi prin zonă până se face fix. Acum am două minute întârziere, deci intru. Sediul, aici doar de câteva săptămâni, are deja, deasupra recepţiei, un logo MTV imens şi perfect, făcut din fier ruginit. În timp ce aştept, tânărul asistent mă ţine de vorbă, încercând să mă facă să mă simt în largul meu. În timp ce aştept şi pălăvrăgim, îmi dau seama că, uaaa, sunt audiat. Încep să mă gândesc mai bine la cuvintele pe care le scot pe gură, să le fac mai memorabile, să par mai amuzant şi mai inteligent, mai compasiv şi mai din Midwest în acelaşi timp. Îmi observ picioarele; sunt încrucişate. Dar cum să stau picior peste picior? În maniera tipic bărbătească sau cum stau cei în vârstă? Dacă aleg ultima variantă, vor crede că sunt gay? Oare asta ajută?

În acest moment intră o tipă – *pluteşte* înăuntru. Se uită în jos spre mine. E mama, e prietena, e soţia mea. E Laura, producătoarea/tipa de la casting care m-a sunat. Are un aer de Ali MacGraw – e uşor bronzată, cu ochii închişi la culoare, părul drept vopsit ciocolată cu lapte, moale pe umeri, o cortină de catifea atingând o scenă de catifea.

Mă invită într-un alt birou, unde va avea loc interviul. O urmez. Sunt gata să mă ofer ei. Va asculta şi, când va asculta, va şti. Dar probabil că părul îmi stă ca dracu'. Am vrut să mi-l mai

aranjez la toaletă, înainte să înceapă, dar nu am avut ocazia. Ridicol. În ceea ce ar putea să fie cea mai importantă zi vreodată, pentru mine, pentru părul meu, l-am lăsat la voia întâmplării – şi dacă aş cere să mi-l aranjez acum ar crede că sunt vanitos, narcisist – şi nu, nu putem s-o lăsăm să-şi facă idei greşite. Acum, desigur, poate vrea o persoană vanitoasă. Aş putea fi Domnul Vanitate. Întotdeauna e nevoie de cineva vanitos. Normal, de obicei modelele sunt aşa. Nu m-aş încadra în tipologia asta niciodată, niciodată… Doar dacă nu aş fi vreunul din acele modele Benetton, ciudat şi din topor. Ăla aş putea fi. Arată ciudat, foarte arţăgos – ca narcomanii sau cei cu pistrui şi părul mare. Aş putea fi eu…

O, uită-te la ea. Mai mult decât să fiu în emisiunea ei, vreau să mă aşez la casa mea cu ea, să-i cresc o familie, pe vreo zece acri undeva pe costa Carolinei de Nord. Am avea un câine numit Skipper. Am găti împreună, pentru părinţii ei, pentru vecini. Am avea o droaie de plozi care nu ar semăna cu mine, ci cu ea, cu trăsături puternice, dar delicate, acel nas minunat…

— OK, zice ea, aşezându-se în spatele camerei video.

Începe înregistrarea, lumina roşie şi tot restul.

— Unde ai crescut? întreabă ea.

— A, păi ştiu. O suburbie mică a Chicagoului, Lake Forest. La vreo treizeci de mile la nord de…

— Ştiu unde e Lake Forest.

— Serios? spun eu, simţind că se întâmplă o schimbare de format, una în care ghilimelele se pierd şi interviul se transformă în altceva, ceva *cu totul şi cu totul diferit mai mult*. Sunt surprins că…

Mă laşi? Lake Forest e unul dintre orăşelele alea, ca Greenwich sau Scarsdale… Adică, nu e ăsta unul dintre cele mai înstărite oraşe din America?

E? O fi? Bănuiesc că e. Nu ştiu. Dar nu am cunoscut nici un om bogat. Noi nu eram bogaţi. Părinţii prietenilor mei erau profesori, vindeau aparatură medicală, ţineau magazine foto… Părinţii mei aveau maşini la mâna la doua, maică-mea ne cumpăra hainele de la Marshall's. Genul ăsta de poveste. Noi ne situam

în ceea ce cred că ar fi trebuit să fie jumătatea aia socio-economică inferioară.

Părinții tăi cu ce se ocupau?
Maică-mea nu a lucrat până când am împlinit doişpe ani. Atunci a început să predea. La Montessori. Taică-meu era avocat. Avocat în domeniul dreptului comercial în Chicago. Precontracte comerciale.

Şi frații tăi?
Soră-mea face facultatea de drept la Cal. Fratele meu Bill e consilier în L.A.

Cum adică?
Păi, a început la Heritage Foundation, a călătorit în Europa de Est, să ofere consultanță în fostele republici sovietice, sau cum s-or numi ele, în conversia spre economii de piață liberă etc. etc. Apoi a scris o carte despre reducerea guvernului aici, la nivel local. Se cheamă *Revoluția la rădăcini: Să facem guvernul mai mic, mai bun şi mai aproape de casă*. Ar trebui să o citeşti. Are chiar şi un citat din Newt Gingrich pe copertă; ceva de efect, pe care toți americanii, dacă sunt buni americani, ar trebui să-l citească.

Să-nțeleg că voi doi nu prea discutați politică.
Nu, nu prea discutăm.

Şi vă descurcați cu banii?
Nu ştiu. Uneori da. Alteori nu. Nu ne-a lipsit niciodată nimic, dar maică-mea avea un fel de a ne face să ne simțim de parcă lingeam blide. „O să ne aduceți la sapă de lemn!" obişnuia să zbiere la noi, de obicei la taică-meu, dar şi la noi toți în general. Niciodată nu ştiam care-i faza, dar ar fi ridicol să mă plâng. Am trăit într-o casă drăguță în orăşelul ăla, aveam fiecare camera lui, haine, mâncare, jucării, mergeam în vacanțe în Florida – deşi întotdeauna mergeam cu maşina, îți dai seama…Toți am început să lucrăm de pe la treişpe ani, toată vara, eu şi Billy tundeam iarba, Beth

vindea înghețată la Baskin-Robbins în şalvarii ei maro, bineînțeles că ne-am luat nişte maşini triste, de viață scurtă, la mâna a doua, Rabbit şi Camaro, ruginite, toți am mers la şcoli publice şi la facultăți de stat. Aşa că nu, n-aş zice că aveam prea mulți bani – în mod cert n-au pus nimic deoparte, descoperire pe care am făcut-o când au murit…

Hmmm.
Deci, am reuşit?

Cum adică?
Mă luați în emisiune? Sunt ales?

Stai puțin. Abia am început.
A.

Şi te simțeai diferit – existau împărțiri sociale bazate pe nivelul de bunăstare?
Nu prea. Dar, dacă erau, relațiile se făceau în sens invers. Puştii care se îmbrăcau şi se purtau de parcă aveau bani erau paria, erau demni de milă, nu li se permitea să fie populari. E ca peste tot – copiii din şcolile publice sunt antrenați, li se bagă în cap de la colegii lor că să ieşi în evidență înseamnă să atragi atenția într-un mod nefavorabil. Aşa că să fii ostentativ prea înstărit e egal cu a fi prea înalt, prea gras, a avea furunculi pe ceafă. Cu toții gravitam în jurul zonei de mijloc. Asta s-a întâmplat în şcoală – puştii mai bogați erau văzuți ca nişte aspiranți, erau cei mai disperați, dădeau mereu petreceri ca să atragă atenția celor pe care toată lumea îi invidia, ca tipul ăla din echipa de fotbal, care trăia în şandramaua aia de lemn din spatele şcolii. Puştii populari conduceau camionete, îşi cumpărau cele mai de rahat maşini, aveau părinți care erau divorțați sau alcoolici sau ambele, care trăiau departe de zonele considerate dezirabile. Puştii bogați, gen ăia care aveau mereu cămăşile călcate, al căror păr stătea mereu într-un fel anume sau cei care mergeau la şcolile private din oraş erau considerați fără speranță, cu probleme, excentrici. Adică, imaginează-ți că

trăieşti într-un oraş precum Lake Forest, cu toate şcolile astea publice minunate, şi arunci pe geam zece mii de bătrâne pe an ca să-ți ții copilul la o şcoală care se cheamă „Country Day"! Ăştia erau ciudații. Ştii cum îi spuneam şcolii ăleia?

Nu.
Era chiar haios.

Cum îi spuneați?
Country Gay.

…
Country *Gay*. Te-ai prins? Country *Gay*?

Stăteați cam prost cu toleranța prin oraş.
Un oraş omogen, da; intolerant, nu. Era majoritar alb, bineînțeles, dar rasismul de orice fel – cel puțin exprimat – e cam naşpa, aşa că am crescut fără nici un simț al prejudecății, concret sau chiar abstract. La nivelul ăsta de bunăstare şi izolare față de astfel de teme sociale – de infracțiuni, în afară de vandalismele făcute de mine şi prietenii mei, nu s-a auzit – oraşul era liber să vadă genul ăsta de chestii ca pe o distracție – meciurile de wrestling sunt contestate de alți oameni, în alte locuri. Singura manifestare adevărată xenofobă pe care am întâlnit-o vreodată a fost în generală, când un puşti slab, cu o moacă de fraier şi ochelarist s-a mutat pe strada noastră, în curbă, şi în camera lui atârna unul din steagurile alea, un steag sudist…

Steagul Confederației.
Ăla. Deci puştiul ăsta, care era de vârsta fratelui meu, cu vreo trei ani mai mare ca mine, s-a mutat în oraş când aveam eu vreo nouă ani, şi imediat totul s-a întors cu curu'n sus. Mai întâi, în autobuz, fratele meu l-a văzut desenând o svastică pe un spătar. Nici unul dintre noi nu mai văzuse cu ochii lui o astfel de chestie, drept urmare a devenit ştirea zilei pentru o vreme. *Un rasist în carne şi oase!* Apoi puştiul şi-a făcut un fel club informal, convertind –

pardon, e un cuvânt nepotrivit – un grup micuț de puști din cartier, și apoi au început toți să deseneze svastici în caietele de clasă și să folosească cuvântul pe care oamenii îl folosesc în astfel de scopuri.

Ce cuvânt?
S-ar putea să nu-l fi reținut bine. Parcă jidan, nu?

Da.
Ji-dan, cu j-i?

Cred că da, j-i.
Aha. M-am gândit că e cu j-i. Și așa, deodată, toți puștii au ajuns să-l folosească. Eram o enclavă de civilizație, deodată coruptă de – într-un fel, a fost pe dos, cu sosirea acestui misionar al xenofobiei… În orice caz, unul dintre puștii din cartier, unul pe nume Todd Golub, era până atunci prieten cu puștii din cartier, dar dintr-odată uite că a devenit *Evreul*! Și imediat a ajuns nefrecventabil. Bineînțeles, nici eu n-am mai auzit multe despre el. Tipii ăștia erau mai mari, de vârsta fratelui meu mai mare, Bill, așa că povestea a ajuns la mine pe bucățele și oricum nu prea aveam voie să vorbim de-astea, părinții mei nu voiau să știm nimic despre așa ceva. „Copii răi", spunea maică-mea, și cam asta era totul. Nu știam nimic despre vulgarități, despre sex, nimic. Aveam doișpe ani când mi-am dat seama că „boașe" se referă la testicule, și nu la obrajii fundului. Nu râde. Eram terorizat de astfel de lucruri. Atunci îmi cunoșteam trupul după modelul catolic, adică mai deloc…

Divaghez. Bill a încercat să rămână prieten cu copiii ăștia, sperând că treaba cu svastica e doar o hachiță temporară. Dar din ce-mi amintesc, începusem să am fantezii elaborate cu ce s-o petrece de fapt în casa puștiului ăluia. De fiecare dată când treceam pe lângă casa lui îmi lungeam gâtul în urmă, uitându-mă după steagul ăla confederal enorm. De fapt îl puteai vedea foarte ușor, acoperea întreaga fereastră a camerei lui, pus astfel încât la mijloc făcea o buclă. Nu știam ce să cred, cât de mulți erau prinși

de treaba asta în casa aia, aşa că atunci când treceam cu maşina pe-acolo mă aşteptam să-l văd pe el şi pe tac-su în faţa casei, arzând cruci, bărbaţi cu glugi aruncând ştreanguri peste crengile copacilor. Chiar mă aşteptam. Nu aveam un cadru de referinţă. Puştiul ăsta era la fel de exotic precum cei care trăiau în apartamente la bloc. Nu aveam cum să procesez această informaţie. Oraşul nostru era rigid în multe privinţe, instiga la uniformizare, culoarea pielii, aspectul maşinilor, mărimea ierbii, dar peste toate era şi un fel de pânză albă, aşa că – şi repet, cred că asta e valabil pentru toţi copiii – eram gata să accept iute substituirea totală şi bruscă a tuturor lucrurilor pe care le ştiam de adevărate.

Dar copiii negri?
Erau câţiva. Poate patru sau cinci. Mai târziu, prin generală, a mai apărut Jonathan Hutchinson. Locuia pe Old Elm Road, şoseaua de la est la vest care funcţiona ca hotar între Lake Forest şi Highland Park, nu departe de casa noastră; era OK. Un pic cam ciudăţel, dar destul de drăguţ. Apoi s-a mutat şi pentru o vreme n-au mai fost copii negri. Apoi s-a mutat Domnul T.

Domnul T?
Da, domnul T, *Mr. T*?! Era, Dumnezeule, cred că trecusem într-a noua sau eram încă în generală, şi a venit la vreun an sau doi după ce-a apărut serialul ăla, *Trupa de şoc* – *The A-Team*… Doamne, apoi toată lumea numai despre asta vorbea. Oraşul încă mai fremăta că se filmase acolo *Ordinary People* – erau poze cu Robert Redford fotografiat la McDonald's –, dar nu aveam pe nimeni de nivelul domnului T. Adică, la vremea la care încă mai era o supervedetă; am uitat ce făcea atunci, poate că era între două sezoane sau ceva, ştii şi tu cum e, dar, totuşi, era o supervedetă. S-a mutat într-o casă enormă pe Green Bay Road, avea pe puţin vreo zece acri, cu o poartă şi un zid mare de cărămidă la stradă. Casa era aproape de oraş, la câteva case de biserica noastră, St. Mary's.

Şi cum a fost primită venirea lui?
Ne-am pierdut minţile. Lumea noastră luase foc. Îl iubeam, în puii mei. Puşti, n-aveai ce face. Adică *Trupa de şoc* era de departe

serialul nostru favorit – făceam petreceri cu tematică, obişnuiam să frecăm menta la cantina şcolii cântând aceeaşi temă muzicală – *Du du du DU! Du du du… dudududududub*! – în timp ce aruncam foc imaginar spre masa fetelor. Dar părinții noştri, mă gândesc acum, în retrospectivă, erau un pic mai prudenți cu entuziasmul. În primul rând, aceia cu bani nu voiau să se lase impresionați de faimă, mai ales o faimă dubioasă, ceea ce cred că era în mintea lor în cazul lui T. Nu te deranjează dacă îi spun doar T.

Deloc.
Până la urmă, tipul ăsta era un bodyguard când a fost descoperit. Şi, bineînțeles, nu prea a ajutat nici că s-a apucat să taie toți copacii ăia.

Cred că îmi amintesc faza.
A duduit presa. A fost un scandal. Ai de o parte oraşul ăsta de albi scorțoşi şi apoi negrul ăsta uriaş, cu lanțuri de aur la gât şi creastă mohawk, care vine, scoate drujba şi taie toți, literalmente, toți copacii, mai puțin vreo doi, de pe proprietatea lui, probabil pe toți în plină zi, singur, cu o drujbă. A fost incredibil. Ce tupeu! A zis că e alergic. Dar n-a ținut. Vezi, era un un oraş care se mândrea cu copacii lui. Şi pentru un motiv anume: aveam nişte copaci dați dracului. Aveam peste tot panouri: „Oraşul Copacilor, SUA". Iubeam panourile alea. Aşa că atunci când taie toți copacii şi tot restul, şi nimeni nu ştie ce să spună, pentru că vor să-l condamne – unii chiar l-au dat în judecată –, dar marea majoritate a oamenilor se cam temeau să nu pară rasişti, sau ca nişte pârliți sau ceva – la noi, nenea de serviciu, care era de culoare, primea ovații în picioare când cânta *Deep River* la spectacolul de talente –, aşa că în cele din urmă toată lumea a lăsat-o mai moale şi a urmărit ce se întâmplă. Lui taică-meu toată povestea i se părea hilară, îi plăcea să citească despre dezbatere şi chicotea tare. „O, fantastic", spunea de fiecare dată când oraşul era făcut de ruşine de presa din Chicago. Nu s-a identificat niciodată cu Lake Forest, nu avea prieteni în oraş, nu conducea maşina potrivită…

Odată l-am văzut pe domnul T când mergeam spre biserică, l-am văzut chiar acolo, în fața porții, cu drujba. Incredibil. Își tundea gardul viu.

Cum am ajuns să vorbim despre asta?
Puștii de culoare. Păi, avea două fiice care mergeau la liceu. Așa că atunci când au apărut, au dublat imediat numărul elevilor de culoare, s-au făcut patru în total. Cred că erau patru.

Câți copii erau în școală?
Vreo 1 300.

Și asta la numai câțiva kilometri de Chicago?
Corect. A, de fapt mai e un oraș la nord, poate la vreo cinci kilometri, care se cheamă North Chicago, a cărui populație era doar de culoare. Parcă.

Cum adică parcă*?*
Păi n-am fost acolo sau ceva. Am fost în Highland Park, ăsta e orașul evreiesc, obișnuiam să cumpăr bere din Highwood, unde erau toate restaurantele italienești și unde trăiau toți mexicanii care tundeau peluze. Și era un mall în Waukegan, cred – întotdeauna plin de marinari – și Libertyville, unde locuiau puștii cu frizuri gen hochei.

Și cum se purta lumea cu fetele domnului T?
Toți păreau să le placă, din câte îmi amintesc. Erau drăguțe și destul de amuzante, dar eu nu le-am cunoscut, nici măcar nu știam (nici acum nu știu) cum le cheamă – erau cu un an mai mici. Se plimbau în Mercedesul ăla alb al lor – personalizat, avea numărul: Mr. T 3. Dar toți le plăceau. La o adică erau copiii domnului T și o sursă de mândrie pentru școală, cel puțin pentru noi, copiii. Era primul lucru cu care ne lăudam. Apoi cu *Ordinary People.*

Erau singurii copii de culoare?
Celălalt copil de culoare era un tip în clasă cu soră-mea, Steve, al cărui nume de familie nu-l mai știu, nu contează. Nu că aș fi

ştiut prea multe despre cei din clasa ei, dar chestia cu Steve era că, fiind singurul negru din clasa aia, toată lumea îl cunoştea ca Steve cel Negru.

Cum?
Da, dacă o auzeai pe soră-mea vorbind, practic era în toate poveştile ei. Ăsta era chichirezul lui, cum s-ar spune. Era un tip obişnuit, nu foarte popular, dar destul de drăguţ. Şi de-asta îl şi plăceau oamenii, bănuiesc că li se părea o noutate ciudată faptul că el e diferit, ciudată în acelaşi fel în care ciudată era şi freaza periuţă a vreunui alt puşti, sau cum tipa aia, i-am uitat numele, ieşea numai cu jucători de baschet – cum o chema? Era pitică. Dar aşa era şi Steve cel Negru.

Deci era o formulă opresivă.
Ce? Nu, măi.

Îţi plăcea de el?
Da. Îmi plăcea. Multora nu le plăcea. Mulţi se plângeau de el. Multora le e ruşine să spună unde au crescut– cei din Chicago, din Champaign, pot să devină scârboşi când le spui; se înclină, îţi sărută mâna… dar n-o să-mi cer scuze că am crescut acolo, cel puţin în partea mea de oraş era o suburbie destul de simplă – copaci şi un crâng şi parcuri drăguţe. Nu e ca şi cum aş fi avut de ales, la opt sau la nouă ani, cât aveam, nu puteam să plecăm şi să ne mutăm într-un loc mai puţin oribil, departe de această prosperitate hidoasă. Aş spune, totuşi, că la fel ca orice context cu o aparenţă stabilă şi mulţumită de sine, unul cu o stabilitate sigură, atenţie pentru detaliu şi respect pentru familie – confortabil, dar foarte midwesternian, adică – în acelaşi timp, era foarte linişte uneori, ciudat de linişte, şi sub linişte era un sunet firav şi stins, ca aerul care iese printr-o gaură strâmtă, un sunet ca şi cum cineva ar striga dintr-o altă lume, unde oamenii mor în moduri întunecate şi uimitoare.

Cum adică?
O, sinucideri, accidente ciudate. Unul dintre puştii cu care am crescut se pare că era în beci scotocind pe-acolo şi o grămadă de

lemne a căzut pe el. S-a sufocat. A fost prima moarte de care am auzit. Avea vreo zece ani, cred. Apoi, după vreo doi ani, tatăl lui Ricky.

Tatăl lui Ricky?

Ricky era unul dintre prietenii mei cei mai buni, locuia dincolo de pârâu – care trecea printre casele noastre – şi el, cu Jeff Farlander şi cu mine ardeam gazul împreună, eram în aceeaşi echipă de înot şi toate alea. Dincolo de pârâu era ciudat. Multe dintre lucrurile pe care le făceam împreună implicau un fel de vandalism, dacă stau să mă gândesc mai bine, aruncam cu chestii după maşini – gheaţă, pietre, mere pădureţe, măceşe, bulgări de zăpadă…

Gândindu-mă în retrospectivă, habar nu am de ce. Aveam resentimente faţă de maşinile astea? Ne plictiseam şi ne plăcea sunetul pe care îl scotea proiectilul când lovea o maşină în trecere sau un camion sau ce-o fi fost? Povestea lua proporţii. La început aruncam cu chestii, apoi, într-o iarnă, am construit, folosind şapte sau opt bulgări de mărime considerabilă pe care i-am rostogolit prin zăpadă proaspătă, un zid complet de zăpadă în şosea. I-am aliniat, strâns lipiţi, şi am urmărit din tufe, hlizindu-ne, râzând pe înfundate. Era un zid de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate, chiar pe Valley Road, plasat, pentru că noi eram foarte isteţi şi poliţia ştia cât de meseriaşi suntem, direct în faţa casei lui Jeff. Cu toate astea, a funcţionat aşa cum a fost proiectat, şoferii fie se opreau şi se întorceau, fie plonjau stupid în el, subestimând grosimea zidului şi măiestria lui.

— I s-a dus transmisia, spunea Jeff.

— Aha, spuneam eu, fără să am vreo idee despre ce vorbea; nu ştiam o iotă despre maşini.

Într-o vară am mers şi mai departe. Mereu făceam chestii cu brichete şi benzină, dând foc la lucruri sau ceva. Distracţia obişnuită era să îmbibăm o minge de tenis în benzină, să îi dăm foc şi să o luăm la şuturi pe stradă.

— Ghiuleaua! răcneam noi. Ghiuleaua! Ghiuleaua! Ghiuleaua!

Ghici cum se chema jocul ăsta.

Mă dau bătută.
Jocul se chema Ghiuleaua.

Înțeleg.
Dar într-o seară, un al patrulea puşti, Timmy Rogers, un puşti agil, cu părul sârmos, cu un an mai mare decât noi, a avut ideea că ce-ar trebui să facem, vezi tu, ar fi să luăm benzina şi… să o turnăm de-a curmezişul străzii şi apoi… Dar nu aveam chibrituri. Cineva trebuia să se ducă acasă şi să şterpelească pe tăcute o cutie, fără să stârnească suspiciuni. Dar tocmai când ne gândeam cine să se ducă şi cine ar putea avea chibrituri din-alea lungi de aprins grătarul, Timmy Rogers scoate o brichetă, o brichetă Bic mică, se apleacă spre balta de benzină de pe pavaj – în acest moment am sărit din zonă – şi-i dă foc, toată strada aprinzându-se deodată. Incredibil, flăcări de vreo doi metri, strada Lake Forest arzând! N-a durat mult, n-a durat deloc mult, dar suficient cât să vină poliția, care a vrut să inspecteze, în timp ce noi chico-team în tufe. *Am pus strada pe jar!* Apoi ne-am dus înapoi la Jeff şi ne-am uitat la *Used Cars* pentru a şasea oară.

Şi ce legătură are asta cu tatăl lui Ricky?
O. Era o zi senină, pe la-nceputul verii. Eram acasă, construiam un oraş marțian din piese lego, potrivind planurile încâlcite pe care le-am desenat pe caietul de schițe, alături de dinozaurii zburători şi de extratereştrii prietenoşi cu picioare mari. Aşezasem toată fundația, pe plăcile gri, cu găuri, pe care le primisem de ziua mea. Apoi a sunat Jeff şi a zis că ar trebui să ne ducem la Ricky acasă, pentru că s-a întâmplat ceva groaznic.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl lui Ricky şi-a turnat benzină pe el şi şi-a dat foc, apoi a alergat prin curte în flăcări şi apoi s-a oprit, şi apoi a murit chiar acolo, în fața casei.

I-am spus maică-mii, apoi am ieşit pe stradă spre capătul ei, am sărit peste pârâu pe unde e mai puțin adânc, m-am dus la Jeff şi apoi la Ricky. Era în salonul principal, se uita la televizor. Salonul lor era ca al nostru, cu lambriuri de lemn şi întunecos.

A zis salut. Am zis salut. Era unul dintre programele vechi de muzică – era înainte de MTV – şi se dădea un clip al lui Bob Dylan care se cheamă *Jokerman*. Ne plăcea videoclipul. Erau chestii care veneau spre ecran, ca într-o animaţie 3D. Tocmai începusem să citesc *Rolling Stone* şi auzisem de acest Bob Dylan şi ştiam că dacă trebuie să ştiu ceva, trebuie să-l ştiu pe Bob Dylan şi să-mi placă Bob Dylan, aşa că îmi doream cu adevărat să-mi placă melodia, dar Ricky mi-o luase înainte.

— Îmi place melodia asta.

M-am cam supărat. Dar am lăsat de la mine.

Cele două surori mai mici ale lui Ricky, mult mai mici, intrau şi ieşeau din cameră din când în când. Noi ne uitam la televizor, stând aproape de el.

— Cum arăta? a întrebat Jeff.

Nu-mi venea să cred că a întrebat.

— Ştii cum arăta? a zis Ricky. Arăta ca în *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute* la final.

Ştiam doar o parte, finalul, când naziştii deschid capacul Chivotului şi ies spiritele, spirite care la început sunt plăcute şi frumoase, dar apoi se supără şi din Arcă ies flăcări şi îi omoară pe toţi naziştii, străpungându-i cu suliţe de foc chiar acolo unde-i prindeau şi apoi căpeteniile naziste, una câte una, se topesc ca păpuşile de ceară, pielea, apoi cartilagiile, apoi sângele luându-se de pe cranii, în ordine, ca nişte ape diferit colorate. Ne îngrozeau şi ne fascinau în acelaşi timp.

Uau, ne gândeam noi. *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute.*

Am rămas cu Ricky, am mai rămas cu Ricky o vreme şi ne-am uitat la televizor, apoi ne-am plictisit şi am ieşit afară în faţa casei să vedem dacă au mai rămas urme pe undeva, pe iarbă, sau sânge sau orice altceva. Dar nu era nimic. Peluza părea perfectă, abundentă şi verde.

Şi de ce îmi povesteşti toate astea?

Nu ştiu. Astea-s poveştile pe care le spun. Nu asta căutai? Aceste morţi teribile care străfulgerau aceste comunităţi pure, toate cu atât mai ciudate şi mai tragice, dat fiind contextul, incongruenţa…

Ia spune-mi: Asta nu e transcrierea interviului, nu?
Nu.

Nu prea e interviul adevărat, nu?
Nu prea, nu.

Asta e o şmecherie, chestia asta în stilul unui interviu. Fabricată şi falsă.
Aşa e.

Cu toate astea, e o şmecherie bună. Un fel de recipient pentru o grămadă de anecdote pe care altfel n-ai putea să le pui împreună pentru că nu prea ar merge.
Da.

Şi, din nou, care e rostul anecdotelor?
Ei, rostul poveştilor despre Lake Forest ar trebui să fie destul de evident. Ne aşază într-o anumită lume, într-o lume care ar trebui să le fie familiară multor oameni, mai ales celor care au avut privilegiul să vadă *Ordinary People*, cu Timothy Hutton într-un rol cutremurător. Cel mai bun film, 1980. Pasajele care descriu sinucideri sunt experienţe care te marchează, bineînţeles, care prefigurează atât presupunerea mea că eu şi cei pe care îi cunosc au toate motivele să se aştepte să moară într-un mod absurd şi dramatic, cât şi nişte lucruri care se vor petrece în a doua parte a cărţii. Povestea despre rase şi etnii ar trebui să facă lumină asupra contextului în care am crescut, unde exista un incredibil simţ al omogenităţii, în care eram profund încorporaţi, în contrast cu povestea mea şi a lui Toph în Berkeley, unde există această diversitate revoltătoare, în care, destul de ironic, ne simţim ca nişte ciudaţi, în afara normei – deci cam asta ar fi în legătură cu includerea şi excluderea. Anecdota despre Sarah…

Sarah? Cine e Sarah?
O, am vrut să ajung la asta mai devreme. Dă-mi voie să fiu succint:

Am aflat despre diagnosticul mamei când eram prin anul doi de facultate, când ne-a convocat tata în salonul principal. Vara

aia a fost varză. Am făcut nişte lucruri ciudate, în vara şi în toamna aia. Multe dintre ele implicând băutură şi un fel de vandalism, cățărări pe pereți în vise şi situații când m-am trezit venind acasă de la petreceri în maşini ciudate, când mă îmbătam cu prieteni nu foarte buni. Într-o noapte umedă de vară m-am dus la o petrecere, la tipul ăsta Andrew Wagner acasă. Locuia într-o casă veche de lemn, dincolo de autostradă, destul de departe, dădea nişte petreceri monstruoase, genul de petreceri în aer liber pe care nu le întâlneai în Lake Forest, unde erau prea mulți polițişti vigilenți. Şi m-am dus cu Marny şi o gaşcă de prieteni de-ai ei – o să apară mai târziu, când o să ne întoarcem acasă ca să văd ce-i cu ai mei – şi am băut mult, bere din butoaie, din căni roşii, lucioase, din-alea cu ciob gros şi albe pe dinăuntru. Curând – părea curând, deşi probabil că nu era curând – oamenii cu care am venit au zis să plecăm. Marny m-a întrebat dacă vreau să mă ducă cu maşina, dar eu am zis că nu, pentru că vorbeam cu Jeff Farlander, aşa că rămân. Vorbeam cu Farlander după mulți ani. Crescuserăm împreună; la un moment dat am stat la el pentru mai multe zile. Era primul loc unde mergeam când lucrurile se împuțeau acasă, maică-sa era mai mult ca o mătuşă…

Înțelegi ce vreau să spun. Eu şi Jeff nu ne mai văzuserăm din liceu, dar la petrecerea asta, la petrecerea lui Andrew Wagner, sub lumina intensă de pe verandă, amândoi plini de bere Schaefer la butoi, ne-am reîntâlnit, ne pocneam palme peste umeri şi tot restul. Când petrecerea s-a mutat de la Wagner la barul ăla care se chema McCormick's, am hotărât să mergem şi noi.

— Vii cu mine, a zis Jeff.

— Da, da, am răspuns.

Voiam să avem iar unşpe ani, să dăm cu ouă după maşini. Dar atunci, în timp ce ne îndreptam spre maşina lui, am zbârcit-o şi am zis:

— Jeff, maică-mea e pe moarte.

Pur şi simplu am scos-o pe gură înainte să-mi dau seama ce spun…

Ba nu, nu-i aşa, ştiam c-o să fac asta, mă gândisem toată noaptea să-i spun, în timp ce trăncăneam în lumina de pe verandă,

pentru că el o ştia, a fost acolo de la început… dar mi-a scăpat când ne îndreptam spre maşină şi el a rărit pasul şi, cu vocea lui aspră, aspră de când eram copii, a zis:

— Ştiu.

Aşa că în drum spre maşină am plâns amândoi, dar doar pentru o secundă, şi apoi ne-am suit în maşina lui şi am pornit-o pe autostradă, spre oraş, am trecut de Lake Forest şi de Lake Bluff, spre McCormick's, un fel de crâşmă la marginea drumului, între Libertyville şi Waukegan. Localul era plin. Toată lumea, jucători de fotbal şi tot soiul de oameni veneau aici de ani buni. Eu nu mai fusesem niciodată.

Era plin şi eu am fost cuprins de spaima că dacă Jeff ştie, toată lumea ştia. Era linişte, se auzeau respiraţii. Chestii furişate. Dar nimeni nu a zis nimic. Am intrat şi la bar servea un vlăjgan cu obrajii ca merele, Jimmy Walker. Era şi un tip din Hartenstine, enorm, mai în vârstă, care a jucat pentru Bears.

Şi tot acolo era şi Sarah Mulhern. O, o.

Aproape că am crescut împreună, eu şi Sarah, am fost în aceeaşi echipă de înot când eu aveam nouă ani şi ea unşpe, am fost în echipa aia câţiva ani. Dar nu ne-am vorbit niciodată. Era mai mare şi înota mai bine. Şi plonja şi mai bine. Eram o pacoste în echipa de înot şi în echipa de sărituri. Eram un înotător lent şi un săritor nefericit, nu puteam să fac o răsturnare, nu puteam să fac nici măcar un şurub jumătate. Ea putea să le facă pe toate – răsturnări înainte, şurub şi jumătate, duble, răsturnări pe spate, câte-or fi fost – întotdeauna cu genunchii lipiţi şi laba piciorului întinsă cum trebuie şi o stropitură mică la sfârşit. Era în concursurile de combinate, întotdeauna câştiga, era numele pe care îl ştia toată lumea, numele care se transmitea prin staţia de amplificare. Dar eu nu am vorbit niciodată cu ea. Nici în generală, nici în liceu, cei doi ani care ne separau erau prea mult şi părul ei era prea drept şi prea blond, iar eu încă nu fusesem deprins cu mijloacele prin care, mental sau fizic, să manevrez curbele cu care lucra ea.

Şi în cele din urmă iat-o aici, Sarah Mulhern, la bar, iar eu nu aveam nici o idee cum să încep să vorbesc cu ea, sau despre ce să vorbesc, dar apoi Jeff a dispărut şi eu am rămas cu Sarah pe

bancheta din spate a unei maşini conduse de o prietenă de-a ei. Maşina mirosea a fum şi a vinil. Sarah fuma.

Apoi am ajuns în patul ei, în casa părinților ei, şi apoi a fost un pic din aia şi un pic din ailaltă, dar am capotat înainte să…

M-am trezit într-un pat cu baldachin şi ea era deja cu ochii deschişi, mă privea. Mobila şi pereții numai în alb-găbui, de parcă nu doar pereții, dar şi aerul fusese vopsit. Am stat pe jos la ea în cameră şi am vorbit despre şcoala generală, despre puştii retardați despre care ni se spunea să-i tratăm cu delicatețe, despre cine va muri tânăr. Am ascultat muzică, am vorbit despre toamnă – ea voia să fie profesoară, îşi luase diploma şi făcea practică.

Apoi ne-am strecurat afară prin garaj – părinții ei erau acasă – şi m-a dus acasă cu maşina. În timp ce stăteam pe aleea din fața casei noastre, am vrut să spun multe lucruri. Că de fapt eram cu cineva, Kirsten, şi că ceea ce am făcut e o greşeală, o crimă groaznică, care mi-a scăpat pentru că sunt confuz…

Dar când am văzut o figură prin fereastră, cineva care stătea în salon şi ne privea, şi pentru că nu voia să-i povestesc despre maică-mea lui Sarah, şi pentru că nu voiam să-i povestesc maică-mii despre Sarah…

Ne-am sărutat scurt şi am sărit din maşină.

Asta-i Sarah.

Da. Ştii, cea mai tare chestie e că formatul ăsta chiar are sens, într-un fel, pentru că de fapt chiar a avut loc un interviu unde am scos din mine toate astea în fața unui străin cu o cameră video – în principiu, MTV ar trebui să mai aibă caseta (la înscriere au spus: „Caseta nu se returnează şi fragmente din ea pot ajunge să fie difuzate împreună cu materialul seriei. Semnătura de pe cererea de înscriere ne dă acest drept") – şi, pe deasupra, să storci toate chestiile astea în acest format întrebare/răspuns încheie tranziția de la prima parte a cărții, care e mai puțin egocentrată, să-i zicem „conştientă de sine", la partea a doua, care se autodevorează în crescendo. Pentru că, vezi tu, eu cred că ce reflectă atât de bine oraşul meu şi emisiunea asta e că produsul principal derivat din confort şi prosperitate, pe care îl descriu, e un silopsim pur, insi-

nuant, care, în absența luptei împotriva unui dușman comun – c-o fi el sărăcie, comunism –, tot ce putem face, sau mai degrabă tot ce pot face toți aceia dintre noi care sunt un pic obsedați de sine…

Stai o clipă, câți dintre voi crezi că sunt atât de obsedați de sine?
Toți cei buni. Sau mai degrabă, există două feluri în care se manifestă obsesia de sine: centripet și centrifug. De exemplu, am un prieten, John, care și-o dirijează pe toată înăuntru – nu vorbește decât despre problemele lui, despre prietena lui, despre perspectivele lui sărmane, despre cum au murit părinții lui, iar și iar, până în pragul comei – pur și simplu altceva nu-l interesează. E întreaga lui lume, o explorare nesfârșită a minții lui întunecate, această bântuită casă a minții.

Și celălalt fel?
Oamenii care cred că personalitatea lor e atât de puternică, povestea lor e atât de interesantă, încât ceilalți trebuie să afle și să învețe din ea.

Lasă-mă să ghicesc, tu…
Ei, mă prefac că sunt din ultima, dar chiar sunt din prima, și fără scăpare. Dar totuși, am senzația că dacă nu ești obsedat de sine, probabil că ești plicticos. Nu că poți să-ți dai seama întotdeauna de obsesia de sine. Cel mai bun soi de obsedat de sine nu e cel evident. Dar ei fac lucruri cuantificabile public, asigurându-se că oamenii știu că ei fac ce fac, sau că vor afla mai devreme sau mai târziu. Îți garantez că cei care se înscriu pentru *Real World…* Îți garantez că dacă pui toate casetele astea într-o capsulă a timpului și o deschizi peste douăzeci de ani, vei descoperi că aceștia sunt oamenii care, într-un fel sau altul, conduc lumea – sau cel puțin vor fi segmentul cel mai vizibil din populație. Pentru că am crescut gândindu-ne la noi înșine în relație cu efemerul politico-media-divertisment, în casele noastre sigure și confortabile, dându-ne timp să ne gândim cum să ne potrivim în una sau alta, trupă de muzică sau emisiune TV sau film și cum am arăta făcând asta. Aceşti oameni pentru care ideea de anonimat e existențial irațională, de neconceput. Și astfel, ai despre ce vorbi – în mod cert

produsele culturale ale acestor timpuri vor reflecta asta – se va vorbi la nesfârşit, toate filmele sunt pline de discuţii, discuţii despre discuţii mestecând discuţii născute de mirări, locul nostru, nevoile şi obligaţiile noastre, bălmăjeli despre *belle époque*, ştii şi tu. Un solipsism indus de mediu.

Solipsism.
Bineînţeles. E inevitabil. Vezi, nu? Adică eu sunt singurul care vede solipsismul?

Asta era o glumă.
Da, da. Deci.

Deci. Ce crezi că ai avea de oferit emisiunii?
Păi, vezi tu, m-am gândit mult la asta şi mi-am dat seama că se poate în două feluri: unu, pot să fiu Tipul Tragic. Doi, avem revista asta.

Corect. Şi cum ai zis că se cheamă?
Might.

M-i-t-e? Adică „Acarian"?
Nu. M-i-g-h-t. Toată lumea înţelege M-i-t-e. E ridicol. De ce-am numi-o după un gândac? *Mite* e un cuvânt atât de obscur, comparativ cu *might*, nu?

Bine, şi de unde vine?
Ei, e cu dublă intenţie, ştii… O să-ţi placă chestia asta, e tare, înseamnă două lucruri în acelaşi timp, stă pe gardul dintre două înţelesuri… în acest caz, „Might" însemnând atât *putere*, cât şi *posibilitate*.

Aaaa.
Da. Ştiu. E tare.

Şi despre ce e?
Ei, păi vezi, asta e şi mai tare – o să fie o potrivire perfectă. E concepută pentru aceeaşi nişă la care ţintiţi şi voi. Încercăm să facem

clară ideea că noi nu suntem nişte tipi care o freacă toată ziua şi se pârţâie, uitându-se la MTV. Adică, nu că ar fi ceva aiurea cu MTV-ul, serios, dar… Înţelegi ce spun. Aşa că, da, eu apar în emisiune, emisiunea ne arată pe noi făcând revista, ajunge la milioane, defineşte Zeitgeistul, le inspiră tinerilor lumii măreţia.

Munciţi mult?
Da.

Cât de mult?
Nu ştiu, vreo şaptezeci de ore pe săptămână. Poate o sută. Nu ştiu. Toţi muncim. Ne pedepsim pentru copilăria comodă. Marny, poate, mai mult decât noi – e chelneriţă la un restaurant în Oakland, unul în San Francisco, dar tot ţine pasul cu noi, ceilalţi… Dar asta e bine, nu? Tineri spetindu-se să, ştii tu, îşi atingă visul, care tind spre măreţie. Asta dă bine la TV, nu?

Păi…
Sau nu. Suntem flexibili. Adică, eu pot să muncesc mai puţin. Pot să lucrez cu jumătate de normă. Pot să-i las pe ceilalţi să ducă greul muncii. Cam aşa cumva. Tu să-mi spui.

Păi despre asta o să mai vorbim.
Corect. Adică am trecut preselecţia? Am trecut, nu? Nu-i aşa că strălucesc prin negura de candidaţi rataţi? Toţi tipii ăştia plicticoşi? Adică nu că acum totul e limpede? Nu-l vreţi pe Tipul Tragic?

Tipul Tragic.
Corect. În emisiune o să fie şapte oameni, nu?

Da.
Păi, hai să clarificăm treaba asta. Mai întâi, o să luaţi pe cineva de culoare, poate chiar doi – vor fi hip-hoperi sau rapperi sau pe-acolo – şi apoi o să aveţi vreo doi tipi superarătoşi, la care e plăcut să te uiţi, dar care vor fi complet ignoranţi şi care mai au

şi înclinaţii spre prost-gust şi ignoranţă, prezenţa lor servind două scopuri: a) arată minunat pe ecran şi b) de asemenea, intră mereu în conflict cu persoanele de culoare, care vor fi mult mai isteţe şi mai înţelepte, dar de asemenea uşor de ofensat, şi aşa va fi o încântare să-i vezi cum ataţă prostimea din funduri de lume, săptămâni în şir. Şi deci avem trei sau patru oameni. Probabil că o să mai băgaţi şi un tip gay sau o lesbiană, ca să vedeţi cât de des se atacă *ei*, şi poate un asiatic sau un hispanic sau ambele. Sau ia stai. Un nativ. Ar trebui să aduceţi un nativ american! Ar fi tare. Nimeni nu cunoaşte vreun indian. Adică, n-am cunoscut niciodată un indian. De fapt, era tipul ăsta la facultate, Cletus, care zicea că e a şaişpea spiţă… Dar chiar şi aşa, trebuie să aduceţi unul care se atacă uşor, nu genul pasiv. Aveţi nevoie de unul căruia să-i pese şi să dezbată pe tema „securea războiului", piei roşii şi altele. Ar fi tare. Deci. Ia să vedem, până acum avem cinci sau şase oameni. Apoi mai aveţi nevoie de unul care e genul om de carieră, un doctor sau ceva, poate un avocat, cineva cu studii. Şi apoi eu.

Tipul Tragic.
Corect. Îmi dau seama că la început par mai degrabă comun. Sunt alb, nici măcar evreu, părul îmi stă ca dracu' şi sunt îmbrăcat sărăcuţ şi aşa mai departe – ştiu cât de bleah pare asta, suburban, clasa de mijloc, doi părinţi (de ce oare părem atât de plicticoşi? Chiar suntem atât de plicticoşi pe cât părem?) – în mod cert experienţa de la admiterea la facultate nu ajută, dacă mă crezi. Dar aveţi nevoie de cineva ca mine. Reprezint zeci de milioane, îi reprezint pe toţi albii care au crescut în suburbii, şi am toate aceste poveşti care lucrează în favoarea mea. Sunt catolic irlandez şi în mod cert pot să joc cartea asta dacă vreţi. Şi apoi povestea asta cu Midwestul, despre care nu trebuie să va mai spun că e destul de valoroasă. Şi dacă vreţi s-o daţi la greu pe chestia asta rurală, s-o puneţi în lumina asta, m-am dus la şcoală în mijlocul unui lan de porumb, am văzut vaci, le-am mirosit resturile în fiecare zi în care vântul bătea de la sud. A, şi: era o şcoală de stat. Aşa că pot să fiu albul suburban mediu, midwesternian, având cunoştinţă de lumi atât înstărite, cât şi cetral illinoisiene, al cărui aspect nu

e intimidant, care e modest, dar principial şi – asta e partea cea mai tare – unul al cărui trecut recent tragic mişcă inimile tuturor, a cărui luptă devine universală şi sursă de inspiraţie.

Trebuie să fie greu.
Ce?

Să-ţi creşti fratele.
De unde ştii de el?

Scrie în formularul tău de înscriere.
A. Corect. Păi, nu, de fapt nu e greu deloc. E ca şi cum… ai o colegă de cameră?

Nu.
Ai avut vreodată?

Da.
E exact aşa. Suntem colegi de cameră. E uşor, de fapt de multe ori e mai uşor decât ar fi cu un coleg de cameră, pentru că unui coleg de cameră nu poţi să-i spui să mănânce holul sau să meargă să cumpere nişte margarină. Aşa că e cel mai bun din ambele lumi. Ne distrăm unul cu altul. Aşa că nu, nu e… A, dar dacă trebuie să fie, poate să fie. Poate să fie greu. De fapt da, e greu. Foarte greu.

Şi cum ai de gând să te descurci dacă te luăm în emisiune?
Cum adică?

Cu fratele tău şi cu toate celelalte?
A, corect, corect. Păi, am vorbit cu sora mea şi ea e gata să preia treaba cât timp ţine emisiunea. Stă la o stradă distanţă… Ia stai. Cât durează filmările?

Patru luni.
Şi trebuie să locuiesc în casa *Real World*?

Da, asta e ideea.
Da, adică, pot să o fac. Am vorbit despre asta. Am făcut o înțelegere, Beth, Toph şi cu mine, de la început. Înțelegerea a fost să încercăm să facem tot ce putem ca să ținem lucrurile în limitele normalului, să le menținem, de fapt, într-o stare de normalitate mai mare decât cea în care am crescut, dar în acelaşi timp să nu ne simțim obligați să facem sacrificiile uriaşe pe care le-a făcut mama noastră, care, ne gândim noi, s-a omorât spetindu-se.

Ai scris în formular că a avut cancer.
Ei, desigur, tehnic. Dar a fost cancer la stomac, care e extrem de rar, de proveniență necunoscută, şi eu, şi Beth – noi suntem cei care stăm să tocăm chestiile astea, în timp ce Bill a trecut peste, e mult mai sănătos la cap, după toate aparențele, e complet normal – eu şi Beth am ajuns să credem că această contragere, dezvoltarea acestui cancer, s-a produs din cauza internalizării întregului stres, a multiplelor ei poveri, a tuturor disputelor din familia noastră de-a lungul a douăzeci de ani ciudați, că au ajuns-o – a fost ca şi cum… Într-un fel a fost ca un soldat care a sărit pe o mină ca să-şi salveze… Poate că asta e o analogie care nu reflectă destul. Adică a înghițit haosul, l-a închis acolo, s-a răscopt şi a crescut şi s-a întunecat şi apoi a devenit cancer.

Chiar crezi asta?
Sigur. Cam.

Ziceai de înțelegere.
Înțelegerea a fost că, atâta vreme cât eu şi Beth ținem lucrurile la un loc şi o luăm de la capăt şi creăm o lume relativ ordonată şi îi oferim lui Toph o viață pe cât posibil normală, având în vedere circumstanțele, dacă se ivesc oportunități, vom face tot ce putem să… Vreau să spun că nu ne vom folosi unul pe celălalt, n-o să folosim obligațiile pentru a spune nu la anumite chestii. Cel puțin nu dacă ne putem descurca. Adică, nu ai idee cu câtă grijă îl ferim de absolut toate – serios, cum ar fi, nu cred că a auzit mai mult de câteva înjurături toată viața lui – dar am convenit c-o să facem orice ca să ne înlesnim unul altuia accesul la lucrurile pe care

vrem să le facem, n-o să ne ținem în frâu ca să ne acrim şi peste ani să dăm vina pe el sau unul pe altul, nu? O, stai, asta e o poveste amuzantă. Era un cuvânt pe care maică-mea obişnuia să-l spună uneori, de care nu mi-am dat seama decât în liceu. O să încerc să ți-l reproduc. OK, cuvântul era „matriu".

Ce-i aia matriu?
O, ha ha. Eşti tare. Eşti tare. M-am gândit eu c-o să întrebi. Acum serios, asta m-am întrebat mereu. Când ni se făcea greață de la ceva sau când eram răciți şi ne plângeam că trebuie să mergem la şcoală – ni se interzicea să stăm acasă, apropo, n-am pierdut o zi de şcoală, până târziu, în liceu –, maică-mea spunea: O, nu mai face pe matriul! Întotdeauna am presupus că are legătură cu nemulțumirea sau îmbufnarea noastră rezultată din ceva ce nu primeam. Apoi, în liceu, mi-am dat seama. Cuvântul era pocit de accentul ei bostonez.

Martir.
Corect, cuvântul era martir. Şi bineînțeles, maică-mea a fost unul dintre cei mai mari martiri ai tuturor timpurilor.

Despre emisiune…
Corect, în ceea ce priveşte *Real World*, mă gândesc să-l văd pe Toph în permanență, dar o să stea în principal cu Beth pe acea perioadă. Probabil că ea o să se mute la noi şi o să doarmă acolo şi tot restul, iar eu o să trec pe-acolo cât de des o să pot – probabil nu mult mai puțin ca acum. Adică, m-am gândit la toate, drumul dus-întors, între filmări şi lumea mea din Berkeley, de fapt echipa de filmare poate să vină cu mine în maşină, urmărindu-mă cum conduc acasă în fiecare noapte, sau ceva, cu muzică pe fundal, eu ducându-mă acasă să fiu cu el, ca un tată divorțat – vezi potențialul, nu? Ar fi emoționant. Şi apoi el ar veni ocazional în casa *Real World* cu mine. Ar fi tare. Ar da bine la televizor.

El cum s-ar simți în toată povestea asta?
Sunt sigur că i-ar plăcea.

Se simte bine în fața camerei?
Nu prea. E cam timid, de fapt.

Hmm.
Am inima curată
Ştiu ce gândeşti
Ştiu ce vrei să spui.

Pardon?
Nimic.

De ce vrei să fii în The Real World?
Pentru că vreau ca toată lumea să fie martora tinereții mele.

De ce?
Nu e minunată?

Cine e minunată?
Nu chiar aşa. Nu, am vrut să spun că înfloreşte. Nu despre asta e vorba? Să arătați fructe crude, corect? Fie în videoclipuri, fie în vacanța de primăvară, cum o fi, amplificarea tinereții, editarea şi amplificarea volumului a ceea ce înseamnă să fii chiar acolo, în momentul în care toate sunt permise şi trupul tău vrea totul pentru el, e flămând şi neîncăpător, amestecă şi contopeşte, un vortex de energie, aspirând spre el totul. Adică, noi chiar facem acelaşi lucru, deşi avem abordări complet diferite, bineînțeles, *Real World*-ul vostru fiind evident cam prea explicit, nu vreau să vă ofensez, măcar videoclipurile voastre nu intenționează să fie altceva decât ceea ce sunt –, dar voi, oameni buni, emisiunea voastră pretinde că face mai mult, dar are o stranie capacitate de a nivela toate adâncimile şi nuanțele acestor oameni.

Şi atunci de ce eşti aici?
Vreau să-mi împărtăşesc suferința.

Nu pari să suferi.
Nu?

Pari fericit.
Ei, desigur. Dar nu întotdeauna. Uneori e greu. Da. Uneori e greu. Adică, nu poți să suferi în permanență. E greu să suferi tot timpul. Dar am suferit destul. Sufăr uneori.

De ce vrei să-ți împărtășești suferința?
Împărtășind-o, se diluează.

Dar se pare că e chiar pe dos – împărtășind-o, o amplifici.
Ce vrei să spui?

Păi, spunându-le tuturor povestea ta, te purifici, dar apoi, pentru că toată lumea ştie aceste lucruri despre tine, dacă o să ți se amintească mereu despre ea şi dacă n-o să fii în stare să mai scapi de ea?
Poate. Dar hai să-o luăm aşa: cancerul la stomac e genetic, în familia noastră a fost dat mai departe mai mult pe linia femeiască, dar conform teoriei mele şi a lui Beth, maică-mea l-a făcut din cauza dispepsiei, dispepsia provocată de înghițirea tumultului şi cruzimii noastre în exces, noi suntem hotărâți să nu înghițim nimic, să nu ținem nimic în noi care să putrezească acolo jos, înecat în propriile sucuri, bilă care se hrăneşte cu bilă… Noi suntem purificatori, eu şi Beth. Eu nu mai țin în mine nimic niciodată. Când mă ajunge durerea, o iau, o rumeg câteva minute şi o scuip înapoi. Pur şi simplu refuz să o păstrez.

Dar dacă informația se regăseşte în privirea tuturor pe care îi întâlnești…
Atunci am să mă mut în Namibia.

Hmmm.
Sunt un orfan din America.

Ce?
Nimic. Cineva a spus asta cu ani în urmă.

Cât despre diluare…
Aici apare rețeaua.

Rețeaua.
Rețeaua din care fie facem, fie nu facem parte. Rețeaua e țesutul conector. Rețeaua sunt toți ceilalți, rețeaua sunt oamenii din jurul meu, tinerețea colectivă, oameni asemeni mie, inimi pârguite, minți strălucitoare. Rețeaua e toată lumea pe care am cunoscut-o vreodată, cei mai mulți de vârsta mea sau cam pe-acolo – abia dacă mai cunosc şi altceva, abia dacă ştiu şase sau şapte persoane peste patruzeci de ani, nu am ce să le spun –, dar oamenii mei… suntem aici, suntem în stare, dacă începem chiar acum… Mă uit la noi toți, o matrice vastă, o armată, un întreg, fiecare dintre noi responsabil față de ceilalți, pentru că nimeni altcineva nu e. Adică, fiecare persoană care intră pe uşă să ne ajute în munca la revistă devine parte din rețea: Matt Ness, Nancy Miller, Larry Smith. Shelley Smith (n-au legătură unul cu altul), Jason Adams, Trevor Macarewich, John Nunes şi mulți alții, toți aceşti oameni, oameni care vin la noi sau pe care i-am întâlnit noi, colaboratorii, prietenii noştri, prietenii prietenilor noştri, prietenii prietenilor prietenilor noştri, care-l cunosc pe cel care-l cunoaşte pe cel care, oameni care au lucruri în comun, nu contează de unde sunt ei, toți aceşti oameni care ştiu aceleaşi lucruri şi care tânjesc sincer la aceleaşi lucruri, indiscutabil că aşa fac, şi dacă îi putem face pe toți să se prindă de celălalt, cum ar fi să-l apuce de braț, toată lumea ținând pe cineva de braț, şi dacă îi putem convinge pe toți să facă asta, în loc să smulgă brațul din umăr, să se țină de el în schimb, strâns şi apoi să întindă… Apoi, hmmm… Ca un ocean de oameni mişcându-se ca unul, unduirea, valurile…

Aha.
Sau ca nişte tălpi de mers prin zăpadă.

Tălpi pentru zăpadă.
Porți tălpi pentru zăpadă când zăpada e adâncă şi afânată. Rețeaua din rama ovală a tălpilor distribuie greutatea celui/celei care le poartă pe o suprafață mai mare, ca să-l/s-o împiedice să se scufunde în zăpadă. La fel oamenii, sau conexiunile dintre oameni, oamenii pe care îi cunoşti devin un fel de rețea şi, cu cât mai mulți oameni, oameni buni, trebuie să fie oameni buni, de

care să ştii că sunt acolo să ajute, cu cât ştii mai mulţi astfel de oameni şi ei te ştiu pe tine şi îţi cunosc situaţia şi povestea şi problemele sau mai ştiu eu ce, cu atât mai mare şi mai puternică e reţeaua şi cu atât mai puţin probabil ca tu să…

Să te scufunzi în zăpadă.
Corect.

Asta e o metaforă mediocră.
Da. Lucrez la ea.

De ce?
Mă simt de parcă sunt privit tot timpul.

De cine?
N-am nici cea mai vagă idee. Întotdeauna m-am simţit de parcă oamenii mă urmăresc şi ştiu ce urmează să fac. Mă gândesc că a început cu maică-mea, cu felul în care… Avea nişte ochi uluitori, acei ochi mici şi tăioşi, întotdeauna îşi mijea privirea ca să vadă prin tine; nu rata niciodată nimic, chiar dacă era fix acolo sau la capătul lumii. Nu pierdea nimic. De aceea, de exemplu, îmi plac băile. Îmi plac băile pentru că de obicei, când sunt înăuntru, pot fi aproape sigur, cel puţin mai sigur, că nu mă priveşte nimeni. Mă simt foarte bine în locuri unde oamenii nu pot să mă privească – băi fără ferestre, beciuri, camere mici. Am o bănuială al dracului de clară că oamenii mă urmăresc mereu, sau se gândesc să mă urmărească. Nu tot timpul, probabil că foarte rar mă urmăresc, dar ce vreau să spun e că, partea importantă, e că poate fi oricând. Asta e partea crucială, că, în orice moment, cineva mă poate urmări. Ştiu asta.

De unde ştii?
Pentru că întotdeauna îi urmăresc pe oameni. Când îi urmăresc pe oameni, şi eu văd prin ei. Am învăţat asta de la maică-mea. Să-ţi arunci privirea nu e de ajuns; ochii şi mintea împreună, funcţionând ca un stol de păsări prădătoare, bătând din aripi, smulgând, ciocănind… Ştiu totul despre oameni când mă uit la

ei şi numai pentru o clipă. Pot să-mi dau seama, judecând după haine, după cum merg, după cum le stă părul şi după mâini, ştiu toate lucrurile rele pe care le-au făcut. Ştiu cum au zbârcit-o şi cum o s-o zbârcească şi cât de prost se simt.

Şi oamenii îţi fac acelaşi lucru şi ţie?
Poate.

Şi ce ai de gând să faci?
Să stau la adăpost. Uneori dormitoarele sunt sigure, dacă uşa e închisă şi storurile trase, dar dacă privitorii se caţără în copaci, pot să vadă nişte chestii. Ferestrele sunt bune să te uiţi pe ele, afară, dar e un chin să stai în dreptul lor. Chiar dacă verifici şi descoperi că nu sunt oameni care să te urmărească, oamenii pot să nu fie vizibili, în vecinătate. Pot să fie acolo unde ochiul uman nu-i vede. Oamenii folosesc binocluri, telescoape. Oamenii pot să fie în dulapuri. Dulapurile ar trebui verificate. Servantele mari ar trebui verificate – nu-ţi ia decât o secundă. Şi cuferele mari. E de evitat să laşi uşa deschisă. Băile sunt bune. Singura problemă a băilor sunt oglinzile prin care se vede. Cu ani în urmă am verificat toate oglinzile din casele noastre, ca să mă asigur că nu există ferestre în spatele lor şi oameni care să ne urmărească. Nu era nimeni.

Exagerezi.
OK, vrei să auzi o poveste tristă? Azi-noapte eram acasă, ascultam un album. A venit piesa mea preferată şi am început să cânt tare, suficient de tare cât să aibă sens, dar nu atât de tare încât să-l trezesc pe Toph, care dormea în camera lui, alături, şi cântam şi-mi dădeam cu mâna prin păr într-un mod aproape obsesiv, de parcă m-aş fi spălat pe cap cu încetinitorul – e un fel de a mă juca cu părul când sunt singur şi ascult muzica mea preferată – şi, în timp ce cântam şi-mi făceam la păr chestia asta cu încetinitorul, am încurcat versurile cântecului pe care îl cântam şi, deşi era două şi cincizeci şi unu de minute dimineaţa, am simţit aşa, o jenă de gafa mea, convins că există o şansă destul de mare ca cineva să mă fi văzut – prin fereastră, prin întuneric, de peste drum. Eram

sigur, am văzut clar cum cineva – sau mai precis cineva şi prietenii lui –, acolo, se amuza copios pe seama mea.

Asta te face să o iei raz…
Hai, mă laşi?! Ce face creierul dacă nu exerciții din-astea? N-am idee cum ar putea funcționa oamenii fără acest haos intern aproape constant! Mi-aş pierde mințile.

He he he. Eşti sigur că vrei să-mi povesteşti despre toate astea?
Despre toate ce?

Despre părinții tăi, despre paranoia…
Ce-ți ofer eu? Nu-ți ofer nimic. Îți ofer chestii pe care Dumnezeu le cunoaşte, toată lumea le cunoaşte. Ei sunt celebri în morțile lor. Aceasta va fi comemorarea mea pentru ei. Îți dau toate astea, îți povestesc despre picioarele lui şi despre peruca ei – fac asta la un moment dat în partea asta – şi o să relatez despre îndoiala mea dacă ar trebui sau nu să fac sex cu iubita mea în dressingul lor în noaptea de după înmormântarea lui tata, dar după toate astea, la urma urmei, ce ți-am dat? Se pare că tu ştii ceva, dar totuşi nu ştii nimic. Îți spun şi se evaporă. Nu-mi pasă – cum ar putea să-mi pese? Îți spun cu câte persoane m-am culcat (treizeci şi două) sau cum au părăsit părinții mei această lume, dar, de fapt, ce ți-am dat eu? Nimic. Pot să-ți spun numele prietenilor mei, numerele lor de telefon, dar ce ai? Nu ai nimic. Ei toți îmi dau voie. De ce? Pentru că nu ai nimic, ai nişte numere de telefon. Pare ceva de preț pentru una, două secunde. Ai ceea eu îmi permit să-ți ofer. Tu eşti un cerşetor pe stradă, cerşind ce-o fi, iar eu sunt omul care trece iute, aruncând un bănuț în paharul tău de hârtie. Asta îmi pot permite să-ți dau. Nu mă îndoaie. Practic îți dau tot ce am. Îți dau toate lucrurile bune pe care le am şi, atâta vreme cât astea-s lucruri care-mi plac, amintiri pe care le prețuiesc, bune sau rele, ca fotografiile cu familia mea de pe pereții mei, pot să ți le arăt fără să le diminuez cu ceva valoarea. Îmi permit să îți dau totul. Suspinăm în fața tuturor epavelor din emisiuni de după-amiază, care îşi dezvăluie secretele lor hidoase în fața unui milion de telespectatori la fel de decăzuți,

şi, totuşi… Ce avem de la ei, ce ne dau ei nouă? Nimic. Ştim că Janine a făcut sex cu prietenul fiicei ei… şi mai departe? Vom muri şi ne vom fi protejat… ce? Noi ne protejăm de toată lumea asta, de ce, că facem asta sau aia, că braţele noastre au făcut mişcările astea şi gurile noastre au scos sunetele alea? Mă laşi. Simţim că atunci când dezvăluim chestii jenante sau intime, cum ar fi, să spunem, obiceiul de a te masturba (eu, cam o dată pe zi, de obicei la duş), i-am dat ceva cuiva, şi, ca un primitiv care se teme că o fotografie o să-i fure sufletul, ne identificăm secretele, trecutul şi petele de pe pielea lui cu identitatea noastră, ne temem că dezvăluindu-ne obiceiurile sau pierderile sau faptele cumva ne face să fim mai puţin noi înşine. Dar e exact pe dos – mai mult e mai mult e mai mult – mai multă sângerare, mai mult de oferit. Aceste lucruri, detalii, poveşti, ce-or fi ele, sunt ca pielea pe care o lasă şarpele, care şi-o abandonează ca să o vadă toată lumea. Ce-i pasă unde e, cine o vede, şarpele, zic, şi pielea lui? O lasă unde îi vine timpul să se cojească. Peste ore, zile sau luni, dăm peste pielea lungă a şarpelui şi ştim ceva despre şarpe, ştim că are o talie de aproximativ atât şi o lungime de aproximativ atât, dar abia dacă mai ştim altceva. Ştim unde e şarpele acum? Ştim ce gândeşte el acum? Nu. Acum şarpele ar putea avea pene; şarpele ar putea vinde creioane în Hanoi. Pielea nu-i mai aparţine, a purtat-o pentru că a crescut din el, dar apoi s-a uscat şi s-a cojit, şi el şi toată lumea au putut s-o privească.

Şi tu eşti şarpele?
Desigur. Eu sunt şarpele. Deci, ar trebui şarpele s-o ia cu el, pielea asta, s-o plieze sub braţ? Ar trebui?

Nu?
Nu, bineînţeles că nu. N-are-n puii mei braţe! Cum puii mei ar trebui să care şarpele pielea? Mă laşi. Dar la fel ca şarpele, nici eu nu am braţe – metaforic vorbind – ca să car toate lucrurile astea cu mine. În plus, aceste lucruri nici măcar nu sunt ale mele. Nici unul din astea nu e al meu. Taică-meu nu e al meu. Moartea lui şi ce a făcut el nu sunt ale mele. Nici copilăria mea, nici oraşul, nici tragediile lui. Cum ar putea să fie ale mele? Să mă faci res-

ponsabil că nu țin ascunse aceste informații e ridicol. Am fost născut într-un oraş şi o familie, şi oraşul şi familia mea mi s-au întâmplat. Nici una nu-mi aparține. Sunt ale tuturor. Sunt la liber. Mi-a plăcut, mi-a plăcut să fac parte din ele, aş ucide sau aş muri ca să-i apăr pe cei care fac parte din ele, dar nu pretind exclusivitate. Le am. Luați-le de la mine. Faceți ce vreți cu ele. Trebuie să le faceți utile. E ca şi cum ai face electricitate din mizerie; aproape că e prea bun ca să fie credibil, că putem face frumusețe din chestia asta.

Dar ce părere ai despre intimitate?
Ieftină, supraabundentă, uşor de făcut rost, pierdută, câştigată, cumpărată, vândută.

Dar despre exploatare? Exhibiționism?
Eşti catolică?

Nu.
Atunci de ce vorbeşti despre exhibiționism? E un termen ridicol. Cineva vrea să facă paradă cu viața lui, şi tu îi spui exhibiționism? E meschin. Dacă tu nu vrei ca toată lumea să ştie despre viața ta, ai putea foarte bine să te sinucizi. Ocupi spațiu, iei aerul.

Dar despre demnitate?
Vei muri, şi când vei muri vei cunoaşte o lipsă profundă a ei. Nu e niciodată demnă, întotdeauna e brutală. Ce poate să fie demn în faptul că mori? Nu e niciodată demn. În obscuritate? Jignitor. Demnitatea e o afectare, drăguță, dar excentrică, la fel ca învățarea limbii franceze sau colecționarea de cravate. Şi e trecătoare şi incredibil de volatilă. Şi subiectivă. Aşa că dă-o-n mă-sa.

Deci e numai nutreț?
În timp ce mama murea în salonul nostru, coboram periodic în living, care, destul de ciudat, primea toată lumina pe care casa o primea şi, stând pe canapeaua albă de acolo, printre toate păpuşile ei, scriam ce-o să spun la înmormântarea ei. Aveam o bucată de hârtie ascunsă sub canapea, un petic dintr-o foaie de caiet. Mă duceam acolo, îl pescuiam de sub canapea şi mă gândeam ce să scriu.

Şi mama ta era în salon?
Da. Era acolo, de-acum pe jumătate dusă de la morfină. Eu şi soră-mea ne aşteptam să se prăpădească în orice moment, serios, aşa că în fiecare dimineaţă – sau de fiecare dată când o lăsam singură mai mult de o jumătate de oră – dădeam buzna în cameră speriaţi dacă nu cumva s-a dus deja. De fapt nu apucam să ne repezim în cameră, nu voiam să o alarmăm, pentru că şi-ar fi dat seama imediat ce facem, aşa că dădeam fuga doar până la intrare, şi apoi ne opream, trăgeam cu ochiul prin cameră, ne uitam la pieptul ei, fixându-i sternul, până când se mişca, şi atunci ştiam că respiră. Uneori era o aşteptare înfiorător de lungă, iar alteori, dacă avea o pătură pe ea sau ceva, trebuia să ne apropiem puţin, trebuia să ne aplecăm şi să-i iscodim faţa după mişcări – aşa au mers lucrurile săptămâni în şir. Dar, după o vreme, mai precis când n-a mai fost deloc conştientă, n-a mai rămas decât respiraţia, şi atunci am început să ne gândim la sincronizare.

Cum adică?
Păi, n-ai cum să nu te gândeşti care e cea mai bună sincronizare a lucrurilor cu putinţă. De exemplu, toată lumea venise acasă de la facultate în vacanţa de Crăciun şi cu toţii ne doream să se termine înainte să plecăm înapoi. Am vrut să fie toţi acolo, îmi imaginasem scena asta de sute de ori, toţi prietenii mei în costume şi rochii, stând în linie, cu capetele plecate, stând împreună ca un grup masiv, în mijloc. Şi, de fapt, în acea vacanţă de iarnă, ei gândeau cam la fel. Sperau să se prăpădească atunci, când erau şi ei acasă.

Dar…
Dar ea a dus-o în continuare, şi a tot dus-o. Beth începuse să-i spună Terminatorul, ceea ce mi s-a părut cam lipsit de tact, dar…

Ştii, în timp ce vorbim, îmi văd reflexia în lentila camerei. Şi pot să-ţi spun că nu arăt cum trebuie. Rânjesc involuntar. Mi se încreţeşte buza, mi se ridică fruntea. Isuse, nu sunt telegenic. Asta o să fie o problemă, nu?

Aşa, şi despre cuvântare…
Da, deci eram acolo, scriindu-mi discursul, pe canapea, în timp ce maică-mea zăcea în camera cealaltă. Pentru că era o canapea albă şi mie îmi cădea mereu pixul din mână, scriam cu creionul, îl puneam în gură, revăzând, luând-o de la capăt. Nu ştiam din ce unghi s-o iau. Nu eram sigur de unde să încep. Să încep cu copilăria ei? Ar trebui să fie biografia ei? Câteva anecdote? Începeam iar şi iar. Dar m-am hotărât să spun mai mult ce simțeam *eu* despre moartea ei, cum avea să fie pentru *mine*.

Interesant.
Da, în acel moment mi s-a părut că aşa ar fi cel mai bine. L-am lăsat pe Bill să vorbească puțin despre viața ei, despre ce mamă bună a fost, câteva exemple despre personalitatea ei. A mers pe ceva care avea legătură mai ales cu el, despre cum ne suporta ea obiceiul de a colecționa lucruri, că el colecționa trenulețe, eu ursuleți, Beth păpuşi – bineînțeles, părea foarte puțin – adică, cum să faci asta, să rezumi o viață în… aşa că stăteam acolo, şi în timp ce Bill vorbea, îl priveam țintă pe părintele Mike, preotul nostru, căruia se presupunea că trebuia să-i fac un semn, un semn ca să-i indic că de fapt vreau să mă ridic în picioare şi să vorbesc, pentru că în zilele de dinaintea serviciului funerar nu mă puteam hotărî. Dar îmi pregătisem cuvântarea, îmi terminasem bucățica în noaptea dinaintea slujbei, târziu, pe întuneric, în living. Aşa că, în timp ce vorbea Bill, m-am uitam la părintele Mike şi i-am prins privirea, şi chiar dacă am dat din cap ca să-i dau de înțeles că am ceva de zis şi că vreau să o împărtăşesc cu adunarea, am vrut în aceeaşi secundă s-o las baltă iar şi, pur şi simplu, să las lucrurile să curgă, ca să putem sări în maşină, Nissanul lui taică-meu, unde toate erau deja împachetate şi ne aşteptau în parcare, şi să conducem spre Florida, să fim măcar pe la jumătatea drumului pe la miezul nopții. Dar atunci părintele Mike m-a prezentat şi eu m-am ridicat şi…

Ce? Ai sărit.
Nimic. Ceva mi s-a întâmplat. În orice caz, când am vorbit, i-am informat pe toți despre cât de trădați ne simțeam, *mă* simțeam. Dar eram recunoscător. Am zis ceva de genul, ştii tu, că *aş putea* să stau acolo să cotcodăcesc despre cum n-o să-mi vadă ea niciodată copiii, despre cât de neadreaptă e toată povestea, ea ducându-se la o lună după taică-meu, despre cât de greu era totul pentru noi. Dar când am zis, vocea a început să-mi tremure, că n-ar trebui să gândim lucruri atât de triste, că nu ar trebui decât să alegem o stea strălucitoare de pe cerul întunecat şi să ne gândim la ea şi apoi să găsim alta, alături, şi să ne gândim la taică-meu.

Hmmm.
Da, ştiu, ştiu. E oribil, ieftin şi meschin. Şi, mai rău, i-am făcut un portret pe patul de moarte.

Dar ce legătură…
În acel moment, era de mult dusă, adică nu prea mai era conştientă. Mormăia din când în când, uneori se ridica brusc, spunea ceva, dar altfel nu făcea altceva decât să respire, să gâlgâie, lumânările, pielea ei fierbinte. Şi aşteptam, doar. Stăteam acolo, zi şi noapte, schimbând locurile, eu şi Beth, de obicei, Toph era jos, eu şi Beth stăteam, privind-o, ținând-o de mână, dormeam acolo, uneori împletiți peste ea, aşteptând să dea semne că se termină, ca să ne putem aduna şi să aşteptăm sfârşitul sfârşitului. Şi în timpul ăsta, într-o noapte întunecată, stând pe un scaun la stânga ei, m-am simțit obligat să o desenez, cu un creion roşu şi slinos, pe o coală de desen. Mai întâi i-am făcut o schiță, creionând uşor formele mari, asigurându-mă că încape în pagină, făcând ajustări. Arăta ca şi cum aş fi fugit din cameră prin stânga. I-am mutat capul mai mult spre dreapta, ca să încapă perna în întregime în cadru. Forma patului am desenat-o fără detalii, rama metalică. Şi apoi am început chiar cu fața ei – de obicei nu încep cu fața, pentru că mi se pare că, dacă nu reuşeşti să o reproduci fidel, ratezi şi restul desenului –, dar de data asta fața ei mi s-a părut uşor de

reprodus, avea o geometrie simplă din profil, turtită din cauza procesului, care o fi fost el, care îi făcea fața să se scufunde şi să pară turtită, lucind din cauza palorii bolnăvicioase şi a excreţiilor care îi ieşeau prin piele, excreţii care dacă trupul ei ar fi avut aparatul necesar funcţional ar fi ieşit prin altă parte. Apoi am desenat tuburile, perfuzia, cadrul de aluminiu al patului, păturile. Când am terminat, mi s-a părut că era destul de precis, un desen reuşit, cu foarte multe detalii în mijloc, mai puţine pe măsură ce se apropia de marginea hârtiei. Îl mai am, deşi marginile s-au zdrenţuit… Niciodată n-am fost în stare să păstrez cum trebuie desenele; le păstrez, dar le stric. Acest desen, de exemplu, care, din vreo zece mii pe care le-am făcut la şcoală sau cu alte ocazii, e poate cel mai important pe care l-am făcut vreodată sau îl voi face vreodată, tocmai l-am căutat şi l-am găsit ieşit pe jumătate dintr-un portofoliu mai vechi, cu colţurile rupte. Cum pot să fiu atât de neatent cu amintirea mamei mele? Adică, ce vrea să însemne asta?

Poate că e doar o sentimentală…
Mă întreb. Dar îmi amintesc că am făcut şi poze. La vremea respectivă, pictam mult după fotografii, şi mă gândeam că îmi vor fi utile mai târziu, fotografiile, că ar trebui să fac multe, din unghiuri diferite şi să-mi folosească ca material mai încolo.

Dar nu ai…
Nu. Să fiu sincer, nu am luat în considerare prea serios o asemenea perspectivă, dar ideea e că mi-a trecut prin minte.

Şi apoi aţi plecat în Florida.
După înmormântare am petrecut vreo douăzeci de minute la chestia aia cu ceai şi prăjiturele în casa parohială şi apoi le-am spus la revedere. Prietena mea de atunci, Kirsten, era acolo, şi Bill, şi unchiul Dan, şi după o vreme am zis: Ne vedem mai târziu, vă iubesc, şi am întins-o, complet îmbătaţi de adrenalină, conducând până la miezul nopţii, oprindu-ne în Atlanta. A doua zi am

condus până când de-a lungul şoselei era nisip şi ne-am cumpărat costume de baie noi şi am băgat nisip în maşină, maşina pe care, în alte condiţii, taică-meu nu ne-ar fi lăsat să o conducem şi în care nu ne lăsa să urcăm cu mâncare – şi noaptea ne-am uitat la HBO în camera de hotel, şi eu şi Toph ne-am jucat cu frisbee în timpul zilei şi seara l-am sunat pe Bill şi ne-am gândit să vizităm nişte rude pe care le aveam prin zonă – Tom şi Dot, i-am menţionat mai devreme, dar apoi n-am mai făcut-o, pentru că erau bătrâni şi, în acel moment, o terminaserăm cu astfel de oameni.

Şi apoi…
Nu le-am făcut o înmormântare aşa cum trebuie.

Pardon? Ce legătură…
Nu ştiu unde sunt.

Ce vrei să spui?
Au fost incineraţi. Amândoi deciseseră, cred, Dumnezeu ştie de ce şi de unde le-a venit ideea, să-şi doneze cadavrul pentru cercetare ştiinţifică. Noi n-am înţeles de ce, nu se lipeşte cu ideea vreunui beneficiu pe termen lung despre care să ştim că l-ar fi avut; nu i-am auzit niciodată vorbind despre asta. Taică-meu era ateu, ştiam asta – maică-mea zicea că ea o venerează pe „Mama Natură“ –, aşa că în cazul lui are cumva sens planul de donare a trupului, dar maică-mea era foarte credincioasă, de departe mult mai romantică, emoţională, poate chiar superstiţioasă, când venea vorba despre astfel de lucruri. Dar deodată na instrucţiunile! Ne-am trezit cu instrucţiunile – nu-mi amintesc dacă am aflat înainte sau după; trebuie să fi fost după moartea lui şi înainte de a ei, dacă mă gândesc mai bine – şi asta s-a întâmplat. După ce au ajuns la morgă sau cam aşa, la un moment dat au fost ridicaţi de un serviciu special şi duşi la o facultate de medicină sau mă rog, unde au fost folosiţi în Dumnezeu ştie ce scopuri.

Treaba asta te supără.

Ei, bineînţeles. În acel moment ni s-a părut nobil. Ne-a surprins… donaţia… Aşa că, cum toate o luaseră oricum razna,

ne-am conformat, bănuiesc că din cauză că ne uşura toată harababura administrativă.

Cum adică?
Păi, sicriul şi tot restul. Sau lipsa lui.

N-aţi avut un sicriu?
Nu. Nimic. Am ţinut o slujbă pentru fiecare, bineînţeles, dar nu ne-am mai bătut capul cu sicriul, având în vedere că ar fi fost gol şi tot restul.

Deci nu a fost o înmormântare standard, cum ar fi una la cimitir…
Nu.

Nu au pietre de mormânt.
Nu au pietre de mormânt. Nu am idee unde sunt, de fapt. Adică, tipii de la compania de donări de trupuri ne-au promis că, după ce îşi termină treaba, rămăşiţele vor fi arse şi ni se va trimite cenuşa lor, dar nu au făcut-o. Cel puţin nu încă. Ar fi trebuit să facă asta în trei luni. Dar acum se împlinesc doi ani.

Deci nu aveţi rămăşiţele?
Exact. De fapt, e destul de amuzant – nu li se spune „rămăşiţe", li se spune „cremaşiţe". Dar încă ne mai aşteptăm să primim cenuşa. Berth crede că nu ne-a fost returnată pentru că ne-am mutat de câteva ori. Crede că probabil au încercat să ne contacteze şi nu au dat de noi pentru că ne-am mutat într-o suburbie în Berkeley şi apoi din nou, aşa că i-au aruncat sau ceva. Eu mă gândesc că s-ar putea să fie pe undeva pe-acolo.

Ai încercat să iei legătura cu compania de donări?
Nu. Cred că Beth a făcut-o, vorbeam despre asta la fiecare câteva luni, de fapt, din ce în ce mai rar. E greu, pentru că, cu cât întârziem mai mult, cu cât e mai departe de momentul în care ne aflăm, cu atât e mai greu şi să aduci vorba despre asta. E chiar jenant. Cel puţin pentru mine. Asta, şi lipsa pietrelor de mormânt, lipsa unei înmormântări, vânzarea sau descotorosirea de cea mai mare

parte din ce am avut în casă. Totul e o ceață și noi ne-am mutat atât de departe și mai sunt atâtea de făcut. Am încercat să termin facultatea, mutându-mă încoace și-ncolo, trei zile în Chicago și patru în Champaign, toată primăvara, și Beth a trebuit să facă altceva – să vândă casa, să se gândească la vânzarea terenului, să găsească o școală în Berkeley pentru Toph, să plătească toate facturile, să vândă mașina mamei. Eram convinși c-o să ni se ierte orice, orice omisii de judecată, orice greșeli, toate greșelile oribile. O parte dintre lucrurile pe care le-am vândut…

Regreți toate astea.
Uneori. Uneori eu și Beth cădem de acord că e cel mai bine, felul în care am clarificat, ruperea curată pe care am făcut-o de casă, de cele mai multe dintre elementele… știi tu, a fost ciudat, nu-ți zic câți oameni au strâmbat din nas când l-am luat pe Toph și ne-am mutat în California, spunând că cea mai bună susținere ar fi primit-o acolo, în Lake Forest, bla bla. Dar slavă Domnului că nu s-a ajuns la asta, că sigur am fi sfârșit-o ca un soi de legendă tristă locală, aceste celebrități îndurerate și Toph sub tutela orașului… În nici un caz. Și n-am făcut o înmormântare la cimitir sau ceva, nu ne-am deranjat cu sicriele. Beth întotdeauna a zis că părinții noștri nu au vrut o slujbă, că întreaga înmormântare și pietrele de mormânt sunt doar o afacere, că această tradiție e ridicolă, cu rădăcini comerciale, un fel de vacanță Hallmark și, în plus, era mult prea costisitoare. Așa că putem să ne ușurăm conștiința cu asta și să zicem că le-am împlinit dorința.

Crezi ei și-au dorit să iasă așa?
Nu, nici gând. Beth e sigură, Beth a fost acolo. Dar eu… eu cred chiar sincer că lor nu le vine să creadă că nu i-am îngropat încă, că nici măcar nu știm unde sunt. E îngrozitor, serios.

Poate.
Dar chiar cred că să îmbălsămezi morții, să-i îmbraci, să pui pe ei machiaj… e aiurea, medieval. O mare parte din mine îndrăgește ideea că ei au dispărut, s-au dus pur și simplu, și noi n-o să-i mai vedem cu adevărat după ce s-au dus, că ei pur și simplu

s-au volatilizat sau ceva, asta pentru că nu au fost îngropați, ceea ce ar putea fi…

Îi visezi?
Soră-mea îi visează constant. Tot timpul. Şi în visele ei, părinții noştri sunt deseori veseli, vorbesc şi umblă şi spun lucruri interesante. Eu nu i-am mai văzut pe părinții mei vorbind şi umblând şi spunând lucruri interesante de când au murit. Când vorbim despre asta, când nu ne ciondănim despre responsabilități şi tot restul, eu şi soră-mea stăm pe canapea şi ea îşi dă capul într-o parte şi se joacă cu degetele prin păr şi scoate cele mai vii vise. În cele mai multe, mama noastră face ceva simplu, gen conduce sau găteşte, iar când îl visează pe tata, tatăl nostru stă la pândă sau tocmai a ucis pe cineva sau aleargă după ea. Dar din când în când are şi vise drăguțe cu el. Sunt gelos, pentru că aş vrea să-i văd şi eu iar umblând şi vorbind, chiar dacă doar într-un vis. Dar eu nu-i visez. N-am nici o idee de ce nu şi nici cum să remediez această problemă.

De ce nu te gândeşti pur şi simplu la părinții tăi înainte să te bagi în pat? Cel puțin ăsta ar fi un mod prin care ai putea să-i visezi.
Am încercat. Adică, am încercat să încerc. De exemplu, chiar acum mă gândesc: Da, da, aşa o să fac la noapte, mulțumesc că mi-ai amintit. Dar undeva, pe parcurs, voi uita. S-a întâmplat de sute de ori. De ce nu pot să-mi amintesc să mă gândesc la părinții mei înainte să adorm? De ce nu pot să-mi las un bilet pe pernă – GÂNDEŞTE-TE LA PĂRINȚI? De ce nu pot să fac măcar atâta lucru? Adică, răsplata ar fi atât de mare – de exemplu, dacă ar fi să mă gândesc la maică-mea, înainte să adorm, există o şansă cât de mică ca visul meu să o aducă la viață – provocarea viselor, după cum ştim cu toții, e atât de firesc de previzibilă –, şi totuşi nu pot s-o fac, să îmi amintesc, să fac munca aia elementară necesară. E uluitor. De fapt, l-am visat pe taică-meu o dată, într-un fel. În vis, conduc pe Old Elm, la o stradă de casa noastră, şi e o iarnă gri, fără zăpadă. Conduc la vale, de la 7-Eleven spre casă, şi deodată văd, la vreo două sute de metri distanță, pe un drum paralel, printr-un milion de copăcei dezgoliți, o maşină exact ca

a lui. E un Nissan gri sau pe-acolo, şi în ea e un bărbat grizonant purtând o haină maro de piele întoarsă, arăta aproape la fel ca taică-meu, decât că, deşi ştiu că e vis, mă îndoiesc că e el… în vis, ştiu că e mort şi că ceea ce văd e o coincidenţă sau un miraj, dar apoi îmi trece deodată prin minte – ăsta e momentul în care, chiar şi în vis, urmează şi logica, dar şi se desparte de ea – îmi trece prin minte că ar putea foarte bine să fie totuşi viu, că moartea lui nu are nici un sens, în primul rând, a fost atât de subită şi s-a petrecut într-un moment atât de ilogic, încât… Şi apoi îşi dau concursul şi ceilalţi factori: că nici unul dintre noi nu a fost acolo când a murit, că n-am primit rămăşiţele lui – cremaşiţele, pardon – şi în vis îmi trece prin minte că ar putea fi o altă iluzie, că poate, până la urmă, e viu…

Cum adică o altă iluzie?

Păi, la fel ca toţi oamenii care beau, care în acelaşi timp ţin o familie sau o slujbă, era un iluzionist extraordinar. Trucul, după ce era descoperit, bineînţeles, părea fragil, dar la momentul lui, pentru o vreme, păcălea o casă plină de oameni isteţi şi suspicioşi. Cel mai faimos dintre toate era trucul Alcolicii Anonimi, care implica frecventarea şedinţelor Alcolicilor Anonimi, chiar şi în casa noastră, doar la câţiva paşi de noi. A fost tare. Fusese vreo lună undeva la un centru de dezalcoolizare, în timp ce noi ne-am dus în est să ne vizităm nişte neamuri, şi, când ne-am întors, era acolo, treaz, uscat, triumfant. Eram radioşi. Simţeam că în sfârşit am scăpat de toată chestia aia, familia noastră era deodată o treabă nouă şi curată şi, firește, pentru că era treaz şi puternic şi tot restul, am cucerit lumea şi l-am luat şi pe el cu noi. Îi stăteam în poală, îl veneram. Poate că e un pic cam mult spus. Cred că din multe motive încă îl uram şi ne temeam de el, după toţi anii în care răcnise şi alergase după noi şi aşa mai departe, dar totuşi eram deschişi şi voiam ca lucrurile să intre în normal – nu eram foarte siguri ce înseamnă normal, sau dacă noi avuseserăm vreodată parte de aşa ceva, dacă e s-o luăm aşa –, dar trăgeam nădejde. Şi apoi întâlnirile, incluzând-o pe cea care se ţinea în livingul nostru. Se presupunea că noi dormim, dar odată m-am furişat şi m-am dus să trag cu ochiul prin balustrada scărilor şi i-am văzut pe toţi

aceşti oameni mari, printr-o ceaţă de fum, şi tatăl nostru acolo, pe locul de pe canapea pe care stătea de Crăciun. Era ciudat să-i vezi pe toţi oamenii ăia mari în casă – părinţii noştri nu dădeau petreceri –, dar ce vreau să spun e că probabil el bea chiar şi atunci, probabil chiar şi în acea noapte… Noi n-am ştiut niciodată, nici ei n-au ştiut – ceea ce a fost un truc deştept, dacă te gândeşti. E un truc pe care trebuie să-l respect, la rândul meu fiind diabolic şi tot restul.

Cum putea să bea fără să fie prins, fiind acasă toată ziua?
Aha. Da. În casă nu era nici o sticlă. Am scotocit peste tot. Mama era vigilentă, şi noi la fel. Dar ştii unde era? Te dă pe spate, atât e de simplu. Din când în când, dimineaţa devreme – era singurul moment al zile în care era singur şi nu stârnea bănuieli – ieşea, îşi lua o sticlă de votcă şi patru sau cinci litri de apă tonică şi venea cu ele acasă.

Înseamnă că…
Da, golea sticlele de apă tonică pe jumătate, le umplea cu votcă, şi apoi scăpa de sticlele incriminatoare. Aşa că seara, când ne adunam să ne uităm la *Trees Company*, serialul ăla, *Viaţa în trei* sau cum îi zicea, se ducea în bucătărie şi – o, ăsta e un detaliu tare – îşi turna apa tonică (vodca) într-un *pahar înalt*, în loc de paharele mici pe care le folosea de obicei şi care te-ar fi dus cu gândul la *alcool* pe tine, observator întâmplător. Ne prostea cu un pahar înalt! Să recapitulăm. Ce merge într-un pahar mic? *Alcool*. Ce merge într-un pahar înalt? *O băutură răcoritoare, bineînţeles!* Da, paharul înalt e alegerea pentru o băutură normală, OK, nonalcoolică. Poţi să-ţi imaginezi? Trebuie să se fi simţit ca cel mai deştept tip din lume, sau cel puţin mult mai deştept decât progeniturile lui grele de cap. Treaba asta a mers aşa vreun an, timp în care noi ne îmbătam de mândrie şi speranţă, crezând că el s-a lăsat de băut şi că nu vor mai fi mutări prin casele prietenilor şi ale rudelor, nu vor mai exista discuţii despre părăsirea lui şi toate astea, şi în timp ce noi reconstruiam familia, în tot acest timp… incredibil. Bineînţeles, şi mai mult, cu paharul înalt (aminteşte-ţi: pahar înalt = băutură răcoritoare), bea şi mai

mult, şi noi am devenit din ce în ce mai confuzi, pentru că în timp ce era ostentativ de treaz, după ora zece tot începea să vorbească ciudat, îl apucau damblalele brusc şi implacabil şi tot mai adormea stând pe canapea, la ora unşpe seara.

Şi după ce l-aţi dat de gol s-a lăsat?
O, Dumnezeule, nu. Maică-mea a ieşit în curtea interioară, a închis uşile glisante şi a început să ţipe şi să plângă, cuprinzându-se cu braţele, şi probabil că au fost câteva ameninţări cu divorţul şi alte chestii. Dar apoi ne-am cam dat bătuţi. Maică-mea era extenuată, de el şi de noi, noi, cei trei care curând am devenit patru, şi bănuiesc că s-a consolat cu ideea că el avea de gând să nu se oprească din băut, că s-a născut să bea – şi chiar era bun la treaba asta, apropo, un băutor destul de funcţional, nu genul care o ţine în chiolhane, era inofensiv dacă nu-l provocai. Şi deci cu un nou copil, mutările sau plecările neaşteptate au devenit şi mai dificile (sau măcar ameninţarea lor) aşa că îmi imaginez că, de la punct încolo, mama noastră epuizată a ajuns la o înţelegere cu el – atâtea pahare pe seară, şi nu mai multe, bla bla. Şi când te gândeşti cât şi-a dat silinţa să ne păcălească, cu scopul, bineînţeles, de a ne împiedica să-l părăsim – îşi aranja programul cum voia, îşi aranja minciunile străvezii şi triste, cu apa tonică şi paharele înalte, de exemplu – totul doar ca noi să nu-l părăsim –, când te gândeşti la toate astea, ei bine, nu a fost perfect, dar a fost un om de bun-simţ. Şi după asta şi-a redus porţia nocturnă, gata să accepte pactul, acasă nu mai bea decât bere sau vin, şi pe măsură ce Toph a început să mişune de-a buşilea şi apoi să umble, s-a ţinut în frâu. Şi, ca să fiu sincer, noi am preferat varianta asta. Toată treaba aia cu Alcoolicii Anonimi era neliniştitoare, şi toţi indivizii ăia în casă, mormăind şi făcând fum, nu părea potrivit pentru el, nu era genul de grup, să ia de bună toată treaba aia. Într-un fel, nu voiam ca tatăl nostru să fie în Alcoolicii Anonimi. El îşi dorea să o controleze sau să renunţe de unul singur şi cam asta ne doream şi noi. Şi probabil că Alcoolicii Anonimi erau o crimă pentru el, cu toate adresările către puterile supreme şi toate alea, argumente care pentru el nu erau nici o scofală. În orice caz, după ce a renunţat la tratamentul-fantomă, a fost mai bine pentru

că măcar era pe față, știam exact în ce ape se scaldă, și viceversa, și eram pregătiți în caz de orice. Ceea ce mie nu prea îmi ieșea, pentru că nu știam niciodată la ce să mă aștept, totuși. Vezi, de mic am avut o imaginație sălbatică, infestată de grozăvii – am avut, de exemplu, pentru câțiva ani, covingerea că, atunci când ne ducem la culcare sus, partea de jos se transformă într-un laborator de experimente umane, o încrucișare între crâmpeie pe care le-am văzut în *Coma* și *Willy Wonka*, completate cu oameni Oompa-Loompa și corpuri în stază… Adică pentru mine se terminase, acea ață fragilă a încrederii între părinte și copil se rupsese, probabil, când aveam opt ani, odată cu povestea cu ușa.

Care a fost…

Asta s-a întâmplat când lucrurile erau un pic varză, când el nu prea se controla. Nu-mi amintesc care era pricina, dar se pare că făcusem ceva rău, așa că se presupunea că ar trebui să fiu pedepsit – știi ce era amuzant? Ni se spunea, când se punea problema pedepsei, să ne „asumăm vina", ceea ce însemna să venim singuri și să ne aplecăm peste genunchii lui ca să ne bată la fund – ce desuet, îți vine să crezi? – și normal că eu nu aveam de gând să fac parte din mizeria asta. Nu că ne-ar fi lovit vreodată tare – maică-mea era cea care o făcea cu greutate – dar era ceva îngrijorător în bâjbâiala lui, în felul stângaci în care mă înhăța… Era atât de imprevizibil, pentru că văzuserăm destule încât să ne dăm seama când e în ceață, așa că nu voiam să fim prin preajmă – știi jocul ăla, Caracatița? Când alergi încercând să treci dintr-o parte în alta, să treci de toți colegii tăi de clasă și de linia roșie, unde nu te mai pot atinge, dar nu ai voie să treci pe lângă vreunul din brațe, cu brațele lor micuțe devenite brusc atât de amenințătoare, atât de înfricoșătoare? – într-un fel a fost tot cam așa, o senzație crescută de teroare născută din îndoială, de imprevizibilul comportamentului său – nu voiam să fim prin preajma lui seara ca să nu pățim vreo chestie ciudată. Așa că după ce ni se comunica verdictul și momentul bătăii era aproape, fugeam. Fugeam de fiecare dată și încercam să ne ducem cât mai departe posibil și pentru cât mai mult timp, încât – asta era mai mult o dorință decât o dovadă de gândire practică –, încât furia lui să se înmoaie

sau să intervină mama, sau amândouă: să primim o grațiere. Dacă episodul se petrecea în timpul zilei, fugeam pe stradă, în parc sau la pârâu sau la un prieten și așteptam. Dar noaptea normal că nu puteam (cel puțin eu nu) să ieșim, că afară sigur era mult mai rău, cartierul fiind populat de vampirii din *Salem's Lost* și de William Shatner, omul mascat din *Halloween*. Noaptea, opțiunile erau limitate la locurile casei, care erau multe, de fapt, și fiecare cu plusurile și minusurile lui. Jos, la subsol, te puteai ascunde în nișa strâmtă pentru cărbuni, dar pentru ca locul să fie eficient trebuia să lași lumina stinsă – doar așa n-ar fi știut nimeni că acolo se află infractorul, în nișa strâmtă pentru cărbuni… sau cadavre – foarte posibil, bineînțeles. Apoi erau dulapurile, eficiente de cele mai multe ori, dar în dulap, deși era cald și erai protejat, puteai fi găsit ușor – ușa culisantă se deschidea cu un fâșșș și mâinile înhățătoare, deodată, *acolo* – așa că cele mai bune locuri erau baia de sus sau camera împricinatului, ambele având închizători simple și deseori făceau față destul de mult cât să se liniștească lucrurile de cealaltă parte. Așa că în seara cu pricina am fugit în camera mea, am închis/trântit ușa și am zăvorât-o și, în timp ce ascultam fiorosul muget care se auzea de la baza scărilor – apropo, asta făcea mai întâi, ne cerea inexplicabil să coborâm, să coborâm pe scări ca să-i permitem să pună laba pe noi și să ne târască înapoi pe canapea, unde ne scutura, ne așeza pe genunchi și apoi începea să ne pocnească… ridicol. Nu îi datoram una ca asta, eu nu-i datoram una ca asta, bineînțeles că nu, nu meritam bătaie la fund pentru că eram perfecți, perfecți, fără îndoială, sau dacă nu perfecți, măcar nu era vina noastră, fiind provocați să facem ceea ce făceam, și astfel, în timp ce mă aflam în cameră, în timp ce fixam ușa, sufocându-mă, m-am uitat în jur în speranța că-mi vine vreo idee. M-am oprit cu privirea pe tapet, care de fapt era un foto-tapet, un peisaj oranj de toamnă într-o pădure – îl alesesem cu mama, am găsit că e foarte frumos, ne-am așezat pe jos să-l admirăm, după ce l-am pus pe perete – și atunci, în acea seară, în camera mea, am vrut să fug prin el, prin pădurea oranj, pentru că părea adâncă, pădurea, și în plus acolo era zi. Dar, bineînțeles, nu m-am gândit serios să fac asta, nu eram prost și nici nu trăiam în fantezii, dar apoi m-am uitat

la celălalt perete, peretele fără tapet, de deasupra patului meu, pe care desenasem cu carioci, douăzeci şi ceva de monstruleţi şi vikingi care arătau fericiţi şi care totuşi ar fi trebuit să fie ameninţători, toţi meniţi să mă protejeze când dormeam şi să se trezească la viaţă în astfel de situaţii precum cea de faţă –, dar ei nu prindeau viaţă, şi de ce nu prindeau ei viaţă? Răcnetele au continuat şi, fiind sigur că e încă jos, m-am furişat afară din cameră pe hol, am înhăţat telefonul şi am sărit înapoi în cameră, strecurând firul pe dedesubt şi încuind uşa la loc. Mi-am tras telefonul în pat şi am sunat la informaţii şi am cerut codul pentru Boston. Apoi mi-am amintit că nu e Boston, era Milton, lângă Boston. Am cerut legătura în Milton, încercând să dau de mătuşa Ruth. Sau de unchiul Ron. Ea trecuse prin Alcoolicii Anonimi, el fusese lângă ea, ei ştiau cum vine treaba asta – ce-ar trebui să fac? Eu i-aş fi întrebat, ei ar fi răspuns, ar fi intervenit… Apoi paşii, urcând scările, ceea ce nu se întâmpla decât uneori, în momentele în care era extraordinar de furios şi mama noastră nu reuşea să-l calmeze, iar acum bufneau pe scări în sus – de ce vine atât de încet, atât de înnebunitor de încet? Am închis telefonul – nu am timp acum – şi am copt un plan. Am deschis fereastra de la capul patului, apoi am smuls cearşaful de pe pat. Paşii au încetat să se audă, ceea ce însemna că era la etaj, era la vreo şase sau şapte paşi de uşa mea… Am răsucit cearşaful să arate ca o funie sau ce-o fi, aşa cum văzusem la televizor, şi în timp ce îl legam de rama patului l-am auzit încercând uşa, apoi numele meu atât de tare, încât am sărit ca ars, apoi bătăi în uşă şi chemări răcnite, şi ah, numai să reuşesc să leg chestia asta la timp… bătăile s-au auzit din ce în ce mai tare şi apoi am legat cearşaful, l-am petrecut de două ori, am tras de el să verific rezistenţa şi părea OK, nu trebuia să ţină decât câteva secunde, cât să ajung destul de jos ca să pot sări, aşa că m-am urcat invers în pat şi am început să mă trag înapoi, întinzând un picior peste marginea ferestrei, pipăind cu piciorul gol lemnul aspru al părţii laterale a casei… şi apoi bătăile s-au oprit. Coboram, eram pe jumătate afară pe fereastră, noaptea era umedă, deja vedeam pământul, curtea vecinului, ţinându-mă cu ambele mâini ce cearşaf… Am făcut o pauză, gâfâind, ca un animal, întrebându-mă dacă s-a

calmat… atât de liniște. Apoi ușa a intrat înăuntru, o explozie de lemn, şi el era lângă mine.

A spart ușa.
Ei, a spart-o, a rupt închizătoarea şi clanța, o balama şi tot restul.

Uau.
Dramatic, nu?

Cam da. Şi apoi te-a pedepsit mai sever?
Nu chiar. Când maică-mea a auzit că a spart ușa, a venit într-un suflet, aşa că el n-a apucat să pună laba pe mine decât cu câteva secunde înainte ca ea să apară în cameră şi el să intre în belea. În cele din urmă am fost răzbunat, pentru că de data asta, ca de fiecare dată când îşi dovedea instabilitatea – extremele volatilității lui, aş spune, pentru că atunci când era treaz era un om destul de normal, chiar amuzant –, am simțit că tocmai a pus-o, şi-a trecut-o permanent în carnețelul pe care noi toți îl foloseam împotriva lui. Îmi doream să apar la şcoală cu vânătăi, cu răni – ştiam de la orele de after-school că aşa funcționează, profesorul va vedea şi apoi totul iese la iveală, devine cvasi-public, i se va da un fel de avertisment, ceva, apoi se va pune şaua pe toată povestea.

Deci a fost un caz de abuz de minori?
O, Dumnezeule, nu. Nu ne lovea foarte tare, odată ce punea mâna pe noi. Nu-mi amintesc să mă fi durut vreodată.

O.
Maică-mea ne lovea tare. Ne lovea mai des decât o făcea el, dar cu ea ştiai întotdeauna că într-un fel se ține sub control, deşi spunea „Te omor!“ un pic cam prea des ca să stai liniştit. Spuneam ceva insolent la masă şi ea venea glonț şi ne pocnea peste cap vreun minut, un fel de mişcare de karate, brațul ei musculos, maro, bascula – ne acopeream capetele, dând aiurea din mâini ca să respingem loviturile, degetele lungi ne pocneau cu acele inele imense ale ei. După o vreme devenea amuzant. La început

nu era deloc amuzant, ne căcam pe noi şi fugeam sus sau fugeam de-acasă pentru câteva ore, răcnind „Te urăsc, te urăsc“, vrând să moară, vrând o familie nouă, vrând să ne mutăm la orice prieten de familie găseam că e mai apropiat, mai normal. Bineînțeles, într-o oră eram iar în poala ei, fericiți nevoie mare. Şi pe măsură ce am crescut, a devenit din ce în ce mai amuzant. Bill a început, cred, să-şi dea ochii peste cap şi să râdă când ea îi ciopârțea căpățâna cu mişcările ei de karate, răcnind „Ai dracului copii ce sunteți!“ sau cam aşa ceva. El stătea acolo şi le încasa, o lăsa să obosească. Apoi am început să-i urmăm exemplul. Eram adolescenți de-acum şi nu o mai luam în serios, cum s-ar zice o lăsam să-şi facă hatârul. Şi după o vreme chiar şi ea începea să uite ce a scos-o din minți în halul ăla, râdea când ne lovea. Era un spectacol ciudat, îți spun, să o vezi cum râdea în timp ce le căra trosneli peste scăfârlie lui Beth sau lui Bill, spunând că are de gând să-i omoare, la fel, în timp ce râdea.

Dar îți creează un anumit reflex mental – o aşteptare. Vezi mâna că se ridică, încheietura înțepenindu-se, degetele lipite, genul kung-fu, şi…

Bineînțeles, ne pocneam unii pe alții mult, noi, copiii, petreceam o mulțime de timp născocind planuri ca, de fapt, să ne ucidem unii pe alții – aruncându-ne unii pe alții prin ferestre, pe scări la vale – aşa că nu ştiam la ce să ne aşteptăm, pentru că diferitele punți ale violenței, după cum ştii, pot fi – sau sunt – lăsate brusc, şi de îndată ce le-ai trecut, rareori te mai întorci. Când se creează un ante, pământul devine mai puțin ferm. Aşa că ne apuca şi tremuriciul, fiind şi excesiv de defensivi, cel puțin pe mine şi pe Beth, Bill era ăla mai mare, până în punctul în care dacă tatăl nostru venea pe lângă noi cu vreo intenție de atingere, literalmente intram într-un fel de criză de epilepsie, dând din mâini şi din picioare ca o morişcă. Aveam o imaginație înfloritoare şi întunecată, cred, cuplată cu destulă informație din zona anunțurilor serviciilor publice, statistici de sănătate servite la şcoală şi altele… În cazul meu, cred, era imaginația mea mai mult decât orice altceva, eu îl transformam în toți monştrii şi ucigaşii care îmi populau coşmarele în fiecare noapte, până la un nivel la

care am început să am convingerea că există o şansă peste medie, având în vedere circumstanţele date, ca într-o bună zi să se producă un accident, că în acea anume zi îl va omorî pe unul dintre noi. Uşa aceea, de exemplu, n-a mai fost reparată niciodată, a fost lăsată cu spărtura aia neregulată în ea vreo doişpe ani. Nu ne urneam să reparăm astfel de lucruri.

Cu ce ziceai că se ocupa?
Era avocat în domeniul economic.

Şi mama ta?
Profesoară. Răsplăteşte-mă pentru suferinţa mea.

Pardon?
Nu ţi-am oferit suficient? Răsplăteşte-mă. Bagă-mă în emisiune. Dă-mi voie să împart asta cu milioane de oameni. O s-o fac încet, subtil, rafinat. Toată lumea trebuie să ştie. Merit asta. Sunt pregătit pentru asta. Mă priviţi? V-am rupt inima? A fost destul de tristă povestea mea?

A fost tristă.
Ştiu cum funcţionează asta. Eu îţi dau toate astea, şi tu îmi dai o platformă. Aşa că dă-mi platforma. Mi-o datorezi.

Ascultă, eu…
Poţi să-ţi mai povestesc. Am atât de multe poveşti. Pot să-ţi spun despre perucile pe care le purtau, momentul din salonul cel mare, în toamna aia, când şi-au scos amândoi perucile în acelaşi timp, ştiind că vor băga groaza în mine, ţestele lor pătate, părul ca bumbacul uzat, au râs, au râs cu ochii strălucind – şi momentul în care a căzut. Pot să-ţi spun ultimele suflări, ultimele cuvinte. Am atât de multe lucruri. E atât de mult simbolism. Ar trebui să auzi ce conversaţii am cu Toph, ce spune. E minunat, e incredibil, nu găseşti scenariu mai bun. Vorbim despre moarte şi Dumnezeu, nu am răspunsuri pentru el, n-am cu ce să-l ajut să adoarmă, n-am poveşti cu zâne. Lasă-mă să împărtăşesc asta. Şi pot să o fac cum vrei tu – pot să o fac amuzant, sau sentimental, sau pe şleau, fără

înfloriturі – oricum. Spune-mi. Pot să o fac trist, sau inspirat, sau supărat. E totul acolo, toate aceste lucruri în acelaşi timp, aşa că depinde de tine – tu alegi. Dă-mi ceva. *Quid pro quo*. Îți promit că o să fiu bun. Voi fi trist şi plin de speranță. Voi fi mijlocul de comunicare. Voi fi inima care bate. Te rog, nu te face că nu vezi! Sunt numitorul comun a 47 de milioane de oameni! Sunt amalgamul perfect! M-am născut din stabilitate şi haos. Am totul şi nimic. Am douăzeci şi patru de ani, dar mă simt de zece mii. Sunt îmboldit de tinerețe, liber de constrângeri şi plin de speranță, totuşi inextricabil legat de trecut şi viitor de minunatul meu frate, care face parte din amândouă. Nu vezi cât suntem de extraordinari? Că suntem meniți pentru altceva, pentru mai mult? Toate astea nu ni s-au întâmplat degeaba, pot să te asigur – nu are sens, are sens să te gândeşti că am suferit pentru un motiv. Dă-ne ce meritățm. Explodez de speranțele unei generații, speranțele lor se prăvălesc prin mine, amenință să-mi facă inima să explodeze. Nu poți să vezi asta? Sunt în acelaşi timp demn de milă şi monstruos, ştiu, şi doar din cauza mea, ştiu – nu e vina părinților mei, ci e numai creația mea, da, dar sunt produsul mediului, şi astfel reprezentativ, trebuie să fie exhibat, o poveste care să inspire şi care să avertizeze. Chiar nu vezi ce reprezint? Sunt atât a) un martir moralizator, cât şi b) un omnivor amoral născut din vacuumul + năuceala + televiziunea + catolicismul + alcoolismul + violența suburbană; sunt un ciudat în velur la mâna a doua, un lepros care foloseşte L'Oréal Anti-sticky Mega Gel. Sunt lipsit de rădăcini, smuls din toate fundațiile, un orfan crescând un orfan, vrând să dea la o parte tot ce există şi să înlocuiască cu chestiile făcute de el. N-am pe lume altceva decât prietenii mei şi ce-a mai rămas din familia mea mică. Am nevoie de comuniune, am nevoie de răspuns, am nevoie de dragoste, conexiune, dă & ia – voi sângera dacă le va plăcea. Lasă-mă să încerc. Lasă-mă să dovedesc. O să-mi smulg părul, o să-mi jupoi pielea, voi sta în fața voastră firav, tremurând. Îmi voi deschide o venă, o arteră. Ascultă-ți instinctul! Aş putea muri curând. Probabil că deja am SIDA. Sau cancer. Ceva rău mi se va întâmpla, ştiu, ştiu, pentru că am văzut de prea multe ori întâmplându-se. Voi fi împuşcat în lift, voi fi înghițit de o gură de scurgere, mă voi îneca,

așa că tebuie să livrez acest mesaj acum; n-am prea mult timp. Ştiu că sună ridicol, par tânăr, sănătos, puternic, dar se întâmplă lucruri, ştiu că voi nu gândiți așa, dar mie mi se întâmplă lucruri, celor din jurul meu, chiar se întâmplă, o să vedeți, așa că trebuie să pun mâna pe povestea asta cât mai pot, pentru că aş putea dispărea în orice clipă, Laura, Mama, Tata, Dumnezeu… O, vă rog, lăsați-mă să arăt asta milioanelor. Dați-mi voie să fiu rețeaua, centrul rețelei. Lăsați-mă să fiu țeava. Sunt toate aceste inimi, şi a mea e puternică, şi dacă sunt – sunt! – capilare care duc sânge milioanelor şi suntem toți un singur trup şi eu sunt… O, vreau să fiu inima care pompează sânge tuturor, o lăsați-mă să fiu puternica inimă care le aduce sânge tuturor! Vreau…

Şi asta o să te vindece?
Da! Da! Da! Da!

VII

Dă-o-n mă-sa. Emisiune tâmpită.

Primesc veştile la telefon, de la Laura Folger. N-am fost ales. Îmi spune cât de aproape am fost, cât de mult m-au plăcut, cât de tristă a fost povestea mea (şi a fost, *a fost*), dar a mea a fost una dintr-o sută, n-am fost decât unul din atât de mulţi, cei mai mulţi mai tineri decât mine, purtând genul ăsta de cruce şi genul ăla de povară, oameni care vin din mediile cele mai triste, dar că, până la urmă, n-au cum să folosească mai mult de un tânăr alb din mediul suburban, că a trebuit să se oprească la unul, şi acela nu am fost eu. Locul meu, catapulta mea a fost luată de cineva pe nume Judd.

— Judd? zic eu.

— Da, zice ea.

— Judd?

— Da, e BD-ist.

Să-l fut. Ce importanţă are? E o uşurare. Putea să iasă rău. Putea să iasă rău, nu? Putea să iasă rău. E o emisiune tâmpită, o emisiune aproape de neurmărit, toţi de-acolo par hidoşi, stupizi şi simpli, bidimensionali. Să-l fut. Să fie BD-istul într-o bandă desenată. Eu n-am nevoie, noi nu avem nevoie. N-am nevoie de *The Real World*, n-am nevoie de nici un fel de cârje, n-avem nevoie de roluri în programe de televiziune cu o audienţă mondială masivă şi cu genul de influenţă necuantificabilă asupra inimilor şi minţilor celor tineri şi impresionabili. Nu. Vom continua, împotriva greutăţilor, doar cu aceste unelte simple, cu aceste mâini micuţe. Vom face lucruri din nimic. Din fum, dacă trebuie. Din propriile noastre fumuri. Mă rog.

După câteva luni, am primit în cutia poştală un plic gros de la acest Judd, Judd Winick. Hârtiile lui erau pline de desene, zeci

de pesonaje micuțe cu expresii amuzante, în diverse poziții amuzante. Dintr-un motiv, voia să lucreze pentru noi, așa că ne-a trimis ca din întâmplare vreo 500 de benzi desenate care păreau să fie episoade dintr-un serial zilnic pe care îl făcuse în anii de facultate.

Benzile desenate – despre o gașcă de tineri (protagonista e o lesbiană – un fapt de viață în anii '90, mă înțelegi), care locuiau într-o casă de cărămidă, undeva – sunt destul de bune, foarte tradiționale, bine executate. Dar nu sunt pentru noi. Cam la o lună de la apariția primului număr, *Might* a devenit altceva. Suntem mai neinspirați decât eram atunci, și scoaterea încă unui număr pare, la un anumit nivel, mai degrabă datorie decât pasiune. În cele din urmă, ultimul lucru pe care ni-l dorim, sau, cel puțin, ultimul lucru pe care mi-l doresc eu, e să devină un fel de *job*. Trebuie să evităm o astfel de soartă ironică și crudă – noi, gălăgioșii care am obosit aderând la descătușarea ideilor comune despre muncă și viață, să ajungem robii unei povești, robii planificărilor, siliți să vindem spațiu de reclamă, să căutăm investitori, să ne ținem de program… Da, încă ne mai pasă, încă mai vrem să schimbăm viețile semenilor noștri și, bineînțeles, lumea, și încă ne mai așteptăm ca la un moment dat să fim trimiși în spațiu, dar pe de altă parte… ne-am îngustat viziunea și ne-am ascuțit cuțitele. Acum avem ținte, ne-am decis, știm cine sunt tipii buni și cine ăia răi, prieteni, dușmani (obstacole).

Am intrat într-un tipar aproape spontan de sucire a opiniilor și de autodevorare. Ideile dominante, mai ales ale noastre, ajung să fie contrazise din reflex. Ne-am schimbat părerea despre Wendy Kopp, tânăra întreprinzătoare pe care am făcut-o voce a primului număr, și despre mult lăudatul ei proiect *Să înveți America*. Inițial am apreciat curajul ei și țelurile organizației ei – să aduci profesori tineri, entuziaști și competenți în școli neprivilegiate timp de doi ani – acum, într-un text de 6000 de cuvinte, care domină al doilea număr, atacăm direct părerea că nonprofitul poate încerca să rezolve problemele urbane, mai ales problemele populației de culoare, cu soluții propuse de albi cu studii, din pătura de mijloc. „Condescendență tutelară", spunem noi. „Interes

personal iluminist", oftăm noi. „*Noblesse oblige*", rânjim noi. Citățm un profesor universitar care rezumă totul astfel: „Un studiu asupra proiectului *Să înveți America* ne spune mai multe despre nevoile ideologice şi chiar psihologice ale clasei de mijloc albe şi despre tineretul minoritar decât despre clasa defavorizată căreia proiectul i se adresează".

Zbang!

Şi pentru că publicul nu ne va crede că am ales să articulăm speranțele şi temerile oamenilor, să vorbim în numele lor şi al tuturor şi să facem istorie, am plănuit lucrurile în aşa fel încât să vedem *ce vor crede ei*. Coperta celui de al doilea număr sărbătoreşte „Primii 50 de ani" ai revistei, ilustrând în jur de douăzeci de coperte ale numerelor trecute – octombrie 1964: „Beatles sunt comuniști!"; noiembrie 1948: „Moartea: asasinul misterios!" – ca să dovedim. Editorialul, scris la o lună şi ceva după moartea lui Kurt Cobain, atinge subiectul unei morți care ne-a atins pe toți:

> Îmi vine greu să cred că te-ai dus. Chiar şi acum mă trezesc cuprins de o senzație de ireal. Te-ai dus. Mă trezesc în fiecare dimineață ezitant, întrebându-mă dacă ar trebui să-mi trăiesc ziua sau să o las să treacă peste mine. Umblu amorțit, fără vlagă, plutind ca o fantomă. Simt că trupul nu-mi mai aparține. Sunt o jumătate de om. Te-ai dus.
>
> Toată lumea ştia de la început că eşti diferit. Era ceva mai mult în tine. O strălucire misterioasă, o frumusețe stranie, nefamiliară. Dar, cumva, am simțit că te ştiam dintotdeauna. Poate că te ştiam. Poți să ştii?
>
> Întotdeauna am crezut în tine. Şi am crezut că tu întotdeauna ai crezut în mine. Mi-ai vorbit, ai vorbit despre mine. În momentele mele cele mai grele ai strălucit ca un far, îndrumându-mă şi dându-mi putere. O stâncă. Cineva real! Te-am idolatrizat. Am vrut să fiu ca tine.
>
> Unii spun că erai praf, cu mintea vraişte – un model negativ. Unii spun că puterea te-a schimbat, că nu i-ai făcut față. Spun că stilul tău era scandalos, comportamentul tău imoral. Şi asta e adevărat. Erai dur, tupeist şi tare. Erai nesăbuit. Un singuratic. Şi uneori mă înnebuneai. Dar asta pentru că te iubeam şi pentru că, în ciuda a toate, am avut întotdeauna încredere în tine. Şi apoi s-a întâmplat. Dar n-a fost vina ta. A fost vina noastră. Vina mea.
>
> Pentru câte ți-am făcut noi, câte ți-a făcut viața, câte ți-am făcut eu, îmi pare rău. Luptele tale cu gloria, cu succesul, cu presa – ştiu că

niciodată n-ai vrut să faci rău cuiva. Cum ar putea un fluture să stârnească răul? O spun cu inima împăcată şi cu mari aşteptări: Richard Milhous Nixon, fluture frumos, zboară liber, trăieşte veşnic. Te iubesc.

Îi căutăm pe aceia care, la fel ca noi, au idei, dar care zboară la sol. Publicăm un interviu cu Philip Paley, un fost actor-copil care l-a interpretat pe Chakka the Pakuni în *Tărâmul celor pierduți*, în care îşi jupoaie părinții pentru situația semifalită în care se găseşte, el trăind într-un apartament umil din Hollywood.

Probleme în Paradis?

Da… Părinții mei au divorțat când aveam şaisprezece ani şi, prin urmare, toți banii mei au rămas blocați în acel divorț. I-am pierdut pe toți. Până în ziua de azi SUNT, ÎN PUII MEI, TURBAT DE NERVI DIN CAUZA ASTA. Să scrieți asta. Taică-meu e un chirurg plin de bani în Beverly Hills. Şi maică-mea a obținut o înțelegere generoasă în urma divorțului. Eu nu vorbesc cu ei.

Şi acum ce faci?

Am trecut prin toate fututele de slujbe pe care ți le poți imagina. Prima mea slujbă a fost de vânzător de înghețată la Swenson's. Am fost brutar, băiatul de la pompa de benzină, cofetar; am lucrat la EF Hutton ca asistent de broker, am lucrat la un depozit de papelărie [*sic;*], am zugrăvit. Am demolat clădiri CU MÂINILE GOALE. Am fost şomer mult timp.

Deci s-a cam dus cu mitul copiilor-vedetă care rămân aranjați pe viață.

Da, s-a terminat la mine.

Ultima pagină a numărului e un fals, apar în ea cinci dintre prietenii noştri într-o chestie care se cheamă Street Harmony Jeans. Cinci prieteni trecând drept modele pozează într-un colț din South Park, unul stând pe un tomberon de gunoi, alți doi sprijiniți de pereții depozitului, iar în centru, Meredith, cu buzele țuguiate la cameră, în timp ce lasă să cadă un bănuț într-un pahar ținut de un cerşetor păros. Homelessul, interpretat de mecanicul de motociclete şi prietenul nostru Jamie, rânjeşte, cu degetul mare ridicat şi ținând un carton pe care scrie:

LUCREZ PENTRU MODĂ

Cineva crede că genul ăsta de şmecherii o să ne arunce în braţe firme dornice de publicitate. Nu că am avea nevoie de reclame la haine. Sau la ţigări. Sau de reclame de la companiile mari. Sau de la orice, în fine.

Dar, cum am devenit înguşti la minte şi pesimişti, încă mai rezonăm la ideea că mişcările potrivite ne-ar inversa puţin bugetul. Aşa că eu şi Moodie stăm pe-aici, uitându-ne la desenele lui Judd, întrebându-ne dacă să-l aducem aici, să ne arate mai multe lucrări şi să vorbim despre colaborare. Suntem de acord că nu se potriveşte cu *Might*, nici tematic, nici estetic. N-are nici o legătură cu ceea ce suntem noi, serios, doar că el…

Ne repezim la telefon. Eu sun.

— Da, de ce nu vii până aici şi… adu şi camerele… ăăă. Portofoliul tău, zic.

La vreo două zile, ne trezim cu el. Intră, un ins normal, cu un păr negru şi des, şi noi ne ridicăm să-l întâmpinăm şi dăm nas în nas, aproape lipită în spatele lui, cu o lighioană vioaie cu opt picioare de echipament de filmare negru, lumini, microfoane, carnete de notiţe. Shalini, o fanatică MTV, a rămas mască, la Mac-ul ei din partea cealaltă a încăperii – am uitat să-i spunem că vin. E haos. Oamenii care trec pe trotuar afară se opresc şi îşi lipesc feţele de ferestre. Îl aducem pe Judd la masa noastră de conferinţe, sub sacul de box, şi începem spectacolul.

Judd, cu portofoliul lui, se preface că vrea *cu adevărat* să-şi publice lucrările în revista noastră micuţă, cu cei zece mii de cititori ai ei, deşi peste două luni milioane îi vor scârma pe sub scoarţe. Eu şi Moodie stăm lângă el, prefăcându-ne că suntem editori ai unei reviste adevărate, una la care oamenii stau şi discută astfel de lucruri, şi că ne pasă de lucrările lui şi credem că locul lui e în revista noastră (*adevărată*). Purtăm ce purtăm întotdeauna, şorturi şi tricouri, hotărându-ne, după ce ne-am gândit ce să purtăm şi apoi aducându-ne aminte că nu trebuie să ne gândim la ce să purtăm, să purtăm ce-am purta dacă nu ne-am gândi la ce să purtăm. Ne simţim bine în pantaloni scurţi şi tricouri, băgate înăuntru într-o parte, doar câţiva centimetri, exact cât să se vadă din curea, restul atârnând liber – acesta e lookul nostru –

l-am dobândit în liceu, în urma unei selecții atente, fentând atât de multe posibile greşeli. Nu avem tatuaje, pentru că ni se pare că tatuajele indică prea multă grijă pentru felul în care arată un om şi, în orice caz, deşi trendul e în creştere, acum, în 1995, suntem siguri că într-un an sau poate în doar câteva luni, acest boom va face bum. (La o adică, cât poate să țină o chestia ca asta?) Acelaşi lucru cu părul vopsit, piercingurile, chestiile de firmă, frizurile şi zgărzile fistichii, tricourile şi toate celelalte însemne şi harnaşamente. Am optat, având în vedere indiferența noastră pentru aspect şi fineţuri vestimentare, să depăşim faza „uite ce-am pe mine", am trecut şi de faza „respinge faza uite ce-am pe mine în favoarea unui look rebel şi întunecat" – le-am respins pe amândouă şi am ales un fel de eleganță în refuz, suntem la faza „priveşte-mă dacă trebuie, dar de la mine nu primeşti încurajări" – şi ne îndreptăm către faza „fără look deloc". Ceea ce nu înseamnă că ne-ar deranja să arătăm *bine*, eu şi Moodie, pentru că ar fi drăguț, dacă tot ne-am dat silința să ajungem la MTV şi tot restul, sau măcar să arătăm atrăgător, astfel crescându-ne şansele să ne culcăm cu fiica lui Charles Bronson, sau măcar cu tipa de la Caffe Centro, cea cu părul până la, şi cu picioarele până în.

Vorbim cu Judd, amândoi serioşi de moarte şi cu o nonşalanță bine măsurată, despre cum şi cât de des vom colabora, în tot acest timp alegându-ne cuvintele cu grijă, încercând să părem şi bine articulați, dar şi normal, în nişa noastră, relaxați, dar isteți, energici, dar nu impacientați, pentru că, bineînțeles, suntem de asemenea tineri care pretind că sunt tineri, punând în joc o imagine de sine reprezentativă, pentru acum şi pentru posteritate, pentru cum era tineretul în această conjunctură, pentru cum ne purtam şi, în particular, despre cum ne purtam când ne prefăceam că n-ar trebui să ne purtăm cumva când pretindeam că suntem noi înşine. În acelaşi timp, ar fi drăguț să clarificăm faptul că Laura s-a înşelat în privința distribuției, să arătăm prin apariția noastră secundară cine sunt adevăratele stele, stele a căror strălucire o întrece pe a tipului ăstuia depăşit, Judd – noi, planetele strălucitoare cu inele, el, o lună minusculă şi rece.

Şi, în timp ce relaționăm cu Judd, *mano a mano*, Judd fiind la prima impresie, şi chiar şi după, un tip foarte, foarte mişto,

eu şi Moodie trebuie să încercăm să părem chiar şi mai mişto decât Judd, pentru că trebuie să arătăm clar că nu suntem genul de persoane care să fie în *The Real World* – şi nici măcar n-ar încerca! Trebuie să-i arătăm clar unui privitor întâmplător, în timp ce ne arătăm dispuşi să ne îndese în camere de recreere sau subsoluri de-a lungul şi de-a latul lumii, să fim priviți de adolescente care sigur ne adoră şi de frații lor mai mari, mai puțin dispuşi să înghită tot, de studenți halind un falafel între două cursuri pe canapele în apartamentele lor închiriate, trebuie să le fie clar tuturor acestor oameni că ne aflăm în emisiunea asta din nici un alt motiv decât amuzamentul nostru pervers – şi, dacă te uiți cu atenție, facem cu ochiul, rânjim atât de discret, că toate astea, întâlnirea cu el, cu camerele de filmare şi cu tot restul, vor fi probabil folosite în *Might* ca materie primă pentru un articol sau o povestire ha-ha contorsionată şi acidă, cât de curând. Ne uităm în ochii tipului ăstuia, Judd, ai cărui ochi seamănă cu ai noştri, şi putem să turnăm mai departe în el bunătate şi înțelegere şi să facem glume cu el şi să facem planuri cu el, iar în tot acest timp să calculăm ce ne iese din această asociere, cât de mult din acest fel de acces ne permitem fără să compromitem prea tare puritatea demersului nostru, fără să-l virusăm cu prezența acestui individ care, pe partea lui, vorbeşte, probabil, cu noi pentru că Laura de la casting s-a simțit prost că m-a lăsat pe-afară, aşa că l-a trimis aici drept consolare.

Şi chiar când ne gândim că o scoatem la capăt, că ne purtăm cu nonşalanță în pielea noastră, că dăm bine, că discutăm chestiuni vitale pentru cariera lui Judd, importanța acestor benzi desenate pentru el şi pentru noi, se întâmplă ceva ciudat: tipul cu camera şi tipul cu sunetul, ceva mai mari decât noi, purtători de şepci întoarse, sunt în mod clar neimpresionați, aproape că îşi dau ochii peste cap, pentru că evident văd prin toată treaba asta, că ne folosim de ea ca să obținem expunere, ca să le dovedim tuturor şi nouă înşine că suntem adevărați, că şi noi, la fel ca toată lumea, vrem să ne mutăm viețile pe bandă, dovedit, că simțim că ceea ce facem noi devine adevărat îndată ce a fost înregistrat.

După prima vizită, Judd a mai venit de trei sau de patru ori şi, după câteva luni, când a început să se difuzeze *The Real World,* ediția de San Francisco, eu şi Moodie eram acolo, în Episodul 2. Pentru vreo opt secunde, bineînțeles, dar cu acele opt secunde ne aşteptam să ridicăm sprâncenele proletarilor cumpărători de reclame, cu capul tare şi căzuți în cur după vedete, ca să nu mai spun că speram să impresionăm oameni prin licee şi facultăți. Avem o singură dorință, dar nici o ofertă. Apariția la TV se apropia vertiginos de zero barat în termenii rezolvării nevoilor noastre financiare, dar, pe de altă parte, toți oamenii pe care îi ştiam sau i-am cunoscut vreodată ne-au sunat ori ne-au scris să ne spună că ne-au văzut. Cum au reuşit ei să-şi dea seama într-o fracțiune de secundă, cât a ținut apariția noastră, că suntem noi sfidează orice putere de înțelegere. Ne-o spun prieteni din generală de care n-am mai auzit de opt ani, ne-o spun foşti profesori, totul din cauza cuvintelor pe care i le-am adresat lui Judd într-o stare de sictir, care au fost emblematice, de neuitat. Aceste cuvinte:

— Dacă tu, mă înțelegi, nu desenezi aşa cum vrei e naşpa.

Apariția ne face minicelebrități în cartier, în special în ochii lui Shalini, care e ocupată cu *Hum*, „vocea proaspătă a tinerilor sud-asiatico-americani progresişti". În el se găsesc articole despre persistența căsătoriilor aranjate, despre recurența găştilor în comunitățile sud-asiatico-americane şi o rubrică de alimentație sănătoasă scrisă de tatăl ei, care e medic. Eu şi Moodie i-am făcut designul în schimbul folosirii imprimantei ei cu laser şi a masajelor pe care ni le face la umeri în timpul programului, masaje care îți dau fiori, incredibile şi semierotice. Prietenii, cei de sus încep să evite biroul nostru, pentru că de fiecare dată când intră, Shalini e în genunchi pe spinările noastre, în timp ce noi gemem, mârâim, gâfâim, distrându-se copios cum imită destul de neaoş accentul indienilor cărora le zice ASV (Abia Sosiți cu Vaporul).

— O, io crecă ej prea țepăn! Să simte tensiune-n umeri! Tre' să mergi pe-afar, să te relaxezi mai des, mergi la dans cu fetele.

Ne bate la cap constant cu orele de lucru. Şi de asemenea ne bate la cap cu nevoia de a merge la sală mai des.

— Ai arăta mult mai bine dac-ai mere la sală.

Ne oferim să-i satisfacem nevoia evidentă de a ne vedea goi, invitând-o la următoarea şedinţă foto.

— Nu trebuie să mă dezbrac, nu?

— De fapt, cam da.

— Nu.

— Nu, nu vii, sau nu, nu ne crezi?

— Ambele. Nu.

Dar Judd spune da. E al doilea pictorial cu nuduri. De data asta intenţionăm să demonstrăm cum arată de fapt trupurile oamenilor, exerciţiul fiind răspunsul la o plângere clasică, bineînţeles: distorsionarea percepţiei asupra trupului nostru din cauza media şi a publicităţii, cum o persoană normală nu întruneşte şi nu poate să întrunească aşteptările de neatins care ne covârşesc bla bla bla. Ceea ce vrem să facem, doar ca să vedem dacă o să funcţioneze mai înainte de toate, e să adunăm treizeci sau patruzeci de prieteni şi cunoştinţe, ideal ar fi de treizeci sau de patruzeci de mărimi şi forme, şi să-i pozăm goi. Apoi vom aranja pozele în pagină, neînfrumuseţate, într-un chenar simplu, un trup de la Dumnezeu după altul, încercând să arătăm cât de rar oamenii obişnuiţi arată ca oamenii văzuţi la televizor, cum toate trupurile, fără să fie neapărat frumoase, sunt măcar valide, sunt reale şi…

OK. Cam aşa. Angajăm un fotograf, un olandez serios, cu o vorbire delicată, pe numele lui Ron Van Dongen, care va face pozele, această şedinţă foto revoluţionară, aproape pe degeaba. Cere doar să i se deconteze filmul şi întreabă dacă ar putea totuşi să păstreze negativele. Da. Deci…

În scopul de a demonstra apartenenţa şi diversitatea, în scopul de a clarifica ce-l diferenţiază pe cutare de cutare, al discriminării bazate pe mărime, formă sau culoare, aceste distincţii superficiale fiind obscene, primitive, în scopul de a lămuri toate astea, facem anunţul pentru voluntari:

Ai prieteni negri?

O, da? Cât de albicios?

Serios? Credeam că e indian.

Dar prieteni de talie mare?

Nu, avem nevoie de bărbaţi. Avem deja prea multe femei.

Cât de mare e?
Crezi c-o să vrea?
Dar ştii pe cineva care n-are piept?
Cum ar fi, deloc. Osos.
Unde are cicatricea? Se vede?
Unde ai zis că are păr?

Spre deosebire de prima şedinţă foto, de data asta e infinit mai uşor să găsim oameni, pentru că de data asta avem o revistă să le arătăm oamenilor şi pentru că de data asta nu ne vom mai maltrata penisurile, alergând, şi pentru că în prealabil am făcut două compromisuri: a) am promis că vom oferi anonimitate, tăind poza de la gât şi b) îi lăsăm pe toţi să poarte lenjerie, dacă nu în partea de sus, măcar în partea de jos. Facem asta atât pentru ei, dar şi din anumite raţiuni practice, pricepând, cu un suspin plin de regrete, că dacă umplem revista cu oameni goi, în special cu aceia ale căror trupuri nu sunt perfecte, nu o vom ajuta în bătălia pe care o are de dat în geamurile chioşcurilor de ziare. Da, e un alt compromis sfâşietor – şi să ştiţi că fiecare trece ca o autostradă cu cinci benzi prin suflet –, dar acest subiect trebuie să ajungă în toată America, oricât de zdrenţuit va fi la sosire.

Judd spune că va aduce un prieten, un alt tip din *The Real World*. Cu doi membri din distribuţie prezenţi, în mod sigur vom ajunge în emisiune, asta o să fie chestia care o să ne arunce dincolo de bariere şi când vedem maşina venind pe alee, un Dodge vechi, albastru-mov sau cam aşa ceva, o maşină-prototip pentru San Francisco, o maşină pătrăţoasă, arsă de soare, simţim cum lucrurile se adună la un loc, noi făcând ceva sociologic de proporţii, cu o acoperire media de proporţii, un argument zgomotos amplificat cum trebuie, răspândit la milio…

Nu există camere. Trag maşina şi…

Nu există o dubă pe urmele lor. Îi întâmpin la maşină, când parchează pe aleea din spatele studioului, şi mă uit de-a lungul străzii după dubă, încercând să par cât mai nonşalant. Dar nu există o dubă. Nu există camere de filmat. Ne aşteptam să fie camere.

— Salut, spun.

— Salut, spune Judd.

— Deci. Fără echipa de filmare, ă?

— Naaa, azi sunt cu Rachel.

— O. Păi, bine. Clar că azi nu voiam să ne stea în cale *camerele alea*, să ne-ncurce.

— Corect.

— Camerele pot să-ți distragă atenția…

— Da.

— …să-ți stea în față, înregistrând totul, tot ce faci şi spui.

— Corect. A, el e Puck.

— Salut.

— Salut.

Îi strâng mâna lui Puck. Poartă pantaloni trei sferturi şi un maiou alb. E lungan şi palid, are o privire alertă, într-un sens exoftalmic. În timp ce dăm mâna, începe să vorbească. Repede, fără să respire, fără să clipească. Când îl aud vorbind pe Puck, încep să mă întreb dacă nu cumva a luat vreun drog, vreun acid, vreun halucinogen. Am văzut filme la televizor despre oameni care iau astfel de droguri. E unul cu Doug McKeon şi Helen Hunt, în care ea ia PCP şi sare pe o fereastră la şcoală, cade două etaje, se ridică, dă o tură şi apoi moare. Aşa e acidul? N-o să tacă.

Vorbeşte despre *The Real World* şi despre cum o să profite până la capăt, că n-are ce să-l oprească, că el mai *e şi curier biciclist ştii tu taie şosele întreceri cu maşina motocros pula mea da căcat cool pân' la capăt*.

E de departe cel mai neliniştit om pe care l-am întâlnit vreodată. E plin de zgârieturi, chiar şi pe față. Poate are pisici acasă? Greu de spus. Nu se va opri din trăncăneală. *A făcut motocros sunt nişte gagici mişto în distribuție dar par frigide şi da are un agent şi petreceri cool căcat da frățicule frățicule frățicule corect tre' s-o tai curând corect frățicule. Frățicule.*

E fantastic şi oribil. E magnetic şi respingător. Ochilor lui le e foame. *Pula mea da tre'a s-o vezi căcatu' dracului mamă matoale cu placa beton căcarea lumii.* Îşi ridică tricoul să ne arate tatuajele lui.

Ne foim pe alee aşteptând să ne vină rândul la fotograf. Kirsten, întotdeauna într-o formă bună, apoi soseşte şi Carla, câțiva interni, şi prieteni, cu prietenii lor. I-am chemat pe toți cunoscuții.

Intrăm unul câte unul, închidem uşa în spate şi suntem singuri cu Van Dongen în studio. Ne îndrumă spre un U de cearşafuri albe şi gesticulează indicându-ne să ne scoatem hainele, sau ce trebuie să ne scoatem. Aşa facem şi când o facem, bâjbâind fără să ştim ce facem cu mâinile, cu brațele, ne întrebăm oare la ce se gândeşte el când ne vede trupurile. Nu ştim ce să facem cu mâinile. Le ținem pe lângă trup, apoi ne acoperim cu ele părțile intime, apoi la spate. Ce poți să faci cu mâinile când camera e interesată de alte lucruri? Când ne fotografiază, blițurile din față şi cele din spate răsună toate în acelaşi timp, şi noi înghețăm în lumina albă. Apoi se face iar întuneric. Ne trage fiecăruia câte cinci cadre, câteva din față, câteva din spate – nu ne permitem suficient film cât să facă mai multe – şi apoi am terminat, deschidem uşa grea a studioului spre lumina orbitoare, de o mie de ori mai tare decât blițurile – San Francisco la prânz.

Dar suntem mândri de aceşti oameni, cei care au fost de acord să apară goi. Ne gândim mai puțin la cei care au refuzat, la mulți dintre prietenii noştri care au spus nu; îi judecăm nu doar pentru pudiponderia lor excesivă, ci şi pentru meschinăria şi micimea generozității lor, pentru lipsa elementară de curaj. Le suntem recunoscători acelor oameni care au pozat, le suntem şi mai mult recunoscători celor care, ca Mike, Marny, ca mine (şi ca Puck), s-au oferit să pozeze goi, chiar dacă e puțin probabil ca acele fotografii să fie folosite. Goi! Goi înseamnă ceva, decidem noi. Aceia care au pozat sunt de-ai noştri, oameni care trăiesc genul de viață generoasă cu care suntem de acord, oameni care nu pot să spună nu – cu toate astea, cum am putea, cum ar putea cineva să spună nu?

Pe alee, Puck se impacientează. *Petreceri gagici se mişcă pula mea da motocros X9-45 GV macheală tre' să plec*. În timp ce vorbim (sau în timp ce vorbeşte el), un câine mic vine pe lângă noi, ne adulmecă. Ne jucăm cu câinele şi, curând, descoperim că acesta, deşi e bine întreținut, nu are cu nume la zgardă. Curând după ce apare câinele, Puck se decide să-l păstreze. Când termină cu şedința foto, Puck şi Judd pleacă, şi în ciuda protestelor noastre

şi ale lui Judd, Puck înhaţă câinele, care fără îndoială aparţine cuiva din vecinătate, şi îl duce în studiorile *The Real World*, unde se alătură distribuţiei.

La scurt timp după faza asta, când sunt în casa *The Real World*, într-una din vizite, jucând biliard cu Judd şi urmărindu-i pe ceilalţi membri ai distribuţiei – care moţăie pe unde se nimereşte, aparent neavând nimic de făcut – emisiunea i-a aruncat într-o dilemă adevărată: pentru că nu sunt încurajaţi să lucreze ceva (plicticos) sau să călătorească (imposibil), nu pot produce şi nu se pot deplasa, nu le rămâne decât să rătăcească de la canapea la bucătărie la pat, vorbind şi aşteptând să li se dea ocazia să ofenseze sau să fie ofensaţi.

Când primim fotografiile, stăm pe ele câteva ore. Le studiem, încercăm să identificăm cine e în fiecare. Dar pentru că pozele nu au capete, ne e greu să discernem imediat, nu ne identificăm nici măcar pe noi înşine. Nu putem distinge între noi şi internii noştri, tipii păroşi care au apărut neanunţaţi. Nu pot, spre jena mea, să disting între Kirsten şi Carla, amândouă sunt suple şi perfecte. Dar cel mai neliniştitor, îmi ia o secundă să mă deosebesc de Puck – avem acelaşi şort, acelaşi fizic, aceeaşi postură. Singura diferenţă stă în tatuaje – eu nu am, în timp ce el are un iepure, un bondar, o pasăre. Altfel, suntem şocaţi de varietatea omenească, particularităţile semenilor noştri, cât de sus îi stă sutienul tipei ăleia cu sânii mari, cât de păroasă e spinarea tipului ăluia, cât de ciudată e forma umerilor cuiva, cât de turtit e fundul altcuiva – totul e mult mai ciudat decât ne-am imaginat. Varietatea de malformaţii, imperfecţiunile neaşteptate, fleşcăiala prematură, toate tatuajele, cu flori şi şerpi, cât de păroase sunt zonele inghinale ale tuturor, cum ţâşnesc din chiloţei, iar tipa aia care, chiar şi cu sânii atât de scoşi la înaintare, de convingători, cumva pare să fie bărbat…

Aceşti oameni.

Aceşti oameni sunt *nişte ciudaţi*.

Mai rău, Toph crede că e unul dintre noi. Deşi dintotdeauna şi-a petrecut timpul cu prietenii mei – îi ştie pe Flagg, pe Moodie, pe Marny etc. de micuţ, i-a considerat ca fiind prietenii lui –, în

ultima vreme confuzia a ajuns la un nivel nou, îngrijorător. Deşi social, la şcoală, nu pare să fie ceva în neregulă, e letargic în privința căutării unor prieteni de vârsta lui. Nu-i vine să creadă ce prostii spun. Fetele sunt vai de capul lor, băieții un pic mai răsăriți. Aşa că n-a ezitat niciodată să frecventeze adunări sociale de vârsta mea, nimeni n-a reuşit să-l facă să se ruşineze, nici măcar dacă cei prezenți, cei mai mulți străini, păreau preocupați de jocuri mai incitante. Nu era ceva neobişnuit să-l găsesc pe Toph la Marny la grătar, în mijlocul a cinşpe sau douăzeci de oameni stând pe două canapele aranjate în formă de V, rezumându-le regulile şi subtilitățile şaradei, joc pe care nu-l ştia de la mine, dar pe care el îl ştia bine şi pe care îl organiza foarte bine. Prezența lui era atât de aşteptată, în general, dar şi la birou…

Paul: „Hei, Toph".

Moodie: „Hei, micuțule".

…încât atunci când cineva chiar îl lua în seamă ca fiind el însuşi, cu toții trebuia să ne dăm în spate o secundă să-l vedem aşa cum era de fapt, cel puțin aparent: un băiat de clasa a şasea. Bineînțeles, la rândul lui şi el avea probleme de discernământ. De curând ne-a făcut să ne dăm seama de asta, când eu, Marny şi cu el ne întorceam de la plajă. Vorbeam cu ea despre noii interni, care, la douăzeci şi doi de ani, erau mult mai matură decât apreciaserăm noi…

— Serios? a zis Toph. Am crezut că e de vârsta noastră.

Era pe bancheta din spate, stând aplecat în față, cu capul scos între noi.

— O, Doamne Dumnezeule, a zis Marny şi a izbucnit în râs.

Lui Toph i-au trebuit vreo câteva clipe să-şi dea seama ce-a spus.

M-am întors spre el.

— Ai unşpe ani, Toph.

A roşit şi s-a lăsat pe spate. Marny a continuat să hohotească.

Dar oricât de mult îmi doresc să-l încurajez să se amestece cu cei de vârsta lui, îmi e teamă că, dacă se implică prea tare în alte poveşti, n-o să mai fie apoi disponibil pentru propriile mele nevoi. Ce te-ai face dacă nu l-ai avea pe Toph, în camera lui, gata în

orice clipă, mereu dornic să-ți plătească facturile, să fie trântit de pereți, să-i fie bumbăciți rinichii, să fie dus, aşa cum e acum, la Berkeley Marina, ca să arunce încoace şi încolo cu lucruri? Dacă n-ar fi Toph, n-ai avea viață. Mergem în port când vrem să aruncăm chestii pe mal şi ne e silă să mai mergem până la ocean. Marina e un fel de ieşitură de pământ, ca un deget, direct în Golf, din University Avenue. Trecem de vaporaşele andocate şi de restaurante şi de club, e un parc care merge în paralel, un parc enorm, care se întinde înainte, în mare parte fără copaci, doar cu verdeață. E un paradis al zmeelor, mai ales la capătul lui cel mai îndepărtat, punctul care intră cel mai mult în Golf. Întotdeauna e plin de oameni cu zmee, câțiva puşti, cu părinții, dar cei cu zmee sunt în principal amatori, cu cutiile lor speciale şi două sfori cu mânere ca o telecomandă pentru zmeele F-16 Tomcat, zmee cu ferestre şi carlingi detaliate, zmee şmechere, cu sisteme de tije elaborate şi cozi de zeci de metri, măturând cerul înainte şi înapoi, plonjând în diagonală până la nivelul ierbii, apoi țâşnind iar în sus, mânuitorii lor părând neclintiți, plini de determinare, căpitanul de la timonă.

Îşi parchează maşinile şi camionetele chiar acolo, în *cul-de-sac*-ul care întâlneşte golful, şi stau pe scaune pliante, discutând despre tehnici mai bune de mânuire sau lucruri pe care le au în comun oamenii cu zmee, sau cum să ni se pună mai bine în cale, *pur şi simplu punându-se în calea noastră, înnebunindu-ne*, în timp ce încercăm să aruncăm. Când mergem în port, ne rugăm să nu fie acolo, dar de data asta, ca de fiecare dată, sunt acolo. Parcăm şi ne lăsăm pantofii în maşină, ne scoatem lucrurile, Toph cu…

— Hei, nu poți să porți şapca aia.

— Ce vrei să spui? zice el.

— Purtăm şepci la fel. Trebuie să ți-o scoți.

— Nu, scoateți-o tu

— Ba nu, tu. Părul meu arată ciudat.

— Ba nu, nu arată.

— Ba da. Părul tău e drept. Ştii cum arăt cu urma de la şapcă.

— Păcat.

— Ce?

— *Nu*.
— Haide zău. Te rog?
— Nu.
— *Toph*.
— Bine.
— Mulțumesc.
— Ciudatule.

Am venit pregătiți cu o varietate de chestii pe care să le putem arunca de la unul la altul. Mai întâi, mingea de fotbal american, a cărei bucurie nu dureză mult, pentru că mâna lui Toph e prea mică ca să o cuprindă. Apoi mingea de baseball, trebuie să exersăm, pentru că echipa în care joacă acum e mai bună ca ultima, e cu băieți mai mari, mai înalți şi mai puternici, şi a început să o cam ia pe coajă, să fie abuzat, deodată rămas la coadă – blocat în terenul de joc, uneori pe aripa dreaptă –, o umilință pentru amândoi, după toți anii în care ne-am antrenat. Aşa că pasăm nişte mingi, dându-ne silința, dar nu prea tare, să evităm zmeele, doborându-le de pe cer când țopăie pe deasupra noastră, încurcându-li-se sforile când trec pe lângă noi.

El ratează prinderea. O ratează pentru că experimentează, face scheme.

— Hei, sari peste prizele de baschet, şmecherosule.
— *Sari peste prizele de baschet, şmecherosule.*
— Să mă pupi.
— *Să mă pupi*.

Azi ne imităm pe mine.

O lăsăm baltă cu mingea de baseball şi ne jucăm cu frisbee-ul şi aşteptăm să se adune mulțimile de fanatici. Aici nu avem spațiul pe care îl avem pe plajă, în parc sau pe coline, şi un teren de joacă mai mic necesită o anumită delicatețe, trebuie să se evite uzul forței brute, de obicei jucăm la distanță, aruncări imposibil de lungi, de înalte, genul de aruncări epice pentru care suntem cunoscuți şi aclamați. Dar reuşim să strecurăm frisbee-ul printre sforile diagonale ale zmeelor, aruncări curbate pe lângă trecători, prinzându-l, bineînțeles, în nenumărate feluri impresionante – printre picioare (dar nu ca nişte agiamii ai frisbee-ului), pe la spate

(din săritură, pe jumătate răsuciți, de la stânga la dreapta), și după ce-l răsucim, de două, trei sau patru ori, îl îmblânzim, încetinindu-i rotirea, reținându-l cu o prindere într-un deget. Suntem foarte buni. Toată lumea crede asta.

În fața noastră, un cuplu, bărbatul e negru, femeia e albă, merge cu fetița lor, de vreo patru ani, a cărei piele e de culoarea nucii. Pielea fetiței e mult mai frumoasă decât a oricăruia dintre părinții ei și e remarcabil cât de simplu e ea produsul amestecului pigmenților părinților. Maro și alb fac un maro-deschis – culoarea pielii se amestecă precum vopseaua.

— Aruncă-l, fraierule.

— Prinde.

Aruncarea lui Toph o coteşte spre familie şi aproape că atinge capul fetiței. Frisbee-ul e ridicat de tată, care încearcă să-l arunce spre mine, ținându-l ca pe o potcoavă. Bietul om.

Parcul e un paradis pentru combinații umane inovatoare. Mai ceva decât Berkeley în general, e un fel de laborator, iarba, probabil, e terenul laboratorului pentru experimente umane – capitala mondială a cuplurilor interrasiale şi interetnice. Cel puțin jumătate din cupluri, fie căsătoriți, fie la prima întâlnire sau care doar aleargă împreună, sunt cumva amestecate – în cea mai mare parte alb cu negru, dar deseori asiatic cu alb (chiar şi ceva mai puțin întâlnita combinație el asiatic/ea albă), duouri hispanic cu alb, asiatic/hispanic, negru/asiatic, câteva lesbiene. Distribuția a fost făcută de un regizor de reclame pentru bănci.

Accidental, eu şi Toph, plini de şmecherii deştepte cu referințe de gașcă, suntem într-o perioadă bancuri-despre-importanța-dubioasă-a-rasei. Nu ştim sigur cum a început – în mod sigur nu de la cel mai în vârstă şi mai responsabil dintre noi –, dar sună ceva de genul:

Eu zic: *Şapca ta miroase a urină.*

El răspunde: Spui asta doar pentru că sunt negru.

Urmează râsete.

Schema funcționează pentru orice situație, serios; de exemplu, pentru sexualitate – „Îmi faci zile fripte pentru că sunt gay?“ – sau religie – „Pentru că sunt evreu? De-asta?“. O, ne-am amuzat,

sau cel puțin eu m-am amuzat, pentru că el abia știe ce spune. Şi, bineînțeles, am grijă să mă asigur că aceste comedii rămân între noi, ne bucurăm de ele doar acasă, luând în considerare că cea mai mare parte, dacă nu chiar totul, s-ar pierde între colegii lui de clasa a şasea, părinții lor, şi, să spunem, domnişoara Richardson.

După circa o jumătate de oră de frisbee de înaltă clasă, ne odihnim în mijlocul zonei de zmee, pe iarbă, urmărind cozile cum sar şi se unduiesc. Podul Golden Gate e exact în fața noastră, părând mic, subțire, făcut din plastic şi corzi de pian. Oraşul, *O*raşul, adică San Francisco, e împrăştiat şi e alb şi gri la stânga, golful e neted, albastru, încrețit neutru, pătat cu pânze şi bărci cu motor cu urme de cometă.

Şi atunci îmi trece prin minte o idee: înoată spre Alcatraz. Asta ar fi ceva, să înoți nu dinspre, ci *înspre* Alcatraz. Nu pare deloc atât de departe. Poate o jumătate de milă? Întotdeauna e greu să apreciezi pe apă. Dar aş putea să o fac, dacă apa ar fi calmă. Voiniceşte. De ce-ar fi atât de greu? De fiecare dată când văd o insulă într-un lac sau un golf îmi vine să înot până la ea. *Sunt un înotător excelent!* îmi spun. Atâta vreme cât nu intru în panică sau nu mă epuizez prea repede, ar fi doar o chestiune de cadență…

Şi Toph ar putea s-o facă. Asta ar fi ceva, noi făcând împreună o tură *spre* Alcatraz. Ar fi ceva care să rămână doar între noi, un secret, într-o zi ne-am aduce costume de baie şi pur şi simplu am sări în apă şi am înota. Probabil că e ilegal. Ne-ar urmări Garda de Coastă. Totuşi, ar fi tare, întotdeauna genul ăsta de chestii devin mai impresionante dacă e implicat şi Toph…

— O, Doamne.

Toph s-a plictisit de pauză şi a început să adune bucățelele conice de pământ, produse de maşina de îngrijit gazonul, şi aruncă cu ele în mine de la vreo trei metri. Mi le aruncă cu grijă pe burtă, urmărindu-le cum sar înapoi, chicotind după fiecare lovitură.

Pentru că, după vreo douăzeci de azvârlituri cu bucățele conice de pământ, eu tot nu-s atent la el, începe să arunce cu conuri de pin micuțe. N-are decât cinci conuri, aşa că de fiecare dată după ce le aruncă, vine de-a buşilea lângă mine, furişându-se,

chicotind încă, ca să le adune. Apoi se întoarce la locul lui, tot în genunchi.

Îl mai rabd încă trei ture, apoi decid că e timpul să-i acord pedeapsa pe care şi-o doreşte. A patra oară când vine, îl înhaţ. Apoi mă aşez pe el. Apoi el plânge. Când îi dau drumul, râde – „Fraiere!" –, pentru că s-a prefăcut că plânge, ceea ce ar fi trebuit să ştiu, de vreme ce el nu plânge, nu a plâns niciodată… Dar pentru că i-am dat drumul, i-am făcut loc şi i-am dat ocazia să… Isuse. Schemele. Mă tem de scheme. Se retrage, dă s-o rupă la fugă (deşi e încă în genunchi), şi vine spre mine, făcând schema în care se pocneşte peste cot şi mă atacă. E una dintre cele trei manevre. Sunt trei manevre:

a) MANEVRA-OBIECTUL-ZBURĂTOR: Pentru această manevră, cea pe care o foloseşte cel mai frecvent, ia un obiect, cum ar fi o minge, sau un prosop, sau o pernă, şi îl aruncă spre mine, într-o manieră elaborată, geometric. Apoi, în timp ce se presupune că sunt distras de obiectul care vine cu boltă spre mine, ţâşneşte şi el spre mine, în spatele obiectului, cu umărul înainte. Obiectivul e, ai putea presupune, să, unu, stârnească confuzie, doi, să îşi creeze condiţiile unei lovituri fatale.

b) MANEVRA-POCNIT-COTUL: Asta, pe care o face în acest moment, e mai nouă decât manevra-obiectul-zburător şi are mai puţin sens decât manevra-cotul. Ceea ce face în manevra-pocnit-cotul e să mă atace, mai întâi cu cotul îndoit, aţintit spre mine, în aceeaşi poziţie pe care ar avea-o dacă m-ar ataca cu un cuţit sau ar alerga să arate cuiva o bubă. Apoi, în timp ce vine spre mine, cu cotul la înaintare, se pocneşte peste el cu mâna stângă. Nu e clar de ce se pocneşte peste cot, poate ca să-mi distragă atenţia, la fel ca în cazul manevrei-obiectul-zburător. Bineînţeles că, dacă manevra cu obiectul zburător reuşeşte într-o oarecare măsură, manevra-pocnit-cotul eşuează de fiecare dată, pentru că nu face altceva decât să *atragă atenţia* la arma pe care şi-a ales-o, în cazul nostru, cotul.

c) MANEVRA POCNIT-PESTE-GLEZNĂ. Asta e similară cu manevra-pocnit-cotul şi bănuiesc că e evidentă, atât doar că în această manevră, în loc să se pocnească peste cot, mă atacă țopăind într-un picior, ținându-se de celălalt, peste a cărui gleznă se pocneşte. Această manevră nu necesită alte comentarii.

Aşa că acum îl văd cum vine spre mine de-a buşilea, cu cotul înainte, pocnindu-se peste el cu palma stângă, arătând ca un dublu amputat masochist şi furios. N-am energia să mă feresc la timp, aşa că-l las să-mi aterizeze în spinare. Curând ne rostogolim pe iarbă, iar eu, în câteva secunde, îl ciupesc de burtă, încrucişându-mi picioarele perpendicular, glezna mea petrecută peste genunchiul lui, apoi îi strivesc călcâiul de gleznă, în maniera în care ai strivi o nucă, producându-i durere, o durere groaznică.

— Gata, behăie el, plămânii probabil că i-au cedat sub greutatea mea. Nu-ți… ajunge… cât… m-ai… pedepsit…

— Ce nu-mi ajunge? spun eu aproape țopăind pe el.

— Pedep…

— Ce? Baţi câmpii. Vorbeşte clar.

— Pheedep…

— Vor-*beeęş*-te clar.

Se uită lumea.

Sar de pe el, aşa cum fac de obicei când oamenii iau seama la lupta noastră publică, pentru că acum, fiindcă a crescut şi e mai mare, şi pentru că eu am păr pe față, nu vrem ca oamenii să creadă ce aş putea crede eu urmărind un tip oarecum adult stând pe un băiat, în mijlocul parcului, şi scoțând mârâituri.

Când începe să se întunece, când mânuitorii de zmee au dispărut şi au început să apară alergăreții, plecăm şi noi.

Când ajungem acasă, am un mesaj de la Meredith.

— Sună-mă imediat ce îți asculți mesajele, spune ea.

Sun.

— E vorba despre John, îmi zice.

Abia i-a închis lui John, despre care ea spune că sună ciudat şi care i-a vorbit despre posibilitatea de a înghiți pastilele pe care

le are lângă el, pe măsuța de lângă canapea, în apartamentul lui din Oakland.

— Isuse, spun, închizând uşa de la dormitor.

— Da.

— De ce te-a sunat?

— A zis că tu nu erai acasă.

— Crezi că vorbeşte serios?

— Da. Poate. Ar trebui să te duci până acolo.

— Să-l sun?

— Nu, du-te.

Îi spun lui Toph să stea în casă.

— Încuie uşa.

Sunt în maşină.

Sunt un erou.

John n-ar face una ca asta.

Vrea doar atenție.

O, dar ar putea. Ar putea s-o zbârcească.

Traficul o să fie o crimă. E cinci. Băga-mi-aş, traficul o să fie căcare, băga-mi-aş băga-mi-aş. S-o iau pe autostradă? Nu, nu, e şi mai rău. Cobor în San Pablo, merg spre sud, o tai direct, dar – de ce trebuie să fie cinci? Am un radio, trebuie să fie deschis, pentru că radioul trebuie să fie deschis când se conduce în viteză, virajat. Radioul e deschis. Asta e determinare, ceva se întâmplă. Geamul trebuie să fie deschis. Radioul trebuie să fie dat mai tare acum, că fereastra e deschisă. Ceva se întâmplă.

N-ar face una ca asta în veci pururi. De ce i-ar fi spus lui Meredith despre pastile dacă ar fi vrut să o facă? *Aha!*

John se duce la un terapeut nou. E pe Zoloft, şi se poartă din ce în ce mai imprevizibil. Eu şi Meredith facem cu schimbul ca să…

— Am vomat toată dimineața, spunea el.

Întotdeauna vomează, până i se usucă gura, scuipă bilă, sânge, bucăți de ficat. Nimeni nu ştie de ce. Sună, vocea îi sună diferit, vorbeşte lent, căznit.

— Unde eşti?

— Acasă.

— Cine e cu tine?

— Nimeni.

— Atunci de ce pari beat?

— Din cauza medicamentelor.

Prin San Pablo. Sunt câteva zone pe unde e aproape drăguț, trec de Universitate, de buticuri…

Mișcă-ți hârbul, în pielea pulii. Da, tu, mișcă-te!

San Pablo în Oakland, unde clădirile sunt geometrice și închise și pustii, arată ca niște decoruri, bidimensionale – radioul e la maximum, Pat Benatar, o, Pat Benatar…

Mișcă-ți camionul, căcatupuliidefutut, mișcă! Hai, hai! Hai, mișcă-ți bășinoasa ăia de broască! Pe *mă*-ta!

Durează mult prea mult, mult prea mult. Ar putea fi mort deja, ar putea fi mort. Nu e mort. Se face. Vrea doar să-l bag în seamă, vrea înțelegere. Fără coloană vertebrală…

Poate c-o s-o facă. Poate că asta a fost. Nu-mi vine să cred că ni se întâmplă din nou. O să am un prieten mort. Vreau un prieten mort? Poate că vreau un prieten mort. Ar putea avea atâtea întrebuințări… Nu, nu vreau un prieten mort. Poate că vreau un prieten mort *fără să am un prieten care moare*.

Când ajung în fața clădirii, îmi fac griji cum o să intru… Să sun? Nu pot să sun. N-o să mă lase să intru dacă sun, în nici un caz… Nu m-am gândit cum o să intru… Băga-mi-aș, trebuie să mă urc pe scara de incendiu, poate să sparg o fereastră, poate… Căcat, aș putea să sun la *altcineva*, la orice apartament, ce prost… Dar o să întrebe cine e și ce-o să răspund? O să le spun ce se întâmplă… De ce nu le-aș spune ce se întâmplă? *Spune-le* despre tâmpitul cu pastile! Nu e treaba mea să-i țin secretele… Băga-mi-aș, băga-mi-aș, dar apoi, a! uite! iese o femeie! la timp! perfect!… Trece, prind ușa la timp, nu arată rău femeia, genul zână, mirosind ca o zână… a ce miroase? O! Jessica Strachan, clasa a șasea! O, Jessica, ar trebui să te sun, trebuie să-mi amintesc… Femeia-zână e chiar drăguță, de fapt, poate un pic cam bătrâioară, dar…

Băga-mi-aș. Alerg patru etaje, câte trei trepte deodată, sunt iute ca un indian și, dar-ar dracu', chiar și ușa deschisă și când intru

şi dau cu uşa de perete pentru efect mă aştept să găsesc o dramă sau sânge sau gura lui plină de spume sau cadavrul lui rece, albastru-verde, poate chiar în pielea goală, de ce în pielea goală? nu în pielea goală… Dar el e acolo, pe canapeaua lui extensibilă, bea vin.

În pizda mă-sii de bou.

— Ce mă-ta faci?

Zâmbeşte simplu. *Ce caut eu aici?* Îl urăsc pe tipul ăsta.

Dacă nu cumva a făcut-o.

— Ai făcut-o? Sunt bezmetic din cauza drumului, din cauză că am rămas fără suflu pe scări. Ai făcut-o? Dacă ai făcut-o, să-mi bag, sugaciule!

Pe măsuță pastilele sunt vraişte, împrăştiate pe o faţă de masă ţesută. Îi fac semn spre grămadă, pastilele sunt acolo ca la expoziţie, împrăştiate, ca o lumânare aprinsă.

— Ce-s astea? întreb, arătându-i-le. Ce pula mea sunt astea?

Dă din umeri.

Iscodesc apartamentul. Sunt ca un poliţist. Un poliţist de la narcotice. Un robot. Scotocesc după chestii naşpa – indicii! O să-i salvez viaţa. Sunt singura lui salvare.

Mă duc în baie, deschid dulapul de medicamente, dau cu toate de pământ, mai neglijent decât ar trebui, arunc cu lucruri. Dau chiar şi cu lucrurile de la duş. E amuzant. Apar cu două sticluţe pe reţetă. Dovada! Dau buzna şi îl ameninţ.

— Ce-s astea?

Rânjeşte. Zâmbetul pulii.

— Ce mă-sa sunt astea? Astea-s alea? arăt spre măsuţă şi apoi spre sticluţe.

Citesc etichetele. Zoloft. Ativan. Şi încă nişte chestii. Ştiu ce e Zoloft, dar n-am nici o idee ce e Ativan, ar putea fi o chestie pentru hemoroizi…

— Bine, bine. Ascultă. Îmi spui acum ce pula mea ai luat, belitule, sau sun la poliţie.

Belitule? De unde am scos *belitule*? N-am mai zis belitule de ani de zile. Am nevoie de ceva mai puternic…

— N-am luat nimic, spune el, chicotind, râzând pe seama mea. Nu te mai obosi. Nu-ți face griji, cu o expresie care pare de beție exagerată.

Căcăciosule.

— E ca lumea. E mişto.

El chiar aşa vorbeşte. Îmi vine să-i iau capul la şuturi.

— Şi atunci unde-s celelalte? îi fac semn spre mormanul de pastile.

Dă delicat din umeri, îmi arată palmele şi tot restul.

— Pe mă-ta, sun la poliție. Las' să-şi bată ei capul.

Mă uit după telefon.

— Unde e telefonul?

Telefonul e în perete. Întotdeauna a fost ordonat. Chiar şi sticlele goale de vin din debara sunt aliniate în şiruri. Încep să formez.

— Nu, *nuuu*, spune el, animându-se deodată când a scos al doilea nu. N-am luat nimic. Rhee-laxează-te.

— Să mă rhee-laxez?

— Da, rhee-laxează-te.

— De ce vorbeşti ca un căcat?

Gesticulează indicându-mi că a băut, ca şi cum ar da pe gât un pahar, gestul ăla pe care îl faci când nu ai un pahar în mână. Dar pentru că are un pahar în mână, varsă vinul, tot paharul, pe cămaşă.

— Tâmpitu' pulii.

Mă uit la sticlă: aproape goală. E singur şi bea Merlot la orele după-amiezii. N-am nici o idee cine e acest om. Fluierele picioarelor îi sunt pline de vânătăi, părul îi stă ca dracu'. Ce fel de om bea vin sigur după-amiaza? Şi calendarul ăla cu costume de baie? O să sun, orice-ar fi.

— O, du-te-n mă-ta, sun. N-o să-mi murdăresc mâinile cu sângele tău.

(Şi cu al tău.)

Sun la 911 şi simt un fior micuț – e pentru prima dată. Sună de câteva ori şi, na, o centralistă. Sunt stăpân! Am noutăți! Am o situație! Îi povestesc centralistei despre nenorocit – cât vorbesc

cu ea, îi arăt degetul lui John – care poate a luat sau poate nu a luat pastilele. Probabil că a luat ceva, adaug eu, ca să mă asigur că trimite pe cineva. Închid şi arunc cu telefonul în el.

— Vin, tâmpitule.

Dau ture, căutând indicii. Bucătăria. Dau cu uşile dulăpioarelor, dau cu tacâmurile în chiuvetă. Răsună ca o sută de cimbale.

— Hei, ce pula mea, zice el.

— Ce pula ta? răcnesc din bucătărie. Ce pula ta? Ce pula ta, ce pula mea.

Mă întorc în baie, mă uit sub chiuvetă. Nimic. Izbesc uşa dulăpiorului. Fac zgomot cât cuprinde. Am dreptul. O să fac ţăndări casa. Mă cam aştept să găsesc ceva, acum – arme, droguri, lingouri de aur. Am trecut în ficţiune, într-o ficţiune futută.

Mă aşez pe jos în faţa lui, de cealaltă parte a măsuţei lui de nichel şi sticlă. O fotografie cu părinţii lui, un instantaneu mărit prea mult.

— O să-ţi facă spălături la stomac, tâmpitule.

Dă iar delicat din umeri, aproape că rânjeşte. Îmi vine să-i crăp capul cu o sapă.

— Care-i problema? Ai rupt-o cu cineva? spun eu, intenţionat, fără să rostesc numele Georgiei, ca să deschid subiectul. Faci aşa că te-ai certat cu cineva? Nu-mi spune că toată asta e pentru că nu te mai vezi cu cineva.

— Mă rog.

— Isuse.

— 'Te-n mă-ta, tu nu ştii cum e.

— Cum e?

Deodată îmi dau seama că poate asta e ultima noastră conversaţie. Ar putea fi pe moarte, pastilele îl răcesc deja, îl duc dintre noi. Ar trebui să fiu drăguţ. Ar trebui să vorbesc despre lucruri drăguţe. Plimbările prin inima Illinoisului, acei zeci de kilometri în linie dreaptă, unde poţi să mergi cu 120–140 cu geamul deschis, câmpul n-are porumb pe el, doar câmpuri crude, gri, unde simţi că te prăbuşeşti prin timp, de parcă ai fi o rachetă asurzitoare, enormă care sfâşie pământul în două, lăsând în urmă, atunci când se înalţă, o dulce ruină –, dar în acelaşi timp ştiind,

noi am ştiut, întotdeauna am ştiut, că, într-adevăr, cel puțin din perspectiva altcuiva, că nu aşa trebuie să fie. Pentru maşinile din sens invers nu eram decât o săgeată zgomotoasă, un fulger; văzuți de deasupra – era suficient să te uiți şi numai dintr-o pârțâitoare de avionaş – nu eram deloc aşa… nici asurzitori, nici puternici, fără cine ştie ce efect, fără să lăsăm în urmă ruine, fără să stârnim zarvă – nu eram decât o pată neagră ce se insinua pe o şosea dreaptă, abia producând un zumzet, târându-se pe această gravură uniformă, cumplită.

— Deci cum e? Şi eu am avut, ştii tu, probleme de cuplu, îi zic.

— Nu e vorba despre asta. E asta.

Îşi bate în cap cu un deget.

— Ce?

Îşi lasă capul în jos, de parcă ar cântări o mie de tone. E din ce în ce mai beat.

Afară latră un câine. Câinele o ia razna.

— Sunt morți, spune John.

— Cine?

Îşi dă cu mâna prin păr. Câtă dramă.

— Toată treaba e tâmpită.

— Deci nu sunt în măsură…

— Corect. Nu eşti.

— Ai putea fi violat pe nişte dealuri în Guatemala, ai putea…

— Aş putea să ce?

— Ascultă, toată povestea asta… Adică, să bei singur? Vinul şi pastilele şi restul? Eşti un clişeu de căcat!

Se aude o bătaie în uşa larg deschisă.

— Aici.

Polițiştii sunt enormi. Camera se face mică, se umple de negru. Sunt doi; vor să ştie care e problema. *Dar nu ştiu? Dispecerul nu le-a…*

Când ajungem la partea cu nu ştim ce sau când a luat, fac semn spre John cu degetul mare şi apoi:

Cârnatul ăla ridică delicat din umeri la polițişti!

Dar privirea lui devine neliniştită. Poate că a luat ceva. Aproape că îmi pare rău pentru el. Apoi îl văd mort. La urgențe, doctorii

făcând chestia aia cu aparatul electric, Liber! (sunet înfundat), trupul țeapăn, ca un peşte. Apoi mă uit la el. Cel mai bine îi stă aşa, cu părul lung. Freza perie nu-l prinde. Acum e aproape drăgălaş, aşa, bronzat…

Apoi din nou mort. E ca una dintre cărțile alea poştale tridimensionale, când o întorci, vezi o imagine, apoi o întorci iar, şi vezi altă imagine…

Le spune că n-au de ce să-şi facă griji, că a băut un pic de vin.

— Voi, băieți, nu aveți altceva mai bun de făcut? întreabă John.

Dar acum vreau să se întâmple ceva. Vreau un climax. Lucrurile s-au acumulat şi acum trebuie să se întâmple ceva.

John se întinde după sticla de vin, dând să-şi mai toarne un pahar, chiar atunci pe loc, să mai tragă la măsea un păhărel. Unul dintre polițişti se opreşte şi îl urmăreşte, cu pixul în gură, părând atât de perplex, încât privirea îi pare încrucişată. John se opreşte, pune sticla la loc şi îşi lasă mâinile în poală.

Celălalt polițist scrie ceva în carnet. Carnetul e mic. Pixul e şi el mic. Par prea mici, pixul şi carnetul. Personal, aş fi preferat un carnet mai mare. Dar apoi mă gândesc iar, unde să pui un carnet mai mare? Ai avea nevoie de o gentuță, ceea ce ar arăta ca lumea, dar te-ar incomoda când alergi, mai ales dacă ai ataşată şi lanterna… Aşa că bănuiesc că ai nevoie de un carnet mic, care să încapă sub centura cu lucruri utile… O, ar fi perfect dacă s-ar numi centura cu lucruri utile. Poate că ar trebui să le propun. Nu acum, bineînțeles, mai târziu.

John stă acolo, cu mâinile aduse împreună între genunchii ciolănoşi, de parcă ar aştepta un cadou sau ceva. Walkie-talkie-urile polițiştilor încep să bâzâie, să vorbească, se spune că paramedicii sunt pe drum. Ni se spune că John va fi luat oricum, ca să fie în siguranță, şi cu asta, toate devin destul de pământeşti. Polițiştii se poartă firesc. Au mai văzut poveşti din astea. Şi eu sunt firesc. Aproape că îmi vine să le ofer ceva să mănânce. Îmi arunc privirea în bucătăria lui John. E o farfurie cu struguri. *Vă servesc cu un ciorchine de struguri?*

E un moment de acalmie şi John înhaţă pastilele de pe masă şi le înghite. Pe toate.

— Ce-a făcut? întreabă un poliţist.

Erau vreo douăzeci şi cinci. Incredibil.

— Tocmai a înghiţit pastilele.

— Ce pastile?

— Cele de pe măsuţă.

Oameni buni, sunteţi chiori?

— Ce mă-ta ai făcut? îl întreb pe John.

Îmi vine să-i deschid gura şi să-i scot pastilele înapoi, ca pisicii care a înghiţit şoarecele…

— Asta a fost cea mai tâmpită chestie pe care am văzut-o vreodată. Acum clar o să-ţi cureţe stomacul!

Acum şi-a închis ochii.

— Tâmpitul dracului! Tâmpitule.

Vine ambulanţa, urmată de încă o maşină de poliţie. Când ieşim din apartament, John e pe o targă, e întuneric şi cartierul se luminează de roşu şi alb, luminile săltând pe clădirile din jur – pititea cu lanterna.

Îi urmez cu maşina mea. Mă întreb la care spital îl duc. Cum decid? Nu ne îndreptăm spre cel mai apropiat spital. N-am mai fost niciodată acolo unde merge ambulanţa asta. Ambulanţa merge mai încet decât ar trebui să meargă o ambulanţă. Ceea ce înseamnă că fie nu sunt preocupaţi de situaţie, fie e mort.

La un semafor mă opresc alături de o gaşcă de puşti de culoare. Poate mă împuşcă. Sunt într-o zonă unde există această probabilitate. Nu m-ar mira. Cutremurele, invaziile de lăcuste, ploile acide nu mă miră. Apariţii, unicorni, oameni-lilieci cu torţe şi sceptre – sunt toate plauzibile. Dacă se întâmplă ca aceşti puşti să fie răi, să aibă arme şi să vrea să împuşte pe cineva ca să-şi facă botezul, sau din oricare alt motiv, ar putea împuşca pe cineva ca mine, eu voi fi acela, geamul se va sparge şi glonţul va pătrunde şi eu nu mă voi mira. Cu glonţul în cap, voi intra cu maşina într-un copac şi, în timp ce aştept să fiu extras din mormanul de fiare, aproape mort, nu voi intra în panică şi nu voi ţipa. Mă voi gândi doar: *Ce ciudat, exact cum mă aşteptam.*

Ne apropiem de Ashby, încerc să-mi amintesc ghicitoarea aia, cu copilul bolnav şi doctorul care nu poate să-l opereze pentru că îi era rudă, sau era fiu-său sau cum naiba era? – nu-mi amintesc, în mă-sa.

Pierd ambulanța la un semafor.

Când ajung la spital, doctorița, o femeie pe la vreo treizeci şi cinci, obosită, cu părul prins într-o coadă la spate, vine să mă pună la curent, dar nu e empatică.

— Deci eşti prieten cu marele actor?

O sun pe Beth din camera de aşteptare. Se duce să aibă grijă de Toph. Trebuie să stau până i se goleşte stomacul lui John.

— Cât durează? mă întreabă ea.

— Nu ştiu. O oră? Două?

Stau pe un scaun în sala de aşteptare.

Şi, o, Conan ăsta. Conan ăsta mă omoară cu zile. Mă uit la televizor din partea cealaltă a camerei de aşteptare, plină de scaune ieftine şi zgomotoasă, încât nu-l aud pe Conan. Conan face o chestie din-aia Live Aid, unde încearcă să compună un fel de melodie pentru a strânge ajutoare, şi se ceartă cu Andy, pentru că Conan se dă pe-acolo primadonă, deşi el nu e în stare să cânte nici cât să-şi salveze propria viață. Abia dacă aud din cauza zbieretelor copiilor. Mă trag cu scaunul mai aproape. Aşa. Acum apare şi Sting în ecuația asta – o, asta e o manevră tare, să-l bage şi pe Sting – şi el înregistrează cu Andy şi Conan. De asemenea tobarul lui Springsteen, tipul care arată ca un poştaş, cu un zâmbet congelat pe moacă. Chicotesc. E cel mai amuzant lucru…

Încep să-mi doresc să am un creion, nişte hârtie. Toate aceste detalii mi-ar prinde bine. Aş putea face o povestire sau ceva. Oamenii au mai scris despre sinucideri înainte. Dar aş putea s-o întorc cumva, să includ chestii aleatorii, ce gândeam în drum spre spital, despre începutul blând de toamnă, ghicitoarea cu doctorul, despre cum mă uit la Conan. Ăsta e un detaliu bun, tu râzi în timp ce prietenului tău i se spală stomacul. Oamenii au mai făcut şi asta. Poate chiar şi la televizor, poate în *Picket Fences*. Dar aş putea să-o duc şi mai departe. Ar trebui s-o duc şi mai departe.

Aş putea să fiu conştient, de exemplu, în text, de faptul că s-a mai făcut, dar nu am altă soluție decât s-o fac şi eu, pentru că *de fapt s-a întâmplat*. Dar apoi mă gândesc că o să sune ca şi cum naratorul, care a crescut într-o lume media-saturată, nu poate spune nimic fără să fie ecoul unor experiențe similare de la televizor, din filme, cărți, bla bla bla. Puştii dracului! Problema sunt zbieretele. E bine, mai puțin *fututele astea de zbierete*. Aşa că va trebui să sar peste asta. Voi spune că, în timp ce trăiesc lucruri foarte similare cu cele pe care le-am văzut întâmplându-se înainte, voi recunoaşte şi valoarea faptului că le trăiesc, aşa oribile cum sunt, pentru că vor constitui un material prețios mai târziu, mai ales dacă îmi iau notițe, fie acum, în palmă, cu un pix împrumutat de la recepția secției, fie când ajung acasă.

Poate am unul în maşină.

Dar să mă duc să-l iau ar fi prea grosolan.

Aşa că în loc să-mi deplâng sfârşitul experienței nemediate, mai bine mă bucur de ea, în acelaşi timp de faptul că trăiesc o experiență, cât şi de zecile de ecouri în artă şi media, ecouri care nu sărăcesc experiența, ci o *îmbogățesc*, aha!, care îi conferă mai multe straturi, adâncimi luxuriante fără a-ți usca sau amorți sufletul, ci edificându-te, ramificându-se. Deci mai întâi vine experiența, prietenul şi amenințarea cu sinuciderea, apoi sunt ecourile acestor chestii care au mai fost spuse, apoi conştientizarea acestor ecouri, furia că există aceste ecouri, apoi acceptarea, îmbrățişarea existenței acestor ecouri – şi asta îmbogățeşte – şi, dincolo de recunoaşterea valorii pe care o au tentativa de sinucidere a prietenului şi stomacul lui spălat, atât ca experiență de viață, cât şi ca material de bază pentru o proză scurtă experimentală sau episod într-un roman, nu mai menționez că e şi un motiv în plus pentru a mă simți superior la nivelul experiențelor unora de aceeaşi vârstă, în special ale acelora care nu au văzut ce am văzut eu, toate lucrurile pe care le-am văzut. E o altă experiență care poate fi tăiată de pe listă, la fel ca paraşutismul, umblatul prin Europa cu rucsacul în spinare, *ménage à trois*-ul.

O, ce de copii grăsani. Uită-te la ei, nişte purcei. E o chestie genetică? Dezgustător, să existe atâția copii graşi.

Deci aş putea să fiu conştient de pericolul conştiinţei de sine, şi în acelaşi timp să brăzdez prin ceaţa acestor ecouri, aş brăzda prin metafore amestecate, prin zgomot, şi aş încerca să arăt miezul, care e încă acolo, ca un miez, şi e valid, în ciuda cetii. Miezul e că miezul e miezul. E întotdeauna miezul, care nu poate fi articulat.

Doar caricaturizat.

Mă duc să văd ce face.

Din gură îi iese un tub, unul din nas. Cel din gură pare prea gros, decorul pare obscen. Faţa îi e lăptoasă, suptă, de parcă tubul ar fi scos mai mult decât stomacul lui, ar fi scos totul, ca un fel de pedeapsă. Doarme, sedat, probabil cu morfină, cu capul întors spre stânga, spre aparatul de respirat. Parcă are mâinile legate de pat.

Are mâinile legate de pat. Legăturile sunt groase, negre, cu arici Velcro. Probabil că a opus rezistenţă sau a vrut să pocnească pe careva.

Stă cu picioarele crăcănate, cu braţele în afară, mâna stângă pare încordată în continuare, apucând ceva ce nu e acolo. Picioruşele alea ale lui, ca de pui, învineţite de la cât s-a lovit de mobilă, beat. Şi tălpile picioarelor…

E prea frig ca să stea cu picioarele goale…

Şi podeaua nu e atât de curată cum te-ai aştepta…

N-ar trebui să fie mai curată? Ar trebui să se facă curat…

Aş putea să fac eu curat…

Am mai văzut asta, cumva, camera asta, am fost aici, asta e camera în care mama a fost adusă când a avut hemoragia nazală, au dus-o mai întâi la Urgenţe, au conectat-o la aparate, transfuzii, au turnat sânge în ea…

Dar camera asta e mult prea mare, mult prea mare şi mult prea albă. Camera asta enormă, separată de restul salonului, trebuie să fi fost proiectată pentru mai mult de un pat. Aşa cum e acum, e prea dramatică, patul în mijloc, în ditamai spaţiul.

Stau de partea cealaltă a camerei, nefiind sigur dacă vreau să-l ating, să mă apropii. N-ar fi nici o diferenţă. N-ar şti niciodată. E adormit.

Ai putea să agăți tablouri într-o cameră ca asta. Ar fi drăguț să ai nişte tablouri pe pereți, aşa cum au în cabinetele de stomatologie, ceva la ce să te uiți când te lucrează.

Dar pe de altă parte ai putea să mori şi ultimul lucru pe care să-l vezi să fie un LeRoy Neiman, vreo pictură cu finala campionilor la golf din 1983, şi asta ar fi peste măsură de îngrozitor, nu că ar exista vreun lucru demn de văzut în ceasul morții…

Dar dacă ți-a plăcut cu adevărat golful…

Ar trebui să lase pereții albi.

Mă sprijin cu umărul de perete, apoi îmi las şi capul pe el şi pentru o vreme rămân privind, cu palma pe zidul alb. Când era mic era aşa de slăbănog, întotdeauna părea mai mic, cu câțiva ani mai mic, din cauza asta – dar era un înotător uluitor, pur şi simplu uluitor, în bazin, în ocean, avea o forță în brațe remarcabilă. Pentru câteva secunde încerc să fac ceva, să-mi sincronizez respirația cu a lui, urmărindu-i pieptul cum urcă şi coboară, restul trupului imobil, cu pumnii strânşi şi mâinile legate, îl privesc pe tâmpitul curului dracului de nemernic cum doarme, în timp ce culoarea continuă să se scurgă din el.

Apoi se trezeşte. Se trezeşte şi se ridică şi îşi trage tuburile din gură, din brațe, electrozii, desculț. Sar.

— Pe toți sfinții! Ce faci?

— Să-mi bag.

— Cum adică, să-ți bagi?

— Adică să-mi bag pula, cârnatule. Plec.

— *Ce?*

— Mă fut, n-am chef să fiu o povestioară de căcat în cartea ta tâmpită.

Se uită prin sertare.

— Ce cauți?

— Haine, cap de cauciuc. Plec de-aici.

— Nu poți să pleci pur şi simplu. Eşti pe sedative şi alea.

— O, mă laşi. Pot să fac ce vreau. Mă duc acasă.

— O anunț pe asistentă. Eşti… Ar trebui să stai aici peste noapte. Şi eu ar trebui să rămân până pe la 3 p.m., când vor spune ele că eşti în siguranță şi că dormi bine, şi apoi în cele din urmă

să mă duc acasă plin de regrete, la Toph, la şi mai multe obligații. Apoi mă întorc mâine să te vizitez la Psihiatrie şi apoi…

— Ascultă, cârnatule, mă fut. E o poveste de căcat. Ar trebui să zac acolo cu tibiile învinețite şi tot restul, în timp ce tu faci pe prietenul îndatoritor, mereu gata să te bagi pentru mine, ooo, ooo, plin de responsabilitate în timp ce eu sunt pierdut şi fără cauză… Ascultă, să-mi bag. Nu vreau să fac parte din asta. Găseşte pe altcineva să fie simbolic pentru, ştii tu, tineretul pierdut sau dracu' mai ştie ce.

— Ascultă, John…

— Cine-i John?

— Tu eşti John.

— Eu sunt John?

— Da. Ți-am schimbat numele.

— O. Tare. Acum… de ce John?

— E numele lui taică-meu.

— Isuse. Deci sunt şi taică-tu, e prea mult. Eşti un ditamai ciudatu'!

— Eu sunt ciudatul? *Eu* sunt ciudatul? Pe mă-ta că eu sunt ciudatul.

— OK. Eu sunt ciudatul, eu sunt ciudatul. Mă rog. Dar nu te-am rugat să transmiți pe post…

— Despre ce mă-sa vorbeşti? Mai întâi de toate, tu singur te-ai adus aici! Îmi spui că, după ce ai luat un pumn de pastile în fața mea şi a doi polițişti, nu vrei atenție? Hai mai du-te-n…

— Dar asta nu înseamnă…

— Ba da, înseamnă.

— Nu, nu înseamnă.

— Ascultă, ți-am acordat atenția pe care ai dorit-o, ți-am acordat-o ani la rând, ascultându-ți bălmăjelile despre toate suişurile şi coborâşurile din viața ta, despre cum nu te-au lăsat să te înscrii la sala aia de forță şi despre despărțirea asta şi despre cearta aia cu Meredith şi despre dracu' mai ştie ce. Adică, nu sunt chiar lucruri interesante, trebuie să-ți mărturisesc, dar te-am ascultat până la capăt. Adică, ştii foarte bine că l-ai convins pe terapeutul tău că ai cea mai naşpa viață din lume… Şi nu-mi vine să cred

că i-ai spus că ai fost violat când erai copil, mincinos mârşav!… Dar, ştii, noua serie de probleme, şi rahatul ăsta cu băutura… prea plicticos. Cu emfază pe *plictiseală*. Eşti plic-ti-si-tor. Adică eşti leneş, fiecare lucru e atât de plicticos – alcoolul, pastilele, sinuciderea. Adică, nu crede nimeni în astfel de căcaturi, sunt atât de în mă-sa de plicticoase.

— Atunci las-o baltă.

— Nu e chiar atât de plicticos.

— Eşti dus cu capul.

— Mă rog. Ce-i al meu e-al meu. Tu mi-ai dat asta. Facem negoţ. Ţi-am dat atenţia pe care ai vrut-o, te-am scos pe cauţiune când ţi-ai petrecut trei zile la Psihiatrie, şi totuşi te mai gândeşti cum să o faci, eu sunt acela care vine şi stă la capul patului tău şi te consolează – în orice caz, treaba e că pentru toate astea, pentru tot rahatul ăsta pe care îl fac pentru tine… acum am asta, care îmi aparţine, şi tu, pentru că ţi-ai făcut-o singur, te-ai făcut singur de-o dramoletă, trebuie să onorezi acest contract, să respecţi termenii, s-o ţii pe potecă. Acum eşti metaforă.

— Bine. Pune-mă-n fututa ta de carte.

— Serios?

— Da.

— N-o faci doar pentru mine?

— Contează?

— Nu prea.

— Mă rog. O să mă întorc în pat, o să mă întind şi tot restul. Va trebui să mă legi la loc.

— O să te leg.

— Şi mai dă-mi morfină din-aia, dacă nu te deranjează.

— Sigur. Sigur. Ascultă, să ştii că apreciez.

— Ştiu. Dă-mi tubul ăla.

— Ţine.

— Mulţumesc. Acum aranjează pătura.

— Poftim.

— OK.

— O să fie tare. O să vezi.

John a stat trei zile la secția de Psihiatrie. Mă sună şi îl sun înapoi. Telefonul sună de doişpe sau treişpe ori. Răspunde un bărbat în vârstă.

— Alo?

Abia şopteşte.

— Bună. Mi-l dai pe John?

— Pe cine?

— Un tip care se numeşte John. Un tip înalt, cu păr blonziu.

— O, nu, nu. Nu e disponibil în acest moment.

— De ce nu e?

— Păi, pentru că toți sunt în grup. Vor fi în grup pentru cel puțin o oră. Eu a trebuit să las grupul ca să răspund la telefon. Ei mi-au cerut.

Îmi trece prin cap că vorbesc cu un pacient.

— Păi şi pot să-ți las un mesaj?

O pauză lungă.

— Nu sunt sigur că am voie. Stai.

Telefonul e lăsat jos zgomotos; îl aud cum se leagănă de fir. După aproape un minut, îl ridică, gâfâind.

— OK, cred că pot să risc.

Îl rog să-i spună lui John că am sunat.

— OK, a sunat John.

— Nu, *eu* îl sun *pe John*.

— O. O.

Se tulbură.

— Tu-l suni pe John. Te ştie? Sunteți rude?

— Nu.

— Eşti tatăl lui?

— Nu.

— Păi nu poți să suni dacă…

— OK, sunt tatăl lui.

— Nu, nu eşti. Tocmai ai zis…

— Ascultă. Sun mai târziu. Nu-ți face griji…

— O, mulțumesc.

Mai târziu, după-amiaza, trec pe-acolo.

Sunt condus la uşă şi semnez într-un registru. La capătul culoarului e o cameră comună, cu covor albastru, câteva canapele şi şi o masă solidă. Arată ca o clăsuță de şcoală generală. John e la prima uşă pe stânga, stă pe-o parte, cu mâinile între picioare, într-un pat într-o cameră întunecoasă. O pătură îi acoperă picioarele.

Mă aşez pe patul de pe partea cealaltă.

— Deci?

— Simți cum miroase? întreabă el.

— Miroase a ce?

— Nu simți cum miroase?

— Nu. A ce?

— Tipul ăla n-a fost în stare să găsească toaleta azi-noapte.

— Care tip?

— Colegul meu de cameră, negrul ăla bătrân de-afară.

— A.

— Toată noaptea trecută, iar şi iar. Gemea, bătea în geam, țipa. Spunea: Mor, vă rog, să mă ajute cineva, mor. A fost incredibil.

— Şi murea?

— Nu, nu *murea*. Se căca pe el.

— Am crezut că ai zis că era la geam.

— Era. N-a găsit baia, aşa că i-a dat drumul, lângă fereastră.

— A.

— Apoi a tăcut şi dimineață era totul plin de căcat. I s-a scurs pe picior, în pantof şi în timpul nopții a umblat pe-aici…

— OK, bine.

— Sunt urme de pantof cu căcat în cameră, pe hol.

— OK, deci…

— M-au mutat o perioadă în altă cameră. După ce-au curățat pe jos m-au adus înapoi.

— Eu nu simt nimic.

— Da, au dat cu un spray.

— De fapt miroase chiar drăguț.

— M-au legat de pat.

— Când?

— A doua zi după ce m-au adus. Mai toată ziua.

— Aha.

Vrea să mă impresioneze sau să mă indigneze. Nu sunt sigur care din ele.

— E o procedură standard?

— Am crezut că-mi *pierd* mințile. Uită-te la mâinile mele.

Îmi arată încheieturile, cu zdrelituri proaspete, învinețite.

— Şi uite.

Îmi arată gleznele, roşii şi roase.

— Adică ai fost vreodată legat?

— Să mă gândesc.

Mă gândesc la câteva lucruri hotărâtoare, aş spune.

— Nu, n-am fost legat niciodată.

Apoi:

— Dar nici nu m-am prefăcut vreodată că mă sinucid.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

— Pe mă-ta.

— Nu, pe mă-ta.

— Crezi că m-am prefăcut? Tu şi asistenta aia futută. A dracului cățea. Îmi zicea „Martin Sheen".

— Dar nu semeni cu Martin Sheen.

— Adică jucam teatru. De parcă jucam teatru. *Apocalypse Now.*

— O, nu l-am văzut niciodată.

— Nu l-ai văzut?

— Nu până la capăt. Nu partea despre care zice ea.

Îl privesc o clipă.

— Arăți mai degrabă ca Emilio.

Se ridică în coate să se uite la mine.

— Nu e amuzant.

— Ştiu.

— M-au legat pentru că au crezut că aş putea încerca iar.

— De ce să creadă asta?

— Pentru c-am zis c-o fac.

— Dar n-ai fi făcut-o.

— De ce nu?

Intră tipul cu fecalele. Are pielea vineție și gri. Ne face cu mâna. Se așază pentru un minut pe pat, netezind cearșafurile cu palma. Apoi se ridică și iese târșindu-și picioarele.

John se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Vezi cum merge? Toți merg așa. Se chemă Târșitura Thorazine.

— Aha.

— Știi că sunt închis.

— Mi-am închipuit.

— Adică închis, nu pot să plec, nici dacă vreau.

— Da, păi…

— Adică, e ciudat, nu? Că aceşti oameni pe care nici nu-i ştiu mă împiedică să plec? E ciudat doar la un nivel filozofic, nu?

Sunt de acord că e ciudat.

— Sunt atât de obosit, spune el.

— Și eu, îi zic, probabil prea repede. Toți suntem obosiți.

Își trage genunchii la piept.

— Nu, sunt chiar obosit, spune el.

Se rostogolește pe-o parte, cu spatele la mine.

Vrea să fie încurajat.

Îmi pun mâinile pe umerii lui. Nu-mi vine să cred că mă face să-i țin cuvântări. Sunt livid și el mă face să țin cuvântări. Am făcut-o, lipind la loc bucățile, din vremurile în care am început să mă prind cum se face de la televizor sau din filme. Îi spun că sunt mulți oameni care țin la el și care ar fi devastați dacă s-ar omorî, în timp ce mă întreb, în sinea mea, dacă e adevărat. Îi spun că are un potențial atât de mare, că are lucruri de făcut, în timp ce cea mai mare parte din mine crede că nu-și va pune niciodată la contribuție capul ori hoitul. Îi spun că toți trecem prin perioade negre, în timp ce mă enervez și mai tare pe el, teatralitatea, autocompătimirea, toate astea când are totul. Are o libertate totală, fără părinți și fără oameni de care să depindă, are bani și nici o amenințare de suferințe fizice sau calamități iminente. E un 99,9 %, la fel ca mine. N-are obligații adevărate, poate să se ducă unde vrea când vrea, să doarmă unde vrea, să se mişte când pofteşte, şi totuşi ne face pe toți să pierdem vremea

cu asta. Dar discursul ăsta îl țin pentru mine – îl păstrez pentru mai târziu – şi, în loc să tac, scot cele mai încântătoare şi mai pozitive chestii. Şi deşi eu nu cred mare brânză din ce scot pe gură, el crede. Mi se face rău spunându-i-le, totul e atât de evident, motivele pentru a trăi nu se explică în câteva minute pe marginea unui pat din secția de Psihiatrie, dar pe el îl stârneşte, făcându-mă să mă întreb şi mai mult care-i faza cu băiatul ăsta, de ce o grămadă de dulcegării îl fac să-şi dorească să trăiască, de ce insistă să ne facă pe amândoi să trecem prin chestia asta, la acest nivel pedestru, cum nu poate să vadă cât de stupid arătăm amândoi, şi când mai precis s-a înmuiat mintea lui atât de tare, când am pierdut comunicarea cu el, cum se face că îmi pasă de o persoană atât de molâie, de chircită, şi unde zici că mi-am lăsat maşina în parcare?

VIII

Nu putem să facem nimic în privința excrementelor de pe podea. Avem probleme cu excrementele de pe podea la birourile revistei *Might*. Materiile fecale au trecut peste buza vasului de porțelan, pe plăcile de gresie, apoi pe sub uşă, şi acum e o peninsulă de dejecții maronii în zona noastră de lucru, de care ar trebui să ne plângem cuiva şi să-i punem să facă la un fel, asta dacă ne-am plăti chiria. Dar nu putem să sunăm pe nimeni să repare socoteala, pentru că proprietarul a condamnat clădirea cu câteva luni în urmă, când a fost declarată „în nevoie de reconsolidare în vederea riscului seismic", şi nimeni, cu atât mai puțin el sau ea, nu ştie că ne mai aflăm aici. Toți ceilalți chiriaşi s-au mutat, dar pentru că nimeni nu ne-a *spus* oficial care e planul, n-a emis vreo *scrisoare oficială*, şi pentru că Randy Stickrod nu e în oraş – nu l-am mai văzut pe Randy Stickrod în ultima vreme –, stăm clandestin.

Încă nu ne plătim colaboratorii, angajații cu jumătate de normă şi cu atât mai puțin pe noi înşine. Şi chiar dacă suntem în stare să ne folosim de revistă ca să răspundem la întrebări pe care ni le-am înfrânat multă vreme – *Poți să-ți bei propria urină? Ce fluturi sunt comestibili?* –, beneficiile n-ar justifica munca şi toată povestea ar fi un pic cam deprimantă. Suntem varză. Suntem slabi. Lui Marny îi curge nasul de vreo doi ani. Moodie, care pare să fie un caz etern de mononucleoză, ține o deconcertantă cantitate de vitamina C în birou. Suntem ținuți în viață doar de fluxul constant de voluntari şi interni, care apar câte o duzină o dată. Îl întâlnim şi îl recrutăm pe cel care se numeşte Lance Crapo (cu a lung), aparent un moştenitor al celei mai vechi familii de cultivatori de

roşii din Idaho. Pentru că îşi bagă cămaşa în pantaloni şi pentru că e dispus să ne administreze aspectele financiare ale revistei, de la reclame, la mult dezbătutul plan de afaceri, într-o lună ajunge vicepreşedintele nostru şi editorul executiv. Şi curând ne pricopsim şi cu cel care se cheamă Zev Borow, de curând ieşit de pe băncile universităţii Syracuse, care s-a mutat de la New York la San Francisco ca să lucreze, pe moca, pentru noi.

La fel ca mai toţi adjuvanţii noştri tineri, Zev are mai multă energie decât ştim noi ce să facem cu ea. Îl trimitem să facă comisioane, îl folosim la îndosarieri. Nu mai avem ce să-i dăm să îndosarieze, până când Paul face pariu cu noi că poate să-i dea o cutie uriaşă cu dosarele cu printuri publicitare pentru diverse firme – sute, de care nu vom avea nevoie niciodată, mai mult sau mai puţin în ordine alfabetică.

Îi ia o săptămână, dar o face, distrându-ne şi distrăgându-ne atenţia de la faptul că din multe motive am început să ne urâm unii pe alţii – frustrarea noastră născută din stagnare se revarsă în felul în care ne adresăm unii altora – „Nu, fac pariu că asta se termină repede, gagiule“ –, dispreţul nostru de sine s-a întors împotriva celorlalţi.

Cumva în ton cu asta, Zev, în linii mari orb şi surd şi încă optimist, vine cu următoarea temă: Viitorul.

Editorialul:

> Viitorul: vine, sau ce face?
> E amuzant să te gândeşti la tot felul de lucruri care se vor întâmpla în viitor. Cine o să le facă? Ce-o să se întâmple? Acestea sunt întrebări majore, la care îţi vine greu să te gândeşti. Dar încearcă ceva mai mic, cum ar fi mâncarea viitorului: Ce-o să mâncăm? Va avea mâncarea acelaşi gust, va fi diferit? O s-o mai mestecăm? Dar hainele? Vor fi strâmte, largi?

Am întrebat o mulţime de specialişti despre ce prevăd ei că se va întâmpla în 1995 şi după:

> Spălarea ferestrelor în viitor
> de Richard Fabry, ziarist, fondatorul revistei *American Window Cleaner*: „Din ce în ce mai mulţi oameni vor lua seama la ustensilele profesioniste de spălat geamuri… la urma urmei, sunt chiar drăguţe. Multe

sunt făcute din alamă și au niște detalii 3D chiar faine – parcă numai bune să apară într-un muzeu."

BĂTURILE VIITORULUI
Susan Sherwood, redactor, analist de băuturi, Arizona
„Per total, oamenii vor bea mai puțin, dar mai bine în '95."

Zev îi scrie lui William T. Vollmann, pentru a-i solicita previziunile lui despre anul care vine. Vollmann îi răspunde, cu creionul, pe dosul scrisorii, spunând că i-ar plăcea să participe, dar i-ar plăcea și să fie recompensat. Pentru că n-am plătit niciodată pe nimeni pentru nimic și pentru că acum avem mai puțini bani decât am avut vreodată, îl întrebăm dacă putem să-l plătim nemonetar. El zice că e OK, și iată lista lui: a) o cutie de cartușe Gold Saber calibrul 45; b) două ore într-o cameră încălzită, bine luminată, cu două femei goale, ca să le picteze cu acuarele.

Zev se duce la magazinul de arme de pe Second Street și una dintre asistentele noastre angajate part-time, o barmaniță pe nume Michelle, spune că o să-i fie ea model și că o să aducă și o prietenă. Vollmann vine cu mașina din Sacramento cu un prieten, care stă cu Moodie în bucătărie, în timp ce Vollmann le pictează pe Michelle și pe prietena ei în living.

Așteptăm să termine sesiunea, ca să-i dăm cartușele.

Articolul de forță al ediției e „Douăzeci la 20 și ceva", un haha atât față de noi, cât și față de un articol recent din *New York Times Magazine* intitulat „Treizeci sub 30!", o listă care cuprinde o serie de necunoscuți despre care nici unul n-avem habar și credem că nici nu vom avea vreodată. Cel mai grav e că nu ne cuprinde pe noi, și asta ne tulbură. Introducerea noastră:

Ține aicea chiulangeală: *Might* îți prezintă douăzeci de tineri umblăreți, agățăreți și făcători de bani care nici măcar nu pot să scrie „chiulangiu". Douăzeci dintre cei mai focoși, mișto, bengoși tineri de douăzeci și ceva de anișori care au existat vreodată, pe care să arunci o pereche de blugi uzați și de Doc Martens. Douăzeci care au luptat ca să ajungă aici. Douăzeci care știu că să fii tânăr, să te distrezi și să bei Pepsi e mai mult decât un slogan. Douăzeci care i-ar cumpăra omenirii o cola și care, pentru asta, stau deja la coadă. Douăzeci ai tăi, ai mei, ai noștri. Douăzeci de la *Might*.

Toți cei pe care îi vizăm sunt faimoși, bogați, atrăgători, bine îmbrăcați și, de cele mai multe ori, progenituri ale unor personaje deja faimoase, bogate, atrăgătoare și bine îmbrăcate. Brent, colegul de cameră al lui Moodie, se îmbracă de la Lt. Sanders și e fiul fițos al Colonelului. Cea mai nouă internă a noastră, Nancy, o impersonează pe Juliette Tork, presupusa fiică a lui Peter de la Monkees. Avem bineînțeles și un Kennedy (îi spunem Tad; a mai avut intervenții), un model fără un supranume, un regizor de culoare („vreau să fac basme pentru populația de culoare"), un organizator de petreceri rave israelit, adept al hasidismului (Schlomo „Scorțișoară" Meyer), și un rapper din Upper East Side (hit-ul lui: *Double Parking Bitch*). Absolut fără nici un motiv, îi mai dăm una bietei Wendy Kopp:

CINDY KAHN, 25 DE ANI, FONDATOARE „STRĂZI PENTRU AMERICA"
„Străzi pentru America", o idee născută din teza de disertație a lui Kahn la Harvard, e acum o corporație nonprofit de multimiliarde de dolari. Prin aducerea proaspeților licențiați pe străzile celor mai periculoase orașe ale Americii, scopul acestui program este să revigoreze forțele de poliție națională cu niște fețe noi, cu mintea deschisă și cu o ereditate sănătoasă. „Toți polițiștii în funcțiune sunt urâți și proști", spune Kahn. „E timpul să dăm un pic de stil organelor legii. Poți să pui un pariu că cei mai înrăiți criminali se vor ridica în picioare și vor lua notă atunci când persoana care îi încătușează e bine îmbrăcată și, să zicem, mare are și un master la Yale."

Și bineînțeles că mai trimitem una și spre „Lead or Leave": („Conduci sau pleci"):

FRANK MORRIS, 29 DE ANI, ȘI FRANK SMOLINOV, 29 DE ANI
FONDATORI „TE ORGANIZEZI SAU EMIGREZI!"
Aceștia sunt cele două creiere din spatele organizației „Te organizezi sau emigrezi!", cu o poziție politică neutră, dar cu o mare influență politică! Numărând „undeva în jur de 130 de milioane de membri", organizația, în doar 2 ani, a reușit să producă trei fluturași și o insignă. Dar nu s-au culcat pe o ureche. „Nu ne ducem în pauza de o oră și jumătate la masă și nici măcar nu citim buletinele de știri ale frăției noastre până când nu ne-am asigurat că fiecare membru al Generației X ne-a văzut fotografia într-o revistă importantă", spune Smolinov. Deci, ce urmează? „Ceea ce vrem e să avem o întâlnire cu un membru al Cabinetului", spune Morris. „Dar se pare că Perot nu va candida și în '96."

Zev, care întreabă din gesturi „Cine, eu?“, se dă drept Kevin Hillman, a cărui apariţie ne nimereşte ciudat de aproape:

KEVIN HILLMAN, 26 DE ANI, SCRIITOR

„Freacă menta? Nu eu!“, râde Hillman. Îşi permite să râdă. Cartea lui, *Freacă menta? Nu eu!* a urcat în topul bestsellerurilor realizat de *Times* din ianuarie până acum şi nu dă semne că a obosit. Cartea nu e altceva decât transcrierea înregistrărilor unei săptămâni de conversaţii dintre Hillman şi prietenii lui, captate accidental cu un reportofon. „Am uitat că aparatul înregistrează, şi când am ascultat caseta mi-am dat seama că e al naibii, dar al naibii, de autentică!“ Luna viitoare Hillman va apărea la MTV ca VJ invitat alături de Kennedy la Alternative Alternative Nation Weekend Rock şi la Jock Tribute Water Polo Weekend.

Shalini pozează serenă, într-un strai indian, drept Nadia Sadique, cântăreaţă la cobză electrică – „adeptă în egală măsură a cobzei clasice, cobzei country şi a cobzei cu grif lung“. Două săptămâni mai târziu primim un telefon de la producătorul emisiunii educative *Unde Dumnezeu e Carmen Sandiego?* de la PBS.

O vrea neapărat pe Nadia în emisiune.

Îi promitem c-o să-i transmitem mesajul managerului ei. După o discuţie scurtă, hotărâm că managerul Nadiei e Paul. Conectăm un reportofon la telefon şi Paul îl sună pe producător.

PAUL: Bună ziua, domnule Meath, sunt managerul Nadiei Sadique, Paul Wood-Prince.

[Înţeleg că Paul a scos-o pe asta cu Wood-Prince pe loc.]

PRODUCĂTORUL: Bună ziua! Da, tocmai am primit numărul dumneavoastră. Cum v-am găsit?

PAUL: Revista *Might*.

PRODUCĂTORUL: Da, am văzut-o în *Might*. Cunoaşteţi emisiunea noastră?

PAUL: Da.

PRODUCĂTORUL: O, bine. Nadia pare să fie exact genul de artist pe care l-am putea folosi pentru o apariţie în emisiune sau care ar putea să ilustreze anumite momente muzicale. Şi, bineînţeles, cel mai mult ne place la ea că poate să bage la cobză.

PAUL: (Tăcere.)

PRODUCĂTORUL: E un fel de glumă la noi în emisiune. Când te îngraşi şi faci burtă se cheamă că ţi-ai tras cobză.

PAUL: A-aha. Corect. Cobză.

PRODUCĂTORUL: Aşa că ar fi perfect să o avem în emisiune, să cânte la cobză. Ar fi în ton cu genul nostru de glume.

PAUL: Ea e, de asemenea, născută în Bangladesh.

PRODUCĂTORUL: O, da, ne place toată chestia asta cu multiculturalismul.

Paul îl prinde-n cleşti pe Meath cu specificaţii contractuale legate de date şi sumele remunerării şi în cele din urmă îi face fictivei Nadia loc în emisiunea de luna viitoare. (O implorăm, dar Shalini nu vrea să se ducă. Nadia nu e genul omului de televiziune.)

Pe coperta acestei ediţii apar cinci chipuri de tineri de douăzeci de ani demni de urmărit, toţi privind undeva în afara paginii, spre un mâine luminos, peste care apar cuvintele:

VIITORUL: NU MAI PLEACĂ!

Chiar înainte ca numărul să plece la tipar, proprietarul se prinde că n-am părăsit clădirea. Ni se dă o săptămână să ne luăm catrafusele.

Ne mutăm birourile din depozitul condamnat la etajul al cincilea al unei clădiri de sticlă pentru birouri, în buricul târgului. Departamentul de publicitate de la *Chronicle*, vrând ca eu şi Moodie să fim mai aproape ca să le putem oferi servicii-fulger, ne-au lăsat să ne mutăm cu ei – împreună cu Shalini şi *Hum*, Carla şi bOING bOING – oferindu-ne 800 de metri pătraţi, cu ferestre de la podea la tavan, pentru 1000 de dolari pe lună – sumă de care eu şi Moodie facem rost rapid, luându-le suprataxă pentru serviciile noastre de design.

Dar a început scrâşneala. Ferestrele nu se deschid şi chiar şi posibilitatea glumelor aproape constante despre evrei şi mormoni dispare, ca să hrănească şi mai mult valul frustrărilor, al decăderii. Am ajuns la capătul inspiraţiei pure şi acum suntem în altceva, ceva ce implică rutină, ceva ce implică să facem ce facem pentru că asta aşteaptă oamenii de la noi, să mergem undeva în fiecare zi pentru că am fost acolo şi în ziua precedentă, şi asta pare ca munca unui alt soi de animal, împotriva planului nostru, şi asta e foarte, foarte rău.

Acasă, returnez cărțile întârziate la bibliotecă şi-i cumpăr lui Toph stinghii pentru harta Africii, fac cumpărături de la o alimentară unde ne cunosc şi ştiu că nu avem nevoie de un căruț ca să cărăm pungile la maşină, nu noi, pentru că doi bărbați pot să care şase pungi, patru eu şi două Toph, ne place să ne cărăm lucrurile, unul lângă altul, şi ținem să o facem aşa. Într-o seară, după vizita la magazin şi imediat după vizita la bibliotecă, pe Shattuck Avenue, la nord, chiar în zona de centru-stânga a Berkeleyului, se produce o mişcare, un vulcan gâlgâitor de lumini. Din motociclete țâşnesc lumini albe, maşini de poliție țipă în roşu şi albastru, şi apoi un râu lent de negru lucios. O procesiune. Prea târziu pentru o înmormântare – s-a întunecat deja –, dar atunci ce să fie…

Trec de noi şi, chiar când ne gândim că-i pierdem din vedere, se opresc.

— E Clinton, zice. Mănâncă la Chez Panisse.

O rupem la fugă.

Eu şi Toph suntem printre primii care ajung acolo. Sunt răvăşit de emoție. (Asta, ține cont, era prin ’93–’94.) Îi explic lui Toph cât de bengoasă e treaba asta, că în această clădire e chiar preşedintele, şi nu orice fel de preşedinte – deşi adevărul e că probabil n-ar fi contat –, ci un preşedinte pentru care, băga-mi-aş, pentru care am făcut un fel de pasiune. Vorbeşte ca un preşedinte, nu întotdeauna autoritar sau ceva, dar poate să rostească propoziții, propoziții complexe, cu cap şi coadă, cu subordonate – poți să-i *auzi* virgulele! Ştie răspunsul la întrebări. Ştie acronimele şi numele unor lideri străini, şi al vicepreşedinților. E inimos, face ca țara să pară mai deşteaptă, şi asta e ceva important, ceva de care am fost lipsiți prea mult timp. O, de câte ori n-am întins cu Toph în patul meu, picioarele mele peste spinarea lui, urmărindu-l pe Clinton vorbind, pe puncte, a şi b şi c, *Sfinte Sisoe, cum reuşeşte?* Toph, îi ziceam, Toph, omul ăsta, de fapt, e deştept, poate chiar strălucit. Acest om încă mai citeşte cărți; enciclopedic şi fermecător şi atât de autentic – e autentic, da, în mod cert mult mai autentic decât ultimii, care erau prea bătrâni ca să înțeleagă ceva – n-am cunoscut niciodată oameni aşa de bătrâni, parcă erau altceva,

neinteligibili – aşa că sperăm că e autentic, chiar dacă nu e complet autentic, e mai autentic şi destul de deştept să pară autentic, şi câştigă pe ambele părți… Şi acum e aici, la un metru, încercând aventuroasa şi proaspăta bucătărie californiană!

Ne hotărâm să stăm până iese. Dau fuga la un telefon să o sun pe Kirsten. E în pat, dar spune că ajunge imediat. Toph se duce repede până la un chioşc să cumpere provizii – biscuiți Fig Newtons, bere de ghimbir şi caramele.

— Fără benzi desenate, spun.

— Bine, zice el.

— Serios. Te cronometrez. Ăsta-i preşedintele, micuțule.

— Bine, bine, spune el.

Cât e plecat, mai apar oameni. Se produce agitație, o îmbulzeală civică, aşa cum şi-ar fi imaginat Frank Capra:

— Charlie, care să fie socoteala?

— Umblă vorba că preşedintele e înăuntru!

— Preşedintele? Măi să fie…

Până se întoarce Toph, s-au adunat deja vreo douăzeci de oameni de fiecare parte a intrării în restaurant. De partea cealaltă a străzii maşinile şi dubițele caravanei oficiale stau neclintite, cu uşile deschise. Agenții intră, aruncă o privire tăioasă şi şoptesc chestii, făcând ce fac agenții, dorindu-şi ca prietenii lor să fie acolo să-i vadă.

Ajunge şi Kirsten, în pijamale, au trecut douăzeci de minute şi acum sunt vreo cincizeci de oameni la uşă, unii peste stradă, campați lângă limuzine.

Noi suntem chiar în față, în dreapta uşii, la nu mai mult de zece metri. Mâncăm snackuri şi Toph îşi bea berea de ghimbir, pe care a aşezat-o pe jos, ținând sticla fixă cu picioarele. E foarte atent cu lucrurile care-i plac.

Mai trece o jumătate de oră şi se mai adună o sută de oameni. Sunt oameni pe zece rânduri în spatele nostru, un şir pe Shattuck Avenue. Nu putem înțelege de ce oamenii stau peste stradă, la cel puțin 30 de metri, când ar putea să stea aproape, lângă noi.

— Fraieri, îi spun lui Toph, făcând semn cu degetul mare spre cei care ne privesc de la distanță.

Simt că e important ca băiatul să ştie cum arată fraierii.

Ca să treacă timpul, ne pendulăm pe vârfurile picioarelor şi înapoi pe călcâie. Ne jucăm călcatea. Apoi jocul în care se presupune că nu ar trebui să te uiți (la program), iar când o faci primeşti una în umăr. Ne oprim când unul de la Serviciile Secrete se uită insistent de-a lungul şirului de oameni. *Arătăm amenințător sau doar patetic?*

Acuşi, acuşi.

Ceva îmi trece prin minte, totuşi. Cât o să îi ia lui Clinton să facă baia de mulțime? În mod sigur nu prea mult. Şi cum o să se hotărască în ce partea a mulțimii să plonjeze? În nici un caz nu o să aibă timp să dea mâna cu toți, sau măcar cu o parte din noi, oricât şi-ar dori. Va trebui să aleagă o zonă, un segment merituos şi reprezentativ.

Mă rog de Toph să-şi scoată şapca. Poartă în permanență şapcă aia cu sigla Cal, care pute a urină. O poartă la şcoală, în recreație, în fiece moment, până când se bagă în pat. Încearcă să se opună semnelor de păr creț – părul i se îngroaşă deja –, şi şapca îl strânge, dar acum nu am şanse să i-o scot de pe cap. Şapca ne face să părem lipsiți de respect. Suntem un derbedeu şi… plasatorul lui de prafuri.

— Jos cu şapca.

— Nu.

— Jos cu şapca.

— Nu.

Doamne Dumnezeule, se deschide uşa. Ies câțiva, şi apoi acest uriaş cu părul grizonant. Isuse, e masiv. Are fața atât de roz. Îl întreb pe Toph de ce are fața aşa de roz. Toph se gândeşte o clipă, dar nu ştie ce să răspundă.

Blițurile, bineînțeles, şi strigătele de diverse chestii, de obicei lucruri de genul Bill, te iubim, pentru că acum îl iubeşte toată lumea, pentru că e în zona Golfului, e omul nostru, spune lucruri în care credem şi e entuziasmant de coerent şi ştie că-l iubim, aşa că a venit aici să înflorească, chiar în Berkeley, la Chez Panisse, oraşul nostru, restaurantul nostru, şi iată-l, ca să fie adorat şi recunoscut şi să i se mulțumească şi să fie încurajat. Pentru că

noi suntem în Berkeley şi pentru că preşedintele e şi el, iată-ne, eu, Kirsten şi Toph – în miezul alb şi fierbinte al lumii întregi şi al istoriei.

Dar Toph nu poate să vadă, pentru că un şobolan nenorocit s-a vârât în faţa noastră. E incredibil. Îmi vine să-l întorc şi să-l îmbrâncesc la o parte. Cum se poate să fi aşteptat atâta, să fim atât de devotaţi şi de nerăbdători, doar ca să lăsăm acest cur bombat să ne devoreze şansa de a fi în primul rând?

Asta nu rămâne aşa. O să-l îmbrâncesc la o parte, dacă e nevoie. *Dar preşedintele va veni pe partea noastră? Ştie că am fost aleşi?* În mod cert noi ştim. Şi dacă mai ştie cineva, el va fi acela.

După ce a salutat mulţimea un minut, Bill se îndreaptă spre… noi. Bineînţeles! Bineînţeles! Doamne Dumnezeule, are o faţă uriaşă! De ce e atât de roz? De ce e atât de ciudat de roz? Toph e zdrobit, cu faţa presată de spatele acestui om cu spinarea curbată, aşa că îl înhaţ pe Toph şi îl ridic şi îi cade şapca şi Clinton îşi face drum dinspre stânga, unde începe partea noastră, spre noi, în centru. O mulţime de mâini se întinde spre el, ca să-i apuce carnea, şi el se întinde în această anemonă de degete şi, când se întinde spre noi, mă lungesc şi iau mâna lui Toph şi o arunc spre preşedinte, pentru că mai aproape de-atât n-o să avem ocazia, şansa nu ajunge, şi tocmai când arunc mâna micuţă şi moale înainte, mâna grasă a lui Bill e acolo, o sincronizare perfectă, şi preşedintele înhaţă şi strânge mânuţa fratelui meu şi simt cum mă străbate un fior, pentru că ne-am îndeplinit momentul, am distrus şi am început o lume nouă în acest moment în care am făcut tot ce trebuia să facem.

Toph i-a atins mâna! O, de-ar fi făcut cineva o poză. Apoi, zeci de ani mai târziu, când Toph va candida la preşedinţie, va există o poză cu el şi Clinton de mână, ca mâna lui Dumnezeu întinsă leneş spre Adam, ca fotografia lui Clinton dând mâna cu Kennedy.

Şi cui îi va mulţumi Toph în discursul lui de investire? O, da, ştim cui o să-i mulţumească. O să-mi mulţumească mie. Îl şi văd acolo, într-un costum albastru, atât de înalt şi de bine clădit, şi în sfârşit fără şapca aia care miroase a urină. Şi va spune:

— Nu voi uita niciodată când fratele meu, care a fost din greu încercat şi a suferit atât, m-a ridicat peste capetele mulțimii ca să-mi întâlnesc destinul.

„Destinul“ spus abia şoptit, cu accentul pe a doua silabă.

Lui Toph îi iese mai bine decât mie. De cele mai multe ori, a mea îmi scapă în spate, ceea ce e amuzant în sine, dar nu e efectul pe care îl căutam. Exersăm şmecheria în care te prefaci că arunci mingea de baseball cât de tare poți, cu un elan enorm, cu piciorul în aer şi tot restul, şi apoi, în ultima clipă, în loc să o aruncăm ca din tun, o lăsăm să ne scape printre degete, cu încetinitorul, mingea pleacă într-un arc uriaş, o buclă, traiectoria e lentă şi şovăielnică, un pelican într-o aripă. Apoi o prindem şi o trimitem înapoi în acelaşi fel. Facem asta de o jumătate de oră.

Trecătorilor, în maşinile lor, nu le place asta. Încetinesc, aproape opresc, exasperați de faptul că ne jucăm cu mingea de baseball în stradă. Într-un fel, ăsta e un indiciu că n-au mai văzut doi oameni aruncându-şi o minge de baseball, probabil că *au auzit* despre astfel de lucruri, dar nu au crezut că, la vârsta asta, un părinte din zilele noastre nu doar că încurajează, dar *participă* la o astfel de practică.

Aceşti oameni, aceşti locuitori prețioşi ai Berkeleyului. Tipul din Volvo belea ochii la noi de parcă găteam nou-născuți.

De fapt, tragem de timp. Avem programare.

Intrăm.

— Ai programarea?

— Da.

— Ai hârtiile?

— Da.

— OK, să mergem.

Ne suim în maşină şi pornim.

După un an şi jumătate de lasă-mă şi nu-mi da pace, am rupt-o definitiv cu Kirsten, în baza unei decizii de comun acord, acceptabilă în tot ceea ce ne priveşte, dar care a declanşat urgent o reacție în lanț prea oribilă să o mai menționez…

Deci mai întâi am rupt-o, apoi Kirsten s-a decis să se mute în San Francisco, ceea ce a fost perfect pentru mine, aveam nevoie de distanță ca eu să fiu mai puțin tentat să o spionez când mi se aprindea deodată sângele de gelozie, sâmbăta, la unu noaptea, convins că e acasă, pe canapea, dar cu cineva mult mai masculin decât mine. Şi totul a fost perfect până când Beth, care tocmai a terminat al doilea an de drept, s-a decis că, mă înțelegi, tot ce şi-ar dori să facă, păi, i-ar plăcea să se mute din Berkeley, de la câteva blocuri de noi, unde ne era întotdeauna la îndemână, în zonă, gata să ofere orice fel de ajutor am avea nevoie, oricând avem nevoie, tocmai în oraş, dincolo de Golf, peste toată apa aia, peste pod, la mile depărtare, în San Francisco, unde o să stea cu… Kirsten!

A sunat chiar Kirsten.

— Nu că-i tare? mă întreabă.

Apoi a sunat Beth.

— Nu că-i tare? mă întreabă.

Nu era tare. Eu şi Toph eram singuri. Toate mi-au rămas mie în spinare, o să pierd puținul control pe care-l am asupra lucrurilor şi apoi o să le vărs pe Toph, care o să absoarbă tăcut stresul meu, apoi furia mea şi nefericirea ce rezultă din traiul nostru în comun, apoi va insista să meargă la o şcoală militară, unde va excela, şi va creşte colecționând cranii de animale şi scriindu-le scrisori prizonierilor. În fine, nu era chiar aşa de rău – Beth venea în Berkeley în fiecare zi – dar ca să detensionăm situația, cu doar câteva luni rămase din contractul de închiriere şi cu clasa a şasea încheiată şi practic cu liceul bătând la uşă, n-aveam altă soluție decât să o urmăm. Ne-am uitat după o chirie în San Francisco. Încă ne mai uităm.

N-am nici o idee de unde să încep. Mă animă din nou ideea unei mansarde, a unei mansarde uriaşe la sud de Market, cu acces pe acoperiş, spațiu de depozitare nelimitat, o lucarnă şi ziduri pe care putem picta, să le împodobim cu fresce elaborate care vor ajunge să valoreze milioane, vor fi conservate şi îndepărtate cu grijă pentru a fi transportate la MOMA ca să fie expuse permanent. Dar când ne uităm la vecinătăți, de la Bay Bridge până la Mission, totul e greşit. Nu sunt copaci, prea mult ciment, piele.

Şi după ce am eliminat zona South Market, nimeni nu pare în stare să ne spună o zonă potrivită pentru noi.

Haight? Nu, nu, spune Marny. Droguri, boschetari, toţi puştii ăia hippie din Marine cerşind mărunţiş.

Mission? Nu, eu n-aş zice, nu cu Toph, spune Moodie. Droguri, prostituţie, bande.

Şi aproape orice altceva e departe de noua lui şcoală. Găsim un anunţ: 3 camere, chiar la ieşire din Dolores Park – deşi Paul ne spune că un procent considerabil din traficanţii de droguri se simt printre colinele verzi ca acasă, şi că acolo, acum câteva săptămâni, un tânăr cuplu a fost împuşcat, amândoi ucişi fără motiv, în miezul zilei, în timp ce stăteau la soare.

Proprietari: un cuplu de gay bătrâni, care locuiesc de partea cealaltă a clădirii. E mare, cu tavan înalt, la un preţ pe care ni-l permitem şi, în afară de faptul că e zugrăvit cu mov şi lila, e perfect. Completez o cerere, le dau toate informaţiile mele, mint despre venituri – măcar atâta lucru am învăţat – şi mai târziu, noaptea, le scriu o scrisoare lungă, rugându-i să ne aleagă pe noi, reiterând că am suferit, că suntem liniştiţi şi drăguţi, tragici şi disperaţi, că am ales să trăim şi să suferim şi să educăm. Vreau şi aproape că le povestesc despre visul pe care l-am avut cu o noapte în urmă, un vis în stare de semitrezie, în care am intrat în fluxul sangvin al lui Toph – eram un fel de particulă microscopică, ca în *Călătorie fantastică* poate, şi i-am intrat în fluxul sangvin şi i-am văzut straturile de carne, roşii şi mov şi violete, pe cele vâscoase şi pe cele negre, şi treceam cu o viteză incredibilă şi chestii diverse treceau şi se duceau, prin capilare şi mai departe, dar apoi brusc m-am trezit că traversam cerul – nu ştiu dacă în acest moment mai eram sau nu în Toph; poate structura lui Toph să includă şi cerul? – şi erau nuanţele obişnuite de albastru, în degrade, apoi un alb atmosferic şi apoi bezna surdă a spaţiului, văzând lumea, rotundă, dedesubt. Cumva, mă gândesc că povestea asta, genul ăsta de lucruri ne-ar face să le fim mai dragi, dar apoi îmi fac griji că poate le furnizez prea multe informaţii.

Conduc spre Kinko, care e deschis douăj'patru din douăj'patru, ca să trimit scrisoarea prin fax, astfel încât să o aibă dimineaţă,

să o citească când răsare soarele şi să le placă de noi şi să înceteze să mai primească şi alte oferte. Dimineața, mă sună.

— David?

Pentru tipii gay sunt David.

— Da, spun eu.

— Ne-ai trimis o scrisoare drăguță prin fax.

— Mulțumesc.

Uşurare. S-a rezolvat. Am pus mâna pe…

— Dar noi căutăm de fapt un cuplu gay.

E incredibil. Cu piața de închirieri în San Francisco îngustându-se iremediabil, în mare parte din cauza şuvoiului de proaspăt absolvenți de facultate veneratori de *The Real World* – noi suntem tratați ca nişte viermi. Suntem mai jos decât cuplurile gay. Suntem mai jos decât cuplurile de căsătoriți, necăsătoriți, colege de cameră, colegi de cameră. Proprietarii nu ne răspund la telefoane. Mergem să vedem un loc, o locuință luminoasă, cu 3 camere, în cartierul potrivit, despre care ştim că n-a mai fost vizitată, suntem primii – întotdeauna suntem primii – şi, deşi proprietarul îndesat e şi el părinte singur şi deşi îi înmânăm toate documentele noastre bancare care dovedesc venitul net şi capacitatea de a-i plăti chiria, el îl închiriază…

— Cui?

— Unui doctor.

Suntem consternați. Suntem şocați, *şocați* că în zilele noastre şi la vârsta noastră, două persoane ca noi pot fi discriminate, în principal pentru că unul are douăzeci şi cinci de ani, lucrează, dubios, ca freelancer, face doar 22 000 de dolari pe an şi trăieşte cu fratele lui de 12 ani, care, scrie pe hârtie, plăteşte aproape jumătate din chirie.

O, poveştile imobiliare nu sunt interesante.

Dar ajunge să spunem că a trebuit să ne umilim din greu ca să închiriem această locuință, într-un cartier liniştit, lângă noua lui şcoală, aproape de un cinema, aproape de un supermarket de unde o să venim tot drumul până acasă cu plasele în brațe, fără maşină şi fără cărucior. Ca nişte bărbați. În apartament e o fereastră uriaşă ce dă spre vest, a lui Toph, şi o fereastră ce dă spre un

cămin de pensionari, a mea, ceea ce e deprimant, dar mi se potriveşte, dacă stai să te gândeşti; oricum, mă bucur de sacrificiul pe care l-am făcut, dându-i camera mai mare, camera plină de lumină, cu o fereastră spre golf. Şi ne lăsăm înghiţiţi de San Francisco. Brusc, am ajuns să stăm la cinci minute de mers cu bicicleta de plajă, Baker Beach, pe care se rostogolesc dune, Pacificul la stânga, Golden Gate la dreapta, şi suntem la câteva străzi de Presidio, înţesat de pini şi eucalipţi, de curând scos de sub litigiu, dar abandonat. Mergem cu bicicletele prin el, un oraş-fantomă în stucco alb şi lemn pe fundalul pajiştilor de un verde intens, toate împrăştiate care încotro, firesc, pe una dintre cele mai ridicol de scumpe proprietăţi din lume. Presidio nu are nici o raţiune, sunt suprafeţe de pădure virgină, terenuri de baseball lăsate în paragină alături de locuinţe de un milion de dolari, dar bineînţeles nu are nici o logică pentru San Francisco în general, un oraş înălţat din carton, ipsos şi hârtie pentru construcţii colorată. E o lucrare a unor zâne, spiriduşi, copii fericiţi cu un set nou de creioane. De ce nu roz, violet, curcubeu şi auriu? Ce culoare are barul de motociclişti de pe 16th, de lângă autostradă? Mov. Culoarea prunei. Lumina care e atât de puternică şi de dreaptă şi acele colţuri sunt drepte, precise, toată sticla te orbeşte – piloni şi imitaţie de piatră şi turnuri – resturile diverselor autostrăzi – ferestre-curcubeu – un soi de leneveală senzuală sub frunziş. Doar ocazional pare un loc cu adevărat rezidenţial şi comercial, cu străzi funcţionale şi clădiri cu o raţiune. În toate celelalte momente pare aiurit şi dogmatic. Doar ca să conduci de la Marny, din Castro, e epic, o colină aici şi o colină acolo – o, nostalgia netezimii, Illinois cel întins –, panorama asta şi panorama ailaltă, şi întotdeauna suişul, curbele, gândul că poate frânele noastre vor ceda, gândul că poate frânele altcuiva vor ceda – e de fiecare dată un fel de aventură în Tehnicolor învechit, cu o distribuţie stelară de rataţi îmbrăcaţi şmecher. Întotdeauna e ceva sanfranciscan revigorant, totul vine din felul cum s-au gândit toţi că ar trebui să fie oraşul, Oraşul, spun ei – boschetarii poartă costume de baie şi merg în mâini pe trotuar şi defechează fără ruşine, fără să pătească nimic, la câte un colţ de stradă aglomerat. Activiştii

aruncă insigne în polițiști îmbrăcați de scandal, bicicliștilor li se permite să sufoce traficul pe Market Street, dar sunt arestați dacă încearcă să traverseze Bay Bridge. Prima dată când vizităm Haight Street, un om trece clătinându-se pe lângă noi, sângerând profund de la o rană la cap, urmat la zece secunde de un alt om, de asemenea sângerând de la o rană la cap, răcnind aparent la primul care sângera. Ține în mână o rachetă de tenis. Sunt semne nenumărate de îngrijorare pentru rezidenții lui, diverse lucruri considerate discutabile, de la struguri şi zahăr granulat, să zicem, la maşini în oraş, skateboarderi în centru, tuneluri prin Marin. Semnele stradale sunt sentențioase:

STOP
TUTUROR MAŞINILOR

STOP
EXECUȚIA LUI MUMIA[1]

De troleibuze atârnă sfori sau fire sau ceva, şi ca să conduci în spatele lor trebuie de multe ori să aştepți, să citeşti ce ai la îndemână, pentru că de aceste troleibuze sforile sau firele nu stau atârnate prea mult – se produce brusc o scânteie, autobuzul se opreşte şi şoferul coboară, se duce în spatele troleibuzului şi trage de sfoară sau de fir, râde cu poftă, o ha ha ha, pentru că aici nu prea găseşti zor, la nimeni, nicăieri, cu atât mai puțin la cei care iau autobuzul. Sunt gemeni de optzeci de ani care bântuie Union Square şi aleile emană un miros de urină şi adolescenții colcăie în Mission, în Haight – „Frățâcule, ce-a' zâce de-o fălie dân pizz-aia?" – şi tunelele de vânt taie Pacificul, alergând spre Geary, tăind Richmond, atacând fereastra lui Toph, care dă spre vest.

1 Mumia Abu Jamal, jurnalist şi activist politic, fost membru al grupării Panterele Negre, judecat şi condamnat la moarte pentru uciderea unui membru al forțelor de poliție din Philadelphia, dar sentința e amânată şi cazul rejudecat; devine o figură-cult a curentelor contra-culturii. (N. tr.)

Şi prin noul apartament alunecarea merge unsă. Structura e lungă şi strâmtă şi avem un hol care conectează toate camerele, şi pentru că holul are duşumele de lemn şi vreo douăzeci de metri lungime, putem, cu uşa de la intrare deschisă, să ne luăm avânt vreo doi-trei metri, aşa că, cu aceşti trei metri şi încă vreo zece suficienţi cât să prinzi viteză, îţi mai rămân vreo zece metri de alunecare de calitate superioară, chiar şi mai mult dacă Toph îşi deschide uşa de la cameră şi îşi mută scaunul de la birou.

Toph e singurul din liceu care locuieşte într-un apartament. Mulţi dintre colegi lui locuiesc prin preajmă, dar toţi în case proprietate personală, case enorme şi perfecte, în Presidio Heights, cu un cartier în care stau menajerele, alei, garaje. Nu-mi place când îi văd carnetul şi dau peste „ap. 4“ după adresa noastră. Îmi vine să sun la şcoală să le cer să-l scoată. A început clasa a şaptea şi, în afară de un profesor, genul de om care simte nevoia să-l întrebe o dată pe zi dacă se simte bine, toate-s bune şi normale şi el a devenit imediat insuportabil de popular. Într-o lună au fost trei bar şi bat mitzvahuri, nouă zile de naştere, diverse alte evenimente sociale, iar eu sunt uşurat, enorm de uşurat, în ciuda faptului că a trebuit să şofez la nesfârşit, pentru că această activitate, popularitatea, absoarbe şocul mutării.

Îl conduc la o agapă la casa uneia dintre colegele lui. Când, trei ore mai târziu, îl iau de la petrecere, tremură, e răvăşit.

S-au jucat învârte sticla.

— Serios? spun eu. Învârte sticla? Habar n-aveam că mai există. Adică eu nu cred să fi jucat vreodată… *eu…*

L-au încolţit. N-a fost decât el, un alt băiat şi şase fete. L-au prins în cursă, i-au înscenat-o. Era băiatul cel nou şi s-au bătut pentru întâietate.

— Păi şi te-ai pupat cu vreuna?

— Nu.

— Nu? De ce?

— Pentru că abia dacă le cunosc.

— Păi, sigur, dar…

— Nu mi-a venit.

Nu ştiu ce să spun. Mare parte din mine, marea mea majoritate, vrea să-şi petreacă următoarele săptămâni vorbind numai despre asta, nu doar să-l storc de toate detaliile posibile, beat cum sunt de o curiozitate bolnavă, ci şi copleşit de nevoia de a-l scutura, pentru că e un *pămpălău şi jumătate*. Îmi cântăresc opțiunile cu atenție şi, pentru că sunt un strateg desăvârşit, mă gândesc că singura modalitate de a obține orice fel de informație e să cotesc conversația cât mai puțin posibil spre, să spunem, ridicol. Sunt de asemenea atent să nu-mi proiectez propriile mele regrete în el, oportunitățile ratate, fetele niciodată sărutate, toate petrecerile din pubertate la care nu am fost – dorința de a nu avea aceste regrete, orice fel de regrete.

— Erau drăguțe?

— Bănuiesc că da. Câteva. Nu ştiu. Câteva nu erau de la mine de la şcoală.

Sunt siderat, sperând să nu stric vraja, deschiderea lui în ceea ce le priveşte pe fete, pentru că e una din primele dăți când îmi vorbeşte despre asta, dat fiind că de obicei pufnesc în râs şi îl iau în balon şi astfel, în consecință, alege să împărtăşească astfel de poveşti cu Beth.

Dar Beth, ca orice asociată în primul an, a fost foarte ocupată în ultima vreme. Ne vedem cu ea din ce în ce mai rar, ceea ce e o problemă, dar nu la fel de mare cum ar fi fost cu un an în urmă. Toph e la vârsta la care simt că-l pot lăsa singur câteva ore şi, pentru că suntem la doişpe străzi de şcoala lui cea nouă, poate să vină singur pe jos. L-am dus primele dăți sau îl duc când e prea târziu ca să ajungă singur, dar altfel, pentru că stau până la 3 la computer, schimbând fața lumii, dimineața dorm. Se trezeşte şi îşi face pachețelul, îşi pune singur micul dejun, îl înghite cu ochii la desene animate şi apoi, când pleacă, deseori, să tot fie cam o dată pe săptămână, îmi ridic capul de pe pernă suficient cât să scot un:

— Hei.

— Hei.

— Merge treaba?

— Merge.

— Mai bine te duci, ai întârziat.
— Ştiu.
— Ce mănânci?
— Gofre.
— Nu mănânci şi nişte fructe?
— Un măr.
— Ai mâncat?
— Aha.
— Cum ajungi la şcoală?
— Cu bicicleta.
— Mai ai lanţul rupt?
— Aha.
— Să-ţi pui casca.
— Pa.
— Să ţi-o pui!

Pentru că a avut lanţul blocat sau rupt pentru câteva săptămâni – l-am reparat de două ori, dar se strica la loc, aşa că e inutil, revine de fiecare dată la stadiul de masă cleioasă –, ca să meargă la şcoală a făcut ceea se cheamă un fel de înaintare fără să pedaleze – fără să stea pe şa, îşi pune un picior pe pedală şi cu celălalt îşi face vânt, ca pe skateboard sau trotinetă. Deşi mi l-a descris, nu am văzut procedeul până într-o zi, când, după ce a plecat, m-am dus la baie să fac pipi înainte să mă culc la loc, şi i-am văzut pachețelul uitat pe masa din bucătărie. Am ieşit în fugă după el, dar dispăruse, aşa că m-am suit în maşină şi m-am dus spre şcoală, fără să mă aştept să-l mai prind pe drum, dar iată-l, îndeptându-se spre primul semafor, California colţ cu Masonic. Era ceva de necrezut. Făcea şmecheria lui cu pedala şi împinsul, ca şi cum ar fi făcut o acrobaţie pe bicicletă – arăta de parcă făcea o glumă. Nici un copil normal nu ar merge pe bicicletă în felul ăsta. Şi bineînţeles că nu purta casca. L-am claxonat şi l-am oprit la colţ.

— Prânzul.
— O.

Eram prea obosit ca să mai zic ceva de cască.

Mă simt mumificat de vină în cea mai mare parte a timpului, ştiu în inima mea că, pentru că nu-i fac micul dejun şi nu-l duc

la şcoală, o să crească jupuind iepuri şi recreându-se prin trasul cu arcul şi cu pistoale cu vopsea… Dar, pe de altă parte, în comparație cu alți părinți, eu sunt doctorul Spock. De exemplu, există un caz de mamă divorțată în clasa lui Toph. Suntem vreo cinşpe părinți, într-o după-amiază, în Marin Headlands, stând lângă maşini în parcare, aşteptând să ne luăm copiii care au fost într-o excursie de două zile. Mama, bronzată, aproape tăbăcită, cu păr lung, blond şi ruj roz, purtând un tricou de rugby lung peste o pereche de pantaloni albi, strâmți, vorbeşte cu însufleție şi gesticulează neînfrânat, despre cum se descurcă ea cu „iarba" în casa ei, care-i aparține celuilalt fiu al ei, care e în clasa a zecea la liceu:

— Mă gândesc că dacă o să fumeze, o să fumeze.

Dă din umeri elaborat.

— Aşa că îl las să mai tragă câte una în casă. Măcar ştiu unde e, ştiu ce face, că nu pleacă cu maşina pe mai ştiu eu unde.

Deşi vorbeşte cu un alt părinte, se uită spre mine. Am senzația că mă aşteaptă, pentru că sunt mai aproape decât ea de vârsta fiului ei mai mare şi pentru că am un păr facial aranjat cu stil, ca să fiu în acord cu punctul ei de vedere.

Dar sunt prea împietrit ca să vorbesc. Ar trebui închisă. Şi eu ar trebui să-i cresc copiii. Poate că eu sunt singurul calificat să cresc toți aceşti copii – pentru că mulți dintre aceşti părinți sunt prea bătrâni, prăfuiți. Cei mai răi sunt cei de teapa ei, care se îmbracă în acelaşi fel precum copiii lor şi le folosesc expresiile. Dar „să tragă una"? Cine spune „să tragă una"?

Îi spun lui Beth povestea şi ca de obicei se amuză de inadecvarea colegilor noştri părinți. Colaborez paşnic cu ea, suntem o echipă, mergând la şedințele cu părinții împreună. Suntem o familie de bâlci, o familie de trapezişti, cu sincronizări perfecte, spectacol total, în costume mulate, verzi.

Decidem vacanțele în baza unui studiu de la caz la caz. Biserica a ieşit complet din discuție, precum cele mai multe sărbători legate de ea. Ziua Recunoştinței e luată în considerare fără tragere de inimă, atâta vreme cât nici eu şi nici Toph nu ne omorâm după curcan, nu mâncăm umpluturi şi acele jeleuri de afine.

Dar Crăciunul îl ținem. Eu, Bill şi Beth ne împărțim lista lui Toph. Beth se ocupă de ciorăpime şi de haine. Bill se ocupă de câteva chestii de pe listă, dar altfel profită de ocazie să-i cumpere lui Toph cărți pe care le găseşte esențiale în dezvoltarea oricărui camarad libertarian – într-un an i-a adus atât *Cartea virtuților*, de William Bennett, cât şi *Dicționarul de formare culturală.*

Cu câteva zile înainte, Bill vine din L.A., şi încercăm pe cât putem să aranjăm cadourile în acelaşi fel în care ar fi făcut-o mama noastră. Crăciunul, ca de altfel toate celelalte sărbători de care ne mai pasă, îl sărbătorim în aşa fel încât e în acelaşi timp un omagiu adus părinților noştri şi felului lor în care s-au descurcat cu toate, dar de cele mai multe ori şi un fel de parodie feroce.

Mama era o fanatică a Crăciunului. Petrecea în magazine şi câte opt ore pe zi, săptămâni la rând, tăind de pe listă şi revizuind şi apoi revizuind iar, aglomerări de cadori care țâşneau afară de sub brad, aproape până în antreu – un efort necurmat de a fi mai ceva decât anul trecut, ca să facă totul să pară nu doar încântător sau extravagant, ci obscen. Taică-meu, un suporter, dar nu unul atât de exteriorizat, avea un ritual, în care el, pentru că el e tatăl să dea dracii şi pentru că a stat în pana mea jumătate de noapte să facă cadourile, se trezea târziu şi venea jos, la poate zece sau cam aşa ceva, nu ca să ne urmărească cum deschidem cadourile, ci ca să-şi facă şi să mănânce un mic dejun complet. Cafea, şuncă, brânză, suc de portocale, grapefruit, ziare, tot dichisul – şi în cel mai leneş mod posibil. În timp ce noi aşteptam, cu ochii cruciş de nerăbdare; puțoii din vecinătate, cei mai mulți treziți de la patru sau de la cinci, foşgăiau dincolo de fereastra noastră cu sănii noi, făcându-ne în ciudă, călărind pe Maşinuțele lor Verzi, împingând la pedale cu cizme groase de fâş, noi, ce străluceau în soarele de iarnă, ultrafabulos.

De acest Crăciun, murim, nu alta, pentru că eu şi Beth ne-am făcut numărul. Bill stă aşezat, nu ne aprobă, dar râde şi el, cu brațele încrucişate, dând din cap în tăcere. Numărul, care începe după ce ne trezim şi înainte ca Toph să înceapă să despacheteze, vine cam aşa:

BETH: OK, acum poți să le deschizi.

EU: Nu, de fapt, stai. (Culegându-mi scamele de pe cămașă, apoi, încet, foarte încet, desfăcându-mi șireturile, apoi legându-le la loc.) OK… acum.

BETH: De fapt, ia stai. Trebuie să merg la baie. (Se aude apa de la robinet. Liniște. Apoi apa trasă. Și mai multă apă. Apoi se aude o periuță de dinți.)

BETH: (Reapărând de la baie proaspătă, îndreptându-și flanelul.) OK, sunt gata. Dă-i drumul.

EU: Stai o țâră, stai o țâră. Știi ce-ar merge acum? Un grepfrut.

BETH: Mmm, un grepfrut.

EU: Hai să mâncăm un grepfrut… și apoi știi ce? Putem să mergem cu toții la o plimbare.

BETH: Ar fi drăguț.

EU: Aer curat, puțină mișcare.

BETH: Și ne-am apropia de Dumnezeu…

EU: Și ne-am apropia de Dumnezeu.

BETH: Putem să sărbătorim mâine Crăciunul!

BETH: (Gândindu-se, țâțâie din limbă.) Ooo. Mâine nu e bine. Marți?

EU: Marți nu e bine. Și weekendul e aproape. Luni?

În acest moment eu și Beth ne sufocăm, crăuim de râs, contorsionându-ne, căutând ceva de care să ne ținem. Ne prăbușim.

Toph așteaptă, neimpresionat. A mai văzut numărul.

Sarcina de a scrie pe cadourile lui Toph îmi revine mie, și în noaptea de dinainte fac tot posibilul să mă achit de ea, să intru pe teritorii noi. Unele le adresez unor destinatari fictivi sau altor copii din cartier. Multe din cadourile lui Toph mi le adresez mie. Cele pe care se află numele lui sunt scrise greșit. Sau, și mai bine, fac ce fac la școală când completez formularele: îi scriu numele greșit, scriind „Terry“ sau „Penelope“, apoi îl tai și îi scriu numele adevărat, cu litere mai mici, dedesubt. Pe câteva le semnez cu „Noi“, câteva cu „Moșu'“, dar prefer asta:

DE LA: Dumnezeu.

Nu ştie cui să-i mulţumească. Nu vrea să pară prea nerăbdător când rupe ambalajul, şi noi îi exploatăm dorinţa de a ne face pe plac. A deschis un pachet de carton colorat.

— Mulţumesc, spune el.

— Mulţumeşti cui?

— Nu ştiu. Ţie.

— Nu, nu ei. Lui Isus.

— Mulţumesc *Isuse*?

— Da, Toph. Isus a murit ca să te distrezi tu de Crăciun.

— Aşa a făcut?

Mă întorc spre Bill. Bill nu se bagă în chestia asta.

— Aşa a făcut, spun. Nu, Beth?

— Într-adevăr, aşa a făcut. Într-adevăr.

Munca devine şi mai deprimantă, rutină, îmbunătăţită numai de experienţele care sfidează moarta. De luat aminte: E o zi ca oricare alta şi mă aflu la birou, lucrez la un val extins de demistificări, unul dintr-o lungă serie de articole contrariante care subliniază falsitatea celor mai multe lucruri în care crede omenirea, la care ţine cu dinţii. Am demistificat o versiune a Bibliei scrisă pentru copii negri. Am demistificat programul de împrumuturi pentru studenţi. Am demistificat ideea de facultate, în general, şi de muncă, în general, şi de căsătorie şi de machiaj şi de faptă bună – e treaba noastră să subliniem toate aceste artificii omniprezente, iar munca merită efortul, aduce adevărul celor neştiutori…

Primesc şuturi dinăuntru. Şuturi de pantofi cu bot metalic. Sunt la birou. E ca şi cum aş avea crampe, dar mai degrabă ca o lingură care mă sapă dinăuntru spre afară, mă stoarce dinăuntru, o lingură care încearcă să iasă din mine, băga-mi-aş. Sunt obişnuit cu durerile ciudate, de obicei cauzate de prea multă cafeină şi prea puţină întreţinere, dar de obicei nu pe timpul zilei… vin dimineaţa, sau mai târziu, târziu, când mă holbez la ecran şi mă gândesc la iarna aia…

Continui să lucrez. Dar când durerea ar trebui să slăbească, aşa cum slăbeşte ea de fiecare dată, nu o face; durerea creşte şi, gândindu-mă că are de-a face cu mişcările intestinale sau cu lipsa

lor recentă, mă ridic ca să mă duc la baie şi chiar când dau cu ochii de holul spre baie imaginea se face ferfeniță şi apoi se răstoarnă şi apoi văd biroul dintr-un unghi foarte Batman – *asta-i o drăcie nouă!* – şi apoi totul e albastru… Covorul. Sunt pe jos. Acum sunt cinci linguri, linguri mai mici, în acelaşi loc, care parcă se răsucesc şi sapă, oameni neîndemânatici lucrează acolo, dansând pe tocuri, ba chiar călcând apăsat, partea mea dreaptă e ringul de dans. Ajung să înțeleg că… mă zvârcolesc pe covor. Mă uit în sus spre canapea, la vreo doi metri poate, şi trebuie să ajung la ea. Canapeaua e salvarea mea. De-aş putea… ajunge… la… canapea…

Nimeni nu observă. Am fost împuşcat? N-am fost împuşcat. Nu s-a auzit nici o împuşcătură. Dar dacă a fost printr-un amortizor din ăla de sunet? Se poate să fi fost amorti… N-am fost împuşcat. Dar mor. Sigur, sigur. Mor. În sfârşit.

Pot să vorbesc. Încerc să emit cuvinte… Ajută… mă… dar tot ce produc sunt un fel de gâfâieli, respirații de câine, cuvintele sunt şutite de o fantomă de cum ies din mine…

Mor, în sfârşit. Băga-mi-aş, ştiam eu. Aşa merit. Ştii asta, toată lumea ştie asta. E SIDA şi o am de când, ştii tu, O Singură Dată Când S-a Rupt Prezervativul cu Femeia Aia Care Era *Din Zonă*. Am o imagine vie a împrejurării – un apartament minuscul la etajul trei, cu pereții coşcoviți şi vedere spre sud, în San Francisco, zorile răsar când stau la marginea patului, ea în coate şi genunchi – şi cine, da, bineînțeles, ştiu, vin toate în secvențe fulgerătoare, *la dracu'*, ar fi trebuit să verific cauciucul ăla în timp ce îi dădeam bătaie, dar, o, suntem sudați la un loc, abia dacă ştiam ce facem, ne-a adus cu maşina un prieten comun, care ne-a lăsat împreună, el ştiind ce-o să urmeze… am fugit, *am fugit* în jos pe stradă spre apartamentul ei…

Băga-mi-aş, Toph, îmi pare rău. Mai am timp măcar să te sun? Cine-o să te ia la el? Beth? Singură? Nu… Băga-mi-aş, va trebui să se mute Bill… Băga-mi-aş, unde-o să lucreze? E un cercetător unde lucrează Flagg, dar… Dar dacă vrea să-l mute pe Toph în L.A.? O, va trebui să mă asigur că asta n-o să se… dar lui Toph îi place în L.A., de fapt, aşa că… O, uite cum trec norii

ăia, prin fereastră, în sus, acolo, albi de tot, cu un pic de gri, de parcă ar fi puțin învinețiți și…

Băga-mi-aș! Durerea! Nasc!

De ce nu văd oamenii ăștia? De ce nu e considerat neobișnuit faptul că mă zvârcolesc pe jos? M-am mai zvârcolit eu pe covor vreodată? Încerc să-mi amintesc când s-ar mai fi putut întâmpla una ca asta…

Cineva de alături, de la *Chronicle*, observă mai întâi, prin geam, și vine; apoi sunt oameni peste tot. Sunt ajutat să mă mut pe canapea ca să zac acolo, apoi întrebări despre unde și cum și de ce. Poate că mă țin de bancuri.

— Faci mișto? întreabă Paul.

— Pe mă-ta.

Mă abțin să spun că mor. Sunt doar 95% sigur că mor. Mor, dar nu vreau să-i alarmez pe toți. Dar în curând voi ști. Spun *spital*, *spital*.

— Te duc eu, spune Shalini.

— Mulțumesc, da, spun eu.

Mă împleticesc spre lift, zgâriind pereții, lăsându-mă pe Shalini. Shalini miroase atât de drăguț, o, miroși drăguț, Shalini. Mor, Shal, mor. Isuse, m-am cocoșat de tot, nici nu mai pot să merg. Am nevoie de cineva să mă care. Shal nu poate să mă care. Să dea dracu'! *Trebuie să-i spun… El trebuie să știe*… la lift, aproape că dau să mă întorc să-i spun cuiva să-l sune pe Toph la școală, să-i spună să ne vedem la spital, dar nu mă pot întoarce de tot, poate să-i spun gardianului din hol și el ar suna la birou și apoi cineva ar suna la Toph la școală… O, dar pizda mă-sii, o să încurce mesajul, băga-mi-aș băga-mi-aș… Nu, Toph nu ar trebui să știe, nu vreau să mă vadă murind… O să mă strecor ca tata, în timpul zilei, pe furiș, așa voi face, am avut momentele noastre, nu avem nevoie de la revedere băga-mi-aș liftul ăsta e prea lent să-l fut Shalini miroși bine.

În mașină, aproape plâng, pentru că durerea e de zece ori mai mare decât atunci când m-a doborât. Dar sunt tare, sunt ca armata de tare. Numai că asta mă rupe în două, am acid peste tot pe mine, acid care-mi iese la suprafață împins cu picioarele lor cu

ghete de oțel de o sută de naziști minusculi, să-i fut, în mine – băga-mi-aș! Așa te omoară SIDA? Da, da. Nu, nu, nu. Poate. O, am știut de cum s-a întâmplat, când s-a rupt prezervativul ăla, am știut că e greșit de la început, sexul ăla și cu ea și viața mea și vină, vină. O, Toph! Toate făcute țăndări!

O, e mai rău ca atunci când am mers să ne dăm cu pluta, când American River era mult prea umflat, când ne-am dus, cu toții, și am dat în bulboanele alea, am plonjat, am căzut cu toții de pe plută și eu am intrat în spuma aia, am înghițit rapid un galon de apă, nu mă puteam ridica, nu puteam să ies la suprafață, încercam să văd ceva, să văd unde era Toph, dar nu vedeam nimic, fiind în mare parte sub apă, și mă gândeam cât de ridicol e, cât de tâmpit e să te îneci la o plimbare cu pluta, ce mod patetic să dai colțul, și nu puteam să-l ajut pe Toph, unde-o fi fost el. Dar când râul a cotit-o și s-a liniștit, mi-am găsit echilibrul, am cercetat râul, de-acum plat, și uite-l și pe Toph, singur pe pluta aia uriașă, singurul care nu căzuse. Rânjea ca un nebun.

E prea brusc să fie SIDA. Ceva a izbucnit. E apendicele. E fatal? Bineînțeles. Întotdeauna. Nu, nu. Atunci ce? Ce e? Trebuie că mor. Hemoragie internă. O tumoră! O tumoră hemoragică!

— Mor, Sal.

— Nu mori, iepuraș.

— Atunci ce dracu' e asta? Și dacă mor?

— Nu mori.

Shalini conduce atât de smucit. Conduce pe toate străzile cu gropi. Neglijent. Oprește prea des și frânează prea brusc, pentru că e atât de neglijentă. Pe toți dracii, Shal!

— Shal, poți să conduci mai… blând?

— Mă străduiesc, iepurașule.

— Ia-mă de mână, o rog eu.

Îmi vine să-mi las capul pe coapsa ei dreaptă. Vreau să dorm. Apoi sunt fulgerat, pentru o secundă, de un fel de exaltare. Nu trebuie să mai merg la serviciu. Moodie trebuie să termine chestiile pentru mâine. Eu fac ceva important, ceva care e mai crucial decât orice altceva aș putea face – o, ce ușurare, să nu trebuiască

să alegi, să nu trebuiască să te simți vinovat că pierzi vremea, moțăind, fac asta în loc să fac aia – aici nu iei decizii, supraviețuiești…

Cât de ușor, cât de simplu!

Cum poate durerea să fie şi mai mare? Acum mă împuşcă – în mine explodează planete. *Am fost lovit, am fost lovit!* Cerul e albastru ca întotdeauna, acest cer perfect de San Francisco, poate că mor până ajungem acolo… O, Shal, de ce porți cămaşa aia strânsă pe talie azi, în ziua în care mor? Shal, noi de ce nu am ieşit niciodată? Înainte de centurile de siguranță – nu înainte de centurile de siguranță, ci înainte ca toată lumea să le poarte – maică-mea îşi întindea ca un bici brațul înaintea piepturilor proaste când frâna brusc, de parcă brațul ei ar fi putut să facă orice, ar fi făcut orice dacă ne-am fi lovit, brațul ei flasc, şi eu sunt flasc, pentru câțiva ani, protecție pentru câțiva ani, îmi pare rău Toph, rău, rău, sunt slab şi am fost luat, aşa cum mă aşteptam să fiu luat… Nu voi fi îngropat: vreau ca cenuşa mea, sau trupul meu cu totul, să fie aruncată de pe o stâncă; un elicopter, un vulcan, în ocean… O, dar care ocean?

Care ocean?

Care ocean?

În camera de aşteptare mă întreabă mai întâi de asigurare, pe care nu o am. Am avut o asigurare câteva luni acum câțiva ani, dar apoi au încetat să-mi mai trimită facturile, cred… Dar plătesc, o să plătesc, jur că pot să plătesc, uite cardurile de credit, vă rog să scoateți din mine chestia aia. Vă rog, nu pot să stau în picioare, mă aşez acolo, mai bine acolo şi răspund la întrebări, nu, de fapt mai bine mă întind aici, peste scaune, cu capul pe coapsa lui Shalini de fapt poate că mai bine intru în camera de alături şi mă întind pe jos şi PIZDAMĂSIIPIZDAMĂSIIPIZDAMĂSIIPIZDAMĂSIIPIZDAMĂSIIPIZDAMĂSIIPIZDAMĂSII! pot să răcnesc. PIZDAMĂSIIPIZDAMĂSIIPIZDAMĂSII!

E o piatră la rinichi. Mă trezesc şi sunt sedat. Kirsten e aici. N-am mai văzut-o pe Kirsten de câteva săptămâni. Beth n-a putut să plece de la slujbă, aşa că a sunat-o pe ea. Kirsten mă duce acasă.

— Am crezut că mor, spun.

— Bineînțeles că așa ai crezut, spune ea.

Mă întind pe canapea. Kirsten pleacă.

Toph stă aplecat peste mine.

— Hei, spun eu,

— Hei, spune el.

— Hei.

— Hei.

— Gata, ajunge.

— Ești OK?

— Aha.

— Deci. Ce zici de-o cină?

— Ce vrei?

— Tacos.

— Te descurci? Nu cred că pot să mă mișc.

— Avem ce ne trebuie?

— Nu cred.

— Avem bani scoși?

— Nu. Ia cardul meu.

Se duce la ATM și scoate bani și apoi se duce la supermarket și cumpără carne de vită, sos de spaghetti, tortilla și lapte. Cât e plecat, moțăi un minut, visând la persecuții. Mă trezesc brusc, știind că nu e bine să zac așa pe canapea, în nevolnicie. O să mă ridic, nonșalant. Nu moare nimeni. El crede că mor? Poate că el crede că mor. Oare crede că mor și nu-i spun. Nu, nu. Nu crede asta. El nu e ca mine.

Vine cu alimentele, trece pe lângă mine, se duce în bucătărie.

— Vrei să gătesc eu?

— Da, poți?

— Vrei și fructe?

— Ce avem?

— Portocale, o jumătate de cantalup.

— Da, da. Mulțumesc.

Aținesc pe sunetul cărnii prăjite și când mă trezesc eliberează măsuța de cafea, punând hârțoagele și revistele și tema lui la matematică dedesubt, în teancuri care corespund cu locul lor inițial pe masă. Apoi se întoarce în bucătărie. Iese cu două farfurii,

complet aranjate, cu mormane de vită-prăjită-cât-trebuie, tortilla pliată pe fiecare parte a farfuriei, un bol cu fructe tăiate în bucăți de mărime potrivită, portocale şi cantalup, toate zemoase şi oranj. Se duce înapoi în bucătărie şi se întoarce cu laptele.

— Şervețele.

Se duce şi se întoarce cu o rolă de prosoape de hârtie.

Mâncăm. Aţipesc iar. Mă trezesc la un moment dat de la păcănitul degetelor pe consola de Playstation. Când deschid iar ochii, e întuneric; a plecat.

Mă duc în camera lui. A adormit într-o poziție prăbuşită, cu brațele răşchirate, cu gura larg deschisă. Are fruntea fierbinte, de parcă i-a luat foc ce are înăuntru.

IX

Robert Urich spune nu. Am fost cât pe ce. Ar fi fost perfect. Agentei lui de publicitate părea să-i placă ideea, ea mergea pe mâna noastră, a râs puțin, amuzată de idee – măcar i s-a părut amuzantă. Urich era pur și simplu genul de om de care aveam nevoie: un star (sau, cel puțin la vremea respectivă, un aproape fost star), un nume celebru care din cine știe ce motiv a ieșit din raza radarului național, cineva pe care îl știa toată lumea și de care chiar părea să le pese la un moment dat, dar care nu a mai fost văzut de multă vreme. Aveam nevoie de o celebritate despre care publicul, presa, ca să nu mai spun de comunitatea internetului, care e greu de prostit, să creadă că a murit cu adevărat, dar decesul nu a făcut obiectul știrilor. Prin urmare, celebritatea nu putea să fie atât de mare, încât să nu fie plauzibilă relatarea morții mai întâi într-un bilunar mic și mediocru din San Francisco.

Dar cine să fie? Urich fusese prima noastră alegere, pentru că a) noi, la fel ca toată lumea, am fost fani înrăiți ai serialului *Vega$*; b) știam că are un fel de simț al umorului, cel puțin așa cum reiese din comentariile autodefăimătoare făcute în cutare sau cutare talk-show cu privire la rolul său din mult difuzatul *Turk 182!*, în care apare și Timothy Hutton; și c) i s-a refuzat rolul principal în *Lazarus Man*, un serial care urmează să apară la TV.

Lazarus Man – Lazăr. Mai mult decât perfect.

— Nu ni se potrivește, a zis agenta lui.

Apoi Belinda Carlisle. Decidem că și Belinda Carlisle ar fi perfectă.

— Trăiește în Franța, ne spune agentul ei.

Trecem prin celelalte posibilități – Judge Reinhold, Juliana Hatfield, Bob Geldof, Laura Branigan, Lori Singer, C. Thomas

Howell, Ed Begley Jr. Îl luăm în considerare şi pe Franklin Cover, actorul care l-a jucat pe Tom Willis în *The Jeffersons*, dar apoi nu ne mai deranjăm să-l sunăm, amintindu-ne că l-am pus în ceea ce ar trebui să fie o lumină negativă, sau cel puțin patetică, într-un interviu cu un an înainte. Iată o mostră:

> *Ai mai vrea să le spui ceva cititorilor noştri?*
> Păi, nu, n-am nimic de zis, decât că poate mă ajută cineva să obțin o slujbă de profesor undeva. Dacă ştie cineva un post la o facultate care solicită un profesor de artă dramatică îl rog să mă anunțe.

Suntem loviți de geniu. Există un om în industria divertismentului care se poate să se fi gândit singur la asta, un tip al cărui al doilea prenume nou-nouț e Hellion, un om care face turnee cu un spectacol multimedia în care apar proiecții cu pitici şi retardați.

Crispin Glover.

E perfect. Atât de perfect!

Marty McFly.

Îl sunăm pe agent. Agentul habar n-are despre ce vorbim. Trimitem scrisoarea prin fax, garnisind-o cu opera lui Glover, inclusiv pentru porecla recent inventată. Apoi aşteptăm.

La o zi după, sună telefonul.

Ridic receptorul şi-l pun la ureche, cu mişcări specifice unuia obişnuit să răspundă la astfel de telefoane.

— Alo, zic.

— Sunt Crispin Glover.

Sună din Tennessee, unde filmează cu Miloš Forman. *Crispin Glover la telefon!*

A citit propunerea şi îi place foarte mult ideea. De fapt, aştepta ca cineva să facă ceva în genul ăsta. E dispus şi vrea să o facă şi vrea să mulgem toată vaca – vrea să falsificăm tot momentul, vrea poze, dovezi, şi vrea să se dea la fund, să facă un sistem astfel ca nimeni din cei apropiați să nu-l dea de gol, vrea să o lase aşa câteva luni, vrea înmormântare, vrea elogii, comentarii de la ceilalți actori, tot dichisul, vrea să meargă până la capăt şi apoi vrea să se întoarcă din morți triumfător! O să fie măreț. Asta o să fie povestea care o să ne propulseze în vârf. Vorbesc la telefon uitându-mă

la centrul San Franciscoului, la parcul şi umidificatorul gigantic SFMOMA, şi la feliile de pod şi de coline, şi mi se taie genunchii de entuziasm.

— O să fie genial! spun eu.

— Da, da, e de acord el. În ce termene vă încadraţi?

Nu se poate. Nu înţelege de ce nu putem să amânăm un pic lucrurile, sau să o lăsăm pentru numărul următor… dar el nu înţelege, nu înţelege că toţi cei şase publicitari nu pot fi făcuţi să aştepte şi sutele de abonaţi nu pot fi lăsaţi să aştepte. O să-l sunăm totuşi dacă intervine vreo schimbare în programul nostru.

— Ştii tu cine, spun eu.

— Nu, spune Moodie.

— E singura noastră şansă.

— În nici un caz.

— N-avem de ales.

— Omule…

— O să fie mişto.

— Băga-mi-aş. Bine.

Adam Rich.

Nicholas din *Eight Is Enough.*

Deja ne cunoaştem cumva cu el. Unul dintre colaboratorii noştri, Tanya Pampalone, a fost în generală cu el şi au păstrat legătura. Având intrarea asigurată de ea, am colaborat cu el de două ori. Întâi, am făcut un scurt interviu, în care a vorbit cu Tanya despre pantofi şi despre o umbrelă pe care intenţiona să o cumpere. Un fragment:

> TANYA: *Câte perechi de pantofi ai acum?*
>
> ADAM RICH: Zece. Aş spune zece. Am o umbrelă. Tocmai mi-am cumpărat această umbrelă. Când mi-am cumpărat umbrela, s-a oprit ploaia şi m-am gândit că mai bine să-mi cumpăr o umbrelă şi n-o să mai plouă şi o s-o am pentru data viitoare. Dar a continuat să plouă şi plouă încontinuu de când am cumpărat umbrela.
>
> TANYA: *Crezi că asta s-a întâmplat pentru că poţi să prezici viitorul?*
>
> ADAM RICH: Nu, probabil că se întâmplă pentru că am cumpărat umbrela.

Îl sunăm pe Adam acasă şi îi explicăm conceptul. Îi explicăm că va fi în această farsă elaborată, care va servi unui scop superior, că va satiriza interesul media față de moartea celebrităților, parodiindu-le elogiile, că această poveste va ajunge ştire națională şi că, în afară de faptul că se va simți bine pentru că poate să ofere, ca rezultat al rolului pe care-l va interpreta, acest favor educațional Americii în nevoie, toată lumea va crede că e la buza falimentului doar pentru că se asociază cu noi.

Ai de câştigat pe toate fronturile, spunem noi. Tu vei aproba totul.

— O să fie tare, îi spun eu, crezând că o să fie tare.

Cred în adâncul inimii că dacă o face cum trebuie, va fi nu doar supremul asalt spre vârf pentru noi, dar, probabil, mult mai important, o clară revigorare a carierei lui Adam Rich.

Mi-l imaginez cum stă într-un micuț şi întunecos apartament din Hollywood, înconjurat de premii Emmy sau ce-or fi ele, butonând la Nintendo, cu un frigider plin de iaurt şi sendvişuri cu înghețată, petrecându-şi zilele prin grădină, uitându-se la programe prin cablu.

E de acord.

— O să fie tare, îi spun lui Toph.

Suntem în baie. Stă pe toaletă; îl tund.

— A fost de acord?

— Da, da, întru totul. Ridică bărbia.

— Şi care zici că e rostul?

— Trebuie să-ți ridici bărbia.

— Aşa, deci…

— Are rost, pentru că o să facem mişto de elogiile celebrităților pe care le vezi prin reviste, unde…

— Ce-s alea elogii?

— Cum ar veni omagii. Aceste elogii în care, când moare o celebritate, brusc le pasă tuturor, se face o înmormântare plină de lume, oamenii plâng, oamenii se smiorcăie chiar dacă abia îl ştiu pe tip de la televizor, a jucat câteva roluri, a spus nişte replici…

— Ă? Şi oamenii cred asta?

— Da. Oamenii sunt tâmpiți.

Îi întorc capul spre oglindă, îi pieptăn părul în jos, comparând partea din stânga cu cea din dreapta. Iar am comis o capodoperă. Încă mai are acea drăgălăşenie prepubescentă – nasul cârn, părul lung în faţă – deşi începe să se îngroaşe, să se închidă la culoare şi să devină buclat şi creţ ca al meu. Nu-mi place să mă văd lângă el. Pe lângă el par un monstru. Părul facial pe care mi-l întreţin e ridicol, grotesc. Perciunii nu se întâlnesc cu restul părului şi sunt atât de rari, încât arată mai puţin ca un păr facial şi mai mult ca părul de pe picioare. Cel mai rău dintre toate, e că bărbiţa la care tot lucrez a ajuns un eşec patetic, pentru că nici măcar nu îmi creşte păr în jurul gurii, ceea ce-mi dă un aer perpetuu de puţoi de paişpe ani. Sunt ridat, buhăit, cu dungi de expresie adânc brăzdate, iar ochii sunt prea aduşi împreună şi prea mici, cu o expresie ticăloasă. Iar nasul e ca o fleaşcă, prea mare. Alături de faţa lui, faţa lui de doişpe ani, netedă, proporţionată, moale, armonioasă, par distorsionat, ca o imagine manipulată digital, pielea e întinsă în direcţii greşite, totul e întins sau comprimat, grotesc.

— Oamenii se vor enerva când vor afla, spune el.

— Păi, sperăm să o facă. Ăştia-s oamenii pe care vrem să-i enervăm. În primul rând că aceia cărora le pasă de el, aceia care se simt emoţionaţi de moartea cuiva pe care l-au văzut la televizor, merită să fie duşi de nas. Adică, de ce ar fi cineva atent? De ce ar fi moartea unui star tâmpit de dramolete plânsă de un milion de oameni, în timp ce a altora nu e? În timp ce moartea unei persoane de rând, care trăieşte o viaţă fericită şi poate într-un fel chiar eroică, nu atrage decât douăzeci sau treizeci de oameni la înmormântare, în timp ce… adică nu e drept, e abominabil, nu?

— Ăăă. Păi, ca să fiu sincer, cred că e scabros.

— Asta spunem şi noi.

— Nu, adică, cred că ce faceţi voi e scabros. Îl foloseşti pe Adam Rich ca să-ţi dezvolţi teoria…

— Bineînţeles.

— Această teorie este că voi sunteţi la fel de buni ca el şi celelalte vedete. Credeţi că e bătut în cap, slab de minte, că-i iese prostia pe nas, în primul şi-n primul rând pentru că e faimos, şi voi nu. Pentru că la nouă ani se învârtea în jurul lui Brooke Shields, pentru

că o sută de milioane de oameni îi ştiu numele, şi încă o sută de milioane de oameni îi recunosc moaca.

— Iar ai ieşit din personaj.

— Adică, voi, oameni buni, nu suportați faptul că acest tip prostuț, acest Adam Rich, care nu e nici pe departe la fel de deştept cum sunteți voi, care n-a terminat o facultate şi n-a scris în albumul de absolvire şi n-a organizat galeria de artă a şcolii sau altele, care nu a citit cărțile pe care le-ați citit voi, are *tupeul* să fie un nume mondial (sau să fi fost) – pentru că a jucat într-o dramoletă, care vouă vi se pare neimpresionantă. Aşa că faceți mişto de el, mai întâi cu interviul cu umbrela şi acum cu această aşa-zisă farsă bine intenționată – adică ce poate fi mai oribil şi mai transparent simbolic, vă ucideți contemporanii, el era un puşti la televizor când voi vă jucați în nisip, e o victimă a mentalității voastre prădătoare, ziceți că se prinde în această poveste, dar fără să aibă idee de dimensiunea ei, de potențialele consecințe ale ei –, şi în mod sigur habar n-are de motivațiile voastre, de răutatea care bolboroseşte chiar sub suprafață, dorința de a-l murdări, de a-l umili, de a-l reduce la dimensiunea voastră, să-l trageți sub voi – adică are el vreo idee despre glumele făcute pe spatele lui la birou? Poate să-şi imagineze maliţiozitatea implicată? E dezgustător. Adică, *ce-i asta*? Ce vrea să însemne? De unde vine toată furia asta?

— Nu e furie.

— Bineînțeles că e. Aceşti oameni au ajuns, la ce vârstă or fi ajuns, la un nivel de celebritate pe care voi, cârnaților, n-o să-l atingeți niciodată, şi voi simțiți, în adâncul vostru, pentru că nu există viață înainte sau după toată treaba asta, că celebritatea e, de fapt, Dumnezeu… voi ştiți asta, asta credeți, chiar dacă nu recunoaşteți. Când erați copii, vă uitați la el, în subsol, cu picioarele încrucişate în fața televizorului, şi vă gândeați că ar trebui să fiți în locul lui, că aceste replici sunt ale voastre, că acel loc în *Battle of the Network Stars* era al vostru, că voi ați fi atât de buni în acea cursă cu obstacole – ați câştiga cu siguranță. Aşa că, făcând toate astea, acum, când nu mai e o celebritate care să cucerească lumea, vă dă putere asupra lui, abilitatea să-l faceți să se simtă de rahat, să egalizați teribila disproporție pe care o simțiți

în relație cu cei care își proiectează carisma direct, nu sublimată de revistuțe fițoase, de nișă. Voi și toți cei ca voi, cu coloanele voastre de întrebări & răspunsuri sau site-urile web – voi toți vreți să fiți faimoși, vreți să fiți staruri rock, dar sunteți prinși în această teribilă dilemă, pentru că în același timp vreți să fiți considerați deștepți, legitimi, permanenți. Așa că vă faceți chestiuța voastră, citită de coteria voastră micuță, în timp ce în secret tânjiți la Winone Ryder și la Ethani Hawke sau chisr la niște Sari Locker…

— Mai ții minte Numărul Epuizat? Când toată lumea s-a dus în L.A. și New York să ia interviuri celebrităților ca să poți să faci apoi mișto de ele? Apăreau acolo tipa aia din *Tatăl miresei* și tipul din *Baywatch*, australianul, și, bineînțeles, Gemenele Doublemint. Trebuia să faci în așa fel încât să pară niște imbecili, chiar dacă față în față le zâmbeai, glumeai, erai drăguț, îi acceptai. La fel cu Elle Macpherson. Și cu Natalie din *Facts of Life*; și apoi sărmana Sari Locker, sexoloaga.

— Asta a fost altceva.

— Corect. Primești un telefon de la agentul ei de presă, un telefon rece, pentru că voi, fraților, sunteți pe o listă foarte generală trecuți la Generația X, chiar dacă n-aveți nici o treabă cu autorul de douăzeci și patru de ani al celebrului *Sex industrial în anii '90…*

— *Sex industrial în lumea adevărată*.

— Bine. Și tu spui desigur, desigur, să facem un interviu, chicotind în sinea ta… Abia aștepți să închizi telefonul și să le spui tuturor, abia aștepți să o faci varză. Apoi, când te duci la New York, iei cina cu ea. Cina merge unsă și beți câteva pahare. În timpul cinei și al paharelor – să zicem, trei sau patru ore de trăncăneală – ea e un pic cam băgăcioasă și își cam face singură reclamă, dar în același timp e extrem de generoasă – nu asta ai negociat – și ar vrea să știe totul despre mine – partea asta te-a șocat – și despre părinții noștri și spune atât de multe lucruri drăguțe și în tot acest timp în care ea e bună și drăguță și tot restul, în tot acest timp tu îți vezi interesul: îi înregistrezi cuvintele ca să le folosești împotriva ei – pentru că ea, de asemenea, are să fie

faimoasă şi frumoasă (cu un master la Penn) – în timp ce, şi mai pregnant, tu încerci să te şi inviți în apartamentul ei.

— Aproape am reuşit.

— Da, ați luat un taxi, te-ai uitat la ea cum coboară, nu te-ai prins dacă trebuie sau nu să faci următorul pas sau ceva şi ai lăsat-o să plece, gândindu-te: s-a dus şansa mea să mi-o pun cu sexoloaga.

— Era cât pe ce.

— Şi apoi te întorci şi scrii căcaturi despre ea.

— Nu s-a atacat.

— Poate că are obrazul gros. Poate că nici nu a citit. Dar nu crezi că asta e o dovadă de canibalism? Că te agăți de oameni, jucării dintr-o cutie, îi îmbraci, îi laşi deoparte, le smulgi capetele, îi arunci când…

— Ciudat că ai menționat-o pe Sari. De fapt, vine în oraş.

— O, Doamne. N-o să te vezi cu ea.

— Ba da, tinere Toph. Ba da.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. Mult prea complicat pentru mintea ta fragedă. Lasă capul jos. Trebuie să te şterg pe gât.

Îi îndepărtez părul de pe gât cu un prosop.

— Toph, mai ai multe de învățat.

— Bine, bine.

— Stai lângă mine şi o să te faci om.

— Bine.

— Să n-ai teamă.

— Îmi e.

Arată perfect.

— Arăți perfect.

Se strâmbă.

— E prea scurt. Parcă-i cu ciobu'!

— Nu, nu. E perfect.

Când Toph se duce, ca să-şi servească cu inima plină noua viață socială, acasă lucrurile devin ciudate. În acest moment e la Gabe şi nu am nimic de făcut. Nu că m-aş plictisi. Mă plictisesc? Mă duc în hol şi mă sprijin cu spatele de perete. Mă uit la pantofi.

N-ar trebui să port şosete albe cu aceşti pantofi, pentru că protuberanța degetului mic pare şi mai protuberantă în această ceață albă. Când se presupune că ar trebui să se întoarcă? N-a zis. Ar trebui să sun la Gabe. Dar n-ar părea că sunt neliniştit? Nu vreau să par neliniştit. Nu vreau să par un părinte ros de gelozie pe copilul lui care îşi petrece timpul cu prietenii, mai aproape de doamna H…, al cărui fiu ne place, dar pe care nu îl lasă afară decât ocazional, pentru că, am simțit cu toții, chiar şi la doişpe ani am simțit, că ei îi e teamă că pruncului ar putea să-i placă de noi, semenii lui, mai degrabă decât de ea, mama lui. Îndrept covorul în hol. Găsesc mătura şi mătur. Deschid frigiderul şi arunc la gunoi o pungă grea cu portocale albastre. Şi nişte morcovi mici, acum maro şi moi. Mă duc în camera mea şi trag storurile. Peste drum, la căminul de bătrâni, o tanti stă pe verandă, se mişcă încet, îşi murdăreşte chiloții. Mă duc înapoi în bucătărie şi ridic telefonul. Pe cine suni? Îl pun la loc. Deschid computerul. Mă ridic, deschid cuptorul. Ce găteşti? N-avem de mâncare. Mă aşez, mă uit la computer, îl închid şi mă ridic, holbându-mă la uşă. Îmi las capul pe mucegaiul din jurul ferestrei. Ce-ar fi dacă mi s-ar ataşa capul de perete? Aş putea fi ca un siamez, cu capul lipit, geamănul meu fiind, de fapt, acest perete. Aş putea fi jumătate om, *jumătate perete*. Aş muri dacă nu ne-ar separa? Nu, aş supraviețui. Aş rămâne ataşat de perete. Toph s-ar teme de mine şi eu aş avea un scaun special făcut, destul de înalt cât să stau pe el… Dar cum mi-aş schimba cămaşa cu capul ataşat de perete? Mă gândesc la asta câteva minute. Apoi îmi pică fisa: cămăşile au nasturi! O, dar problema mersului la toaletă… Aş avea nevoie de o ploscă. Sau o sondă. M-aş descurca. M-aş descurca.

Dar capul meu nu e, de fapt, ataşat de perete. Îmi ridic capul de pe perete.

Dacă vine până la patru, am mai avea timp să ne jucăm. Bate vântul prea tare? O să fie prea obosit?

Sună soneria.

Mă uit în jos pe fereastră. El e. Mă trece un fior.

— Unde ți-e cheia?

— Am uitat-o.

Fac, obligatoriu, o față lungă. *Căcăciosule, ha! ha!* Îi arunc cheile mele. Le aud clinchetul pe trotuar.

Îl urmăresc cum înfige cheia, învârte, împinge, dispare în zid.

Să-l sperii când intră? Nu, nu, ştie că sunt aici. Să-i trag una? Să-i torn ceva în cap? *Căcat, nu mai am timp!*

— Hei.

— Hei.

— Deci? Te-ai distrat?

— Aha.

— Ce-ați făcut?

— Nimic. Azi am luat pozele.

— Ce poze?

— Pozele de şcoală.

— Când le-ați făcut?

— Azi.

— Nu. Când vi le-au făcut?

— Nu mai ştiu. Acum o lună, cred.

— Nu mi-ai spus. Ce aveai pe tine?

— Tricoul ăla galben.

— Era curat.

— Aha.

— Ia să văd poza.

— N-o să-ți placă.

— De ce?

— O să vezi.

— Te-a prins cu ochii închişi?

— Nu.

— Ai arătat degetul?

— Nu.

— Atunci de ce?

— O să vezi.

Scoate pozele, de mărimea unei scrisori, lipite pe carton, într-un plic de plastic, din ghiozdan şi mi le dă şi, Pe Toți Dracii, nu. Nu. Nu. Nu. Nu. E nasol. E foarte nasol. E incredibil de nasol. E foarte al dracului de incredibil de nasol. Acum o să-l ia. Îl vor

lua cu siguranță. Și dacă au nevoie de un motiv, acum au unul, băga-mi-aș. E dovada tuturor relelor. Dovada de care au nevoie.

— Toph, nu e bine.

— Nu e chiar așa de rău.

— E foarte rău.

— Nu e.

— E oribil.

— Mă rog.

— Nu, ce tot atâta pe tine mă rog mă rog. Doamne. Pe dracu'. Arăți de parcă stai să plângi. Isuse. Arăți de parcă cerşeşti ajutor.

Și așa face. Da, e bronzat și blond și drăguț – e chiar foarte drăguț, aici ochii par extraordinar de albaștri –, dar pare atât de nefericit. Atât de neajutorat, de moale, cu gâtul întins, ochii lucioși… Băga-mi-aș. E foarte nasol. E mai nasol decât Problema Vocii la Telefon. Problema Vocii la Telefon la care facem referire mereu și care s-a îmbunătățit, dar încă nu a fost rezolvată, reparată.

De ani de zile răspunde la telefon așa: *aʅ -ʅoo?*

Și bineînțeles că lumea se întreabă. Ce e cu Toph? Sunt întrebat după ce îmi dă telefonul. Și trebuie să fiu de fiecare dată cavaler. *Așa e Toph, haha!* Dar chiar sună de parcă ar scânci, de parcă s-ar fi încuiat în baie și eu bat cu pumnii și zbier peste smiorcăiala lui și parcă abia când sună cineva își trage și el sufletul și atunci spune Alo? Ce e mai rău e că obține acest ton de fiecare dată, noapte sau zi, întotdeauna acest *aʅ -ʅoo?* pierit și lent la capătul a 12 ani de sănătate mintală și suferință. Așa că l-am rugat să vorbească normal. Te rog, vorbeşte normal, Toph, tu eşti normal, noi suntem normali, așa că vorbeşte normal, te rog, crezi că poți? Nu vorbi de parcă te-aș fi bătut, de parcă ai fi în baie și te ascunzi de mine, pentru că eu am fost acolo, m-am ascuns de ăi bătrâni înainte, am fost de partea cealaltă a ușii care era bruscată cu toată forța de care e în stare un părinte, am scotocit baia după locuri unde să mă ascund, am găsit un loc în dulăpior unde se țineau jucăriile de baie, sub raftul cel mai de jos, și m-am ascuns acolo și am văzut cum se întuneca felia albă de lumină care se vedea pe sub ușa dulăpiorului, i-am văzut pantofii și apoi explozia de lumină când ușa a fost deschisă și am fost înhățat de

umăr şi… şi el îşi elabora tehnica, mai ales când îl sileam să o facă în faţa mea, apărându-mă cu braţele încrucişate, privind, chircindu-mă, zâmbind chinuit pentru el, cu sprâncenele ridicate la cer… *fericit!*

Şi acum iată-ne iar aici. Chestia asta din poză, pe toţi dracii. Ar trebui să încep să-i împachetez lucrurile. Familia adoptivă o să se poarte drăguţ cu el? O să le facă poze frumoase? Familii adoptive. Familii adoptive.

— Toph, asta e ceva foarte nasol. Ştii ce-o să creadă lumea. Ştii. Acum nu voi mai putea să merg la şcoală.

Îşi face un milkshake.

— Poţi să opreşti chestia aia?

— E aproape gata.

— Isuse, Toph. Nu mai pot să particip la vreo zi a porţilor deschise, nu mai pot să îi întâlnesc, pentru că acum au dovada pe care o voiau. Profesorii tăi! Cred că te bat. Îţi vorbesc de parcă ar crede asta?

— Ce tot vorbeşti acolo?

— E foarte nasol.

— De ce?

— Tu nu eşti nefericit.

— Da, şi?

— Aşa că n-ai voie să pari sau să vorbeşti ca şi cum ai fi nefericit.

— Bine.

— Pentru că lumea asta aşteaptă.

— Scuze.

— Şi nici măcar nu mi-ai spus când s-a întâmplat treaba asta.

— Au trimis o înştiinţare.

— N-au trimis nimic.

— Bine.

Ăsta ar putea fi momentul propice evadării. Ar trebui să împachetăm şi să fugim. Poate că sunt pe drum deja, ăia de la Protecţia Copilului. Cu ce maşină vin? O camionetă sau ceva. *Sau sunt sub acoperire!* Suntem deja înconjuraţi. Am putea să ieşim pe cealaltă uşă, spre spălătorie. Ieşim pe uşă deghizaţi – ce deghi-

zare? cape! *avem* cape! –, ieşim şi ne ducem la maşină şi ne facem provizii, nişte fructe, mezeluri, da, şi apoi încotro ne îndreptăm? Mexic? America Centrală? Nu, nu – Canada. Apoi facem şcoala acasă. Ţinem o fermă şi facem şcoala acasă. O, dar Canada. O să începem să spunem *merem*? Amândoi. Şi în loc de *salut*, *servus*. Aşa ceva nu se poate. Trebuie să fim vigilenţi…

— Nu înţeleg de ce nu zâmbeşti.

— Credeam că zâmbesc. Am făcut-o în câteva.

— Şi ei au ales-o pe asta.

— Aşa se pare.

Poate că asta făcea parte din planul lor. Au ales poza nasoală ca să mi-l ia. Sau fotograful e un fel de negustor de copii sclavi. S-a îmbârligat cu agenţia de protecţie a copilului şi ei îi dau copii şi apoi îi vinde unor dealeri de sclavi albi în… unde există dealeri de sclavi albi? Şi cu ce fel de maşină vin *ei*?

— Mi-aş dori să mă ajuţi cu chestia asta, Toph.

— Am zis scuze.

— Adică, ai idee cât de nasol mă face să apar, ne face să părem? De acum o să primim şi mai multe coşuri de fructe. De acum o să ne coacă pandişpane.

— Ce-s alea pandişpane?

— Un fel de prăjitură.

— Aha.

A băut deja jumătate de milkshake. Încearcă să se mai îngraşe un pic.

Mă uit iar la poză. Într-un fel, e atât de drăguţ. Tricoul galben îi face ca părul să pară atât de blond după un septembrie însorit şi toate zilele petrecute la plajă. Şi fundalul albastru-deschis, perfect, se asortează cu ochii. Ochii cu care spune *Ajutor!* Şi sunt nu una, ci şase astfel de poze, un evantai, şi încă patru mai mari mai jos şi apoi asta uriaşă. Doamne Dumnezeule! O gaşcă de Tophi imploratori, unşpe Toph spunând *mamelor din lumea-ntreagă, uitaţi-vă la viaţa mea tristă! Profesorilor, uitaţi-vă la ochii mei, care au văzut atâtea! Ştergeţi-mi trecutul, daţi-mi o nouă viaţă, lăsaţi-mă să fiu ca voi şi ca toată lumea, normal şi fericit fericit. Uitaţi-vă cum zâmbesc din poza de şcoală! Salvaţi-mă*

de el, pentru că în fiecare seară înainte de cină adoarme pe canapea şi e atât de dispărut din lume şi când nu poate să se ridice mă trage de tricou şi mă imploră, mă obligă să-i gătesc, şi mai târziu, când se scoală, e atât de nervos, se chiorăşte în monitor, scrie ceva ce nu mă lasă să văd şi adoarme în patul meu şi eu trebuie să-l împing şi apoi iese jumătate de noapte şi…

— Deci ce vrei la cină?

— Taco.

— Am mâncat taco duminică.

— Şi?

— Poţi să mănânci taco dacă ţi-l pregăteşti tu.

— Avem carne?

— Nu. Trebuie să ieşi să iei.

— Pot să mai iau şi altceva?

— Cum ar fi?

— Bere de ghimbir.

— Bine. Trezeşte-mă când e gata.

O să-mi scot vreodată poza asta din cap? O s-o lăsăm vreodată în urmă? E aşa de trist pe cum pare? Ştiu că nu înseamnă nimic, dar cum poate să fie atât de transparentă? Arată vreunul din ceilalţi copii atât de trist? Fata ai cărei părinţi sunt divorţaţi – plânge? Doamne, nu. Puştii ăştia, ei ştiu care-i treaba. Ştiu să-şi protejeze părinţii. Dar Toph, nu. După tot ce fac – i-am schimbat cearşaful săptămâna trecută! – toate astea, şi el vine cu chestia asta.

Mama obişnuia să ne scalpeze când făceam poze fără ştirea ei, înainte să ne aprobe ea îmbrăcămintea. Bineînţeles, e un motiv pentru care nu i-am spus despre Fotografia Zilei, şi acest motiv se scrie E-C-O-S-E-Z. Purta cineva atât de mult ecosez la începutul anilor ’70? E supranatural, dar se pare că în orice poză apăream până în clasa a cincea, ecosezul era prezent într-un fel sau altul, mai ales la categoria pantaloni. Şi ne potriveam, toţi trei.

— Ştii ceva, nu cred că putem să trimitem astea cuiva. Nu pot să i le arăt nici măcar lui Bill sau lui Beth.

— Atunci nu le trimite.

— N-o să le trimit.

— Nu le trimite.

Se poate ca exact atunci să fi sunat Marny. Sau poate a fost cu o zi înainte, sau o zi după, sau poate săptămâna următoare. Sunt acasă şi Toph stă pe canapea, oftând în faţa temei la matematică. E deschisă staţia stereo şi una din boxe e îndreptată spre perete ca să înăbuşe nevoia vecinilor de a vedea aceeaşi emisiune TV de miercuri seara. Sună telefonul.

— Shalini a avut un accident.

— Ce? De maşină?

— Nu, nu. Ştii de platforma aia care s-a prăbuşit în Pacific Heights?

— O. Nu.

— E în comă. A căzut patru etaje şi a aterizat în cap. Nu se ştie dacă o să trăiască.

Ne ducem. Cred că ne-am dus chiar în acel moment. Poate am aşteptat până dimineaţa. Nu, trebuie să fi fost atunci, trebuie să ne fi dus chiar atunci. Poate că nu era seară când a sunat Marny. Poate că era zi şi l-am lăsat pe Toph singur. Sau poate că am închis cu cheia…

Asta e:

E miezul nopţii. Toph e în pat. Mă sună Carla din L.A. – ea şi Mark s-au mutat în L.A. A sunat-o mama lui Shalini şi apoi ea m-a sunat pe mine. Plec. Shalini ar putea să nu mai fie.

Când cobor pe scări, ştiu că cineva ar putea profita de această oportunitate ca să-i facă ceva lui Toph. Ştiu asta de fiecare dată când îl las pe Toph singur, ceea ce acum fac destul de des, nu mai există babysitteri pentru că are treişpe ani şi poate fi lăsat singur, atâta vreme cât uşa apartamentului e încuiată şi uşa clădirii e încuiată şi uşa din spate, cea care duce la spălătorie, e încuiată, atunci e în siguranţă, deşi yala e slabă şi fără rost şi bineînţeles că asta e calea pe care o va urma omul rău ca să intre. Va veni prin spate, pentru ca a urmărit ce se întâmplă, m-a aşteptat să plec, ştie că voi fi plecat o vreme pentru că mi-a ascultat convorbirile telefonice şi m-a urmărit printr-un binoclu sau o lunetă. Şi când plec, vine el, cu funii şi ceară – e prieten cu Stephen,

scoțianul, *bineînțeles*! – şi îl va lua pe Toph şi îi va face chestii, pentru că ştie că m-am dus să o văd pe Shalini, care e în comă, care a căzut dintr-o clădire.

O iau în drum pe Marny. Cu Moodie ne vedem la spital.

Familia lui Shalini e acolo, părinții, sora ei, o ceată de veri, unchi, mătuşi, unii poartă sariuri, alții nu, încă nişte prieteni. Holurile, strălucind stins, sunt pline de oameni strânşi în grupuri mici, care stau pe jos, intră şi ies din camera de aşteptare, de altfel ocupată complet. Una dintre fetele de acolo a fost la petrecere. Aflăm mai multe detalii. S-a întâmplat în Pacific Heights. Shalini s-a dus cu o prietenă. Se învârteau pe-acolo, stăteau la taclale, şi au ajuns afară, pe platforma din spate. Erau vreo douăzeci de oameni pe ea când s-a prăbuşit, au cedat suporturile şi toți tinerii au căzut. Prietena cu care s-a dus Shalini a murit pe loc. Alți doişpe au fost spitalizați, dar au fost externați. Shal e cel mai rău dintre toți. Din ce se povesteşte, e norocoasă că se mai află în viață. Şi-a zdrobit capul în cădere.

Aşteptăm pe hol, stând pe jos. Apoi ne ridicăm, ne plimbăm, vorbim în şoaptă. Poate că i-au făcut mai multe operații – douăzeci, treizeci, o sută. La un moment dat – poate că e a doua zi – ni se spune că putem să intrăm în salonul închis unde e ținută Shalini. La intrare, ridicăm un telefon, o soră răspunde şi o alta iese pe uşă. Trecem de celelalte camere şi iat-o…

Are fața zdrobită, îşi ține ochii închişi, inflamați, enormi, roşu şi vinețiu, albastru şi roşu şi galben şi verde şi maro, pleoapele negre. E conectată la un aparat de respirat. Ni s-a spus despre căciuliță, şi iat-o, acoperindu-i capul pentru că i l-au ras şi i-au îndepărtat bucăți de craniu din cauza inflamației creierului. Picioarele îi stau țepene în afară şi sunt învelite cu un soi de jampiere, albastre şi moi, ca măştile de purtat în timpul somnului…

Christoase, nici măcar nu i-au curățat sângele, cel puțin nu pe ăla care-i murdăreşte ochii. Adică e…

Dar brațele ei sunt intacte. Brațele sunt netede şi maro, fără urmă de vânătăi sau leziuni.

Nu mai e nimeni în cameră. Nu ştim ce să facem – dacă avem voie să o atingem, dacă să o atingem sau dacă să-i vorbim sau să

stăm acolo lângă ea sau să o salutăm sau să ne rugăm sau să ieşim… Celor în comă li se vorbeşte? Aud, nu? Aud ca un copil nenăscut.

Stăm într-o parte, lângă uşă, cu mâinile la gură, şoptind într-o parte, fără să clipim, până când intră o indiancă, verişoară sau prietenă, intră şi, fără să ne spună ceva, se duce direct la chiuvetă şi se spală pe mâini, se şterge, apoi se duce direct la Shalini şi o ia de mână, i-o ține între palme şi îi vorbeşte.

— Bună, Shalini. Bună, iepuraşule…

Deja e plin de flori.

Intră mama lui Shal. Ne spune că trebuie să ne spălăm pe mâini. Aşa facem şi apoi ne ducem la pat şi îi atingem brațele intacte. Sunt calde.

După câteva minute suntem scoşi afară. În hol e Zev. Îi spunem ce ştim. Se bâțâie de pe un picior pe altul, belind ochii, dă din cap necontrolat.

Aşteptăm.

Trec zile. Şansele ei sunt când mici, când mari, când sunt neclare, apoi e mai bine şi curând doctorii sunt încrezători că măcar starea ei e stabilă, deşi e încă în comă. Nimeni nu e sigur că va ieşi din ea. Căzătura a fost foarte urâtă. Stătea pe platformă şi… N-o cunoşteam pe fata care a murit, dar toți ne gândim că dacă am fi fost în acea casă, am fi fost pe platformă… Ar fi căzut şi mai mulți oameni. Carla şi Mark apar din L.A. Apar o duzină de rude din familia lui Shalini. La orice oră, camera de aşteptare e aglomerată. Îi cunoaştem prietenii, mătuşile, unchii, bărbați cărunți în costume gri, femei purtând sari. Mâncăm ce se găseşte la cantina de acolo. Plecăm din spital şi afară e o lumină strălucitoare, întotdeauna cerul e albastru ca marea şi însorit şi ne întoarcem la muncă şi apoi venim iar şi apoi mâncăm şi dormim şi Shalini doarme şi ea. Uneori aducem covrigei şi uneori ne simțim bine-veniți printre rude, dar alteori nu ne simțim atât de bine-veniți. De obicei, ochii mamei lui Shalini sunt umezi; alteori dă ture cu brațele încrucişate şi spatele țeapăn, cerându-le chestii doctorilor. Ea însăşi e doctor şi a adunat o echipă de elită să se ocupe de Shalini. Îi cunoaştem pe prietenii din facultate ai lui Shalini, din liceu, verii. *Mergem la magazin, vreți să vă luăm ceva?* Azi nu se

poate intra. Doctorii sunt înăuntru. Veniți mâine. *Nu, o să stăm.* De ce să stați? Trebuie să stăm. Am așteptat și am făcut ture și am negociat cu doctorii și am ținut oameni de mână și am aflat orele de vizită. Știu regulile: stăm. Și nu-i întrebăm nimic pe părinți. Dacă vrem să aflăm ceva, întrebăm verii sau prietenii. Nu zâmbim, nu râdem, indiferent despre ce e vorba, doar dacă familia zâmbește sau râde mai întâi. Trebuie să ne îmbrăcăm adecvat. Trebuie să fim punctuali dacă suntem așteptați. Nu trebuie să ratăm orele de vizită și nu trebuie să stăm prea mult înăuntru, ca să-i facem să aștepte pe colegii de cameră din facultate sau pe unchii din India. Cel mai important, trebuie să suferim. Toți cei din jurul pacientului trebuie să facă tot ce pot în termeni de sacrificiu și luptă, sau de malnutriție, sau de privare de somn, de suferință, de asemenea, și cât timp suferă să stea aproape; să părăsești marginea patului, să părăsești spitalul înseamnă să slăbești forța de vindecare, să slăbești eforturile spre recuperare. În timp ce boala e boală, dacă tu poți să fii acolo, fii acolo. Știu aceste treburi. Gesturile bizare, sacrificiul de sine sunt importante. În zilele în care chiar nu poți să vii în vizită, trebuie totuși să vii în vizită. Când ajungi acasă într-o seară și Toph spune – „Deci ai de gând să fii părinte în seara asta sau ce?" – ceea ce pentru el e un fel de glumă, pentru că mâncați fast food de câteva săptămâni și pe tine te fură somnul pe canapea după cină în fiecare seară – ar trebui să tragi aer în piept și să știi că toată povestea asta e OK, că genul ăsta de lucruri, această luptă și acest sacrificiu, sunt esențiale, că el nu înțelege, dar într-o zi o va face. Și chiar și după ce ai plecat să o veghezi pe Shalini și i-ai văzut rănile vindecându-se și i-ai ținut palmele mici și perfecte, trebuie să stai în hol, vorbind cu oricine ar putea avea nevoie de o vorbă – nu e clar dacă mama lui Shalini vrea să vorbească cu noi sau se simte obligată să o facă, dar presupunem că e ultima variantă, și astfel rămânem ore întregi. Într-o zi aduc un ursuleț de pluș pentru Shalini. Aduc ursulețul de mohair pe care l-am păstrat în suportul de la portiera mașinii ani întregi, de când a murit maică-mea, pentru că am crezut că a rămas ceva din ea în ursuleț… Mă uit în ochii cât două boabe negre ai acestui ursuleț străvechi, oranj, cu brațe

şi picioare micuțe, cu blana tocată şi aspră, şi e ceva din maică-mea în el, e singurul obiect care o evocă în felul acesta, într-un mod inexplicabil şi puternic, ce mă face să nu fiu în stare să mă uit în gămăliile negre ale ochilor ursulețului, pentru că atunci când o fac îmi amintesc vocea comică şi subțire pe care maică-mea o folosea când îl făcea să vorbească, când aveam patru, cinci sau şase ani, când ne jucam cu ursuleții în casele micuțe pe care le construise şi le decorase cu mobilier minuscul pentru ei, când scotea unul dintre aceşti ursuleți, îl punea în dreptul gurii şi spunea cu o voce pițigăiată şi gravă „Bună" şi apoi „Să-ți spun un secret", spune ea, aducându-mi ursulețul la ureche şi lăsându-mă să-mi imaginez ce secrete ar fi putut să-mi spună – simțeam furnicătura blănii aspre în ureche şi chicoteam ca un nebun – mă înnebunea de uimire şi extaz. Pur şi simplu îmi pierdeam mințile. Şi deci într-o zi iau ursulețul din maşină, îl mişc de la locul lui pentru prima dată în trei ani şi îl duc în spital, îi simt blana ca pe o coajă în palmă, şi mă duc să o văd pe Shalini, care doarme, cu căciulița de lână pusă pe cap, pe pereți sunt poze cu ea fericită împreună cu mama ei, sora ei, ochii acum i s-au dezumflat, bandajele i-au fost îndepărtate, pielea atârnându-i în jurul rănilor, regenerându-se, şi voi fi acolo singur şi îi voi cuibări ursulețul între braț şi tors şi mă voi întoarce şi voi vedea ursulețul acolo, nu mai mare de şase centimetri, gămăliile ochilor întorcându-mi privirea, şi mă voi simți pios şi mândru şi îmi voi îngădui să cred că dacă am făcut asta înseamnă ceva. Că va funcționa magia ursulețului şi voi salva situația şi o voi aduce pe Shalini înapoi.

A doua zi John, care nu o cunoaşte pe Shalini, sună să ne spună condoleanțe.

— Am citit în ziar, zice.

— Aha.

— Vor să-l bage la zdup pe proprietar. Mai are în dosar vreo sută de încălcări.

— Aha.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă el.

— Nu, nu cred.

Pauză.

— Azi am scuipat iar sânge…

Adam Rich nu vrea să moară prin sinucidere. Nu vrea să-şi strice imaginea publică. Vrea să fie ucis.

Aranjăm să fie ucis de un maşinist şomer în parcarea de la Asp Club, un superclub de noapte din Los Angeles. Îi place asta, o moarte violentă, şi chiar mai bine, într-un loc care spune clar că, şi înaintea unei morți subite, tipul ştia să petreacă. Vom trece, rememorându-i viața, prin îndelungatele lui probleme cu abuzul de diverse substanțe, ne hotărâm să-l facem dependent de vitamina C, pentru că, în timp ce urmărea asiduu *Codul roşu*, cu Lorne Greene, devenise superconştient de importanța măsurilor de siguranță antiincendiu şi se convinsese că vitaminele îi vor face pielea antiinflamabilă. Vom vorbi despre pasiunea lui pentru motocros şi pictură şi vom dăzvălui lumii că Nicholas din *Eight Is Enough* a fost mai mult decât un actor, a fost de fapt un adevărat *auteur* prodigios marca Hollywood – că la momentul tragicului eveniment, lucra la un „blockbuster care urma să redefinească paradigmele, încorporând elemente multimedia şi interactive" – un proiect misterios şi aşteptat cu nerăbdare de critici, cunoscut în mediile Hollywoodului sub numele *Proiectul ilegal*. Îi plac toate astea, ideea de moarte prematură a unui geniu.

Povestea începe aşa:

> Se spune că atunci când zbori prea aproape de soare, te prăbuşeşti. Adam Rich – actor, idol, iconoclast – a zburat prea repede şi prea departe, dar pe 22 martie a ajuns prea aproape de soare. Cunoscuții, cei dragi, o națiune suferă…

Toph e pe canapea, cocoşat peste cartea de istorie. Mă fâțâi prin hol, pocnind din degete.

— Te rog, încetează, spune el.

— Nu.

Sunt în trepidații. E o noapte importantă. Sari e în oraș. Toph se duce la chestia aia, bar mitzvah, apoi Sari. OK. OK. OOOKOOOK.

Pregătim repede cina, apoi se schimbă.

— De ce trebuie să mă schimb?

— Pentru că e un eveniment religios, corect? Unde-ai zis că e?

— Nu știu.

— Păi și n-ai o invitație sau ceva?

— Ba da, dar…

— Păi unde e?

— Nu e la tine?

— N-am văzut-o-n viața mea.

— Zău așa. Sfinte Sisoe.

Își sună un coleg și află detaliile și bineînțeles că am întârziat și iese din cameră purtând pantalonii pe care mă temeam că o să-i poarte, cei cu pete de cerneală pe buzunar.

— N-ai niște pantaloni curați?

— Aș avea dacă cineva ar spăla rufele din când în când.

— Ce? Cum? Ăștia n-au fost spălați niciodată, cur pictat. Trebuie să pui rufele în coș mai întâi, băi căcăciosule…

— De ce să-i pun în coș dacă nu-i port niciodată?

— Pe naiba, pentru ocazii ca asta, gâgă!

Îl duc cu mașina în Union Square, la hotelul ăla unde Fatty Arbuckle a făcut ce pana mea a făcut, și când coboară din mașină sunt fericit să-l văd jos din mașină, micuțul cap pătrat. Mă duc înapoi la birou, unde Moodie și Paul și Zev lucrează la ultimele detalii din interviul cu Adam Rich, despre care pretindem că avem drepturi în exclusivitate:

ÎNTREBARE: *Pe cine admiri cel mai mult*?

ADAM RICH: pe Spencer Tracy, pe James Cagney, pe Babe Ruth – mai ales pe Babe. El e tipul pe care toată lumea – jucătorii, femeile, băutura – a încercat să-l tragă înapoi, dar el a continuat să arunce dincolo de gard. Cam așa cumva încerc să trăiesc și eu. Mă trezesc în fiecare dimineață și arăt spre gard.

Î.: *Deci în fiecare dimineață joci baseball?*

R.: Nu.

Î.: *A. Păi, asta e o atitudine foarte sănătoasă. Pari foarte îngăduitor în privința urcuşurilor şi coborâşurilor din cariera tipică de Hollywood.*

R.: Asta înseamnă să ai o viziune. Pentru mine, ca actor, ultima perioadă a fost foarte frustrantă. Cel mai important lucru pe care l-am aflat e că trecutul poate fi un impediment pentru viitor.

Î.: *Dar nu există şi oportunități?*

R.: Da, dar n-o să-mi etalez trecutul ca să fac un bănuț.

Mai avem doar o săptămână să terminăm numărul, ca să nu mai vorbim de munca pentru *Chronicle*, o întreagă campanie pentru două fețe de seamă ale ziarului, cu data de predare pentru a doua zi:

CURA DE IERBURI: CITIȚI-L PE HERB CAEN[1]
JON CARROLL: CA ROLA PE ASFALT

Ca de obicei, facem ca toată treaba să pară o nimica toată. Mă duc înapoi la hotel, ca să-l iau pe Toph, apoi mă întorc în Union Square, la hotelul lui Sari. Încetinesc în fața hotelului lui Fatty Arbuckle, sperând să-l găsesc pe Toph pe scări, deja aşteptându-mă. Nu e acolo.

Dau o tură şi când vin din nou pe Polk şi mă opresc în fața hotelului el tot nu e acolo, şi în spatele meu e un cârnat de tramvai, plin de idioți atârnați de cureluşe – *ding! ding!* –, aşa că mai dau o tură şi când vin iar în Union Square, în pana mă-sii, turiştii stau ca ciorchinele şi…

Mai dă-i dracu', o parchez subteran şi apoi fug la hotel, în lobby, în pantaloni scurți. Deja am cam întârziat la întâlnirea cu Sari. O să mă aştepte. La noapte are avion, a avut o conferință

1 Cura de ierburi (*Herb Blurbs*) e un tratament alternativ naturist pentru vindecarea cancerului. Herb Caen a fost un jurnalist legendar, deținător al unui Premiu Pulizer, a cărui carieră se leagă indisolubil de *San Francisco Chronicle.* Herb Caen a murit în 1997 de cancer, după ani de suferință – în mod sigur, în perioada în care autorul a lucrat la *Chronicle*, boala lui Caen era cunoscută. Intenția jocului de cuvinte acoperă două zone: una de suprafață, strict fonetică, şi una de adâncime, o ironie în ton cu partea a doua a romanului, presărată cu glume sinistre, un fel de cursă halucinantă a sincerității totale, a jupuirii de sine. (N. tr.)

azi aici şi zboară înapoi la noapte, dar până dau eu de Toph şi îl las acasă, ea n-o să mai fie acolo…

Băga-mi-aş. Ies nişte puşti cu părinţii lor, dar el nu e nicăieri. Nu e în lobby, unde sunt ceilalţi copii care îşi aşteaptă părinţii, şi nu e nici pe scări, aşa cum un copil normal ar trebui să fie, şi nu e nici la uşă şi nici la lift sau la recepţie. Când întreb, o puştoaică uscăţivă din clasa lui spune că nu, nu l-a mai văzut de-o vreme, dar sus mai sunt nişte copii, poate că e sus…

Merg sus cu liftul nichelat şi plin de oglinzi, asaltat de covorul strident roşu, apoi priveliştea din lift, ce drăguţ se vede tot oraşul, şi sus salonul e numai sticlă, sunt baloane împrăştiate trist pe jos, un DJ îşi împachetează echipamentul. Doi puşti pleacă, îmbrăcaţi, unul purtând bretele. Toph nu e printre ei. Cobor cu liftul împreună cu unul din ei, îl întreb, dar nu ştie unde e Toph.

Ies pe uşa din faţă, pe scări, în Union Square, un alt tramvai de tot căcatul, turişti pretutindeni, Toph nicăieri.

Sari va pleca. Singura mea şansă cu sexoloaga, irosită din cauza acestui puţoi nerecunoscător…

Mă duc la telefon să verific mesajele din robotul de acasă. N-a sunat. Înapoi în hotel, scanez lobby-ul, înapoi cu liftul, admir priveliştea, ce drăguţ, cercetez din nou salonul de petreceri, care acum e aproape gol, doar câţiva părinţi, care se uită la mine întrebător, în timp ce eu mă uit la ei disperat –, dar nu pot să le vorbesc pentru că eu nu sunt ca ei şi nu ştiu ce să le spun – dacă le explic, n-aş face altceva decât să le confirm aşteptările, să le întăresc temerile şi mila pentru Toph. Cobor iar şi în liftul cu oglinzi arăt ca un nebun, şi dacă e mort? A fost răpit, bineînţeles, a fost răpit aşa cum a păţit Polly Klaas, şi chiar acum îl violează şi îl dezmembrează. Ba nu, mai întâi l-a dus în alt stat. Nu e posibil. Bineînţeles că e posibil. E probabil, *probabil de la cap la coadă!*

Sari n-o să mă aştepte. O să fiu în stare măcar o dată în puii mei să fac ceva, să fiu în stare să fac ceva simplu şi normal, cum ar fi să i-o trag unei autoare de manuale de sex, măcar acest lucru

neînsemnat – la dracu', nu pot să am măcar această *bucurie măruntă*…

A, stai mă. Asta e. L-a adus un prieten cu maşina, da, l-a adus – tăntălăul, cap pătrat, fără să-mi spună, l-a adus altcineva. Dacă-l găsesc acasă…

Nu, nu, e încă aici. Sunt sigur. Mă uit în cabina telefonică a hotelului, în restaurant, în bar… De ce în bar? De ce în bar, boule? Gândeşte, gândeşte! Apoi înapoi în lift, o, ha, ha, drăguţă privelişte, şi ce viteză agreabilă are liftul ăsta, apoi jos din el şi înăuntru în salonul de petreceri, nu mai e nimeni. Apoi jos, afară. Apoi în parcul de peste stradă. Apoi în jurul blocului şi acum e dus de-a binelea, e mort definitiv, răpit, bineînţeles, e de aceeaşi vârstă cu Polly Klaas, nu? O, Doamne. Eu voi fi Marc Klaas. Voi iniţia legislaţia – legea lui Toph – o să deschid o fundaţie…

Apoi înapoi în lobby, unde-l găsesc stând la uşă, cu cămaşa scoasă din pantaloni, cu părul pâslos, uitându-se afară prin geamurile de sticlă groasă, în vârful picioarelor.

Îl înhaţ şi nu spun nimic până când nu ajungem la maşină, şi în maşină, cu ferestrele ridicate – după ce-mi oferă scuzele lui, spunând că s-a gândit c-o să-l iau de la *cealaltă* uşă, de la uşa *cealaltă decât uşa la care l-am lăsat*, după ce-l ascult cu răbdare, interesant… interesant… fără să înjur, încercând să nu zbier… nu vreau să fac astfel de lucruri, aceste lucruri nu ne reprezintă, nu, fără zbierete, fără înjurături, astea-s *verboten*, fără mânie, fără izbucniri de furie, fără ameninţări c-o să-i fac asta sau aia, c-o să-l pocnesc acolo sau acolo… În schimb, calm, încet, cu blândeţe, de parcă aş citi Chaucer unor pensionari, îi fac cunoscut felul meu de a vedea lucrurile…

— Să dea dracu', Toph! N-are nici un sens, ce dracu'! *Cealaltă uşă?* De ce cealaltă uşă? Faci glume cu mine? Să dea *dracu*'! Să dea *dracu*'! Să dea *dracu*'! Căcatu' ăsta nu trebuie să se mai repete. Îmi pare rău, amice. *Asta* nu trebuie să se mai întâmple. Adică, Toph, te rog, te rog, genul ăsta de lucruri sunt ridicole [ridic vocea, spre surprinderea mea şi a lui], *în pizda mă-sii de ridicole*! [Bat cu pumnii în volan.] Să dea *dracu*'! Să dea *dracu*'! Să dea *dracu*'! Nu pot să conduc la nesfârşit prin oraş, întrebându-mă

când va trebui să sun la poliție, întrebându-mă în ce tomberoane te vor găsi, violat şi făcut bucățele – Să dea *dracu*'! Sfinți Căcați din Ceruri, tocmai te-am tăiat de pe listă, am intrat în hotel de zece ori, mi te-am imaginat într-un milion de bucățele, ucigaşul lui Polly Klaas îmi arăta degetul la proces, toate astea. Băga-mi-aş, omule! Pur şi simplu nu e [bătând cu pumnii în volan] loc de greşeli, băi, omule, nu ne permitem. Nu ne permitem greşeli! [Lovesc volanul pe fiecare silabă.] Nu! E! Loc! Pen-tru! Gre-şeli! Nu! Loc! Gre-şeli! Ascultă, tu ştii bine, noi ştim bine, am ştiut asta întotdeauna, că singurul mod în care putem s-o scoatem la capăt e să fim cât de cât eficienți. Trebuie să ne gândim, trebuie să mergem în vârful picioarelor! Trebuie să fim pe aceeaşi lungime de undă, trebuie să anticipăm, să ne gândim, trebuie să avem prezență de spirit! Toph, lucrurile devin stresante, devin stresante! Nu cedăm! Nu cedăm! Totul e prea stresant, frate, totul e uite-aşa [strâng pumnii], vezi cum? Strâns, stresant [trag din coate, ca şi cum aş testa un nod pe o sfoară]! Totul e strâns!

— Tocmai ai trecut de strada noastră.

Îl las la Beth, îl urmăresc cum intră în holul ei roşu, îi fac cu mâna lui Beth şi ea îmi face cu mâna, mă uit cum se închide uşa, îi văd cum o iau pe scări în sus, ştiind c-o să-i spună tot.

Acum nu am cum să-mi fac griji.

Nu când Sari e aici.

Nu ştiu exact ce vrea Sari. Poate să se răzbune. Ar putea să mi-o întoarcă pentru faptul că am făcut mişto de cartea ei, făcându-mă să vin în camera ei de hotel, care o să fie goală. Sau când o să intru o să-mi toarne în cap ceva. Frişcă. Cărbune. Toată povestea asta e o înscenare. E o capcană. O merit, cu siguranță. Merit orice, orice – nici un fel de atac n-ar trebui să mă surprindă. Dar merită riscul. Ca să fiu cu sexoloaga! Ea ştie totul, e plină de şmecherii, sfaturi, chestii explozive, o să scoată din mine chestii despre care nici nu ştiam că există…

O sun din lobby.

— Sunt pe picior de plecare. Trebuie să prind avionul în două ore.

— Aici sunt.

— Cobor.

Aştept să mă întâlnesc cu sexoloaga. Sari. Sexoloaga. Sari. Sexoloaga. Dar cât de naşpa sunt? O prietenă e în comă, Toph e la Beth, poate plânge, oricum zgâlțâit un pic tot e – e pentru prima dată când am explodat – *am explodat?* Am explodat, sună de parcă aş fi ca ei…

O aştept pe această femeie pe care am cunoscut-o doar pentru trei ore… Liftul se deschide şi, iat-o, e aici, cu valiza, vine spre mine şi, când ajunge aproape, miroase atât de bine…

Sărim cina, mergem direct la mine. Avem o oră înainte ca avionul ei să plece. Ne suim în maşina mea, afară plouă şi pe Tenderloin e o ceață transparentă şi luminoasă şi în drum spre casă toate semafoarele se sincronizează pe verde şi apoi suntem singuri în camera mea…

Sunt cu sexoloaga! O poveste suculentă. Progresăm, îmbrăcați, dar progresăm – în pat cu sexoloaga, în pat cu sexoloaga, în pat cu sexoloaga – ce vrea să însemne faptul că sunt aici cu sexoloaga? Nu e nimic mai bun ca asta, nu? Asta e, nu? Nu sunt căsătorit şi curând voi muri, în trei ani, poate cinci, şi Shalini ar vrea să ne distrăm – chiar şi cu… *mai ales cu* o sexoloagă din New York, o şansă unu la un milion. Eu ştiu, Shal ştie şi ea – şi astfel voi aduce bucurie în lume, şi nu frustrări. Privările nu fac bine nimănui. Voi adăuga ceva lumii, această experiență pentru omenire şi chiar mai mult, eu şi Sari ne vom țese în această textură, făcând lucruri, orice, orice ar fi, te țeşi în textură…

E OK să fac sex cu sexoloaga în timp ce Shalini e în comă. *Cum am putea spune nu?* Faptul că suntem împreună înseamnă că ceva se întâmplă, şi faptul că se întâmplă lucruri înseamnă că binele moral prevalează, ceea ce e egal cu un bine ireductibil, care = existență = provocare = retragere = înaintare = dovadă = încredere = conexiune + ținut de mână = afirmare = să înoți până la stânci şi înapoi + să-ți ții respirația înotând pe sub apă dintr-o parte în alta = bătălia bătăliilor, bătălii mici, bătălii mari, orice fel de bătălii = să-ți susții punctul de vedere în permanență = negarea refluxului = refuzul decăderii = forță – rezistență – mo-

derație – unghii roase – negări + pumni în pereți + volumul la maximum + încadrarea pe altă bandă + mașini care depășesc + dat flash-uri + răcnete + comenzi, insistențe, încăpățânări, obțineri = încredere = amprente, urme, dovezi = scutură copacul, tunde gardul + ia + înhață + fură + aleargă = înghite = fără regrete = insomnie = sânge = îmbibat în sânge, ceea ce îi trebuie lui Shalini e legătura, fluxul de sânge, uzul rețelei! Are nevoie de prieteni nu doar acolo, pe marginea patului, dar are nevoie de noi să fim cât mai aproape, nu doar de ea, cât și unii de alții, ca să creăm fricțiune, zgomot și, dacă e posibil, are nevoie de noi să facem sex și să proiectăm către ea această energie, explozia de dragoste – se leagă toate, aha! *Shalini chiar ar vrea să facem sex!* Și apoi, cu Sari, bâjbâind cu blândețe spre acest punct, cu ochii închiși, apoi pantofii pocnind pe podeaua de lemn, apoi gândindu-te la toate lucrurile la care te gândești cu ochii închiși în timp ce simți și te așezi și te freci ca într-o, de exemplu, călătorie în spațiu. Pășind pe Marte, într-un costum ca în *Odiseea spațială: 2001*, totul e prăfuit, roșu. Apoi imagini dintr-o carte ilustrată extravagant pe care am avut-o în adolescență, arătând cam cum ar putea să arate călătoria în timp, la trei mii de ani de acum înainte, navele spațiale de dimensiunea lunii, turnuri de o milă înălțime pe planete necartografiate, apoi pleoapele învinețite ale ochilor lui Shalini; apoi faptul că-ți lipsește un prezervativ, apoi faptul că o să-i dai SIDA lui Sari și că va trebui să-i spui lui Sari, peste un an, când vei fi diagnosticat, și o să vrei să aștepți… Nu, o vei face printr-o scrisoare, pentru că nu vei fi în stare să dai ochii cu ea, între timp te vei muta în Groenlanda sau pe insula Franz Josef, și îi vei cere să se căsătorească cu tine și veți lupta umăr la umăr cu SIDA, pentru că… nu, ea nu va mai vrea să audă de tine, cârnatule…

Ușa clădirii se deschide și se închide. Și ușa de la apartament se deschide și se închide. Și ușa de la dormitor se deschide. Toph.

— Hopa, spune el.

Ies. E prima dată când mă prinde. Nu că am fi fost *engagé* sau ceva. Dar totuși.

Se uită prin dulapul din camera lui.

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Cum adică?

— Trebuia să fii la Beth.

— N-are de mâncare. M-a trimis acasă.

— Ascultă, du-te înapoi acolo şi mănâncă. Spune-i că trebuie. Spune-i să-ți comande ceva. Vin să te iau într-o oră.

Pleacă.

Mă întorc la Sari. E în picioare, gata de plecare.

Apoi la aeroport.

Linişte. Amândoi amuțim.

Ne îmbrățişăm lângă maşină.

Trece prin uşile de sticlă din aeroport şi eu o privesc, clipind tâmpit.

Nu e clar ce am făcut, dacă s-a întâmplat ceva, dacă am trecut prin ceva, dacă am dovedit ceva.

Ultimul interviu al lui Adam Rich e însoțit de o fotografie pe toată pagina cu el râzând cu jumătate de gură. Textul spune: „Nu s-a temut de coasă“[1]. Paginarea e bună. Arată perfect, totul până la ultimul detaliu – avem poze cu el crescând, una cu Brooke Shields aşezată peste el, chiar şi un cadru bizar cu el, cândva pe la nouă ani, cu noua prietenă a lui Moodie, Michelle (ea şi Adam au fost colegi la o şcoală de artă). E agațamentul perfect, totul e la virgulă, credibil. Asta va fi tare, ne gândim noi.

— Asta va fi tare, spunem noi.

— Da, asta va fi tare, spunem noi.

În cele din urmă, se pare că lucrurile s-au aşezat în linie dreaptă, avem socoteala chiriei aranjată, reclama merge mai bine, personalul e la maximum, cu şase, zece, sau douăzeci de interni permanenți, şi acum beneficiem şi de ajutorul unei tipe de pe coasta de est, o actriță/chelneriță de douăzeci şi doi de ani pe nume Skye Bassett, pe care Lance a reuşit cumva să o îmbârlige să facă lucruri pentru noi în New York, întâlniri, să organizeze petreceri, să facă comisioane.

---

1 „*Didn't Fear the Reaper*“ – trimitere la piesa *(Don't Fear) The Reaper* din 1976, a trupei Blue Öyster Cult. (N. tr.)

— O actriță? întrebăm noi.

— Da, ai văzut *Minți periculoase*? Era unul dintre puștii ăia. A fost un rol mare. E în topuri sau ceva.

— Și… ce vrea de la noi?

E o reacție standard. Suntem suspicioși față de oricine vrea să ne ajute, ne facem griji pentru oricine o face. Cei precum Zev, care traversează țara pentru noi, benevol, ei bine…

Curând dup-aia am închiriat filmul și, da domne, printre puștii hispanici și de culoare – tineri care nasc ideea riscului, vezi Doamne – apare și o tipă drăguță, cu păr blond și murdar. E dură și poartă machiaj în exces. Spune replici și tot restul, și acum face New Yorkul pentru noi. Face pe chelnerița treizeci de ore pe săptămână la Fashion Cafe, joacă sau dă audiții încă douăzeci, strecoară și gunoiul nostru undeva printre toate astea. Când sună e necontrolată și amuzantă, cu o voce aspră. E una de-a noastră, și cu ea, și cu povestea asta cu Adam Rich, se pare că putem să intrăm pe un alt culoar acum, poate că ar trebui să ne sforțăm puțin, să ne facem un fel de plan de afaceri și să strângem vreo câteva milioane de dolari și în cele din urmă să cucerim tot ce-i de cucerit, ca în sfârșit poduri și școli să ne poarte numele, să organizăm excursii în capsule spațiale și poate Shalini va obține și ea niște bani, poate că se va întoarce și va face chestia aia a ei, pentru că Shalini e în comă de aproape două săptămâni când mă duc cu Marny, într-o zi însorită a săptămânii, pe la prânz, și suntem lăsați înăuntru, unde Shalini stă cu ochii deschiși.

Sfinte Sisoe.

Împietrim. Nu ni s-a spus că a deschis ochii. Ne vine să dăm fuga să anunțăm familia.

Are ochii deschiși, dar nu ca și cum n-ar fi nimeni acasă, ci deschiși-deschiși de tot. Se uită la noi! Mă mut puțin într-o parte să văd dacă mă urmărește, și o face, încet, încet, dar… trebuie că e…

— Bună, Shal! spune Marny.

E conștientă!

Ne spălăm pe mâini și ne așezăm pe o margine de pat – poate că uităm să ne spălăm pe mâini – și ne aplecăm în maniera

obişnuită, ţinând-o de braţ, în timp ce ea ne urmăreşte din ochi, cel puţin un ochi ne urmăreşte. Celălalt ochi nu se mişcă, dar ea chiar ne urmăreşte, cu acea pereche de ochi uriaşi (sau cu un singur ochi), părând absolut mirată de prezenţa noastră – privirea uluită şi mută a unui nou-născut. Dumnezeule, ochii ei sunt uriaşi, albul ochilor ei e gigantic, pare mai mare ca înainte, poate de două ori mai mare ca înainte.

Lumea înfloreşte. S-a întors, nu am pierdut-o, evident s-a întors şi ne ascultă şi în curând o să vorbească şi apoi, poate în câteva zile, se va pune pe picioare şi apoi se va întoarce la lucru, o să stăm la taclale, lucrând, bricolând, şi în cele din urmă reluându-şi masajele la spate.

Intră o prietenă. Îi aruncăm o privire grăbită, firească, dar cu mesaj, ca să nu alarmăm pe nimeni, dar *Doamne Dumnezeule!*

Îi spunem să-şi mişte degetele de la picioare şi ea îşi mişcă laba piciorului în jos şi în sus.

E spectaculos.

E Isus şi Lazăr şi Crăciun.

Totuşi, după aceea, în sala de aşteptare, unul dintre doctori ne spune că, deşi are ochii deschişi şi pare să fie conştientă, tehnic, e încă în comă. Că nu e neobişnuit, pentru o persoană aflată în comă, să deschidă ochii, să răspundă la comenzile de bază. Habar n-avem ce vrea să spună cu asta. Pentru noi e evident că e trează, că s-a întors, şi că poate chiar noi, eu şi Marny, am provocat asta.

Plecăm ameţiţi, ca din tun. Maşinile din parcare emit luminiţe, cerul e plin de porumbei şi de căţei pufoşi, uriaşi care dansează, toate cântă o melodie din primele albume ale celor de la Beach Boys. O cuprind cu braţul pe Marny în timp ce mergem spre maşină şi în momentul în care ajungem la maşină am o idee fantastică. Ideea mea e asta: eu şi Marny ar trebui să facem sex. În maşină.

Capul meu a ajuns pe o planetă nouă, o planetă nouă care e plină de floră şi faună, cerbi şi şerpi ce trăiesc în armonie şi eu sunt atât de transpus, încât când ajungem în maşină rămân nemişcat, rânjind. La Marny. Amândoi suntem vii şi ne ştim de atâţia ani, am trecut prin atâtea şi atâtea şi suntem atât de bătrâni şi de obosiţi şi n-am murit, n-am căzut de pe un pod, sau de pe un balcon

sau de pe o terasă. Mă gândesc că singurul mod în care am putea să sărbătorim toate astea e să ne dezbrăcăm şi să transpirăm – în apartamentul ei, al meu, în maşină, nu contează. Pe plajă, în parc.

Trebuie să-mi scot hainele. Nu pot să conduc. Suntem în maşină, în parcarea spitalului. Nu pot să fac altceva. Nu mă pot întoarce la muncă. Sexul e lucrul cel mai potrivit.

— Se uita la noi, zic, gândindu-mă la sex.

— E incredibil, zice Marny, fără să se gândească la sex.

— Arăta uimitor, exact ca ea – adică, ne urmărea cu privirea! gândindu-mă la ochii lui Shalini, apoi la sex, şi la al cui apartament – al meu, al lui Marny? – e mai aproape.

— Da, în mod sigur era ea, alertă, zice Marny.

Fac o pauză şi mă uit la Marny şi sper că gândurile mele, cele legate de sex, i se insinuează în creier sau sunt deja acolo. Se uită înainte, prin parbriz, aşteptând ca totuşi să pornesc maşina. Când se întoarce, încă mă mai uit la ea, cu un rânjet pe faţă – nu ştiu cum să-mi faci intrarea – nu e un rânjet timid. Poate că un rânjet timid ar funcţiona.

— Ştiu că sună foarte ciudat, izbucnesc, dar sunt foarte excitat.

Urmează o scurtă pauză, în care ea diagnostichează adâncimea confuziei mele. Vede că nu glumesc. Sunt pe spate, pentru că pentru un minut am crezut că suntem pe aceeaşi planetă, care are şi nişte tobogane de apă, dar se dovedeşte că nu e, în cele din urmă, pe aceeaşi planetă.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la birou, spune ea.

Are dreptate. E un om bun. Nu s-a supărat niciodată când m-am produs în felul ăsta. A fost o idee tâmpită, o idee revoltătoare. Greşit. Rău!

Îi cer o îmbrăţişare. Mi-o acordă. În timp ce o îmbrăţişez, mai am o idee foarte, foarte bună: eu şi Marny ar trebui să facem sex. Trag de îmbrăţişare vreun minut, peste centurile de siguranţă, gândindu-mă că poate, totuşi, cine ştie, e sensibilă la idee, că poate se răzgândeşte şi o să închidem acest cerc…

Se retrage, mă bate pe umăr discret, aşa cum mângâi pe cap o reptilă. OK, pornesc maşina şi dau înapoi şi ies din parcare şi

ne întoarcem la birou, orașul aburind înaintea noastră, zdrențuit și alb, toate clădirile stând pe loc, zâmbind, chicotind, o grămadă de oameni fericiți. Ei înțeleg.

Adam Rich insistă să-l luăm de la aeroport. I-am plătit avionul, ca să vină să sărbătorim apariția numărului și să dea câteva interviuri la radio. I-am sugerat discret că autobuzele de la și spre SFO sunt foarte bune și de asemenea ieftine, eu merg cu ele tot timpul –, dar a urmat o pauză lungă și mi-a atras atenția, așa cum o mai făcuse și în alte rânduri, că nu am de-a face cu un prieten din liceu care vine în oraș. Am de-a face cu o prezență majoră la Hollywood, cineva al cărui timbru a fost de mult pe acel *cod poștal – un om aranjat*. Fără hoteluri cu perdele de hârtie pentru Adam Rich! Fii serios!

Se poate să fi început Adam să creadă în chestia aia cu *auteur*-ul, geniul care lucra la *Proiectul ilegal*?

Vin să-l iau cu Civicul. Am întârziat. Alerg pe culoarele mochetate. Alerg spre lift, pe poartă, apoi jos, la bagaje. Va trebui să-mi fac un carton cu Adam Rich. N-o să-i placă.

— Tu ești?

Mă întorc.

— Adam.

— Ai întârziat.

Și iată-l, Adam Rich.

Cred că știam că e cam scund. Știam. Nu mă voi preface surprins. E bronzat impecabil, aproape tăbăcit, dat cu gel în păr, are cioc. Poartă exact hainele pe care le-a purtat la ședința foto – maiou, pantaloni trei sferturi de surfer, ochelari de soare. Arată destul de fantastic.

Mergem la mașină.

Când intrăm în San Francisco, primul lucru pe care îl vrea e un trabuc. Trebuie să-și ia niște trabucuri bune. Îi plac trabucurile, insistă, de dinainte ca plăcerea lor să devină o modă atât de fadă, și vrea să opresc la un loc pe care îl știe pe Market Street ca să-și poată lua marca lui, genul ăla de trabucuri pe care nu poți pur și simplu să le iei dintr-un 7-Eleven.

Făcusem o rezervare la un hotel lângă Van Ness. N-am văzut niciodată hotelul, l-am găsit în cartea de telefon.

— O să-ți placă, spun. E aproape de… chestii.

Nu e aproape de nimic. Dar a fost mai ieftin ca altele la care am sunat, iar anunțul lor era clar şi avea de departe cele mai drăguțe ilustrații.

O bag în parcare. E un fel de Red Roof Inn, dincolo de zgomotosul Van Ness, aproape de un târg de maşini, la vreo trei străzi de Tenderloin. Nu are aer condiționat, nu are piscină.

Nu e mulțumit. E exasperat. Vrea să fie aproape de apă, după cum clar mi-a specificat când am vorbit la telefon. Mergem spre Wharf. Când ajungem, opresc la o cabină telefonică şi mă uit prin Pagini Aurii. El aşteaptă în maşină, cu ochelarii de soare pe nas. Zece minute mai târziu am un loc la Best Western, cu aer condiționat, piscină, la cinci străzi de leii de mare. Îl las acolo şi plătesc camera. Pentru următoarele două zile voi face tot ce vrea, pentru că simțim că îi suntem datori, pentru că numărul, pe a cărui copertă scrie:

> Rămas-bun ție, prieten drag
> Adam Rich, 1968-1996
> Ultimele zile
> Ultimul interviu
> Moştenirea pe care o lasă

are impact – relativ vorbind, bineînțeles. Când ediția asta a revistei a luat drumul chioşcurilor, am trimis, de pe faxul nostru Brother 600, un comunicat de presă către fix un singur trust de presă, *National Enquirer*, cu intenția deplină de a-i minți în legătură cu veridicitatea articolului. Cu intenția de a deturna întrebările către noi, ca să menținem farsa vie cât mai mult timp cu putință, am plănuit să ne asigurăm povestea şi elementele pe care le adună, prin efuzivul ei autor britanic, Christopher Pelham-Fence. Toate întrebările vor fi direcționate spre el, deşi, destul de ciudat, el nu va fi disponibil săptămâna asta, pentru că a primit o altă însărcinare, pentru care se află, credem noi, în România.

După opt minute primim un telefon cu respirația tăiată de la producătorul emisiunii *Hard Copy.* Nu trimisesem nici un fax la *Hard Copy.*

— Cum de n-am auzit de povestea asta până acum? vrea el să ştie.

— Frate, asta e o întrebare bună, spunem noi.

— Ați mai vorbit cu alte televiziuni?

— Nu, voi sunteți primii.

— Bine, bine. Puteți să ne puneți în legătură cu familia? Cu prietenii?

— Hm, sigur. Da. Poate. Da.

Lucrurile se complică prea repede. Cine o să fie mama lui? Vânzătoarea de la colț?

— Păi, mai întâi, spunem noi, trebuie să dăm de domnul Pelham-Fence. El ştie toate detaliile.

Suntem prinşi nepregătiți. Am presupus că ne vor crede şi gata. (*Păi dacă o revistuță obscură, plină de greşeli, din San Francisco spune că e aşa, atunci ar trebui să fie adevărat…*) N-am crezut că producătorii emisiunii *Hard Copy* sunt nişte pisălogi care cer dovezi. După câteva minute, sună iar producătorul.

— LAPD nu are înregistrată crima.

— Ei. Păi…

— Nu că ar trebui, dar…

Vor şi ei să creadă la fel de mult pe cât vrem şi noi să creadă.

— Păi, spunem noi. Ăăă…

Sună iar, după douăzeci de minute.

— Nu există nici o înregistrare în toată California de Sud. Nu acolo s-a întâmplat?

— Păi. Ăăă. Da. Credem.

— N-aveți nici o informație? În ce zi ați spus că s-a întâmplat?

— Ăăă… [Răsfoind ca apucații revista ca să găsim articolul.] Dacă îmi… amintesc bine… a fost, ştii, ar trebui să vorbeşti cu domnul Pelham-Fence. Bineînțeles, acum e la Bucureşti… şi acum acolo e cam 3 dimineața şi…

Închidem şi ne facem o strategie. Încercăm să-i facem pe Paul sau pe Zev să fie Pelham-Fence. Refuză amândoi.

— Fii serios.

— Nu pot să imit accentul britanic.

Sună iar producătorul.

— Nimeni nu a auzit despre povestea asta. L-am sunat pe managerul lui şi spune că nici el nu ştie.

La o oră după ce am trimis faxul, spectacolul se termină.

— Uite ce e, oameni buni, care-i treaba? vrea să ştie producătorul.

Îi spunem. O farsă. Amuzantă.

El nu s-a amuzat. S-a supărat. A închis.

S-a terminat.

Sau nu. Nu pentru Adam, pentru întreaga maşinărie care s-a pus în mişcare, şi vor mai trece câteva săptămâni până se va opri. Un reporter Associated Press, ceva mai tare de cap, l-a depistat pe tatăl din *Eight Is Enough*, Dick Van Patten, undeva la țară în Missouri, cerându-i un comentariu asupra morții premature a fiului din serial. S-a întrecut pe sine. Se pare că a şi plâns. Chestia a umplut internetul. Oamenii au discutat în *chatroom*-uri; cei care ştiau că e o farsă s-au înfuriat ceva de groază. Cei mai mulți nu ştiau ce să creadă. Prietenii lui Adam şi fostele iubite şi-au petrecut zile întregi într-o stare de şoc, crezând că a murit. O prietenă, presupunând că a murit, a sunat pe numărul lui de acasă, doar ca să-i audă vocea în robotul de mesagerie vocală pentru ultima dată. A răspuns Adam. Tipa a leşinat. Adam ne-a sunat, panicat.

— Uite ce, fraților. Chestia asta ne-a scăpat de sub control. Rudele mele şi-au ieşit-n puii mei din minți.

Emitem un alt comunicat de presă, de data asta explicând intenția ha, ha, afirmând că ea ar fi trebuit să fie clară pentru toată lumea (ştiind că nu a fost), că umorul grăia de la sine (cum să nu…). Comunicatul e completat de o notă de la Adam, cerându-le tuturor, la presiunea noastră, să se „înveselească, ce puii mei".

Dar apoi vine refluxul. L-au sfâşiat. O bucată în *Enquirer*, segmente în *American Journal*, *E!*, zeci de menționări preluate de pe agenția Associated Press, un dosar în *New York Post*. Cele mai multe dintre poveşti, oferind scuze şi motive, i-au scormonit trecutul, un melanj semisordid de abuzuri de droguri şi infracțiuni meschine, cu rezultate foarte puțin flatante. Şi la urmă l-au

acuzat că a folosit această cascadorie, această moarte înscenată – *această flagrantă manipulare a sentimentelor publice* – ca o metodă ieftină de a-şi pune numele în ziare.

A doua zi, îl iau de la Best Western, pentru primul din cele două interviuri la radio.

— La ce mai lucrezi? îl întreabă plin de compasiune Peter Finch, DJ-ul de la KFOG.

— Lucrez la ceva de epocă. O dramă cu costume elaborate.

— Tare. Uau. Şi tu o să fii…

— Producător şi regizor…

Adam e uimitor. Mă aşteptam la un dezastru, mă aşteptam ca cei care sună să-l mănânce cu fulgi cu tot, ca DJ-ul să facă mişto, dar toate sunt în parametri şi Adam e stăpân pe sine, sigur, vorbeşte bine… E un om de scenă, deţine controlul.

În cele din urmă vine la birou, semnează câteva reviste, semnătura fermă, plină de linii puternice, bucle mari, pe una eu şi Zev i-o ducem lui Shalini, puţin mai târziu.

A fost mutată la un alt spital, mai jos pe strada pe care locuiesc cu Toph, într-o cameră luminoasă cu vedere spre Nob Hill. E conştientă, are zece sau treişpe sau treizeci de operaţii la cap până acum, va mai avea încă o sută şi cincizeci de mii. Le distrăm pe ea şi pe mama ei citindu-i tare scrisorile şi aducând-o la curent cu evenimentele de la birou. Amintirile ei recente sunt avariate, aşa că nu şi-l aminteşte pe Zev prea bine şi trebuie să i se amintească cine sunt mulţi dintre oamenii despre care vorbim.

— O, ştii cine a venit în oraş? spunem noi. O să-ţi placă.

— Cine?

— Adam Rich!

— O. Ce tare! De ce?

— Păi am făcut numărul ăsta, am născocit o poveste în care i-am inventat moartea şi…

Mă gândesc că asta e o poveste tare, dar pe la mijlocul poveştii îmi arunc o privire la mama ei, şi mamei ei nu-i place povestea. Probabil că povestea nu e potrivită. Bineînţeles că nu e potrivită. Mama ei, atât de micuţă, a vegheat-o pe Shalini în tot

acest timp, prin nenumărate situații la limita renunțării de sine, stând nopțile și ascultându-i răsuflarea, toate astea le știu, și totuși mă trezesc debitând asemenea lucruri…

Sunt un idiot. Mă uit la Zev să mă ajute, dar el nu a întâlnit privirea mamei lui Shal. Schimb subiectul.

Mai stăm o vreme. Au mutat cea mai mare parte a lucrurilor din celălalt salon de spital în ăsta. Fotografiile cu familia ei, prietenii, cele mari cu ea, alb-negru, jucăriile de pluș, florile, CD playerul ei portabil, cărțile. Nu aveam de gând să-l caut, dar apoi îmi trece prin minte și nu mă pot abține să nu mă uit după el. Nu mai e cuibărit între brațul ei și tors. Nu e pe masă și nici pe pervaz. Mă plimb ca din întâmplare prin cameră, cercetând cu privirea, gândindu-mă că poate e acolo, dar la un loc de cinste. Ar putea fi într-o raclă pe undeva.

Dar nu există nici o raclă.

Ursulețul a dispărut.

Nu știu ce înseamnă asta, că a dispărut ursulețul. Ochii ursulețului erau ochii mamei mele și am pus ursulețul în pat ca Shal să se vindece, și acum ursulețul a dispărut și totul e nesigur.

Singurul lucru cu adevărat sigur e că nu poți avea încredere în mine.

Petrecerea pentru Adam e groaznică. Am împrăștiat reviste prin club și toți angajații se fâțâie cu ele, răsfoindu-le, și fața lui Adam se iețește peste tot, cu ochi lucioși, deja o fantomă. Așa că atunci când îl iau pe Adam și-l prezint, toată lumea e confuză. Se uită de la revistă la Adam și viceversa. Nu știu ce să facă cu el. E în același timp o icoană a anilor ’70, un fragment din copilăria lor, dar și o persoană despre care se presupune că e moartă. Ambele îl împiedică să umble printre ei, încercând să agațe câteva dintre neînsemnatele femei de la petrecere ca să vină cu el la Best Western să înoate în piscină.

— Cred că Adam Rich tocmai s-a ciocnit de mine, spune un prieten.

— E chiar el? întreabă ei.

— Ce caută aici?

Chiar dacă se urcă pe scena micuță să vorbească, oamenii tot nu pricep. *Dar scrie chiar aici, în această revistă satirică, că a murit. Cum ar putea…* Cei care se prind nu sunt impresionați. Faptul că e la această petrecere, dată de o revistă obscură la un club de două parale, înseamnă că el, prin simpla lui prezență aici, prin asociație, nu e impresionant. Să-l vezi plimbându-se prin acest club de noapte micuț, cu catifea tocată şi tejghele roase, înseamnă că e destul de disperat să vină din L.A. să îmbârlige mulțimea asta, să se scufunde în San Francisco, să le amintească tuturor cine a fost el odată şi cine ar putea să fie iar… A fost ciudat. Sau trist. Se poate să facă toate astea pentru atenție? Se poate să-şi exploateze trecutul ca să solicite simpatie de la un public prea mult indiferent?

Nu, nu. Nu e destul de calculat, destul de cinic. Ar fi nevoie de un fel de monstru, diform şi lacom. Serios, ce fel de om ar face astfel de lucruri?

X

Bineînțeles că e frig. Ştiam că o să fie frig. Ar fi trebuit să ştiu că o să fie frig – de ce să nu fie frig, la sfârşitul lui decembrie, pentru numele lui Dumnezeu, normal că e frig în Chicago la sfârşitul lui decembrie. Am trăit aici o sută de ani, ştiu ce e frigul. Am iubit frigul, am îmbrăţişat frigul şi am dominat frigul, am făcut curse cu Pete pe lac când era îngheţat, am studiat ţurţurii masivi, gheaţa încovrigată pe ziduri. Mă certam cu puştii nepricepuți sau răuvoitori când stricau aceste formațiuni, ca să audă sunetul, ca să le vadă căzând. Mi-am luat walkmanul cu mine, am căştile pe sub căciulă, ca să ascult lecția celor de la Echo and The Bunnymen, în timp ce arunc cu pietre în gheața de pe lac, urmărind, ascultând sunetul pe care pietrele îl scot când se rostogolesc, țopăind pe sticla mată, fumurie, întinzându-se, gheața, nu pietrele, la nesfârşit, până nu se mai distinge de cer, orizontul e vag ca o linie ştearsă sau mânjită. Cunosc zăpada, diferența dintre zăpada aşezată şi zăpada afânată, că dacă adaugi apă peste cea afânată se aşază, dacă făceai un bulgăre şi treceai cu furtunul peste el şi îl lăsai un minut aveai nu un bulgăre de zăpadă, ci un bulgăre de gheață pe care dacă-l aruncai cu precizie – poate cu prea mare precizie – făcea o despicătură masivă în obrazul fratelui tău Bill. Ştiam că pereții nasului meu se simțeau ca pereții îngheţați ai unei peşteri dintr-un munte arctic, degetele de la picioare îngheţate până ajungeau ca nişte pietricele, doar vag mai având vreo legătură cu mine, în pantofi, muşcătura vântului pe picioare, prin blugii ca de carton. Ştiam toate astea.

Şi atunci cum de mă-sa nu mi-am luat o haină groasă? Şi mai trist, nici măcar nu m-am gândit să-mi iau o haină. Nu am uitat, nu. Nu. Pur şi simplu nu m-am gândit, nici măcar o clipă.

Simt frigul când cobor din avion şi chiar îl simt şi mai tare când ţopăi pe culoarul îngust de la avion la terminal. Nimic nu poate să împiedice frigul. Sunt deja rece. Nu mai sunt rezistent la frig, în excursia asta nu ne vom da cu sania şi nici măcar nu a nins. Singurul folos al frigului e de metaforă forţată şi evidentă, ca o prezicere. Dar pe jumătate îmi doream să fi plouat măcar. E ger şi gri şi noapte în Chicago şi eu port un pulover de vâscoză.

Toph e în L.A. cu Bill şi eu sunt în Chicago. Voi închiria o maşină din aeroport şi mă voi întoarce în oraşul meu natal şi o voi căuta pe Sarah Mulhern, în al cărei pat am ajuns într-o noapte la câteva săptămâni după ce am auzit că maică-mea o să moară, şi o să-i vizitez pe prietenii lui taică-meu şi barul unde obişnuia taică-meu să meargă (pe furiş) şi poate mă voi duce la biroul lui şi poate la casa de pompe funebre şi mă voi duce la vechea mea casă, cu buzunarele pline de fantome, şi mă voi întâlni cu oncologul părinţilor mei şi mă voi vedea cu prieteni îngrijoraţi şi mă voi duce la plajă ca să-mi amintesc cum arată iarna aici şi am să încerc să văd dacă le pot găsi trupurile.

Nu, nu, ştiu că n-am să le găsesc trupurile – au fost incinerate, bineînţeles, în cele din urmă –, dar am visat îndelung, pentru că sunt anormal şi mi se pare că ar putea fi o poveste interesantă de spus, că poate o să-i găsesc, cel puţin să văd clădirea în care au fost aduşi, Facultatea de Medicină – ştii ce aş vrea cu adevărat să văd? Aş vrea să văd faţa doctorului sau a studentului la medicină sau a asistentei sau a cui naiba a folosit cadavrele părinţilor mei. Am poza lor, nu poze adevărate, ci imaginea lor în mintea mea, ei într-o cameră enormă, cât un depozit militar, cu podele strălucitoare, împestriţate cu mese de oţel inoxidabil, toate pline de scule, maşinării micuţe pentru apucat şi tăiat şi scos, cu mânere lungi şi subţiri, şi sunt studenţi la medicină, cinci la o masă, mesele sunt răsfirate un pic cam mult, nu plăcut şi confortabil, ci exagerat de spaţios, într-o reţea, înfiorătoare prin rigiditatea ei. Dumnezeu ştie ce fac cu trupurile mâncate de cancer, ca acestea două – dacă sunt folosite ca studiu de caz al tumorii sau sunt examinate, ca nişte maşini ruginite, pe părţi componente, dezvelite, zonele lor invadate ignorate în favoarea picioarelor, a braţelor, a

mâinilor sănătoase – o, Dumnezeule, taică-meu obişnuia să facă o şmecherie de Halloween, îşi băga braţul în mânecă şi îşi punea o mână de cauciuc. Avea o mână de cauciuc care arăta foarte realist, o avea de zece ani, a fost întotdeauna prin casă, şi de Halloween îşi retrăgea braţul în mânecă şi apoi îşi punea mâna de cauciuc. Când venea câte un copil să ceară bomboane, deschidea sacul copilului şi lăsa mai întâi o bomboană, apoi mâna. Era tare.

Vai de mine! Se maimuţărea el, rotindu-şi braţul fără mână. *Vai de mine!* Copilul era îngrozit, fără cuvinte; apoi taică-meu se aduna şi îşi recupera calm mâna din pungă. *Dă-mi voie să iau eu asta…*

Aşa că am de gând să aflu la ce institut medical sunt şi apoi voi merge acolo şi voi afla cine e doctorul care la vremea respectivă s-a ocupat de cadavre şi voi bate la uşa lui. Nu am curaj pentru astfel de lucruri, dar în acest caz voi avea, îmi voi depăşi… Asta voi spune, direct, când va deschide uşa doctorul, când va crăpa uşa să vadă cine a bătut:

Nu ştiu ce voi spune. Ceva înfricoşător. Dar nu o să fiu supărat. Vreau doar să-l văd şi eu pe om. Să-l salut. Vreau să fie mai scund decât mine, la vreo treizeci şi ceva, aproape patruzeci, patruzeci, cincizeci de ani, plăpând, chel, cu ochelari. O să rămână crăcănat după ce o să m-audă, o să se teamă pentru viaţa lui, umbra mea acoperindu-l, şi apoi o să mă apropii de el, cu o încredere nonşalantă, şi o să-l întreb ceva, ceva de genul:

— Ia spune-mi. Cum arăta?

— Poftim? o să zică el.

— Era precum caviarul? Era ca un oraş mic, cu un ochi mare şi strălucitor? O mie de ochi mici? Sau era goală ca o tărtăcuţă uscată, seacă şi uşoară? Vezi tu, am senzaţia că a fost ca o tărtăcuţă, goală şi uscată, pentru că atunci când am purtat-o era atât de uşoară, mult mai uşoară decât m-aş fi aşteptat. Când cari o persoană, tocmai mi-a venit asta în minte, când cari o persoană, de ce e mai uşor s-o cari când se agaţă de gâtul tău? Pentru că orice ar face, tu îi ţii toată greutatea, nu? Dar apoi se agaţă de gâtul tău şi devine mai uşoară, de parcă s-ar ridica folosindu-se de tine, dar în ambele

cazuri tot tu o cari. De ce ar fi vreo diferență când se ține de gâtul tău?… Ce vreau să spun e că în acel moment, înainte să o car, când stătea rezemată pe canapea şi se uita la televizor, mă gândeam că chestia din stomacul ei e cumplit de grea. Şi apoi am ridicat-o şi faza ciudată a fost că era atât de uşoară! Ceea ce înseamnă că poate era ceva gol, nu un muşuroi zvârcolitor de viermi, caviarul fojgăitor, ci ceva uscat, gol. Deci cum e? Era o tărtăcuță seacă sau carnavalul fetid al unor viermi lucioşi?

— Pai…

— M-am întrebat mulți ani.

El îmi va spune. Şi eu voi şti.

O, glumesc. Râd de voi. Ca să mențin ritmul. În această excursie e vorba despre faptul că în San Francisco lucrurile sunt prea calme… Câştig suficienți bani, Toph se descurcă binişor la şcoală – deci o situație complet intolerabilă. Vreau să se tragă în mine, vreau să cad într-o groapă, vreau să fiu scos cu forța din maşină şi bătut.

Printre altele, trebuie să merg la o nuntă.

Stau în Lincoln Park cu doi prieteni din generală, Eric şi Grant. În noaptea în care ajung, ne ducem la barul din colț.

Grant încă mai lucrează la fabrica de becuri cu halogen a lui taică-său, la departamentul de livrări. Ne întrebăm când o să-l promoveze taică-său, despre care credem că-l ține pe loc fără nici un motiv. Nu e sigur. Eric, şeful clasei noastre, e consultant în management. Ultima lui însărcinare a presupus o lună de şedere la o fermă de porci din Kentucky.

— Ce ştii despre fermele de porci? îl întreb.

— Nimic, spune el.

Face o căruță de bani. E proprietarul condominiului în care locuiesc; Grant îi plăteşte chirie pentru o cameră în chestia aia hidoasă de cărămidă roşie, impozantă şi pătrată, lăbărțată pe trei etaje.

Fac o remarcă referitoare la urâțenia clădirii în care stau.

— Da, spune Eric, dar ia-o altfel: atunci când stai în cea mai urâtă casă din cartier, ai scăpat de grija de-a o vedea!

Eric e bun la întorsături din astea. Nu e limpede de unde îi vin, dar acum el şi Grant vorbesc în acest fel, plini de duh, de înțelepciune populară. Pe Grant, primul de la noi din gaşcă ai cărui părinți au divorțat, întotdeauna l-am perceput ca pe 'ăl mai înțelept, sufletul bătrân de lângă noi. Pasul lui era încet; înainte să vorbească, ofta. A crescut în complexul de apartamente de lângă liceu, şi când îl lăsam acasă spunea: „Trage-ți-vă jaluzelele şi încuiați cu yala, intrăm în ghetou". Şi asta ne făcea să râdem.

Jucăm biliard. După ce le aduc la cunoştință ce mai fac Moodie et co., se discută subiectele uzuale:

1) Vince Vaughn, pe care îl ştim cu toții dintr-a cincea, pe care toată lumea de acasă îl urmăreşte cu sufletul la gură, ținându-i pumnii, prognosticându-i cariera de la distanță.

— L-ai văzut în *The Lost World*?

— Da, a fost OK.

— Nu i-au dat prea multe de făcut.

— Nu.

— Are nevoie tot de un *Swingers*.

— Corect. Ceva ha, ha.

2) Părul lor. Amândoi au noutăți interesante pe această temă. Grant continuă să şi-l piardă, nesmintit, iar Eric a abandonat în cele din urmă fixativul pe care-l folosea din liceu, care-l făcea să pară, deşi cu un păr sănătos, că poartă perucă.

— E drăguț, spun uitându-mă la el.

— Mulțumesc, spune el.

— Nu, serios, pare aşa uşor, natural, oarecum pufos. E drăguț.

— Da. Mulțumesc.

Şi ei merg la nuntă, nunta surorii lui Marny, Polly, care se mărită cu un tip pe care nu-l cunoaştem. Am fost invitați toți, vreo cinşpe, prietenii surorii lui Polly, aşa că folosim pretextul nunții pentru o reuniune. Toată lumea o să fie acolo; cei mai mulți vin mâine, restul poimâine. Grant şi Eric mă întreabă de ce am venit pentru cinci zile şi le spun destul cât să înțeleagă, dar nu cât să se îngrijoreze.

Când ajungem acasă, nu aprindem luminile. Au mutat băncile pentru gimnastică ca să-mi facă loc de o saltea.

— Mulțumesc, spun, vârându-mă sub pătură.

Mă tem că Grant o să-mi tragă un ghiont.

— Mă bucur că te-ai întors, spune el, şi mă mângâie pe cap.

Îl aud în întuneric pe Grant în camera de alături, sertarele de la şifonier scârțâie, şi pe Eric sus, în baie, apa curge.

Dorm cum n-am mai dormit de ani de zile.

Dimineața încep. Am împrumutat o haină de la Grant şi mi-am luat cu mine un reportofon, un caiet de notițe şi o listă cu chestii pe care vreau să le fac cât sunt aici. Lista constă în vreo cincizeci de lucruri, am scris-o la calculator, am scos-o la o imprimantă laser şi apoi am adăugit-o în avion. Lista începe cu chestiile despre care am vorbit mai devreme:

Wenban [casa de pompe funebre]

924 [adresa vechii noastre case]

Stuart [prietenul tatălui meu]

Haid [Dr. Haid, oncologul lor]

Sarah [în al cărei pat am ajuns, cu mulți ani în urmă]

Bar [barul din oraşul vecin, ştiu unde e, dar nu-i ştiu numele, pe care îl frecventa taică-meu]

Plaja [o zonă nisipoasă pe marginea lacului Michigan, unde se adună oamenii ca să stea împreună, să facă plajă, să se joace în apă]

Lista continuă. Ideea, presupun, e echivalentul emoțional al unei petreceri cu droguri, să înghesui la un loc pe cât de mulți stimuli incompatibili posibil, într-un interval scurt, cinci zile, un fel de petrecere socio-familialo-arheologică, ca să văd ce iese din ea, cât poate fi răscolită, adusă înapoi, cât poți să-ți aminteşti, exploatezi, foloseşti ca scuze, cât e demn de milă, cât merită să fie făcut cunoscut, ce dăinuieşte. În scopul supraturării, am continuat să adaug la listă în avion, în pat lucruri tangențiale sau întâmplătoare – telefoane sau vizite neaşteptate la oameni pe care nu i-am mai văzut de cinci sau zece ani, oameni cu care nu am

vorbit niciodată – intenția fiind să arunc chestii provocatoare sau brutale în harababură. De exemplu, iată ce am scris undeva pe margine:

Wooden [un prieten din generală care a fost trimis la şcoala militară din motive pe care nu le cunosc, dar care a trimis o scrisoare de condoleanțe foarte drăguță în acea iarnă a noastră, deşi nu mai vorbisem cu el de vreo cel puțin şapte ani; mă gândesc să-i fac o vizită, pentru că nu i-am răspuns la scrisoare, şi mi-ar plăcea să văd cum arată, cum vorbeşte, poate să o salut pe mama lui, care odată, când am rămas peste noapte la ei şi n-am putut să dorm pentru că ne-am uitat la *Grizzly* – un fel de *Fălci* cu blană – mi-a încălzit lapte şi mi-a şoptit vorbe liniştitoare în bucătărie]; mătuşa Jane [care locuieşte în Cape Cod; un telefon?]; Fox [Jim Fox, de la Abramson&Fox, fostul şef al lui taică-meu, mereu la costum cu dungă, un om cocârjat şi acru, care, în timp ce eu şi Beth făceam curat în biroul lui tata la câteva săptămâni după, a intrat şi a zis, pe un ton neprietenos, aşa cum i-ai vorbi unui copil pe care-l prinzi masturbându-se prea des: „Ei, doar ştiam toți c-o să moară"]; locul donației [organizația care ridică şi distribuie cadavre şcolilor de medicină]; şcoala sau institutul de medicină [unde e cel mai probabil să se fi folosit cadavrele].

Lista continuă. Prietenii noştri, prietenii părinților noştri, prieteni din facultate care au venit la ambele înmormântări; profesori din generală şi liceu; parcul de la capătul străzii noastre, cu micuțul lac înghețat; doamna Iwert, căreia îi tundeam peluza şi îi aranjam grădina (de verificat dacă mai trăieşte); prietenele maică-mii, colegi de serviciu şi aşa mai departe.

Şi: Pe marginea colii de hârtie, coala de hârtie cu lista, mai e un cuvânt, scris cu litere de tipar, tremurate, scrijelite cu mâna stângă. E scris mare, cu litere de-o şchioapă, alături de bucata tipărită la imprimantă şi toate adăugirile de mână. L-am adăugat-o într-o cabină telefonică din O'Hare, în timp ce vorbeam cu Toph în L.A. imediat după ce am aterizat.

Cuvântul e:

BEAT?

Adică e întrebarea mea în ceea ce priveşte starea cea mai potrivită în care ar trebui să mă aflu în timp ce-mi conduc afacerile prin şi în jurul Chicagoului. În timp ce vorbeam cu Toph despre ce ar trebui să facă el şi Bill în L.A. – în acea zi fuseseră pe un teren de baseball, apoi la un film (Bill reuşeşte să fie tipul cu distracţia) – mi-a trecut prin cap clar ca lumina zilei că ar trebui să fiu beat întreaga perioadă. Beţia, am bănuit, ar adăuga întregii aventuri un halou de mister, ca să nu mai menţionez fluiditatea romantică pe care altfel nu aş putea să contez. Ar trebui să fiu disperat, zdrenţăros, aproape inconştient, mergând pe trei cărări. Pare să se potrivească mult mai bine decât să fiu calculat şi sobru… ar reduce lucrurile la esenţa lor, ar elimina cel puţin două straturi de zgomot alb al conştiinţei, mi-ar permite să duc ca măgarul şi mai multe.

Pe de altă parte, totuşi, ar fi o catastrofă pentru documentare. Aş putea să iau note cum trebuie şi să fac înregistrări inteligibile… fiind mangă?

Mă urc în maşina închiriată şi în timp ce conduc spre Lake Forest îmi dau seama că nu trebuie să elimin cu totul regula beade-rupe. Deşi niciodată n-am fost beat mai mult de trei ore fără să fi adormit şi rareori am băut mai mult de o dată pe săptămână, las opţiunea deschisă, să-şi găsească rezolvarea la nuntă, unde sigur am să mă fac muci – în acel moment, pot să aleg, dacă îmi permite dispoziţia, să continuu beţivăneala, să adun rezerve, să iau cu mine, poate într-o ploscă…

Să conduc totuşi… Şofatul va fi cam dificil.

Mă îndrept spre nord, către Lake Forest. Autostrada, 41, la sfârşitul lui decembrie, şi întreaga zonă metropolitană Chicago arată ca mâncate de molii şi triste aşa cum ar trebui să arate. Fără zăpadă, doar un frig argintiu şi poluare, o mâzgă neagră.

În douăzeci de minute ajung în faţa fostei mele case şi nu simt nimic. Sunt în Lake Forest, în cartierul meu, peste drum de casa mea. Stau în maşină, ascultând un post de radio studenţesc şi ceea ce mă preocupă cel mai mult e cum arată grădina vecinilor. Ceva s-a schimbat. Au tăiat copacii? Se pare că au tăiat copacii.

Maşina se abureşte, deşi eu nu plâng. Când şerpuiam pe stradă, am fost convins c-o să am o cădere când o să văd casa – o parte din mine a sperat pentru o clipă că n-o să fie aici, că a fost mutată, luată de o tornadă. Sau că noii proprietari au ras-o şi au reconstruit-o de la zero. Dar apoi, în curbă, mi-a fost limpede că e acolo, că mai e acolo. Au vopsit cu albastru ceea ce noi am lăsat gri, dar altfel arată la fel. Gardul viu pe care l-am plantat în față, ca să-l împiedic pe micul Toph să alerge în stradă, mai e acolo, n-a crescut.

Rup o bucată de hârtie din carnet şi scriu un bilet…

> Dragi locuitori ai casei de pe Waveland 924,
>
> Am trăit aici cea mai mare parte din viața mea. Mi-ar plăcea să intru să arunc o privire, dar nu vreau să intru nepoftit. Dacă sunteți binevoitori față de o asemenea idee, vă rog să mă sunați la 312- - - - - - -. Voi fi aici până sâmbătă.

…şi o pun în cutia poştală. Nu mă aştept la prea multe, pentru că dacă aş fi în locul lor nu m-aş invita înăuntru. Poate că m-aş preface că sunt plecat în vacanță, că am pierdut biletul.

Mă duc la gara oraşului ca să folosesc un telefon cu fise. O caut pe Sarah, al cărei număr nu-l am. Nu ştiu unde locuieşte – ultima dată când am văzut-o stătea cu părinții – sau dacă se mai află prin zonă, sau dacă mai locuieşte măcar în acest stat. Încerc Sarah Mulhern, în Chicago.

— Alo, Sarah?

— Da?

— Sarah Mulhern?

— Da.

— Sarah Mulhern din Lake Forest?

— A, nu.

— Îmi cer scuze.

Închid, îmi suflu aer cald în palme. Sunt un tâmpit. Cineva o să mă vadă aici, pentru prima dată de când am plecat, folosind un telefon public în gară. Nimeni nu foloseşte telefoane publice. Dacă mă gândesc mai bine, nimeni n-o să fie mirat. Se aşteaptă la asta, de la mine – ei ştiu ce s-a întâmplat, vor presupune că ne-am dus de tot la fund, că sunt un boschetar pe aurolac. Am aparținut vreodată acestui oraş? Încă un număr greşit şi apoi:

— Sarah?
— Da?
— Sarah Mulhern?
— Da?
— Sarah Mulhern din Lake Forest?
O pauză, apoi, încet:
— Daa…

Au trecut patru ani. Dar e caldă, e caldă încă de la început. Vorbim despre momentul în care ne-am văzut ultima dată, când a trebuit să ne strecurăm afară din casa ei dimineața, ca să mă ducă cu mașina acasă, despre cum m-ar fi omorât taică-său.

— A murit anul trecut, știi.
— Nu, nu știu, de fapt. Îmi pare rău.

Isuse. În acest moment nu știu ce ar trebui să spun, dar mă grăbesc totuși să o întreb dacă o să vină la nunta lui Polly; au fost în aceeași clasă. Nu vine. O întreb dacă vrea să ieșim la un prânz, o cafea, în următoarele zile.

Spune că e disponibilă în orice seară.

Nunta e minunat de normală. Mi-am dorit cu disperare să fie o nuntă fără surprize, pe cât de tradițională și rigidă posibil. Ideea de nuntă ca la carte m-a cam speriat ca să fiu sincer, dar deraierea de la tradiții face o nuntă și mai absurdă. Nu pot să scap de amintirea nunții lui Beth, de acum șase luni. Mirele, un tânăr simpatic pe nume James, blond, cu o față de copil, iar toată socoteala petrecută pe un ponton, pe lângă niște cabănuțe, lângă Santa Cruz, la marginea Pacificului.

Beth visase multă vreme să-și facă nunta pe plajă, să fie desculță, să poarte alb, pe nisip, în briză, să stăm cu toții în muzica foșnitoare a valurilor, la asfințit. Dar i-a fost imposibil să obțină permisiunea, așa că a ales la acest grup de căsuțe, plajă sau nu, e un decor frumos, totul numai verde pal și alb-alb – deși eu și Toph am ajuns în ultima clipă.

Eram deja în întârziere, fuseserăm să-i luăm lui Toph niște pantaloni și mergeam prin San Francisco în mașinuța noastră roșie, de-a lungul lui Franklin, pe care-l despicam în două, spre casă, să ne schimbăm.

Am oprit la roşu în vârful dealului. Apoi o izbitură, o zgâlțâitură înainte, o ploaie de sticlă. Ne-a lovit din spate un fel de camionetă, o chestie enormă.

Era o femeie la vreo patruzeci de ani, într-un Jeep Grand sau pe-acolo. O maşină enormă. În maşină era întreaga familie: două fiice adolescente, un soț, toți înalți, îmbrăcați bine, normali. S-au uitat de sus, din hardughia lor, cu o îngrijorare reținută. Soarele era exact deasupra, am rămas în picioare sub el, un minut, pe şosea, cioburile de sticlă sclipind pe jos. Eu şi Toph ne-am retras pe trotuar şi eu m-am aşezat amețit pe bordură. El stătea în picioare lângă mine.

— Eşti OK? m-a întrebat el.

— Dă-te un pic. Nu te văd din cauza soarelui. E mai bine. Da, sunt OK.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să mergem. Am întârziat deja.

Mai aveam o oră. Maşina noastră fusese înjumătățită. Nu mai aveam bara din spate, fereastra din spate, capota de la portbagaj era răsucită, îndoită, nu mai oferea siguranță. Schimbăm nume şi informații şi femeia se oferă să cheme o maşină să ne remorcheze, dar nu mai aveam timp şi, când o încercăm, Honda noastră porneşte, aşa că plecăm. Acasă ne-am schimbat, apoi înapoi în maşină, înapoi la vale, pe autostradă, vântul țipând prin cadrul gol din spate, la sud spre San Jose, de unde îl luăm pe Bill de la aeroport – care a găsit situația maşinii foarte amuzantă, cât a stat în spate, în bătaia vântului – chiar dacă eu mă temeam din tot sufletul că rezervorul maşinii a fost avariat şi că scapă benzină, că gazele se vor aprinde şi vom sări în aer pe drum, că prea s-au potrivit toate…

Ne facem intrarea cu zornăieli, patetici. Pământul era alb din cauza cenții, verdele era gri, oceanul invizibil. Eu şi Toph nu aveam pe noi nimic care să fie cât de cât apropiat de ceea ce se cheamă o ținută formală, purtam cămăşi albe, boțite şi cravatele roase ale lui taică-meu. Toată lumea ştia cine suntem, ştia că suntem *ei*.

O cunoaştem pe pastoră, o lesbiană agnostică care-şi spune pastora Jennifer Lovejoy, într-o robă fâlfâitoare şi cu părul sălbatic,

sârmos. Salutăm membrii familiei. Mai întâi, pe verişoara noastră Susie, venită de la țară, din Massachusetts, care mai devreme fusese la cumpărături într-o suburbie estivală de lângă plajă şi purta o pălărie de paie, înaltă de 15 centimetri, cu patru păsări de lână țesute pe ea, dintr-un magazin de chilipiruri. Şi apoi pe mătuşa Connie, sora lui tata, care compune muzică pe sintetizator (muzica ei se cheamă Sacred Space Music), care e venit din Marin în ultima clipă, o surpriză, deşi fără papagalul vorbitor sau cacaduul cocoțat de obicei pe umărul ei. N-a durat mult până ne-a încolțit, pe mine şi pe John – care tocmai apăruse în pasaj şi dăduse pe gât câteva halbe pe drum –, să dezbată cu noi vreo cinşpe minute posibilitatea ca guvernul să ascundă față de public dovezile vizitei extratereştrilor. Avea, bineînțeles, informații la prima mână despre tăinuirea adevărului, căci primea în computerul ei, din când în când, mesaje din spațiu. O întreb cum poate să ştie că mesajele sunt din spațiu şi nu de pe, să zicem, AOL. S-a uitat la mine cu milă, într-un fel care spunea: „Dacă pui asemenea întrebări…“

Eu şi Bill ar fi trebuit să o însoțim pe Beth la altar, să o predăm. Ea ne-a cerut şi noi am zis da, normal că ar fi drăguț, ba chiar suntem onorați –, dar apoi, în timp ce aşteptam cu Bill afară, în ceața care începuse să se limpezească, s-a gândit ea mai bine că totuşi, parcă nu vrea să fie „dusă“, nu-i place implicația patriarhală a obiceiului, că o să vină singură spre altar, din propria ei voință. Aşa că eu şi Bill am stat în primul rând aşteptând, în timp ce Connie se plângea de calitatea muzicii (Mark Isham, a presupus ea, strâmbând din nas).

Dar muzica s-a schimbat destul de curând. Când Beth şi James au venit spre altar, sub un cer care se limpezise şi acum era imaculat, primele note au plutit spre noi, emise de două boxe de lângă pastoră – nu era un marş nupțial. Sau Pachelbel. Era – am intrat în panică, cercetând mulțimea să văd o reacție, pentru că eram sigur de cântec – o, nu încape nici un dubiu, era chiar…

Era piesa *Beth* cântat de KISS.

Nu o versiune instrumentală, ci melodia originală.

Şi ea era desculță.

I se părea amuzant? Nu se poate să…

La vreo cinşpe metri mai încolo era o stâncă şi mă întrebam cine ar fi băgat de seamă dacă m-aş fi strecurat pe furiş, în timp ce toţi priveau intrarea, şi m-aş fi aruncat de pe ea.

Pentru nunta lui Polly, prima după cea a lui Beth, mă agăţ de ideea unei nunţi simple, soliditate protestantă clădită pe tradiţie. E la o biserică presbiteriană în Lake Forest, ceea ce e un bun început, şi ne-au cerut să purtăm smochinguri, ceea ce e bine. Petrecerea se face la Shore Acres, clubul din oraşul vecin, unde Bill a lucrat ca ospătar o vară întreagă. Un loc drăguţ, realmente respectabil.

La petrecere, toată lumea nu vrea să vorbească decât despre schimbarea de sex a profesorului de engleză. Unul dintre profesorii de liceu şi fostul meu antrenor (determinat, însufleţit), J.V, a anunţat că după un tratament cu hormoni şi o intervenţie chirurgicală, făcute pe perioada verii, se va întoarce, la toamnă, ca femeie. Nu ne vine să credem aşa ceva. E cea mai tare poveste de la domnul T încoace.

Când subiectul e epuizat, se produce inevitabilul:

— Ce face Toph? de la Megann.

— Încă şchioapătă.

— Câţi ani are acum? întreabă Kathy.

— Am uitat.

— Unde e? de la Amy.

— Ciudat că ai întrebat. Face autostopul…

Conversaţia se dizolvă şi rămânem aşa, holbându-ne unii la alţii. Ştiu că nu sunt ca ei. Eu sunt altceva. Sunt diform, am o sută de ani. Îmi voi petrece următoarele zile căutând rămăşiţele părinţilor mei.

— Cum merge revista aia? întreabă Barb.

— Nu cred c-o mai duce mult.

— De ce?

Îi explic. Suntem toţi epuizaţi, obosiţi de alte slujbe, că fie facem rost de o finanţare curând şi o mutăm la New York, fie o lăsăm moartă. E ultimul lucru despre care vreau să vorbesc, la care să mă gândesc. Nu vreau să vorbesc despre eşecurile mele sau ale celorlalţi. Poate că suntem cu toţii împietriţi? Se întâmplă

ceva cu vreunul din noi? Vedeta serii e tipul cu care a venit o fată – e tipul cu care ieşea Marny în facultate. E gazda unei emisiuni pentru copii difuzată în Chicago şi tocmai a apărut, cu o singură replică, în *Space Jam*, ca să nu mai vorbim de rolul chiar şi mai mare într-o reclamă la hamburgerii Jack in The Box. Face tot soiul de măscări pentru noi – glume, îi imită pe ceilalţi invitaţi. Îl adorăm.

Jumătate dintre noi vorbeşte despre mutări. Flagg deja s-a mutat în New York, urmează o şcoală doctorală, şi eu mă gândesc vag să mă mut. Dar tot ce vreau e să înot în această piscină de copii caldă, plină cu prieteni, să sar pe grămada lor de frunze – să mă frec cu ele peste tot, fără cuvinte sau haine.

Dar stăm cu toţii pe scaune, avizi de trăncăneală, de a afla noutăţi. E o formaţie pe scenă. Cântă hituri din anii ’50. Sunt trei soliste în pantaloni bufanţi. Ies toţi afară, toţi oamenii ăştia. Cuplurile în vârstă încep să danseze. Nu-mi plac cuplurile bătrâne care dansează, care domină nunta unui cuplu de tineri, cuplurile astea în vârstă sunt pretutindeni, dansează cumva spasmodic, fie prea încet, fie prea repede, ca femeia aceea, îmbrăcată în lamé auriu, care face manevre latino, în timp ce trupa cântă Beach Boys, de parcă ar încerca să strivească furnici cu pantofii ei cu tocuri. Are, aşa cum toţi au, o expresie de genul *O, da!* sau *Ce tare!* sau…

Îmi vine să sar prin geamul ăsta mare în curtea din spate a clubului şi apoi să alerg până la stânci şi să mă arunc în lacul Michigan. Sau măcar să ies şi să mă plimb prin jur. Dar e prea frig. Şi nu am pantofii potriviţi. Pot să mă duc sus. Pot să înhaţ pe cineva şi apoi să plecăm împreună. Vreau să fim cu toţii într-un pat uriaş, goi. Poate că nu goi…

Mirele şi mireasa pleacă şi toţi bătrânii pleacă şi tipul cu care am dat mâna în toaletă, a insistat în timp ce stăteam la pisoare alăturate, e dat afară pentru s-a bătut cu prietena lui şi apoi pleacă toţi şi noi suntem ultimii, stau cu toţii pe-acolo, transpiraţia s-a uscat pe noi, dezbătând unde să mergem, la cineva acasă, la un bar, e abia miezul nopţii şi ajungem la Megann, ca să mâncăm prăjituri în bucătăria ei, să ne uităm la pozele de pe frigider, aşa cum

am mai făcut-o de o sută de ori înainte, şâşâind să facem linişte pentru că părinții ei dorm sus.

Ocupăm locuri în diverse paturi goale, aşa că mă trezesc în camera fratelui lui Megann. El e la facultate şi camera e întunecoasă, cu un covor gros, plină de mobilă de mahon şi de trofee de hochei, poze cu echipa. O crosă semnată de Denis Savard.

O duc pe Marny acasă.

Apoi mă întorc la treaba mea.

Peste aproximativ o oră traversez peluza vechii mele case. Au pus o cutie poştală nouă. Au reparat stâlpul stricat, au vopsit uşa din față.

Deja îmi pare rău de aceşti oameni. Aceşti sărmani oameni. Au făcut o greşeală poftindu-mă înăuntru. Ce se întâmplă când se întâmplă aşa ceva? N-ar fi trebuit să mă invite. Aş fi înțeles dacă nu mă invitau. Dar domnul a sunat şi a spus că pot să trec, şi acum iată-mă. O să fie nasol. Se vor întâmpla chestii. O să mă strecor şi-o să le spun lucruri pe care nu vor să le audă.

Nu, nu. O să fiu cuminte. Va fi bine.

Uşa se deschide şi mă întâmpină cu toții. *Întotdeauna răspund la uşă în grup?* Sunt trei copii mici, toți sub şapte ani, doi băieți şi o fată, tatăl, cu vestă şi mustață, mama, cu coc, copiii se ascund după ei, trăgând cu ochiul printre picioarele lor. Dau mâna cu domnul. Mă lasă să intru în casa lor.

Pentru ei nu are nici un sens să mă poftească în casa lor. Singurul lucru pe care îl ştiu despre mine e că odată am locuit aici. Mă întreb dacă ştiu ce s-a întâmplat aici. Bănuiesc că ştiu. Părinții, cel puțin. Nu aceşti copilaşi perfecți. Nu le voi spune.

Mergem direct în bucătărie şi acolo e lumină! Camera e îmbăiată de lumină. Arunc o privire fugară, încercând să găsesc toate sursele de lumină. Pereții au fost zugrăviți. Lambriurile de lemn au dispărut. Lipsesc pereți. Au dărâmat pereții! Debaralele au dispărut sau au fost înlocuite. E o fereastră nouă, sau fereastra e mai mare. Nu pot să-mi dau seama. Nu pot să-mi dau seama ce e diferit. Totul pare diferit. Şi mic. Pare o casă pentru oameni mici. Dar aceşti oameni au o statură obişnuită.

Facem un tur. Au transformat livingul în salon şi invers. Au scos mocheta albă care acoperea podeaua din perete în perete şi

au lăsat la iveală duşumelele perfecte de lemn, şi au zugrăvit peste tot, tavanele sunt reparate şi au luminatoare! Vorbim, îi întreb despre cum au făcut una şi alta. Îi întreb detalii tehnice.

— E o tencuială nouă?

— Acolo e rigips?

Şi devin repede nu fostul locuitor al casei, nu un masochist ciudat, ci vecinul prietenos cu un interes pentru bricolaj.

Sus, dormitoarele sunte vesele, roz, bleu în camera copiilor. Camera mea e de nerecunoscut. A dispărut tapetul cu pădurea oranj, desenele au dispărut. A dispărut mocheta, au dispărut oglinzile de pe dulap. Uşa spartă a fost înlocuită.

Totul e atât de îngrijit, atât de curat, jucăriile sunt luminoase, rotunjite. Baia copiilor are montaje făcute special pentru copii, periuțe bleu, roşii şi galbene. Dormitorul principal – acolo e luminatorul. Noi nu ne-am gândit niciodată la un luminator. Camera asta e atât de luminoasă şi acolo unde era un dresser plin cu costumele lui taică-meu, unde mirosul lui era atât de prezent, curelele de piele şi costumele parfumate şi pantofii lustruiți, acum e… acum e un jacuzzi.

Îi întreb cum au făcut, cum au făcut toate astea…

— Am investit o grămadă de timp în casa asta, spune tatăl.

Scoate un fluierat uşor, ca să sublinieze cât de multă muncă i-a luat.

— Da, spun eu. Noi cam lăsaserăm lucrurile de mântuială în ultimii ani.

Ne întoarcem jos, copiii ne urmăresc. Spălătorul a fost zugrăvit, mocheta înlocuită. Baia de lângă garaj nu mai are tapetul cu fețe *groovy*. Prin ferestruica înaltă a băii, curtea din spate pare în linii mari la fel, albă de zăpadă, dealul pestriț de jucării de plastic şi sănii roşii.

Cerul e alb. Sunt pe plajă. Sunt pe plajă pentru că am nevoie de un telefon şi refuz să rezolv această afacere din gară, din mijlocul oraşului. Sun la robotul lui Eric şi Grant, ca să văd dacă oncologul a răspuns. N-a răspuns. Plaja e goală. Frigul e sălbatic. Nu sunt mai mult de minus zece grade.

Mă îndepărtez de parcare pe promenada străjuită de zidul de cărămidă, inspectând băncile, fiecare cu o dedicație plătită pe ea. Mă hotărăsc să cumpăr şi eu o bancă şi să i-o dedic maică-mii, poate una şi pentru el, poate una pentru amândoi – depinde cât costă. Cele mai multe plăcuțe sunt simple liste de nume, dar pe una, aproape de telefon, scrie:

Trandafirii-s purpurii
Violetele-albăstrii,
Plaja mereu o vom iubi –
Sperăm şi tu, de vei citi.

Doamne Dumnezeule. Eu sunt în stare de mai mult.

O să iau banca. O să-i implic şi pe Beth, şi pe Bill. În cele din urmă o să facem ceva. Ne putem permite. Le suntem datori…

Ceea ce-mi aminteşte – oftez, tare, pe plaja pustie – că aplicația pentru ajutorul social necesar lui Toph pentru taxele de şcolarizare trebuie trimisă mâine. Am făcut cerere la cinci sau şase licee particulare şi acum trebuie să trimitem o cerere şi pentru ajutorul social, la un centru național de procesare. N-am făcut-o înainte să plec, am zis c-o fac în avion, şi acum iată-mă aici, pe malul lacului, cu doar vreo trei ore rămase să o completez şi să ajung cu ea la poştă.

Mă duc la maşină şi îmi iau rucsacul, mă întorc şi pun formularele pe una dintre mesele de picnic, de lângă ghereta paznicului. Ca de obicei, mă blochez imediat în fața întrebărilor. Nu ştiu sau uit repede cum arată lucrurile în acest țarc – numerele de la Serviciile Sociale, numerele de conturi bancare, sumele pe care le avem depozitate. Beth le ştie.

Folosesc telefonul cu fise de la ghereta cu crănțănele, murat de țurțurii care curg de deasupra. Şterg receptorul, apa e mai caldă decât mă aşteptam, şi o sun pe Beth în San Francisco. Beth ştie de ce sunt în Chicago, dar nu înțelege ce caut pe lac, în decembrie.

— Nu ştiu. Sunt. Aici e un telefon. E frig.

— Te sun eu puțin mai încolo.

— Beth. Îngheț.

— Vorbesc pe altă linie. Dă-mi numărul de acolo.

— Aici sunt vreo zero grade.

— Ce sunt?

— Aici nu sunt grade, Beth.

— Te sun eu în zece minute.

Îi dau numărul şi mă întind pe o masă. Experimentez tehnici de menținere a căldurii. E mai cald când stai nemişcat sau când te mişti? Cred că ştiu că e mai cald când te mişti, dar pentru un minut mă bucur de noțiunea de încremenire şi de faptul că-mi mişc sângele din *voință*. Respir zgomotos cu ochii închişi, îmi fac sângele să se mişte mai repede, îl vizualizez, imaginându-mi scări rulante şi sisteme de țevi… Moțăi cinci, zece minute, gândindu-mă la viața pe alte planete.

Sună telefonul. Beth e cu capsa pusă.

— Ascultă, trebuie să facem asta acum?

— Da.

— De ce?

— Pentru că azi trebuie să le pun la poştă.

— De ce?

— Pentru că mâine e ultima zi.

— De ce n-ai făcut-o până acum?

— Acum nu mai contează.

— …

— Ascultă, sunt tot la telefonul cu fise. Pe plajă. Lângă lac. E iarnă. Iarna e frig. Începem odată?

— Bine.

Îmi dictează numerele.

— Mulțumesc. Asta a fost. Pa.

Din obişnuință – am tendința să-l sun pe Bill imediat după Beth – îi sun pe Bill şi pe Toph în L.A. şi îmi răspunde robotul. Fără îndoială sunt la plajă, o plajă adevărată, caldă, privind fetele cum joacă volei. Bălmăjesc ceva în receptor, apoi închid. Trec doi alergători îmbrăcați în treninguri cu Chicago Bears. În timp ce trec, mă privesc, pentru că stau pe o masă de picnic, cu un pix în gură, înconjurat de hârtii. O să completez formularele şi o să le vâr în rucsac.

În drum spre parcare, trec pe lângă ghereta cu crănțănele, îmi lipesc fața de geamul gheretei salvamarului. Înăuntru, chiar

în spatele biroului, e o fotografie cu un grup de vreo cinşpe salvamari, stând drepți la poză, în costume de baie. Toți în oranj, toți rânjind, toți cu dinți extrem de albi, păr blond, păr blond pai. Sunt câțiva pe care îi recunosc. Fotografia trebuie să aibă cinci sau şase ani vechime. Şi acolo, pe rândul din spate, e Sarah Mulhern. Arată destul de mult aşa cum mi-o amintesc – bronzată, cu ochii albaştri, trişti, blondă, cu siluetă. Ştiam că e salvamar, dar n-am văzut-o niciodată aici, am fost aici de o sută de ori, dar n-am văzut-o, nici pe ea, nici această fotografie. Şi acum…

E prea ciudat. Îmi fac un semn, ca să-mi notez asta.

La maşină, las rucsacul înăuntru şi mă întorc să o sun iar pe Beth.

— Ascultă, am o întrebare pentru tine.

— Da.

— Ştii cenuşa aia?

— Ce?

— M-ai auzit.

— O, nu. A cui cenuşă?

— A amândurora.

— Ce-i cu ea?

— Păi n-ai primit-o niciodată înapoi, nu?

— Corect.

— Şi nici nu te-au sunat vreodată să-ți spună ceva de ea?

— Ba da, au sunat.

— Cum adică?

— Au sunat acum un an.

— Au sunat? Cine a sunat?

— Ți-am spus.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Ți-am zis. Au sunat că au cenuşa. Cel puțin pe a mamei. Au încercat să dea de noi.

— Unde?

— Chicago, Berkeley, San Francisco. Peste tot.

— Ce le-ai spus? Ți-au trimis-o?

— Nu.

— Nu? Atunci unde e?

— Le-am spus că nu o vrem.

— Aşa le-ai spus?

— Da. Ce să facem cu o nenorocită de cenuşă?

— Dar fără să mă întrebi pe mine sau Bill? Pur şi simplu le-ai…

Trebuie să încetez să pun întrebări. De fiecare dată când pun o întrebare, lui Beth, oricui, aşteptându-mă la ceva plăcut sau măcar enervant într-o măsură tolerabilă, primesc un răspuns mult mai enervant şi mult mai cumplit decât mi-am imaginat…

— Pur şi simplu le-am ce?

Acum e nervoasă.

Sunt prea slab ca să fac asta.

— Nimic.

Închide.

E prea… Îmi plăcea cât de vag era înainte. *Unde sunt?* Ei, asta e o întrebare bună. *Unde sunt îngropaţi?* O altă întrebare interesantă. Asta era frumuseţea felului în care le rezolva taică-meu. Ştiam că a fost diagnosticat, dar nu ştiam cât e de bolnav. Ştiam că e în spital, dar nu cât de aproape era. Întotdeauna mi s-a părut că e întru câtva aşa cum trebuie să fie, că cenuşa nu ne-a ajuns în California, că ne-am mutat şi ne-am mutat iar, şi apoi iar, păcălindu-i, fentându-i. Am presupus că rămăşiţele au fost încurcate, că institutul de cercetare, sau mai ştiu eu cine, şi-a neglijat obligaţia, că cineva a greşit, a uitat. Dar acum, ştiind că Beth ştia şi că ei s-au dus de-a binelea, am scăpat de ei… că am avut o şansă…

De fapt, m-am hrănit cu iluzia, deşi vag, că i-aş putea găsi, că institutul ăla i-ar putea avea depozitaţi pe undeva, într-un… depozit de cenuşă, într-un depozit uriaş de rămăşiţe nerevendicate…

Dar acum să ştiu…

O, suntem nişte monştri.

Opresc la un telefon cu fise la 7-Eleven, acum închis, la graniţa dintre oraşul nostru şi următorul. Îl sun pe Stuart. Răspunde soţia.

— A, bună!

— Bună.

— Unde eşti? În San Francisco?

— Nu, de fapt, sunt în Chicago. Highwood, mai precis.

— Pe naiba. Păi eşti chiar lângă el. E în spital.

— O, Doamne.

— Nu, nu, e doar o infecţie. E bine. Piciorul. E o chestie ciudată. I s-a umflat. S-a internat de câteva zile.

— Păi, de fapt, speram să vorbesc cu el, sau cu amândoi, câteva minute, dar o să sun din nou când…

— Nu, fă-i o vizită. E la Highland Park Hospital. O să se bucure.

Îi spun că nu, n-aş putea, e prea ciudat…

— Nu fi caraghios. Du-te.

Peste zece minute sunt acolo, în parcare, în maşină. De aici pot să văd vechea cameră a maică-mii, cea cu petrecerea de ziua ei. Cobor şi dau ocol clădirii, spre intrarea de urgenţe. Uşile sunt deschise. Vreau să fiu în secţia de urgenţe şi să se întâmple ceva. Vreau să mă întorc înapoi în noaptea cu hemoragia nazală. Aici au adus-o prima dată, i-au îmbunătăţit starea celulelelor albe şi toate alea, i-au oprit curgerea.

Camera de aşteptare e mică, toată plină de piersică şi roz şi mov, ca un condo din Florida. Stau pe unul dintre scaunele moi, comode.

Nu se întâmplă nimic. Nu se întoarce nimeni.

La televizor e un meci cu 49ers.

Femeia de la ghişeul de primiri mă priveşte.

Băga-mi-aş.

Plec, dau ocol clădirii. În lobby, mi se spune numărul camerei lui Stuart şi sun.

Mă întreabă dacă sunt în oraş şi îi spun că da, sunt. Îmi spune că ar trebui să trec într-o zi, că el e în spital câteva zile, dar după ce iese, mâine îl externează…

Îi spun că sunt deja aici.

— În Highland Park?

— De fapt, sunt chiar în clădire. În lobby.

— O. De ce?

Mint.

— Păi ar trebui să mă întâlnesc la cinci şi jumătate cu doctorul, cu oncologul, şi…

— Păi acum e aproape cinci şi jumătate.

— Ei, păi nu e bătut în cuie. Pot să mă duc la el după.

— Deci vrei să vii sus?

— Da.

— Sunt la D-34.

— Ştiu.

E la etajul patru. Asta e clădirea în care maică-mea a fost adusă cu diverse ocazii, aceeaşi clădire în care a murit taică-meu. Probabil la acelaşi etaj.

Ultima dată când l-am văzut pe taică-meu eram cu maică-mea, cu Beth şi cu Toph. Am venit pe culoarul ăsta, am deschis uşa şi ne-a izbit mirosul. Fum. Îl lăsau să fumeze în spital. Camera era gri, ceţoasă, şi el stătea în pat, cu picioarele încrucişate la glezne, cu mâinile sub cap. Un zâmbet uriaş. Se distra de minune.

Deschid uşa mare, silenţioasă, şi iată-l pe Stuart, singurul prieten pe care, din câte ştiu, l-a avut taică-meu.

În momentul în care pun piciorul înăuntru îmi vine să plec. Camera e întunecată şi el e cu bustul gol. Singura lumină e deasupra capului lui, un halou de lumină galbenă neclară deasupra capului.

O, povestea asta e ciudată rău de tot. Pare mult mai bolnav decât spunea că e. De ce are bustul gol? O, e ciudat. Poate că şi el moare. Tot trupul plin de păr grizonant.

Dăm mâna. I-a crescut barba, grizonantă şi netedă.

Mă aşez, în întuneric, la capătul patului, la picioare.

Bălmăjesc ceva o vreme.

Îl întreb despre infecţie. Piciorul i s-a decolorat, s-a inflamat.

E gargantuesc.

Nu mai simt nevoia să-i pun întrebările la care m-am gândit, cele pe care le scriam în maşină, acum o jumătate de oră, în parcare, ascultând rock din anii ’80 la radio. Încerc să mă adun, să-i explic motivul pentru care am vrut să-l văd, să-l întreb câteva chestii…

Primele cuvinte pe care mi le spune Stuart sunt:

— Nu știu cât de mult te pot lumina despre ce fel de om a fost taică-tu.

Vocea lui e calmă, egală. Brațele i se odihnesc pe tors, îmbăiate în lumina ocru, de altfel camera fiind maro.

Așa ar trebui să se moară. Asta e o dramă, așa e potrivit, noaptea, cu lumina asta exact așa cum e. Felul în care s-a stins taică-meu a fost cu totul greșit, singur, în mijlocul zilei.

Căzuse iar, de data asta la duș.

A strigat-o pe Beth. Beth a dat fuga la el, l-a târât în pat. Apoi ambulanța. Trebuia să stea în spital o săptămână sau cam așa ceva, ca să-și adune puterile, nimic neobișnuit. Fusese diagnosticat doar de câteva luni. La o săptămână după ce l-au internat, a sunat doctorul, a spus că lucrurile nu arată bine, că se poate întâmpla în orice moment.

Maică-mea l-a luat la mișto. A mers la el cu Beth.

Au stat o vreme în cameră, în fum.

— Vino mai târziu, a zis el. Acum o să trag un pui de somn.

Au venit acasă.

— N-o să se ducă, a zis maică-mea, amuzată de faptul că ne făceam griji. N-o să se ducă nici azi, nici mâine, nici săptămâna viitoare. O s-o ducă așa.

După o oră, nu mai era printre noi.

— Era cel mai bun șofer pe care l-am văzut vreodată, zice Stuart. Felul în care se insinua – ăsta e cuvântul, *insinua*… „Fii atent cum mă insinuez pe banda asta", așa zicea el. Era incredibil. Schimba benzile, depășea pe dreapta…

Îi spun lui Stuart povestea despre cum, când a cumpărat mașina, Nissan 280, singura mașină nouă pe care a avut-o vreodată, primul lucru pe care l-a făcut a fost să o personalizeze. A montat o scrumieră pe ușă și a tăiat partea de sus a centurii de siguranță. Știm cu toții că nu era un suporter al centurii de siguranță, considera că e o violare a drepturilor civile, și prin urmare neconstituțională. Dar chestia ciudată a fost că, pe lângă faptul că a tăiat centura pe partea șoferului, a tăiat-o și pe cea de pe partea pasagerului…

Se deschide ușa. E doamna Stuart.

— O, ai venit.

Mă uit spre ea şi ridic din umeri.

— Vă las singuri câteva minute.

Iese.

Sună telefonul. Stuart răspunde.

— O, bună. Pot să te sun eu mai încolo?

I se aduce masa. Îmi oferă din plăcinta cu brânză.

— Nu, mulțumesc.

— Supă?

— Nu, mulțumesc.

Îl întreb pe Stuart dacă crede că taică-meu s-a simțit singur când a murit.

Sună telefonul. De data asta vorbeşte mai mult. După ce închide, nu revine la întrebarea mea, iar eu nu mai insist.

Se întoarce doamna Stuart şi stăm de vorbă cu toții câteva minute. Apoi plec. În parcare, mă înregistrez vorbind pentru o vreme, uitând deja mare parte din ce mi-a povestit Stuart.

Dimineața, Grant, Eric şi cu mine luăm micul dejun, urmărind oamenii cum trec, blugii şi jachetele de piele ale iernii în Chicago.

— Şi ce ai făcut ieri? întreabă Grant.

— Nu prea multe, spun eu. M-am dus să vad casa, m-am plimbat.

Îmi amintesc că am văzut-o pe mama lui. Mama lui Grant merge zilnic kilometri întregi, pe Western Avenue. Am trecut pe lângă ea.

— Ai salutat-o? întreabă el.

— Nu, nu mi-am dat seama că e ea decât când era prea târziu.

— O, păcat.

— Da.

— Şi azi ce ai de gând să faci?

— Probabil că o să mă duc înapoi.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. N-am mare lucru de făcut. Poate o să mă duc să văd liceul.

— Atunci salută-l şi din partea mea.

Domnul Iacabino, proprietarul casei de pompe funebre, nu e la prăvălie. Tipul care mă întâmpină e mai tânăr decât mine şi poartă ochelari peste ochii luminoşi, miraţi. Chad. Intru, scuturându-mi zăpada de pe picioare. Îi spun că sper să obţin nişte hârţoage, că adun chestii, că părinţii mei au ales acest fel de a rezolva povestea, că mă uit după orice fel de hârţoage pe care le-ar putea avea de la ei.

— Lasă-mă să dau un telefon, spune el.

Dispare să-l sune pe domnul Iacabino acasă, lăsându-mă în zona unde sunt expuse sicriele. În încăpere se află unsprezece sicrie, fiecare numit după stilul său şi calitatea pretinsă. Oraşul fiind aşa cum uneori e, sicriele sunt extravagante, unul mai lucios şi mai elaborat decât altul. Unul se cheamă Ambasadorul. Altul pare făcut din oţel. Îmi notez câteva nume într-un carnet pe care îl voi pierde mai târziu. Îmi dau asigurări că eu nu voi fi îngropat. Voi dispărea. Sau poate, la vremea când voi muri eu, vor exista maşini care utilizează tehnologia cu laser şi fibre optice, care îi vor evapora pe oameni imediat cum se duc, fără să-i ardă neapărat. Experţii în folosirea maşinii vor apărea imediat după momentul decesului, vor asambla maşina – va fi complet portabilă – şi, după ce vor trage de câteva manete, decedatul va dispărea instantaneu. Nu vor mai exita ritualuri funerare, nu vor mai fi cărate cadavre, nu vor mai fi inspectate, îmbrăcate, nu vor mai fi cumpărate gropi în pământ pentru ele, nici aceste cutii elaborate, cutii întărite, cu pereţi dubli…

Sau voi fi lansat în spaţiu. Sau atunci oamenii, adică morţii, vor fi ridicaţi pe turnuri albe de un kilometru înălţime. De ce nu turnuri de un kilometru în sus, în locul găurilor de 2 metri în jos? Vor fi o provocare, bineînţeles, pentru ingineri şi arhitecţi, plus problema spaţiului. Dar cu spaţiul nu e aşa grav. Există Groenlanda, de exemplu, multă şi albă ca paradisul…

— Te tentează ceva? întreabă Chad.

E în spatele meu.

Are un dosar. Stă la o masă neagră şi lucioasă, folosită pentru planificarea serviciilor.

— Asta avem, spune el.

În dosar sunt hârtii care înregistrează că Wenban – Casă de Pompe Funebre a primit ambele trupuri, a ținut o slujbă pentru taică-meu, iar apoi au onorat donația.

Formele şi înregistrările de la slujba lui tata sunt semnate de maică-mea; cele pentru maică-mea sunt semnate de sora mea. Îmi plac aceste hârtii. Sunt o dovadă, singura dovadă pe care o avem.

— Deci asta e tot? întreb.

— Asta e, spune Chad.

Îl întreb dacă poate face copii după hârtii. Spune că nu vede de ce nu. Se duce jos, durează o secundă.

Scările pornesc din mijlocul holului. Îl privesc cum coboară.

Pe un perete în spatele meu sunt oferte cu pietre. Mărimi, materiale, oferte de stil şi tipuri şi ordinea informațiilor. Opțiunile sunt nenumărate – poți să-ți treci mai întâi numele sau data sau să nu treci nimic decât inițialele. Sau, după nume, un epitaf – „Mult iubitului", „Eternului". Probabil că o să iau o piatră. O piatră ar fi bună. O piatră m-ar salva, ar salva toată mizeria pe care am făcut-o, toate lucrurile la care am renunțat sau pe care le-am pierdut.

Chad vine sus. Are o cutie mică, maro. Pune cutia mică şi maro pe masa din fața mea.

— Foarte ciudat, spune el. Dar am fost jos la copiator. Mi-am aruncat ochii aiurea pe un raft şi am văzut asta.

Pe eticheta de pe cutia de carton e scris de mână:

Heidi Eggers

— Adică e…

— Da, trebuie că sunt cremaşițele. Probabil că ni le-au trimis la un moment dat. Nu ştiu de ce nu vi le-au trimis vouă…

Ating cutia.

Doamne Dumnezeule.

Chad se retrage.

— Mă duc jos să fac copiile.

Pleacă iar.

Băga-mi-aş. Doamne. Să-mi trag.

Cutia are în jur de cincizeci de centimetri în toate direcțiile şi e închisă cu scotch transparent. E simplă, maro, pătrată – aşa cum trebuie să fi arătat când au trimis-o prin poştă. Eticheta spune că a fost trimisă de la Anatomical Gift Association din Chicago. *De când e aici?* Nu reuşesc să citesc ce scrie pe timbru.

Trebuie să o sun pe Beth. N-o să-l sun pe Bill. Bill n-o să vrea să audă de asta. Dar Beth…

N-am să o sun nici pe Beth. Beth se va supăra.

Chad se întoarce cu copiile. Îi mulțumesc şi adun hârtiile, le pun într-un dosar în rucsacul meu şi mă ridic. Iau cutia şi…

Habar n-aveam cât ar trebui să cântărească, dar e grea. În jur de cinci kilograme sau mai mult.

Mă-avânt ca prostul pe-afară.

Frigul e năucitor. Mă întorc cu spatele la vânt, protejând cutia. Merg spre maşină pieziş, deschid uşa din dreapta şi pun cutia pe scaun. Dau ocol maşinii, mergând pe vârfuri pe gheață, deschid uşa şi urc.

Mă întorc spre cutie.

Cutia e maică-mea, doar că mai mică.

Cutia nu e maică-mea.

E cutia maică-mea?

Nu.

Dar apoi îi văd fața pe cutie. Capul meu bolnav mă face să-i văd fața pe cutie. Capul meu bolnav vrea să înrăutățesc situația. Capul meu vrea ca povestea asta să fie înspăimântătoare şi de nesuportat. Încerc să mă lupt, să mă conving că e ceva normal, toată treaba asta e normală, dar ştiu că sunt un monstru, că n-ar fi trebuit să vin aici, că, pentru că sunt în căutare de belele, ele îmi sunt oferite, şi că n-ar fi trebuit, în primul rând, să mi le caut, şi că, pentru că mi-am căutat-o, mi să dă cu vârf şi îndesat. Mi se înceţoşează ochii. Tremur. Vreau să pun cutia undeva, în altă parte – poate în portbagaj –, dar ştiu că nu pot să pun cutia în portbagaj. Cutia care nu e maică-mea nu poate ajunge în portbagaj pentru că s-ar albi la față dacă aş pune-o în portbagaj. M-ar omorî, în puii mei.

Mai târziu în acea noapte, mă întorc la Grant şi Eric, care se uită la un film cu un Al Pacino orb. Al Pacino e supărat şi vorbeşte cu un accent nedetectabil. Poate că e canadian. Stăm cu toţii în diverse colţuri ale camerei – Eric într-un fotoliu confortabil, Grant într-un fotoliu confortabil, eu pe canapeaua din mijloc.

Ne uităm la televizor şi bem bere din sticlă. Suntem foarte normali. Cu Grant şi Eric, în casa lor din Lincoln Park, în Chicago, suntem nişte oameni oarecare, eu sunt un om oarecare. Ne lăsăm pe spate. Pot să mă las pe spate. *Mă las pe spate*.

Încerc să nu mă gândesc la cutie. La faptul că, la douăzeci de metri distanţă, în maşina mea închiriată, pe podeaua din dreptul pasagerului, e cutia. Nu puteam să aduc cutia înăuntru şi nu le-am spus şi nici n-o să le spun despre cutie şi, temându-mă că cineva, poate chiar unul din ei, ar putea trece pe lângă maşină şi ar putea vedea cutia şi ar şti ce e în ea şi s-ar îngrozi şi ar crede că sunt un monstru, am acoperit-o cu un prosop.

Al Pacino poartă o uniformă militară sofisticată şi zbiară la un licean îmbrăcat într-o uniformă de liceu. Am ajuns la film târziu, aşa că nu-mi e clar de ce zbiară la puştiul în uniformă. Sunt într-o cameră de hotel luxos sau ceva.

— De ce zbiară? întreb.

— Şşş, face Grant.

— E orb?

— Taci. Se termină îndată.

Sună telefonul. Răspunde Eric, apoi mi-l pune în poală.

— E pentru tine.

— Cine?

— Meredith.

E Meredith, panicată.

— John?

— Da, spune ea.

— S-a…

— Nu, nu. E OK, dar iar ameninţă. Pare băut.

Iau telefonul sus, apoi în baie.

— A luat pastile? Ce-a făcut?

— Nu ştiu. N-am întrebat. Poate c-o să-şi taie venele.

— A zis ceva de genul?

— Nu. Poate. Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Dar trebuie să-l suni. Am stat la telefon cu el o oră şi îmi pierd minţile, în puii mei. A zis că a încercat să te sune, dar nu eşti acasă.

— Sunt în Chicago.

— Ştiu. Eu te-am sunat, tâmpitule.

Îl sun pe John.

— Care-i treaba?

— Nu e nici o treabă?

— Cum adică nu e? Eu de ce te sun?

— Nu ştiu. De ce mă suni?

— Meredith mi-a zis că ai vrut să mă suni.

— Am încercat să te sun.

— Ştiu. Sunt în Chicago.

— De ce?

— La o nuntă.

— Dă-te jos!

— Ce?

— Nimic. Vorbeam cu pisica.

— Vorbeşti cu belita aia de pisică? Ascultă, nu am timp pentru…

— Bine. Îmi pare rău, sunt o pacoste.

— OK. Deci. Care-i treaba? Ce se întâmplă? Ameninţi?

— Am avut câteva zile de căcat.

— Acum pari beat. La început nu păreai beat. Eşti sau nu eşti beat? Dă-mi nişte parametri.

— Nu, e de la medicament.

— Stai aşa. Ce medicament? Ce vrei să spui? Ai luat deja ceva? Ce ai luat? Asta e?

— Asta e ce?

— Ai, deja…

— Nu, Isuse. Mi-e somn, am băut o bere.

— Ar trebui să nu bei. Nu poţi să bei cu antidepresive, tâmpitule. Nu băusei când am vorbit ultima dată, nu? N-ar trebui să bei. De când durează treaba asta?

— E doar o bere. Nu te da de ceasul morţii, prietene.

Îi aud pe Eric şi pe Grant urcând, ducându-se la culcare. Văd pe sub uşă că luminile s-au stins în casă.

O parte din mine mizează pe o armă de foc. John plănuieşte asta de mult, mă amăgeşte că e bine, apoi că o va face cât de curând, ca să se asigure că ştiu, ca să fiu sigur că e vina mea. O să am un prieten mort.

Apoi din nou mă gândesc că e un fel de noroc. Sincronizare, John ameninţând că se sinucide în aceeaşi zi în care eu am primit cutia, în timpul unei săptămâni în care am căutat numai orori… Care-ar fi şansele? Fantastic.

Cineva bate la uşă.

— Da?

— Ai păţit ceva?

E Grant.

— Nu. Vorbesc la telefon.

— Bine, fiule. Ne vedem mâine.

— ’pte bună.

— Cine era?

— Grant. Acum…

— Am fugit iar prin coteţul cu distruşi, spune el.

— Ce coteţ cu distruşi?

— Adăpostul de narcomani de lângă San Pablo, lângă Emeryville. De data asta am făcut-o desculţ.

A mai făcut-o, mi-a povestit cum aleargă prin casa cu narcomani. Vrea să mă impresioneze. Dacă e adevărat, ceea ce mă îndoiesc, sunt impresionat. Nu pot să-l las să vadă.

— Şi de ce? întreb.

Ştiu de ce.

— Mă simţeam ciudat. Am vrut să văd ce se întâmplă.

— Şi?

— Nimic. Abia dacă s-au uitat la mine. Unul a zis „’Te-n cur, prăpăditule“. Asta a fost tot.

— Aha. Şi care a fost treaba de data asta?

Vreau să ştiu de ce trecem iar prin asta. Vreau să ştiu dacă vrea să-i ţin iar speech-ul. Voi refuza.

— Nu ştiu. Am ieşit şi… nu ştiu, când m-am întors acasă, m-am simţit negru, mâlos. Nu are sens, bănuiesc, am simţit că

sunt sub o plasă, adică, uneori cad în găuri… căcat, nu ştiu, sunt atât de obosit de toate astea, e atât de… mă cac, tu nu ai cum să înțelegi…

— Nu am cum să înțeleg ce?

— Nu ştiu…

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta. Mă cunoşti. N-am cum să înțeleg? Ştii ce am făcut azi? Unde am fost în seara asta? Ştii ce am jos în maşină?

Îi povestesc despre casa de pompe funebre, despre cutie.

— Isuse, spune el.

Îi place. Deodată pare treaz, animat.

Asta vrea, îmi dau seama. Deja sună şi mai animat, mai treaz. Vrea să împărtăşim poveşti, vrea să se reasigure că oricât de rău se simte, şi speriat şi ruşinat de conținutul capului său, eu sunt şi mai rău. Ca de fiecare dată, mă simt obligat. Îi spun cum, după ce am ieşit de la casa de pompe funebre, mi-am petrecut seara conducând prin South Side, în Chicago, un cartier înțepenit de frig şi plin de gropi, aşteptând să se întâmple ceva. Că am vorbit cu reportofonul, urmărind un grup de copii, în hainele lor uriaşe, vrând din ce în ce mai mult să mă dau jos şi să năvălesc spre ei – „Hei, băieți! Care-i învârteala?“ – să fiu luat la pumni sau lovit în cap cu ceva, sau urmărit –, dar era prea frig. Îi spun că de fiecare dată când stau la un stop mă aştept să oprească o maşină pe cealaltă bandă şi că, fără să mă întorc, o să ştiu. Va fi o ploaie de sticlă şi o plonjare în copilăria mea luxuriantă şi mi-aş vedea sângele împroşcat pe tot geamul. Sau m-aş opri la semafor şi cineva ar forța uşa – nu, nu cineva, ci un bărbat de culoare cu o jachetă militară, omul pe care l-am văzut de fiecare dată când m-am imaginat ucis în astfel de situații, întotdeauna într-o jachetă militară – şi ar sări lângă mine – ar trebui să mut cutia – unde aş pune cutia? Pe bancheta din spate. Şi apoi m-ar face să conduc până la lac, dincolo de acvariu. M-ar sili să cobor şi m-ar duce dincolo de marginea parcării, cu fața spre apă. Mi-ar spune să îngenunchez şi eu aş îngenunchea şi apoi, fără să scoată un cuvânt, mi-ar trage două gloanțe în ceafă…

— Ciudat, spune el. Eu mă văd de fiecare dată în scaun şi am gura acoperită cu bandă şi apoi văd pistolul ăsta ridicat spre

mine, nu pot să mă mişc, să ţip, tot ce pot să fac e să încerc să opresc glonţul cu privirea. Întotdeauna am senzaţia ciudată că pot să opresc glonţul cu privirea.

— Ştii ce e ciudat, spun eu, lucrul pentru care mi-am făcut cel mai mult griji cât am stat aici, în South Side, conducând şi vorbind cu reportofonul? Mi-am făcut griji că după ce o să fiu împuşcat lângă lac, ucigaşul, care nu voia decât maşina, ar găsi din întâmplare reportofonul şi ar asculta înregistrarea, cea în care descriu pe cineva ca el ucigându-mă şi toată povestea asta despre posibilitatea de a găsi cutia şi că acest ucigaş ar putea crede că eram un ciudat rasist…

— Isuse.

— De-asta îmi făceam griji! Îmi era teamă că cine ştie ce ar putea crede despre mine tipul care m-a ucis. Apoi mi-am făcut griji că poliţia, care ar găsi maşina în Gary sau în Muncie sau unde dracu' ar găsi-o, mi-ar găsi reportofonul şi caseta din el şi ar asculta caseta, căutând indicii sau ceva şi ei s-ar oripila la rândul lor, ar fi oripilaţi şi în acelaşi timp ar râde, ar face copii şi le-ar da prietenilor…

— Nu.

În acest moment nu mă mai tem de vagile ameninţări ale lui John. Nu mă mai aştept să aud un foc de armă. A funcţionat şi înainte, de fiecare dată funcţionează – iar acum e mai degrabă îngrijorat de mine decât de el.

— Şi deci mâine ce faci?

— Mâine mă văd cu Sarah.

— O, frate. Trebuie să-mi povesteşti cum a mers.

— O să-ţi povestesc.

Mă aşteptam să ne întâlnim pe scările din faţa locuinţei ei, cu haina pe ea sau poate trăgându-şi haina, spunând Bună, ce mai faci, precaută. Dar a venit la uşă fără haină şi m-a poftit înăuntru.

Sarah Mulhern. Am venit să o iau. Ieşim să cinăm. Sunt în casa ei şi ea străluceşte.

Ne aşezăm pe canapea. Mut o pernă.

— Îţi aduc ceva de băut? întreabă ea, ridicându-se.

— Desigur.

— O bere?

— Da, mulțumesc.

Se duce în bucătărie. Apartamentul ei e imaculat. Stăm cu luminile stinse.

Se întoarce, pune albumul unui tip care a fost cu noi în liceu. Tipul, de vârsta fratelui meu mai mare, cântă la pian la Deerpath Inn, singurul hotel din oraş, şi şi-a numit albumul Deerpath. Vorbim despre faptul că tipul ar trebui, poate, să plece din oraş pentru o vreme, să-şi mai schimbe un pic perspectiva. Vorbim un pic despre meseria de profesor (să predai la a şaptea, într-o suburbie vestică a Chicagoului), despre cariera lui Vince Vaughn.

Mergem în oraş, luăm cina, bem în timpul cinei, vorbim despre obiceiurile mele la masă, ha ha, şi stăm până târziu. Vorbim despre echipa de înot în care eram amândoi, cât de naşpa eram eu şi cât de tare era ea, cum numele ei, când se auzea prin difuzoarele răguşite, însemna grație şi putere pentru restul lumii, ne amintim că nu a pierdut nici o cursă şi cum acest lucru mi-a ținut aprinsă flacăra unei pasiuni de durată şi ne amintim cum fratele ei mai mic m-a găsit în vestiarul clubului chiar după ce călcasem în fecalele cuiva.

— De asta nu ştiam.

— A crezut că erau ale mele, cred.

— Fecalele.

— Da, de atunci înainte, pentru el, am fost tipul care s-a căcat pe el la club. Şi n-a fost chip să-i explic. Am intrat în cabină şi nu am văzut că era plin de rahat pe jos…

— Trebuie să fi fost greu de observat.

— Desigur.

Pentru o clipă mă gândesc să-i spun despre poza peste care am dat pe plajă. Decid să nu o fac. Şi aşa e destul de ciudat.

Mergem într-un bar şi dăm peste cunoscuți – văzându-ne împreună, toți sunt nedumeriți. N-am fost văzuți niciodată împreună, ne despart doi ani, iar eu nu am mai fost în Chicago de ani buni. Îl văd pe Steve Fox, pe care îl ştiu de la grădiniță, acest om mare al cărui zâmbet de copil de opt ani îl am în albumul de familie,

fotografii de la aniversările clubului cercetaşilor. Vorbim un minut – de unde să începem? N-ar trebui să ne îmbrăţişăm? S-a îngrăşat? –, dar Sarah nu pare să se simtă bine. În Lincoln Park sunt prea mulţi cunoscuţi; e plin ochi de ei. Plecăm, găsim un bar nasol, bem până când simţim amândoi că putem face ce trebuie să facem şi ne întoarcem la apartamentul ei.

Stând pe canapeaua ei, mă împinge brusc în sus şi în spate, cu braţele desfăcute şi se uită la mine cu o privire oarecum sălbatică – în întuneric, aici, ochii ei par atât de rotunzi, albul e foarte alb! –, încât în prima clipă o iau ca efect al tehnicii mele superioare de sărutat, care pesemne că a cucerit-o. Se uită la mine pentru o secundă.

— Arăţi mai bătrân, spune ea.

Imediat mă gândesc: simbolismul. *Arăt mai bătrân!* Pare atât de simbolic, cum stăm pe canapea, în întuneric, lumina prin ferestrele ei ample, lumina galbenă, pierită care vine de la stâlpii din stradă, îl aduce pe taică-său pe chipul ei. Nu l-am întâlnit decât de câteva ori şi niciodată nu am văzut cât de mare e asemănarea, dar acum… Acum ochii ei sunt mai întunecaţi. Îmi trece prin minte că şi obiceiul ei de a fuma, aşa cum s-a întâmplat în ultimul bar, e de asemenea simbolic. Că trebuie să însemne ceva faptul că ea spune că par mai bătrân, că ea fumează ca tatăl ei mort, că ne deschidem gurile unul spre celălalt, deşi, în afara faptului că am trăit vieţi similare, că mergeam pe acelaşi drum de la parcare la clubul de înot din Lake Forest, că înotam aceleaşi lungimi în zorii zilei, abia dacă ne ştim. Toate astea înseamnă ceva. Ce vrea să însemne asta?

După câteva secunde, ne împletim iar limbile în gură, întorcându-ne feţele la stânga şi la dreapta. Dar de ce se uită aşa de ciudat la mine? De fiecare dată când deschid ochii, ea are ochii deschişi. Mă nelinişteşte. Poate că *ea* e neliniştită. E. Ştiu de ce.

Ştie că am cutia cu maică-mea în maşina închiriată.

Asta e. Şi-a dat seama. Şi-a dat seama că am mers cu ea în maşină peste tot, chiar acolo, pe scaunul din dreapta, uneori pe jos, lângă pungile de la Burger King, lângă sticlele cu suc de mere, de parcă am fi într-un fel de călătorie împreună… Şi şi-a dat

seama că azi-noapte am vorbit la telefon cu prietenul meu posibil-sinucigaş şi că mi-am pus întrebarea dacă nu cumva chiar vreau să o facă, ştie că am oprit când am trecut pe lângă casa familiei lui Ricky şi nici peste o oră, când am intrat la bibliotecă în oraş, am dat peste mama lui Ricky, despre care uitasem că lucrează acolo, iar mama lui Ricky m-a îmbrăţişat şi am vorbit despre Rick, care a fost prietenul ei în liceu şi tot restul, dar n-am zis mare lucru, pentru că dacă aş fi vorbit prea mult şi ea şi-ar fi dat seama şi ar fi ştiut că am vrut să povestesc lumii despre soţul ei, şi ea şi-ar fi dat seama, aşa cum Sarah fără îndoială şi-a dat seama că am condus prin cimitirul din Lake Forest, cel de lângă plajă, cu toate mormintele alea înconjurate de bălţi, bălţi superficiale, îngheţate, şi-l ascultam la radio pe Danny Bonaduce, tipul din *Familia Partridge*, ceea ce era destul de nasol, căci eram lângă un cimitir, dar apoi la microfon a venit o voce cunoscută, cineva care vorbea depre sex, cine era?… Era chiar Sari Locker, Sari Locker era la *Danny Bonaduce Show*, la radio, la cimitir, vorbind despre cum poţi să pui prezervative cu gura. Am fost atât de şocat, încât am oprit maşina, ca să-mi exprim şocul, să mi-l subliniez, mie sau oricui altcuiva ar fi putut să vadă scena, chiar dacă de fapt nu am fost atât de şocat încât să fie nevoie să opresc maşina. Şi Sari i-a zis ceva răutăcios, ceva despre emisiunea lui TV care tocmai fusese scoasă din grilă, şi după ce a ieşit ea din emisiune, Danny a făcut-o bucăţele, spunându-i în fel şi chip, şi în acel moment eu eram deja în drum spre barul ăla din Highwood, cel la care taică-meu se oprea în fiecare seară în drum spre casă – de aceea ajungea acasă la şapte şi douăzeci pe ceas, n-avea importanţă traficul, Sarah ştie că atunci când am fost la barul ăsta, după-amiaza, afară trosneau pietrele, totul era cenuşiu, m-am aşezat la bar şi am cerut un Sprite şi apoi am aşteptat, fără să am vreo idee ce caut acolo, ce caut în barul pe care îl frecventa taică-meu. Poate că mă aşteptam să găsesc poze cu el undeva, numele lui pe tabla de lângă masa de biliard. Nu ştiu. Avea un scris de mână formidabil… M-am uitat la pozele cu echipele de popice, aşteptându-mă ca el să fie printre… Adică, normal că nu, el nu prea juca popice…

Încă ne mai mișcăm gura, fiecare în jurul gurii celuilalt, și ochii ei probabil că încă sunt deschiși…

Și atunci, în timp ce stăteam acolo, mi-am dorit pentru o clipă să am o fotografie a tatălui meu, pe care să o pot arăta, ca un detectiv, barmaniței, astfel ca ea să poată spune: „Da, sigur, îl cunosc. Venea aici seară de seară…“ Dar în schimb am rămas inert. Erau căni tematice peste tot. O masă de biliard cu manta. *What a Feeling!* se auzea din tonomat. Chiar că ce mai sentiment…

Deschid ochii și ochii lui Sarah sunt iarăși deschiși. Parcă își ține respirația. Dar cine poate să o condamne? Știe, și-a dat seama. Știe că după ce am ieșit din bar m-am dus la un telefon cu fise și am sunat la Anatomical Gift Association și am aflat unde se duc de obicei cadavrele, la University of Illinois, la Chicago Medical School, și apoi am mers acolo, în West Side, am dat ture cu mașina, am pierdut o oră prin cartiere, printre blocurile prăbușite, acrii întregi de ruine, de parcă ar fi mers pe ele niște uriași. Știe că în cele din urmă am găsit școala cu pricina și clădirea în care se găsea directorul departamentului de anatomie și cum am parcat pe stradă și a trebuit să sar gardul unui șantier ca să intru în clădire, odată intrat în clădire mi-a fost frică să nu cumva să-și dea seama, că o să-mi vadă privirea și o să cheme paza, așa că am trecut pe lângă lift și m-am dus la scări și…

Ne ducem în patul ei și bâjbâim, ne dezbrăcăm.

…panta scărilor era de vreo optzeci de grade. Nouăzeci. Era în descompunere și a trebuit să urc la etajul șapte, unde era doctorul, tipul cu care trebuia să mă întâlnesc ca să vorbesc despre părinții mei și despre ce se poate face. De ce pe scări e așa zăpușeală? La etajul patru sunt lac de transpirație. Doctorii trec pe lângă mine, coboară în timp ce eu urc, iar eu trebuie să mă port firesc, normal; sunt un student la medicină, trebuie să arăt ca un student. Era ca și cum m-aș fi aflat într-o țeavă de termoficare, căldura venea în rafale, de jos, și în momentul în care am ajuns la etajul șapte am simțit că leșin și am trecut prin ușă, am lăsat aerul rece să îmi înțepe plămânii…

Sarah spune nu la ceva ce încerc să fac. Bâjbâi după ceva, încercând pe jumătate convins să fac ceva, dar simțindu-mă atât de obosit la rândul meu, cu capul foarte greu…

Şi când am găsit numele doctorului pe listă, scris cu acele litere albe cu magneți pe o tablă neagră, m-am dus la uşa respectivă, gata să-l înfrunt pe acest om, cel puțin să-l privesc în față, să-l fac să facă ceva, să spună ceva…

Adorm, extenuat, aşa că o trag pe Sarah înapoi în față şi adorm…

…şi apoi deschid uşa doctorului. Era cineva, chiar acolo, un om între două vârste, chiar acolo, la birou, un om… la câțiva centimetri în fața mea… venise în sfârşit momentul în care puteam să…

— Hopa, mă scuzați! am zis şi am închis uşa.

Apoi am luat liftul să cobor, bătând darabana pe perete în timp ce coboram, sprijinindu-mă de uşi, zbârnâind, am sărit din el, apoi am sărit pe scări din clădire, înapoi prin şantier, mergând repede, alergând încet, apoi înapoi la maşină, în maşină, cu radioul deschis, înapoi pe autostradă, apoi înapoi la Grant şi Eric, care se uitau la un un film pe cablu şi nu le-am spus nimic.

Dimineața, dorm până la nouă, zece, zece şi jumătate… şi nu mă trezesc până când Sarah nu începe să facă zgomote evidente prin apartament. Camera e îmbăiată într-o lumină albă, patul e cald încă. Nu am unde să merg. Vreau să nu mai plec niciodată. Nu am planuri. Vreau să vorbesc despre nimicuri. Mă uit pe albumul de sfârşit de an de la şcoala ei. Mă uit la poze cu ea şi cu elevii ei. Par să țină la ea şi asta e foarte bine, că suntem înapoi aici, într-un alt loc, dar împreună după aceşti ultimi ani, şi e perfect pentru că acum am reluat legătura, iar acesta e un fel de pod care a fost abandonat, dar care acum e reconstruit, îi e refăcută arhitectura şi e ca nou, nou-nouț, minunat… E minunat, o să păstrăm legătura şi când mai vin în oraş o să fim împreună, iar când ea o să vină în San Francisco…

Poate că ar trebui să mergem să luăm un mic dejun…

Apoi sunt la uşă şi plec. Nu ştiu de ce plec. S-a întâmplat ceva. Îmi spune că trebuie să se ducă la şcoală să facă nişte lucruri, sau poate că se întâlneşte cu o prietenă să ia prânzul sau cu sora ei sau cu mama ei. Nimic clar. Mă încalț la uşă, simțind cum aerul iernii intră prin modelul pantofilor, uitându-mă la ea cum mai

spune ceva, „La mulți ani“ poate, şi apoi deschide uşa şi ne îmbrățişăm repede şi apoi sunt pe trotuar, mergând înapoi la Grant şi Eric.

Parcurg drumul cu picioarele înțepenite, rece, încercând să-mi amintesc cuvintele pe care le-a spus. Rulez în minte de câteva ori ultimele replici. A zis: „Ei, acum, că ai obținut ce ți-ai dorit…“ sau poate „Asta e ce ți-ai dorit?“. Ceva de genul ăsta. Ce-a vrut să spună? Încerc să fac ceva cu cuvintele, să le fac să sune mai familiar, să le fac să aibă sens. Am obținut ce mi-am dorit? Asta a spus? Sigur, am obținut, am crezut că am obținut, că am reluat legătura, după tot acest timp zădărnicit… Băga-mi-aş, nici măcar nu ştiu ce mi-am dorit.

Totul se legase la loc, şi acum asta. Pe asta nu o înțeleg. Suntem legați sau nu suntem legați? Am închis bucla, doar cât să se desfacă iar.

În momentul în care ajung la plajă, în Lake Forest, noaptea următoare, e întuneric, vreo nouă sau zece seara. A doua zi trebuie să plec din Chicago. Noaptea trecută, noaptea de Anul Nou, a fost fără evenimente, liniştită. Am mers cu toții la o petrecere în cartier, la cineva de la Eric de la birou, am stat în picioare şi am vorbit între noi, le-am mâncat morcovii şi țelina. Am plecat înainte de miezul nopții şi câteva minute mai târziu eram acasă, ronțăind fursecuri cu ciocolată şi uitându-ne la *Profesorul trăsnit*… parchez cu fața la apă. Ies din maşină şi-mi pun haina lui Grant, cu reportofonul în buzunar. În celălalt buzunar am un carnet şi un creion. Mă aplec şi iau cutia de pe jos, din dreapta. Apoi închid uşa şi pun cutia pe capotă.

O s-o fac acum. Are sens. Aşa e cel mai bine.

Nu vreau să văd ce e înăuntru. Verific să mă asigur că nu vine nici o maşină pe alee. Bineînțeles că vreau să văd ce e înăuntru. Folosesc cheia de la maşină ca să tai banda de scotch transparent de pe capac. Am grijă să nu înfig foarte adânc, de teamă să nu înțep punga în care bănuiesc că e cenuşa; chiar şi aşa, mă aştept ca cenuşa să pufnească afară, e uşoară, ca praful, aşa că-mi mijesc ochii şi-mi întorc capul ca să nu o inhalez. Deschid cutia, desfă-

cându-i aripioarele ca pe niște fâșii de piele. Nu ai ce să inhalezi dinăuntru.

Înăuntru e aur. O urnă aurie, de mărimea și forma unei cutii pe care o ții în dulap la bucătărie, cu zahăr sau biscuiți. Ușurarea mă copleșește. E mai bine decât în cutia de carton, e mai potrivită, chiar dacă nu-i decât o tinichea. Și totuși, e ceva cu urna asta aurie, ceva sinistru, ceva care evocă Chivotul din film, cu cenușa din el – toate acele lucruri nasoale care li s-au întâmplat oamenilor care s-au jucat cu Arca, care i-au deranjat conținutul… cum ar fi să…

Isuse, nu sunt un nazist, 'n puii mei.

Dar uite ce fac, cu reportofonul și un carnet la mine, aici, pe plajă, cu cutia asta – calculat, manipulant, rece, exploatator.

Băga-mi-aș.

Deschid urna. Se desface ușor; parcă ar fi fost vidată – trage dinăuntru. Îi scot capacul, înăuntru e o pungă cu nisip pentru pisici, legată la gură.

Băga-mi-aș. Cineva a înlocuit cenușa cu rahatul ăsta de pisică. Nu e asta. Unde e cenușa, cenușa ca un praf? Asta nu e cenușă. Pun cutia pe capota de sus a mașinii, ca să văd mai bine. Sunt niște pietricele, pietriș, cereale, albe, negre și gri. Deschid punga. Se ridică un norișor de praf, o cantitate mică, doar pentru o secundă, punga expiră, respirația ei miroase – mirosul respirației ei mă îngrozește, frica morții? Urme vagi ale mirosului ei? –, dar nu miroase decât a praf, un miros prăfos.

Și apoi îi văd privirea. Nu mi se întâmplă prea des, nu am (nu mă las să am) viziuni prea des, viziuni ale ei stând pe un nor, uitându-se în jos, ca în benzile desenate *Family Circus*, în transă și prosternare, agățată de-o rază de lumină, dar în acest moment o văd brusc, privindu-mă, nu de pe un nor, ci de aici, sau pe jumătate aici, o imagine supraexpusă pe cerul albastru-negru chiar deasupra mea, și nu face altceva decât să clatine din cap, dezamăgită, dezgustată.

Păi și nu e vina ei? Sigur e vina ei. Nu privirea ei m-a făcut așa? Felul în care se uita, în care mă fixa, aprobator sau dezaprobator? O, ochii ăia. Fante, laser, ace ale rușinii, vinii, judecății…

Era o chestie religioasă sau era doar ceva personal? În orice caz, e unul dintre motivele pentru care nu m-am masturbat până în facultate. Partea asta am înțeles-o abia de curând.

Punga fiind deschisă, culoarea și forma pietricelelor devine clară. Sunt șase sau șapte culori diferite – negru, alb, gri-deschis, gri-închis, gri-gălbui, galben-gri, crem – diverse forme, mici, mari, cele mai multe rotunjite, dar unele alungite, unele chiar și mai lungi, ca niște colți – nimic din uniformitatea gri-deschis a cenușii la care mă așteptam și pe care o voiam. O, asta e de un infinit de ori mai înfiorător. Aproape că poți să faci diferența între pietricele – ce e aia albă? Os? Pietricelele negre sunt cancer sau poate părțile care au fost arse mai mult? Oare ce folosesc? Un cuptor! Un cuptor, nu? Și în cuptor unele părți sunt mai fierbinți ca altele? Cele albe trebuie să fie os, clar. N-ar trebui să fie toate oase? Ce altceva ar supraviețui căldurii? Nimic, nimic, doar dacă unele părți, cutare sau cutare organ, sunt arse până ajung ceva tare, ca un cărbune – cărbunele e materie organică. Cele negre trebuie că sunt cancerul.

Și atunci ce sunt cele gri?

Mă duc spre apă și trec peste nisip, care, pe această plajă, e în mare parte adus, artificial, nu prea e nisip, ci seamănă – acum văd legătura – cu nisipul pentru pisici, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, așa îi și spuneam când eram mai mici, când plaja noastră naturală decrepită și erodată a fost înlocuită ca o plajă de multe milioane de dolari cu faleze și pontoane și diguri de protecție. Nisip de pisică îi spuneam; nu ne plăcea, pentru că, după ce pășeam o zi pe el sau când jucam volei, ne nenorocea picioarele, ni le făcea carne vie. Traversez nisipul pentru pisici, în pantofi, scrâșnește ca pietrișul, tare, și apoi mă duc la ponton, o bârnă lată de o jumătate de metru de oțel ruginit, întinzându-se în lac, lungă de vreo douăzeci de metri până unde se întâlnește cu un zid artificial de stânci albe de granit, o grămadă de bolovani uriași în semicerc, formând un dig care protejează plaja de valuri. Țin urna aurie în fața mea, ca pe o ofrandă. Nu știu de ce o țin așa.

Sar peste câteva stânci, până când ajung de partea cealaltă a digului, cu fața spre apă. E un fel de gri și albastru umed – o ceață

rară, cerul şi lacul se contopesc la vreo cinşpe metri mai încolo, apa murmurând tăcută, adâncimea ei, chiar şi la douăzeci de metri de mal, unde mă aflu, părând…

O să alunec şi o să cad, o să mă lovesc la cap, o să leşin, o să cad în lacul tăcut şi o să mă înec. Se întâmplă astfel de lucruri. Nu e nimeni pe-aici, nu mă va salva nimeni, dus voi fi. Apoi ei vor găsi maşina închiriată şi…

Cel puțin casetele vor fi distruse, se vor uda în haina mea, împreună cu carnetul cu notițe.

Asta-i o prostie, să arunci rămăşițele în lacul Michigan. Lacul Michigan? Ridicol, meschin, de prost-gust. De ce doar un lac? E un lac mare, desigur, dar… Ar trebui să fie Atlanticul. Ar trebui să fiu în Cape Cod. Asta ar însemna ceva. Aş putea conduce până la Cape Cod. Am o maşină. Aş putea merge cu maşina la ultima casă pe care am închiriat-o acolo, atunci când a venit şi mătuşa Ruth, înainte să moară, când am văzut-o, pe Ruth, printr-o crăpătură în uşa de la baie, fără perucă, tot părul ei ca focul dispăruse… Ar trebui să sun la firma de închirieri, să mă asigur că pot să închiriez aici, să o las acolo… Aş merge cu maşina până la Cape Cod şi de-acolo aş zbura la San Francisco… Cât mi-ar lua drumul cu maşina? Am făcut drumul Chicago – Cape Cod de zeci de ori, noi trei, copiii, şi mama conducând, cam opt ore pe zi… Băga-mi-aş, drumul mi-ar lua cel puțin două zile, şi mâine trebuie să mă întâlnesc cu Toph la aeroport, vine din L.A., am aranjat lucrurile în aşa fel încât să ne sincronizăm întâlnirea în aeroport, băga-mi-aş, nu pot să merg la Cape Cod. Poate dacă l-aş suna pe Bill… Mă fut, ar trebui să-i spun despre toată povestea asta şi el o să se deranjeze şi… Mă fut. Aici are sens, are sens să o fac aici, acum, are sens. E un lucru potrivit. Primul de pe anul ăsta, în cele din urmă…

Isuse.

E ziua ei, 'n puii mei. Nu pot să cred că se întâmplă din nou. Nu pot să cred că mi se întâmplă iar. De ce nu fac legătura între lucruri? De ce ştiu că se apropie ziua ei, dar nu-mi amintesc data exactă, nu-mi amintesc până nu ajung pe un ponton pe lac, cu ea… Asta e, e un semn, să-l fut, ceea ce înseamnă că e bine, fără

îndoială. Iubea plaja, era locul ei preferat, îi plăcea să vină să-şi desfacă scaunul lângă apă, să stea cu picioarele în apă, cu ochii închişi, absorbind soarele, eu în spatele ei, în umbra ei, cu păturica şi biberonul…

Bag mâna în pungă şi scot un pumn – sunt atât de uşoare! Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu mă aşteptam să fie atât de uşoare, nu-mi vine să cred că țin ce țin în pumn, mi se face rău de la ce țin…

Arunc. Pulberea străbate aerul ca o diagonală extinsă şi aterizează în lac într-o serie de plicipliciplici. Arunc iar. Scap câteva. N-ar trebui să le scap. Le-am scăpat chiar acolo, lângă piciorul stâng, vreo opt particule – stau cu piciorul pe ele! Bineînțeles că stau! Bineînțeles că stau cu piciorul pe ele – exact ce trebuia! La ce te aşteptai, boule! Mă aplec să iau bucățelele, dar deja am un pumn plin în cealaltă mână şi când mă aplec scap din cealaltă mână pe partea dreaptă – Isuse! Băga-mi-aş în ea de viață să-mi bag! *De ce nu pot să o fac ca lumea?*

Mă ridic repede şi le arunc, de data asta o parte din cremaşițe îmi rămân lipite de palmă, care acum e transpirată – futu-i! Încerc să împing cu piciorul cremaşițele vărsate, dincolo de de stânci, printre crevase… am nevoie de un furtun sau ceva…

E normal să dau cu piciorul în cenuşa mamei? Încerc să le culeg iar, prea multe, prea multe, şi apoi mă las iar pe vine… Să-mi bag, poate că e ilegal. Am auzit cu nu e legal, că aceste cremaşițe nu sunt igienice, că n-ai voie să le arunci sau că poți să o faci doar în largul mării… Mă întorc să văd dacă vine cineva. Nu, nu e nici o maşină. Dar cineva o să vină mâine aici şi o să le găsească şi o să facă legătura cu mine, pentru că tipul de la casa funerară, Chad, o să asculte pe stația lui frecvența poliției…

Mătur cu dosul palmei bucățelele rămase, printre crăpăturile din stâncă, şi îmi amintesc brusc cum curăța maică-mea parbrizul aburit, repede, aproape violent, cu dosul palmei, inelele ei clincănind pe geam, în timp ce conduceam printr-o altă furtună neaşteptată, toți îndesați în Pinto, în drum spre nu mai ştiu, spre mall, spre Cape, spre Florida. Şi pentru o clipă mă întreb dacă o să dau peste inelele ei în pungă. O, căcat. Inelele ei vor fi

acolo, pe jumătate topite, ca o surpriză într-o cutie de cereale. Nu. Inelele nu sunt la Beth? Inelele sunt la Beth. Bineînțeles.

Cât de jalnică e toată treaba, cât de meschină, de înfiorătoare. Sau poate e frumoasă. Nu mă pot decide dacă ceea ce fac e nobil şi corect sau meschin şi dezgustător. Vreau să fac ceva frumos, dar mă tem că ceea ce iese e prea patetic, prea mic, că acest gest, acest sfârşit e prea mic… Alb mizerabil? Asta e! Întotdeauna am fost albii mizerabili din oraş, cu problemele noastre înfiorătoare şi cu maşinile noastre urâte, la mâna a doua, cu Pintourile şi Malibuurile şi Camarourile noastre, cu tapetele noastre din anii '70 şi acneea noastră şi şcolile noastre de stat – şi acum povestea asta cu golirea rămăşiţelor dintr-o urnă de tinichea aurie în lac… O, pe deplin dezgustător şi patetic…

Sau frumos şi plin de iubire şi triumfător! Da, frumos şi plin de iubire şi triumfător!

Dar chiar şi aşa, chiar dacă e corect şi frumos şi ea plânge în timp ce se uită, atât de mândră – ca atunci când am cărat-o, ce mi-a spus când am cărat-o, când a avut hemoragia nazală, mi-a spus că e mândră de mine, că nu credea că o să fiu în stare să o ridic, să o duc la maşină, şi de la maşină la spital, aceste cuvinte îmi aleargă prin cap în fiecare zi, mi-au alergat în fiecare zi de atunci, ea n-a crezut c-o să pot, dar bineînțeles că eu am putut. Ştiam c-o să pot şi ştiu asta, ştiu ce fac acum, fac ceva şi frumos, şi înfiorător, pentru că îi distrug frumuseţea ştiind că ar putea fi frumos, ştiu că atunci când ştii că e frumos nu mai e frumos. Mă tem că şi dacă e frumos în sine, că făcând-o ştiind că e frumos şi rău, ştiind că foarte curând îmi voi nota, că în buzunarul meu se află un reportofon adus special în acest scop… că toate astea se întrunesc într-un act de o frumuseţe potenţială, oarecum înfiorătoare… Sunt un monstru. Biata maică-mea. Ea ar face-o fără să se gândească atâta la gândit…

O, băga-mi-aş. Mai arunc. O fac cât mai repede cu putinţă. Vâr mâna în pungă şi adun un pumn de pietricele mărunte, le scot şi ele se varsă din pumn. Îmi vâr iar mâna şi din nou multe pietricele printre degetele mele cad printre bolovanii pe care stau. Arunc. Pietricelele se răspândesc şi plicipliciplici pe apă. Mă gândesc

la detalii – ar trebui să le arunc pe toate într-o parte anume sau ar trebui să redirecționez fiecare aruncare? Ar trebui să păstrez câteva pentru mai târziu, să le depozitez undeva? Da, da. Asta pare să fie cea mai bună idee – pot să păstrez câteva, poate jumătate, şi să le arunc în altă parte… În Cape Cod! În Milton! Pot să le împrăştii peste tot prin țară, prin locurile ei preferate! Pot să le împrăştii peste tot prin lume! În Atlantic, în Pacific! Dar aeroportul, avionul… Va trebui să le iau în avion, va trebui să explic personalului de securitate din aeroport ce-i cu cutia. Ar trebui să pun cutia pe banda aia rulantă şi apoi… Rămăşițele vor apărea pe chestia aia cu raze cu care îți verifică bagajele? Poate că o să-mi ceară să deschid cutia ca să le arăt ce e, aşa cum fac cu laptopurile. Arată ca praful de puşcă? Poate că arată. Aş putea să declar rămăşițele la ghişeul de bilete. Nu, ar fi nasol. Ar fi şi mai nasol.

Scot iar un pumn şi arunc. E bine. Destul de bine. Nu, aşa e mai bine, e cel mai bine. Aici şi-a petrecut ultimii ani, pe marginea apei. Încep să arunc din ce în ce mai repede, bag mâna şi arunc, ca la însămânțat aproape, nori de praf. Haina e plină de praf. Cred că e împietrită de oroare. Sunt patetic. Asta am făcut. La asta am ajuns – azvârlindu-i rămăşițele în lac. Nu, ea nu mă priveşte. S-a dus. E-n lumea de dincolo, dar eu nu voi ajunge acolo, pentru că eu nu cred. Şi oricum atunci voi fi mort de oboseală. Sunt mort de oboseală şi acum, sunt atât de obosit. O să sar în lac. Nu ca să mă sinucid, ci numai aşa… Ce dramă! Nu voi supraviețui. Dacă-mi scot hainele, o să reuşesc. Cu hainele pe mine, m-aş scufunda. Inima mi s-ar opri şi m-aş scufunda. Aş putea să fac altceva, ceva dramatic. Să intru cu maşina în lac, eu înăuntru. Poate că nu cu mine înăuntru.

Arunc şi arunc iar în griul întunecat. Ştiu că voi aluneca şi voi cădea în lac şi voi muri. O, ce ironie! Ca femeia aia care arunca cenuşa mamei sau a soțului de pe o stâncă şi a venit un val şi a luat-o şi pe ea. Poate că era sora. Aici nu sunt valuri. Eu pur şi simplu alunec şi mă rostogolesc în lac. Trebuie să scutur punga de ultimele resturi, de rămăşițe. Ar trebui să păstrez câteva. Ar trebui să păstrez câteva bucățele, ca suvenir. Suvenir! Ce căcat…

Ce cretin bolnav, suvenire, se gândeşte la suvenire. Scutur punga, nu-mi place că trebuie să scutur punga, de parcă aş alunga un peştişor dintr-o punguliță. Cenuşa înoată? Se dizolvă? Am terminat şi stau jos, respirația, iute şi profundă, se vede, pentru că deodată e frig, pentru că nu mă mişc. Apa se ondulează, imperceptibil, are zeci de metri adâncime şi sunt un milion de peşti acolo, mănâncă cenuşa. Nu e nici o diferență între cer şi apă şi simt cum apa se ridică în jurul meu şi deja sunt sub apă şi toată apa e în ceva mult mai mare şi mă uit la picioare să mă asigur că-s în regulă, pentru că mă aflu în ceva viu.

Merg cu maşina la biserică. E doar la câteva minute de plajă, trec direct prin inima oraşului, pe lângă bibliotecă şi frizer.

Parchez şi mă îndrept spre ea, aerul e umed, rece.

Uşa e deschisă. E în jur de unşpe. O deschid puțin şi arunc o privire înăuntru, sigur e o greşeală, că biserica nu poate fi deschisă la ora asta.

Înăuntru sunt aprinse toate luminile, deşi totul e semiîntunecat. Intru încet. Biserica e goală. Mă opresc în zona din spate, separată cu sticlă, dedicată celor care ajung târziu, pentru copiii care plâng.

Biserica străluceşte roşu. Naosul e înalt şi alb, în centru atârnă un Isus aproape în mărime naturală, poleit cu aur, crucificat, suspendat de fire. Îmi făceam griji pentru Isus, că firele n-o să țină, că o să cadă, că o să aterizeze pe preot, pe băiatul de altar. Era mult mai liniştitor când preotul stătea într-o parte a altarului şi citea liturghia sau un psalm. Când stătea în centru, chiar sub el, la împărtăşanie, ținând potirul deasupra capului, atunci eram sigur că o să cadă – atârna atât de precar, de firele alea două subțiri.

Biserica e atât de mică. Mă uit pe deasupra băncilor şi biserica e micuță. Băncile sunt joase şi sunt câteva rânduri. Niciodată n-a fost atât de mică. Înaintez. Pe culoarul din centru, pe covorul roşu.

Mă duc la primul şir de bănci, unde am stat ultima dată când am fost aici. Am stat în primul rând şi m-am întors, în anticipație, să le fac cu mâna celor câtorva oameni în timp ce intrau. Stăteam

cu Toph şi Kirsten şi Bill şi Beth. Stăteam pachet pe bancă, la capătul ăsta al ei. Mai fusesem în biserică, dar niciodată nu mai stătusem atât de aproape. Maică-mea ne aşeza în mijloc sau în spate şi îi eram recunoscători, pentru că aşa preotul şi gaşca lui nu puteau să vadă dacă nu ştiam cuvintele pe care trebuia să le ştim.

Am stat în bancă, ţinând-o pe Kirsten de mână, jucându-mă cu Toph, ameţit, purtând blazerul albastru, aşteptând slujba de înmormântare, Sfânta Taină. Ştiam cu luni înainte cum o să fie, îmi imaginasem momentul, toată povestea. Va fi lumină. Va fi zi. Va veni lumină prin ferestrele mari, cu vitralii, prismatice – nu, lumina va fi directă, directă. Clară, vastă, aurie. Mulţimea va fi nesfârşită, biserica va fi plină de parcă ar fi Crăciunul sau Paştele, se vor îmbulzi pe culoare, aproape întreg oraşul, toate rudele, fraţii şi surorile din est, verii, enorma familie a lui taică-meu din California, toţi foştii ei elevi, toţi ceilalţi profesori, toţi prietenii mei, ai lui Bill, ai lui Beth, din liceu, din generală, din facultate, ai lui Toph, cu părinţii lor, vânzătorii de la supermarket, doctorii, asistentele medicale, străini, admiratori, toţi în pardesie, în culorile lor închise, tăcuţi şi respectuoşi, zona întunecată de la intrare blocată de lume, ticsită. O, dar afară mai erau alţii, o sută de oameni pe scări, în curte, înconjurând biserica, în josul străzii, în jur de o mie, aşteptând să… să se afle că erau acolo, să fie validaţi, să se dovedească utili… În biserică, slujba începea, dar preot după preot se tot opreau şi vorbeau, dar erau copleşiţi de emoţie şi trebuia să renunţe, se duceau greoi spre scaunele lor căptuşite cu catifea purpurie, lăsând locul următorului şi apoi începeau să plângă, tremurând, cu feţele adăpostite de palme cu degete lungi. Vom fi acolo, în prima bancă, copiii Eggers cei frumoşi şi tragici, îmbăiaţi în sânge, stoici, în timp ce mai mult de o sută de oameni vor sta în faţa noastră ca să vorbească despre ea, despre toate darurile pe care le-au primit de la ea, şi viaţa ei va fi repovestită în detalii măreţe, fiecare moment, toată coeziunea şi sacrificiul şi…

Apoi tavanul se dădea la o parte. Se ridica turla şi întreg acoperişul se desfăcea silenţios şi se ridica, şi bârnele uriaşe de lemn ale bisericii zburau şi se îndepărtau şi se făceau repede mici,

minuscule pe cerul albastru şi deveneau păsări. Biserica îşi dubla dimensiunea, şi-o tripla, spaţiul creştea, cuprinzându-i brusc pe toţi aceia care aşteptau afară, şi apoi devenea şi mai mare, îi înghiţea pe toţi aceia pe care i-a cunoscut vreodată, milioane, toţi cu inimile cuprinse în căuşul palmelor, oferindu-i-le. Apăreau îngerii, mii, zvelţi, înaripaţi şi cu oase de pasăre, coborând în cercuri, toţi cu ochi tăioşi şi mici, râzând, plini de mirt, de ce nu, ăsta era un moment de o fericire copleşitoare. Maică-mea era acolo. Nu era sicriu, nu erau rămăşiţe, ci ea, eterică, enormă, capul ei cât altarul, îngerii plutind în jurul ei, minusculi în comparaţie cu ea, părul ei, părul ei adevărat, tapat, aşa cum îi plăcea, înainte să îi cadă, înlocuit de bucle negre, micuţe. Şi zâmbetul ei stingher, toate ridurile din colţul gurii, zâmbind văzându-ne pe toţi acolo, ştiind că toţi cei pe care i-a atins vreodată erau acolo, îşi arătau recunoştinţa, măcar aşa arătându-şi recunoştinţa. O, ce sărbătoare. Şi noi şi ea eram toţi atât de fericiţi să nu o vedem ca pe un trup îmbălsămat, o chestie ca de cauciuc, cumplită, ci în schimb tot acest chip care strălucea minunat, deasupra noastră, şi la început un zâmbet, primul zâmbet amplu pe care îl zâmbea, apoi acel zâmbet larg în care i se văd dinţii, apoi râdea, cineva zicea ceva amuzant şi ea râdea, tăcut, nebuneşte, înecându-se, era atât de amuzant ce a zis cine a zis, cine a zis chestia aia amuzantă? Cine? Poate că eu am zis-o, poate că eu am zis, poate că eu am zis şi am făcut-o să râdă aşa cum uneori o făceam, o terminam, o făceam să moară de râs, se căznea să-şi ţină ochii deschişi, să vadă, pentru că atunci când râdea, maică-mii i se umpleau ochii de lacrimi aproape instantaneu şi trebuia să şi le şteargă cu vârful degetelor… O, atunci ştiai că ai spus ceva cu adevărat amuzant, când plângea, când îşi ştergea ochii… Când îi dădeau lacrimile, ştiai că ai spus ceva cu adevărat amuzant, şi voiai să-i dea lacrimile, pentru că nu era nimic mai important, nu era o realizare mai mare, mai incitantă decât asta, şi încercai să te porţi firesc, să nu te pierzi cu firea, dar erai totuşi aşa de mândru şi de entuziasmat, te uitai la ea, voiai să fie ea prima care spune stop! opreşte-te! pentru că erai prea amuzant, dar continuai pentru că voiai să râdă şi mai mult, să râdă până când cerea o

pauză să se odihnească, şi se prăbuşea obosită pe masa din bucătărie în timp ce tu stăteai acolo la masă, abia întors de la şcoală, O, eşti îngrozitor! spunea ea. Stop! O, dar ai fi spus orice să o vezi râzând, şi ea se amuza copios când glumeam pe seama cuiva – pe seama lui Bill, a lui Beth, a ta, a ei, şi în acel moment totul se ştergea, toate momentele în care te-ai temut de ea sau ai vrut să fugi de acasă, sau te-ai întrebat cum de poate să trăiască cu el, să-i ia apărarea, nu voiai decât să râdă aşa cum o făcea când vorbea la telefon cu prietenele ei… Da! ţipa ea, Da! Exact!… după care, la final, ofta, respirând cu greutate şi spunea O, ce-am mai râs! Doamne, ce caraghios. Aşa spunea şi cam aşa ceva avea să spună şi când pereţii bisericii dispăreau şi altarul se evapora şi îngerii zburau mai repede, eliptic, în jurul ei, şi noi simţeam cu toţii vibraţii de pretutindeni, sau vibraţiile veneau din noi, unde, de asemenea se mişcau eliptic, sau prin sângele nostru, şi se auzea muzică, poate ELO, poate *Xanadu*, chiar îi plăcea sau se prefăcea de dragul nostru? Fredona un pic îngânând versurile, dădea şi din mână, urmând ritmul şi Ah, ce ne mai distram! Apoi trebuia să plece. Trebuia să plece, dar nu înainte să spună la revedere, *Peee curââând!* spunea ea, ridicând vocea pe ultima parte, o notă înaltă, cvasiformal, şi apoi ducându-se de la noi ca să atingă obrazul mic, auriu, al acelui Isus de aur, stricat, crucificat, suspendat în aer – altarul s-a dus, dar el încă mai pluteşte, chestia aia aurie, îl atingea încet cu dosul mâinii bronzate, pline de inele, al naibii norocos, şi apoi ea pleca şi noi ne prăbuşeam înapoi, în biserica deschisă, şi dormeam săptămâni în şir, visând-o. Ah, asta ar fi fost ceva, ceva potrivit, proporţionat, adecvat, superb şi durabil.

Mă ridic şi mă duc spre altar – în ziua aia erau o sută de trepte, dar acum sunt doar două. Am scos o bucată de hârtie, o adusesem cu mine, cea de sub canapea – intenţionasem să o copiez pe o hârtie mai bună, dar nu mai apucasem – şi am pus-o pe pupitru, apoi m-am uitat către…

Oamenii, unde erau oamenii? N-au venit mulţi. Erau o adunătură împrăştiată, câţiva aici, câţiva acolo. Toată lumea a iubit-o; unde erau? Bineînţeles, toată lumea o cunoştea şi o îndrăgea pe

maică-mea, toată lumea, dar unde sunt ei acum? Nu se poate, n-ar trebui să fie aşa, o viaţă şi apoi treaba asta, aceşti patruzeci de oameni. Unde-i fata care o tundea… Laura? Era acolo? E acolo? Toate fetele din echipa de volei? Au venit? Una e, Candy, dar… Unde sunt rudele? Unde sunt surorile ei? Nu e decât unchiul Dan, care a venit, zice el, „ca să reprezinte familia". Şi verii? Prietenii ei? Au venit câţiva, dar, Doamne Dumnezeule, erau mult mai mulţi! Asta e lumea care a fost la *taică-meu*. N-ar trebui să fie aceeaşi lume, acelaşi număr! Aceste două vieţi n-au fost la fel. Unde-s toţi oamenii din oraş? Unde-s prietenii mei? Unde-s oamenii din întreaga lume care au venit să-şi arate prinosul pentru trecerea ei în nefiinţă? Să fi fost prea cutremurător? Suntem noi prea vulgari? Ce se întâmplă? Tot ce-a făcut ea, tot ce le-a dat ea oamenilor, ea v-a dat totul, oameni buni, şi asta e… S-a luptat atâta pentru voi, oameni buni, s-a luptat în fiecare zi, s-a luptat cu totul, s-a luptat până la ultima suflare, sorbind din aer cât putea în camera aia maro, gâfâind iar şi iar, a fost incredibil, da, înhăţa aerul, înhăţa pentru noi şi pentru voi, şi voi unde sunteţi?

Unde Paştele mă-sii sunteţi, nenorociţilor?

XI

Plaja Black Sands e la doar zece minute de San Francisco. Depinde de unde vii, normal, dar, indiferent de direcție, de la Golden Gate faci zece minute, poate cinşpe, ceea ce e ciudat, având în vedere cât de sălbatic şi aparent îndepărtat e locul, chiar exotic, cu nisipul într-adevăr negru, pe o distanță de vreo cinci sute de metri cuprinşi între două stânci, ca două paranteze.

Pe pod, Toph face ca vaca la oamenii care merg pe jos, pentru că asta ne face pe amândoi să râdem cu lacrimi. Se apleacă pe geam şi mugeşte ca vaca.

— Muuu.

A lăsat geamul până jos.

— Muuuuuuuu.

Turiştii nu aud, nu par să audă, pentru că vântul care vine dinspre Pacific e bezmetic şi neliniştit, aşa cum e mereu, şi turiştii, cupluri şi familii, toți îmbrăcați nepotrivit, în tricouri şi pantaloni scurți, sunt abuzați de rafale, abia dacă stau în picioare.

— Muuuuuuuuuu.

Toph nici măcar nu se chinuie să imite o vacă. Doar emite cuvântul – e doar e cineva care spune Muuuu. Face câteva în care parcă latră, genul furios, dar e monoton.

— Muu! Muu!

E greu să spui de ce e amuzant. Poate că nu e amuzant, dar noi murim de râs. Abia dacă văd; mă termină. Încerc să merg drept, ştergându-mă la ochi. Nori delicați trec iute pe deasupra noastră, ca nişte ghemotoace de bumbac desfăcute de copii. Pentru ultimul grup de turişti, face o chestie cu vaca şi o bâlbâială.

— Io zic, io zic, io zic, zice el, io zic, io zic, io zic, face pauză o secundă şi apoi scoate un „Ăăă“ şi apoi: Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.

Podul se termină, norii se sparg imediat, apoi e senin, albastrul turcoaz şi suntem pe autostrada 101, dar doar pentru o secundă – două ieşiri şi apoi o luăm spre Alexander, apoi revenim pe sub 101 spre Headlands. În timp ce urmăm şoseaua în sus, chiar imediat deasupra podului Golden Gate, deodată norii sunt sub noi, rostogolindu-se pe pod, o lână trasă printr-o harpă.

Nu ne-am dus la test. Acum o oră am sărit peste testul obligatoriu de admitere la liceu, cel pe care Toph trebuia să-l treacă dacă voia să fie admis la Lowell, mult lăudatul liceu public din San Francisco. Acum o lună am fost în clădirea administrativă, un colos alb pe Van Ness, ca să-l înscriu.

— Ştiu că am întârziat, dar am vrea să ne înscriem la test.

— Dumneavoastră cine sunteţi? spune femeia din spatele geamului.

— Sunt fratele lui. Tutorele lui.

— Aveţi acte de tutore?

— Acte de tutore?

— Da, ceva care să dovedească că sunteţi tutorele.

— Nu. N-am avut niciodată acte.

Aveau nevoie de ceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi acte de tutore.

— Nu există aşa ceva.

Habar n-aveam.

Femeia a oftat.

— Păi, de unde să ştim că sunteţi tutorele lui?

Am încercat să-i explic, dar nu ştiam de unde să încep.

— Pur şi simplu sunt. Cum pot să dovedesc?

— Aveţi un testament?

— Ce?

— Un testament.

— Un testament?

— Da, un testament.

— O, Doamne. E incredibil.

M-am gândit la testament. Beth are testamentul.

— Testamentul nu spune nimic, am mințit eu iar.

Problema cu testamentul era că în el nici măcar nu eram menționat ca tutore; Beth era. Era o chestie tehnică, ceva ce am decis în acea iarnă; Beth și Bill vor fi executori numiți oficial, iar eu mă voi ocupa de bani, de hârțoage. Chestia asta cu tutorele a mai ieșit la iveală și înainte, ca dovadă – *unde e dovada?* – și mereu mi-a fost teamă că o să fiu descoperit. În tot acest timp, *un impostor*!

— Păi, fără actele de tutore sau un testament nu putem face nimic.

I-am adus toate fișele școlare, toate înștiințările de la dirigintă, scrisori care dovedesc domiciliul, că locuim amândoi la adresa menționată.

— De ce aș minți cu așa ceva?

— Ascultă, mulți oameni care nu sunt din oraș vor să-și înscrie copiii la Lowell.

— Glumiți? Am venit până aici să mă prefac că părinții mei sunt morți ca să-l înscriu la un nenorocit de test?

Alt oftat.

— Ascultă, spune ea, de unde să știm noi că părinții sunt morți?

— O, Doamne. Pentru că eu sunt aici și vă spun asta.

— Ai certificate de deces?

— E scârbos, spun eu. Nu, zic – o altă minciună.

— Orice fel de anunț, un necrolog.

— Vreți să aduc un necrolog?

— Da, ar fi bun. Cred. Stai o clipă.

Se întoarce și discută cu un bărbat din spatele ghișeului. Se întoarce la noi.

— Da, e bun. Adu-mi un necrolog.

— Dar nu am timp…

— Pentru amândoi.

Mereu trebuie să dovedesc! Să mi se amintească mereu, niciodată mai mult de câteva cuvinte într-o conversație, argumente, povestea pulii – de-asta mint, inventez chestii, de-aia în acest

moment, când fac o programare pentru dentist, sau oriunde altundeva, îi spun „fiul meu“, oricât de crud mi se pare când o fac…

O sun pe Beth de la un telefon public. Avem doar douăzeci de minute până se închide ghişeul. Beth vine cu maşina, cu ambele anunțuri, paragrafe micuțe despre fiecare din părinții noştri, din *Lake Forester*, şi cu testamentul, fix cu două minute înainte de închidere. Şi le aşezăm pe tejghea, peste certificatul de naştere al lui Toph.

Şi acum, la o săptămână după, în ziua testului, în timp ce o sută de copii scrijelesc cu mina de creion ovaluri fără înțeles, noi străbatem cu maşina Headlands, în drum spre plajă. Abia acum câteva secunde ne-am dat seama că am uitat de el…

— O, Doamne, spun eu.

— Ce? spune el.

— Testul!

Îşi pune mâinile la gură, aşteptându-se să întorc maşina şi să le amestec aşa cum le amestec mereu, să înjgheb nişte scuze; s-a obişnuit deja, goana, eu lovind volanul în trafic, înjurând spre parbriz, pocnind geamurile când uşile sunt blocate, excepțiile sunt cerşite…

— Dă-l naibii, spun. Acum nu mai contează.

Nu mai contează.

Plecăm.

Acum două zile am hotărât să nu mai stăm în San Francisco, aşa că nu mai dăm concurs la Lowell, nu ne mai trebuie şcoala aia, nimic din ce se află aici, pentru că plecăm din oraş, plecăm din stat, în august împachetăm şi zburăm din California şi ne întoarcem… De fapt, ne ducem mai departe, dincolo de Chicago, la New York. Plecăm iar printre toate nț-nț-nț-urile şi toate capetele clătinate a dezaprobare, trebuie să plecăm, chiar dacă o să ne vedem mai puțin cu Bill şi Beth, ne mutăm iar…

— Cred că e bine să te muți, mai vezi chestii, nu rămâi înțepenit într-un loc, spune Toph şi îmi e drag de el că spune asta.

Ştie că aveam nevoie să spună ceva de genul ăsta şi nici în ruptul capului n-am de gând să-l întreb dacă a vorbit serios.

San Francisco se miceşte şi toată lumea moare de plictiseală. Verile sunt mai reci, iar toamna nu mai e ce a fost cândva. Puştii

din Haight sunt din ce în ce mai tineri, mai mulți ca înainte, stau toată ziua şi toată noaptea la Haight şi Masonic, cu beţele, cu săculeţii lor cu seminţe, n-ai unde să te întorci de căciulile alea stupide reggae ale lor. Să mergi la serviciu cu maşina a devenit insuportabil, repetiția prea tristă, mai ales noaptea, după ce-l culcam pe Toph şi încuiam uşa, mă duceam înapoi la birou – drumul iritant, rutina –, ba chiar mai schimbam rutele, am mers prin Geary, până la capăt, am trecut de prostituate, o schimbare de ritm care a funcționat pentru vreo săptămână, toate maşinile începeau acolo, opreau, poliția stătea la pândă, râzând –, dar apoi chiar şi asta a devenit o rutină, aşa că trebuie să plecăm, pentru că oamenii se pişă pe străzi, acum chiar şi în timpul zilei, oriunde, tot mai mulți oameni se pişă pe străzi, se cacă pe Market Street la prânz, m-am săturat de coline, mereu colinele, să învârt de volan ca să parchez, şi de curățenia stradală şi de acele troleibuze nenorocite ataşate la funii sau fire sau ce-or fi, care se strică mereu, căcații de şoferi dându-se jos şi smucind de sfoara aia, troleibuzul tâmpit încremenit acolo, în drum, totul stă pe loc, blocat, în drum…

Totul şi mai ciudat, extremele şi mai pronunțate, contrastul prea puternic.

Eu şi Toph urcăm colina pentru că trebuie să o urci ca să ajungi la Black Sands, mai întâi în sus, la deal, şoseaua şerpuind, treci de toți turiştii care s-au oprit să admire priveliştea, care se uită în jos, la Golden Gate, şi apoi ne întoarcem spre pod – panorama, biblică, n-are nevoie de nici o prezentare, de aici se văd Treasure Island, Alcatraz, apoi (stg.-dr.) tot Richmondul. El Cerrito, Berkeley şi Oakland şi apoi Bay Bridge şi marginile zimțate, ca de scoică ale centrului, Golden Gate, roşu-sânge, apoi restul oraşului, Presidio, bulevardele…

Dar noi mergem mai departe, după cum ne duce şoseaua, şerpuind, numărul de maşini se subțiază, şi chiar în vârful colinei/muntelui, au mai rămas doar câțiva admiratori de privelişte, care oricum întorc să coboare, întoarcere din trei mişcări chiar lângă tunelul ăla ca de pe vremea celui de al Doilea Război

Mondial, pentru că pare sigur că şoseaua se termină aici, în vârful colinei…

Dar şoseaua continuă, uite o poartă, o poartă de metal, chiar acolo, şi e deschisă, probabil că e mereu deschisă. Noi mergem mai departe, fără să încetinim, şi eu, şi Toph mergem mai departe prin parcare şi coborâm prin poartă, doi turişti tineri, nişte flăcăi olandezi cu obişnuitele şosete negre şi pantaloni scurți, belesc ochii, fără să înțeleagă ce facem – suntem un fel de echipă de supereroi într-un vehicul din era spațială, neîngrădiți de nici o lege – nici statuală, nici a fizicii.

Şoseaua, acum cu o singură bandă, se duce direct spre apă, şi pentru vreo douăzeci de metri pare că o să ne răsturnăm direct în ea, chiar aşa ai senzația preț de câteva secunde – şi dacă am face-o, am fi pregătiți, am face chestia aia în care am sări din maşină amândoi în acelaşi timp, fiecare pe uşa lui, apoi ne-am sincroniza plonjonul perfect – aşa că mergem încet, apoi şoseaua o ia spre dreapta şi apoi în jos şi într-o secundă mergem paralel cu apa, bineînțeles, la câteva zeci de metri deasupra, pentru o vreme fără nici o stâncă vizibilă la stânga – şi apoi vedem brusc întreg Headlands, cu coline verzi, de mohair, catifea ocru, leii adormiți, farul departe, în stânga, un dar incredibil la zece minute de oraş, acest ținut vast şi denivelat, ar putea fi Irlanda sau Scoția sau insulele Falkland sau ce-or fi, şi ne strecurăm la vale, şoseaua purtându-ne ocolit pe lângă marginea stâncoasă şi Toph, ca de fiecare dată, nu să se uită peste margine, de înțeles, dar nici nu apreciază când conduc fără mâini, folosind doar genunchii, pentru o scurtă vreme, ia fii antenă, ha ha, uită-te acum!

— Nu mai face aşa, curule!

— Ce?

— Ține-l cu mâinile.

— N-ai voie să-mi spui aşa.

— Bine. Căcatule.

Şi oricât de neplăcut e să aud prima lui înjurătură – prima pe care o aud eu, cel puțin – e de asemenea incitant. Minunat de. Să-l aud că se enervează e o uşurare. Îmi făceam griji pentru lipsa lui de enervare, îmi era teamă că împreună suntem prea armonioşi,

că nu i-am oferit destule motive de ceartă. Părea să aibă nevoie de conflict, începusem să-mi tot repet. După toți anii de normalitate și de cocoloșeală, a sosit vremea să-i dăm băiatului motive să-și iasă din pepeni. Cum altfel să reușească? De unde să-și ia motivația, dacă nu din dorința de a mă face bucăți? Între voi n-a existat niciodată altceva decât un atașament mutual și conformism și ochii lui buni și înțelepciunea tânără, pură… Dar acum poftim treabă! Sunt un *cur*. Ce ușurare! O breșă, în sfârșit adevărul clar și de neevitat! Ar fi trebuit să observ semnele de mai devreme. În timp ce ne luptăm pe jos, așa cum se întâmplă în ultimul timp, și cum am făcut-o în ziua aia, pe terenul de tenis, când i-am aplicat fenta cu trasul chiloților în cur, nu s-a luptat el parcă cu mai multă convingere ca niciodată? Nu a obținut el o priză tocmai drăguță și eficientă și nu m-a ținut așa, cu o tenacitate năucitoare, pentru mai mult timp decât ar fi trebuit? Nu i s-a încordat trupul, nu i s-a strâns prinsoarea, oare nu i-a licărit în ochi un fel de descătușare, o furie de pe o planetă îndepărtată? Da, da! Acum suntem omnipotenți.

În sfârșit!

— N-ai voie nici căcatule.

— OK.

— E chiar și mai rău.

— Bine. Pulă beată.

— Pulă beată e-n regulă.

La *Might* a fost o succesiune nesfârșită de întruniri nefructuoase cu diverși oameni găsiți de Lance, oameni cu bani care își exprimau un oarecare interes în a ne susține. Întotdeauna dai de cineva la vreo treizeci și ceva de ani care din te miri ce motiv a ajuns la un nivel de bunăstare suficient cât să-l împartă în jur.

— Bun, spunea Lance, cu mâinile făcute ca niște paranteze, tipa asta e moștenitoarea averii măștilor cosmetice și ea…

Sau:

— Tipul ăsta a scos din punga Microsoft și are trei sute de milioane pe care îi bagă în media progresivă…

Ne întâlneam cu ei la masă sau la un pahar, în spate la Infusion 555 sau la o masă de picnic în South Park, și vorbeam, explicân-

du-le planurile noastre, încercând să le transmitem vag speranțele noastre, făcând tot ce ne stătea în putință să subliniem faptul că voiam să avem succes, fără să fim percepuți ca un succes propriu-zis, adică să facem în continuare ceea ce facem, cu opțiunea de a ne suci la 180 de grade dacă ne plictisim, voiam să cucerim lumea într-un fel în care nimeni nu ar fi în stare să spună că asta e ceea ce ne-am dorit, încercând să nu arătăm cât de obosiți eram, cât de nesiguri eram că asta încă era ceea ce ne doream cu adevărat, de fapt…

Iar pe la jumătatea întrunirii, potențialul binefăcător începea să ne explice, plimbând prin pahar cubul de gheață cu un pai, că va trebui totuși să se sfătuiască cu ai lui sau cu un avocat sau cu un sfătuitor sau…

Nu mă afecta. Oricum uram întâlnirile, ne uram între noi jumătate din timp, uram să venim în fiecare zi la redacție, ne întrebam de ce mai facem chestia asta…

Ni se dăduse preaviz pentru chirie – mai aveam o lună. Deja ne extinsesem șederea, în fiecare lună mai cerșeam una, spunând că mai avem uite-atât și obținem o finanțare și că aveam nevoie de niște bani ca să putem aranja un alt loc unde să ne mutăm, în primul rând, sau că o să ne mutăm cu prima companie care se va oferi să ne ajute… Așa că Lance s-a dus la New York ca o chestie de ultimă instanță, întâlnindu-se cu oameni fie mult prea neînsemnați, fie prea importanți, ca să ne ajute. Ne suna în fiecare zi, ca să ne spună noutățile deloc noi. Stătea la Skye, așa cum făceam toți când ne duceam în New York. Am dat o mare petrecere acolo, și Skye a aranjat totul, băuturi gratuite și un DJ, și a dormit la prietenul ei ca noi să putem dormi la ea pe jos, patru în dormitor, în saci de dormit și pe perne, iar la petrecere, când poliția a venit să o spargă, Skye și mama ei, venită în oraș din Nebraska, s-au rugat de polițiști să ne lase să continuăm, pentru că, a zis mama ei, „Sunt copii buni și au muncit pe rupte pentru asta“, sau ceva în genul ăsta, Skye a făcut ochi triști, a fluturat niște din gene, și poliția ne-a lăsat în pace.

Lance a sunat de la Skye în ziua în care trebuia să se întoarcă, să ne spună că mai stătea o zi. Skye era bolnavă, era în spital cu febră, poate o toxiinfecție.

— O chestie virală, a zis el.

Eu şi Moodie ne-am întâlnit cu fondatorii revistei *Wired*, ne-am dus să prospectăm ideea ca ei să ne preia sub aripa lor, cât de perfect ar fi să fuzionăm cu ei, în ciuda faptului că de multe ori am făcut mişto de revista lor, ne aşteptam ca întâlnirea să fie obişnuită, lejeră, scurtă în detalii şi lungă în notiţe. Şi bineînţeles că ne-am înşelat. Am fost lamentabil de nepregătiţi. Nu voiam decât bani cât să ne scoatem şi următorul număr plus un amărât de spaţiu pentru redacţie, poate un colţ al etajului lor, aveam câteva săptămâni să evacuăm, orice ar fi, serios…

Ei voiau numere şi planuri. Stăteam la masa lor neagră, o scăldam şi glumeam şi ne dădeam silinţa să părem încrezători, chiar ambiţioşi, deghizându-ne epuizarea, făcând gesturi unul spre celălalt…

Spune tu, termină…

Spuneai că…

…şi spuneam că da, bineînţeles că vom avea o nouă echipă de design şi corectori mai buni şi da, bineînţeles că n-o să mai facem mişto de cei care ne plătesc paginile de publicitate şi da, vrem să fie de durată şi c-avem proiecte şi planuri, alea-alea, şi că vrem emisiuni TV şi bineînţeles că şi un website, bineînţeles şi câteva concesii la copertă, poate nişte feţe mai cunoscute, poate chiar celebrităţi, dacă sunt genul ca lumea, făcute ca lumea, desigur, nişte profiluri, ne gândim să facem chestia adresată unui public mai larg, să lucrăm cu un personal mai mic, acelaşi dintotdeauna, vom rămâne aici, ne mutăm cu voi, băieţi, sau ne mutăm la New York, cum o fi, va fi tare…

După ce am dat mâna, am ieşit, am trecut de toate staţiile de lucru, şiruri întregi, căldura de la toate computerele care lucrau în acelaşi timp, tangajul cablurilor, am trecut de chicinete şi de zona de recepţie zugrăvită în oranj-neon, fata de la recepţie îmbrăcată la fel, şi în liftul care ne ducea spre Third Street am recapitulat…

— Crezi că a mers bine?

— Da, da, i-am cucerit…

Dar amândoi ştiam că s-a terminat şi lucrul cel mai minunat şi mai grozav era că nici unuia dintre noi nu-i mai păsa – o, nouă

ne-a păsat, da, dar acum s-a terminat. Voiam să se termine, şi Moodie voia chiar şi mai mult, şi Marny era mai mult decât sătulă, Paul, de asemenea. Zev şi Lance trăgeau să continuăm, încă mai simţeau că are sens, dar şi ei ştiau – i-am pregătit îndelung – că cei de sus, de la etaj, ne puteau da afară în orice zi, că etajul avea alte priorităţi. Aşa că iată-ne, ştiind că aceşti trei, patru ani, toate aceste sute de mii de ore ajungeau la capăt, fără ca noi să fi salvat pe cineva…

Ce-am cucerit?

Ce s-a schimbat?

…fără să prindem vreun loc în Space Shuttle, toată asta – despre ce a fost vorba? A fost vorba despre ceva, un mic, mic punct de vedere, şi scopul a fost atins, într-o manieră mică, dar aşa e bine… Eu şi Moodie străbatem South Park într-o zi de iulie fără reproş, parcul e plin de oameni noi, toţi frumoşi şi minunaţi şi tineri, şi noi suntem obosiţi, şi trecem printre ei, şi apoi mergem înapoi la birou. A fost bine. În cele din urmă, confortul straniu care vine din certitudinea sfârşitului, cu parametrii şi termenii lui. Avem două săptămâni în care să terminăm de-acum ultimul număr înainte să părăsim biroul, aşa că urmăm socoteala pe care am plănuit-o – textul de copertă: *Tipii de culoare sunt mai cool decât albii?* – şi adăugate, de-a lungul sumarului, nenumărate referinţe la finalul revistei, la moarte, la înfrângere:

Editorialul:

> Moartea, la fel ca multe filme bune, e tristă.
>
> Tinerii-şi închipuie că sunt imuni la moarte. Şi de ce nu ar fi? Uneori viaţa pare nesfârşită, plină de voioşie şi flori, de patimă şi bucurie alături de o rece şi bună bere.
>
> Bineînţeles, cu vârsta vine înţelegerea solemnă a faptului că veşnic nu e decât un cuvânt. Anotimpurile trec, dragostea păleşte, cei buni mor de tineri. Acestea sunt adevăruri dure, adevăruri dureroase – inevitabile, dar, după cum se spune, necesare. Iarna face loc primăverii, noaptea o şterge în zori şi pierderea împrăştie seminţele renaşterii. E uşor, bineînţeles, să spui aceste lucruri, aşa cum e uşor, să spunem, să te uiţi toată ziua la televizor.
>
> Dar, uşor sau nu, ne bazăm pe aceste emoţii. Să faci lucrurile altfel – e ca şi cum ai sări fără speranţă într-un abis întunecat, căzând la

nesfârşit prin straturile de vid. Serios, ce câştigi dacă spui că noaptea doar se îngroaşă şi speranţa stă strivită sub bocancul ticăloşiei? Ce răspunsuri avem când ajungem la ireductibila înţelegere că nu există salvare în viaţă, că mai devreme sau mai târziu, în ciuda speranţelor noastre cele mai mari şi a viselor cele mai arzătoare, nu contează cât de bune sunt faptele şi virtuţile noastre, nu contează cât de mult ne străduim să împlinim idealurile noastre variate ale imortalităţii, inevitabil mările vor fierbe, răul cutreieră cu gheare ascuţite pământul şi planeta va rămâne o ruină, bună pentru gândaci şi viermi.

Există o vorbă care le place clericilor şi jucătorilor de baseball în prag de retragere: Roagă-te să plouă. Dar de ce să te rogi să plouă când afară toarnă cu sânge fierbinte şi otrăvit?

Şi apoi, câteva zile mai târziu, îl parcurgem iar, sperând că nu sună facil şi băţos – Zev l-a scris şi era încă foarte tânăr – pentru că Lance tocmai s-a întors de la New York, după toată alergătura, el şi Skye, în căutare de finanţare, un contract şi tot restul. Am vrut să ştim cum au mers lucrurile – acum totul era de domeniul trecutului, dar eram oricum curioşi, poate chiar morbizi – voiam să auzim poveşti haioase despre cum au fost respinşi, poveşti despre indiferenţă – şi nu-mi amintesc de ce eram toţi acolo, în birou, toţi grămadă în miezul zilei, dar Lance a intrat şi şi-a lăsat rucsacul pe scaunul lui şi s-a aşezat, tolănindu-se pe scaun. Apoi s-a ridicat. A dat ture un minut. S-a oprit lângă fişet, lângă biroul lui Marny. Avea o expresie pe chip, aproape zâmbitoare, gura îi zâmbea, dar în acelaşi timp îi tremura, ochii ţintuiau ceva minuscul pe duşumea între noi. Îşi ţinea mâna în dreptul gurii, ca să ascundă ce i se întâmpla. *Zâmbea?* Zâmbea. Avea capul lăsat în faţă. Ceva era amuzant. Urmează una tare.

— A murit Skye.

— Ce? spune cineva.

— A *murit*, spune el.

— Ce vrei să spui? Cine?

Vorbim toţi deodată.

— A *murit*.

— Cine.

— Skye.
— N-a murit.
— 'Te-n cur de cârnat. De ce faci bancuri?
— E serios. Vorbeşti serios?
— Nu e amuzant.
— Nu, ascultaţi, a *murit*. Skye a *murit*.
— Nu.
— Ce vrei să spui?
— Cum?
— A fost un virus şi i-a atacat inima. A stat în spital câteva zile. N-au putut…
— Nu.
— Căca-m-aş.
— Doamne.
— Nu.

Eu şi Marny am plecat cu maşina, tocmai am trecut de Golden Gate, nu departe de curba spre Black Sands, ca să facem o fotografie pentru coperta ultimului număr. Voiam ceva care să concentreze totul, o singură imagine, şi am ales tunelul de pe Route 1, care duce la Sausalito, săpat prin mohairul din Headlands. Era un tunel simplu, un semicerc întunecat, capătul nu se vede, cu intrarea înrămată de un curcubeu mic, pictat de mult. Am parcat şi am mers pe autostradă şi, în timp ce Marny se asigura că nu vin maşini, eu am stat în mijlocul autostrăzii şi am făcut poza, care în cele din urmă nu a ieşit prea bine, curcubeul e şters şi neclar, tunelul nu e destul de întunecat.

Dar cam asta a fost, imaginea finală. A fost fie asta, fie scrisoarea pe care o deschisese Paul cu câteva zile înainte, în timp ce deja împachetam, de la Ed McMahon. Cu litere mari şi îngroşate, scria:

REVISTA MIGHT
A CÂŞTIGAT SIGUR
ÎNTRE 1 000 000 $
ŞI 11 000 000 $ BANI GHEAŢĂ!

Numărul i l-am dedicat ei, lui Skye, bineînțeles. Măruntul nostru gest de prețuire. Mamă, spuneam noi, ar fi trebuit să o vezi pe Skye. De fapt, poți. Du-te și închiriază filmul ăla, *Minți periculoase*. E acolo, se mișcă, vorbește. N-a scris ea replicile pe care le-a spus și probabil că atunci avea nouăspe sau douăzeci de ani. Dar e acolo, pentru totdeauna, mișcându-se și vorbind, pocnind baloane de gumă. O, era tare.

Drumul înapoi de la Black Sands e lung, abrupt, dar panorama, cu toate florile de câmp și oceanul, e năucitoare. În timp ce eu și Toph tropăim la vale, oameni urcă, în perechi, transpirând, oprindu-se să-și tragă sufletul – urcușul e de o mie de ori mai greu decât coborârea. În timp ce coborâm, devin conștient de apropierea noastră, a mea și a lui Toph, și mă frământă ideea că putem da prilej de interpretări greșite. Acum e aproape cât mine de înalt și are acel aer de păpușă care, pus la pachet cu mine, mai ales pe această plajă, poate trece drept o chestie pederasto-pedofilă, și dacă ne vede cine nu trebuie, în mod sigur ne-ar raporta la poliție, și ar apărea tipii de la Protecția Copilului și el ar ajunge la un orfelinat și eu ar trebui să-l scot de-acolo – am ajunge niște fugari, proscriși și ne-am hrăni cu ce-am găsi…

Plaja asta pare foarte îndepărtată. Patronii de la Black Sands sunt bărbați homosexuali nudiști, bărbați goi pușcă, femei goale pușcă, iar în rest un amestec de textiliști ca noi și pescari chinezi ocazionali. Ne aruncăm acareturile în mijloc, unde stau familiile, când îndrăznesc să coboare aici, ne instalăm și ne așezăm. Ne scoatem pantofii și cămășile, cercetăm plaja, la stânga și la dreapta. Lui Toph îi vine o idee.

— Știi ce cred?

— Da. Nu.

— Cred că toată lumea ar trebui să poată, măcar o dată, să aducă la viață un obiect pe care să și-l facă prieten.

Mă opresc. Ar trebui încurajat?

— Cum ar fi? întreb eu oarecum cu emoție.

— Cum ar fi o portocală.

Își scarpină bărbia, un gest pe care-l face când îl muncesc astfel de gânduri.

— Sau un ciocan.

John o lua la vale, se târa, se făcea țăndări. A fost la dezintoxicare, apoi a fugit de-acolo și pentru o vreme a trăit cu o tipă prin Santa Cruz, o femeie de vreo patruzeci și cinci de ani cel puțin, pe care a cunoscut-o la ședințele de terapie pentru narcomani. Am încetat să-i mai țin urma, nu l-am întrebat ce a căutat în povestea asta cu narcomanii în primul rând, n-am știut că avea probleme care necesitau terapie în direcția aia – în cazul lui toate evoluau accelerat, încerca să facă toate tâmpeniile pe care le putea face în cel mai scurt timp posibil. Mă întrebam dacă e de fapt un plan, vreun experiment sau ceva gen *performance art* – pentru că dacă era așa, aș fi respectat asta, ar fi fost ceva mișto, dar, de fapt, nu era nimic de genul ăsta, nimic premeditat. Ne-am dus la un terapeut, l-am adus și pe el după câteva ședințe, am vorbit cu el și mie mi-a zis că sunt „un mediator", așa că am plecat de la acel terapeut și el a dormit pe canapea și a fost mai bine… Dispărea cu săptămânile, apoi apărea iar, suna de la biblioteca din Oregon, își tocase toată moștenirea, acum avea nevoie de 200 de dolari pentru chiria camerei în care locuia, *Oamenii vedeniilor își pierd căcaturile* – și apoi, în cele din urmă, după ce într-o noapte, la Covered Wagon, și-a luat niște pumni în cap de la un tip care îl știa, a vrut să se întoarcă la dezintoxicare.

Eu și Meredith am împărțit cheltuielile pentru un loc într-o clinică particulară, pentru că nu avea asigurare și nu voia să intre într-una de stat, că dacă ajungea într-una de stat, ar fi fost în stare să facă vreo tâmpenie – frate, io nu rezist într-un căcat din ăla –, așa că la câteva zile înainte de internare l-am cules dintr-o văgăună din Oakland, casa unei alte femei cu care se vedea, doi copii la geam…

— Nenică, mulțam că ai dat bănuțu'. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Asta face diferența-n lumea asta. Ăla de stat e plin de distruși și curve. Nu făceam față, jur, n-aș fi rezistat.

Cobor geamul.

N-am ce să vorbesc cu el.

— O parte din mine, îi zic, vrea să te dea jos din maşină chiar aici, pe pod, 'tu-ți…

Tăcere, în jur de un minut.

Deschid radioul.

— Atunci lasă-mă să cobor.

— Aş vrea să te las, cârnatule.

— Atunci lasă-mă să cobor.

— Adică, ce vrei, să baţi vreun record? Cum ar veni, acum stai aici, pari normal, cu mâinile în poală şi tot restul, după care, ia zi, când îți tragi pe tine costumul de dilimandros? Adică…

Deschide şi închide torpedoul, ritmic.

— Opreşte-te.

Se opreşte.

— Adică, de ce nu poți, 'n puii mei…

Vreau să spun *relaxează-te*. Dar n-ar suna bine.

— …să te relaxezi? De ce nu poți, 'n puii mei, să te relaxezi?

Iar face chestia aia la torpedou.

— Încetează.

Se opreşte.

— În pana mea, toată povestea asta devine al dracului de plicticoasă.

— …

— E-n pizda mă-sii al dracului de plicticos. Pentru o vreme a fost amuzant să te ştiu ținându-te de căcaturi din astea pescuite din telenovele, dar acum nu mai e. A devenit plicticos de multă vreme.

— Îmi pare rău, frățicule. Îmi pare rău că te plictisesc.

— Păi chiar mă plictiseşti. Toată smiorcăiala asta neverosimilă, nesiguranța, bălăcăreala…

— Mă laşi?! Tu vorbeşti! Tu vorbeşti despre scufundare în căcat, căcatul din familia ta. Tu eşti ăla care…

— Nu despre mine vorbim.

— Ba da, bineînțelesc că vorbim despre tine. Întotdeauna. Într-un fel sau altul, de fiecare dată aici se ajunge. Nu e evident?

— Ia ascultă, futu-te-n cur. N-aveam nevoie să vin până aici.

— Atunci n-ar fi trebuit să vii.

— Te-arunc pe geamul ăla de căcat.

— Fă-o. De ce n-o faci?

— Ar trebui.

— Adică, cât îți pasă ție de mine, dincolo de faptul că mă folosești de poveste moralistă, un paravan pentru altceva, pentru taică-tău, pentru oamenii ăștia care te-au dezamăgit…

— Ești exact ca ei.

— Te fut. Eu nu sunt el.

— Ba ești.

— Lasă-mă să cobor.

— Nu.

— Nu sunt asta. Nu pot să fiu redus la atât.

— Ei nu!

— Nu poți să mă folosești ca să te întorci la taică-tău. Taică-tău nu e o lecție. Eu nu sunt o lecție. Tu nu ești un profesor.

— Asta ai vrut. Ai vrut atenție.

— Mă rog. Sunt doar un alt personaj a cărui tragedie ai crezut că se potrivește cu mesajul general. Nu prea îți pasă de oamenii care se descurcă și o duc bine, nu? Oamenii ăștia nu merg cu povestea, nu?

Pe lângă noi trece o rulotă, trei copii în pat. Trece mai departe.

— Toate ca să te ajute pe tine să-ți faci demonstrația. Adică, nu e ciudat că cineva ca Shalini, de exemplu, care chiar nu e una dintre prietenii tăi apropiați, ajunge deodată o prezență majoră? Și de ce? Pentru că ceilalți prieteni ai tăi au nenorocul să nu fie la fel de nenorocoși. Singurii oameni care au replici sunt aceia ale căror vieți sunt vraiște…

— Am voie.

— Nu.

— Am voie…

— Nu. Și sărmanul Toph. Mă întreb cât are de spus în toată chestia asta. O să pretinzi că ai avut aprobarea lui deplină, că te-ai gândit că e tare, că e haios etc., și poate a fost, dar cât de bine se simte el cu toate astea? E dezgustător, tot demersul.

— E prea mult pentru tine ca să înțelegi. Nu știi nimic despre noi.

— O, Doamne.

— E iluminare, inspirație. Dovadă.

— Nu. Știi ce e? E distracție. Dacă te dai în spate suficient de mult, totul devine un fel de spectacol. Ai crescut în confort, fără pericol, și acum ți-l cauți, îl fabrici, sau, mai rău, te folosești de nenorocirea prietenilor și a cunoștințelor ca să adaugi dramă la viața ta. Dar vezi tu, nu poți să învârți oameni reali așa, să le sucești brațele și picioarele, să-i pui cum vrei, să-i îmbraci, să-i faci să vorbească…

— Am voie.

— Nu ai.

— Îmi sunt datori.

— Nu-ți datorează nimeni nimic. Vezi tu… Pur și simplu nu. Ești ca un… canibal sau ceva. Nu vezi cum chestia asta devorează carne? Faci abajururi din cra…

— O, Doamne.

— Lasă-mă să cobor.

— Nu pot să te las aici.

— Lasă-mă să cobor. Merg pe jos. Nu vreau să fiu combustibilul tău. Hrana ta.

— Eu aș face-o pentru tine.

— Sigur că da.

— M-aș hrăni cu mine însumi pentru tine.

— Nu vreau să te hrănești cu tine însuți pentru mine. Și nu vreau să te devorez. Nu vreau să te folosesc drept combustibil. Nu vreau nimic de la tine. Crezi că dacă ți s-au luat niște chestii, poți acum să iei și să iei… totul. Dar știi, nu toată lumea vrea să se devoreze în permanență, nu toată lumea vrea să…

— Cu toții ne hrănim unii din alții, tot timpul, în fiecare zi.

— Nu.

— Ba da. Asta facem, ca oameni.

— Pentru tine nu e decât sânge și răzbunare, dar, știi, e mai mult, sau mai degrabă mai puțin, decât asta. Nu toată lumea e atât de furioasă și de disperată și de flămândă…

— Poți să mă mănânci.

— Bleah. Nu.

— Te face mai puternic.

— Eu am terminat.

— Ba nu. O să te întorci. Ai nevoie în permanență. Ai nevoie în permanență de cineva pe care să sângerezi. Eşti incomplet, John…

— Ai ratat ieşirea.

Petrecerea lui Shalini e uriaşă. Trecuse un an de la accidentul ei şi ieşise din spital, se întorsese acasă în L.A., ca să trăiască cu mama şi cu sora ei. Starea ei se îmbunătățea zilnic, putea iar să facă aproape orice, deşi memoria ei pe termen scurt era încă amestecată, nesigură. Ultimul an era pierdut. Deseori nu-şi amintea ce se întâmplase cu o zi înainte, cu o oră înainte. Trebuia să i se amintească de accident aproape în fiecare zi şi de fiecare dată când i se spunea povestea ea era uluită. „Uau" spunea ea, de parcă povestea nu era despre ea. Dar memoria, şi-o antrena, avea cartonaşe, avea un tutore, un jurnal unde îşi nota diverse, evenimentele zilei, un fel de memorie de hârtie pentru lucruri care s-au întâmplat. Ajunsese departe şi prognoza era bună, aşa că pentru aniversarea zilei ei de naştere – făcea 26 de ani – familia i-a organizat o petrecere colosală acasă, cu DJ, dans, torțe în jurul piscinei, o sută de oameni, multe altele.

Eu şi Toph mergem cu maşina. N-am ştiut ce să-i cumpăr cadou, aşa că am făcut ce fac de obicei când sunt în situația asta: i-am cerut lui Toph să-i facă ceva. A făcut o serie de figurine colorate cu Isus din fimo – Isus cu smoking şi baston, cu dinții la vedere („Isus în showbiz"), Isus cu o perucă blondă şi un costum roz de damă („Hillary Isus") şi Isus într-un sac de dormit cu o cruce roşie pe el („Isus peste noapte"), completat cu o cutie mică de tablă plină cu praf de scărpinat. Redarea e mortală şi a fost întotdeauna apreciată de destinatarii figurinelor, dar el mai nou zice că nu mai are timp să facă lucruri pentru prietenii *mei*. Şi a doua idee a fost refuzată, pentru că nu a vrut

să renunțe la Cartea Mormonilor pe care şi-a comandat-o de la Teleshoppping. Bine.

Când am ajuns în L.A. l-am lăsat cu Bill în Manhattan Beach şi am mers spre Shalini, oprindu-mă pe drum la mall, de unde am cumpărat un calendar cu pisici, o carte despre Menudo şi nişte prespapieruri – 54 de dolari pentru câteva secunde de amuzament. Am găsit casa ei, sus pe o colină, pe o stradă largă şi întunecoasă. Pretutindeni erau parcate maşini, pe ambele părți ale străzii. A trebuit să parchez la câteva străzi distanță. Eram îngrozit. N-o mai văzusem pe Shalini de câteva luni, nu ştiam la ce să mă aştept.

Am bătut la uşa enormă şi când am fost poftit înăuntru am dat peste o mulțime de oameni, împrăştiați care-ncotro, cadouri adunate în grămezi pe masă, pe jos, cadori enorme, minunate, erau invitați în living şi în salon şi în spate, în zona bucătăriei o întreagă mulțime făcea ceva, iar în spate încă vreo cincizeci de oameni, în patio, în jurul piscinei, înconjurați de făclii, curtea din spate îmbăiată într-o lumină roşiatică. Mama ei mi-a spus că Shalini e sus, se odihneşte. Am mers pe scările pluşate şi am urmat vocile de pe hol. Iat-o în dormitorul care dă spre piscină, întinsă în pat, arătând luminos şi strălucitor, în întregime aceeaşi.

— Bună *dhragule*! a zis ea.

Ne-am îmbrățişat. Poartă o bluză de mătase, o fustă scurtă.

Îi povestesc cum mi s-a stricat maşina în drum spre L.A. – nu mint –, cum am împrumutat-o pe a lui Bill ca să vin la ea, cât de mişto părea să fie petrecerea, toate făcliile din curtea din spate, toată lumea, piscina…

S-a uitat pe fereastră, în jos spre piscina ce strălucea ca un cer, oamenii – nişte siluete reliefate.

— Da, dar pentru cine e toată povestea? a întrebat ea.

Nu ştia de ce a venit toată lumea. Vedeai urmări cum îşi cercetează memoria ca să găsească un motiv, negăsind nici unul.

— E ziua ta, spun eu.

Împreună cu sora ei, Anuja, îi explic care-i treaba cu petrecerea de ziua cuiva.

— Dar de ce atâta deranj? Adică, ştiu că sunt populară, dar zău aşa!

A râs scurt.

Împreună cu Anuja, îi creionez pe cât de vag posibil, menționând căderea şi coma, o însănătoşire incredibilă. Şi ca de fiecare dată, când am terminat cu povestirea, Shalini e fenomenal de uluită.

— E in*credh*ibil, a zis ea.

— Da, spunem noi. Eşti norocoasă. Nimeni nu i-a zis nimic de prietena ei care a murit, ce fusese cu ea.

— Adică, mulțumesc lui Dumnezeu, a zis ea, în accentul ei de Valley, dând ochii peste cap – Dumnezeu ieşise mai mult ca 'Mnezeu.

În cele din urmă a coborât şi a dansat puțin, pe rigul de parchet pe care îl montaseră lângă piscină. Au desfăcut cadourile şi apoi s-a mâncat, şi Carla şi Mark erau şi ei acolo şi toată lumea din zilele spitalului. Priveliştea şi briza caldă venind dinspre ocean îndulceau euforia pe care ar fi trebuit să o inducă. Lumea se fâțâia cu lacrimi în ochi, mai ales mama lui Shalini, pe care nu am văzut-o altfel de când o ştiu. Pe măsură ce lucrurile se liniştesc şi Shalini ajunge iar sus să se odihnească, mama ei mă conduce către uşă.

— Ştiți, m-am dus să-l caut pe proprietar, spun.

— Ce vrei să spui?

— Proprietarul, acela care deține clădirea.

Îi povestesc cum am urmărit procesul în ziare, procesul proprietarului responsabil pentru terasa care s-a prăbuşit, cum m-am dus la tribunal de nenumărate ori, căutându-l, vrând să asist în sală, aşteptând să-l văd. M-am gândit la ce-aş putea să-i fac dacă m-ar lăsa puțin cu el în aceeaşi cameră – că, dacă m-aş găsi cu el într-un loc întunecat şi izolat, i-aş găuri căpățâna cu pumnii.

— Ai fost la proces?

— Nu, ba am nimerit în sala greşită o dată, ba l-au tot reprogramat… Întotdeauna îl reprogramează. Aştept de fiecare dată în săli pustii… Să-i spuneți lui Shal că a trebuit să plec.

Plec ştiind că s-ar putea să nu mă mai întorc. Am zis că mă voi întoarce – poate de următoarea Zi a Recunoştinței –, dar

ştiam că o să plecăm din California, eu şi Toph, eram epuizaţi şi ne simţeam vânaţi…

Toată lumea pleca sau plecase. Flagg s-a mutat la New York pentru şcoala doctorală, apoi Moodie şi-a găsit acolo o slujbă, şi apoi Zev, iar Kirsten s-a dus la Harvard cu noul ei prieten – el era la drept, ea tocmai terminase un master, un cuplu drăguţ, un cuplu netulburat, iar eu m-am surprins că sunt nespus de fericit pentru ea – şi mergem şi noi, de asemenea, pentru că să mergi la serviciu în fiecare zi începe să mă facă bucăţele, acelaşi traseu cu maşina în fiecare zi, aceleaşi şosele şi dealuri şi pentru că încă n-am o asigurare de sănătate şi pentru că ne-am săturat de apartamentul ăla mic şi gălăgios şi pentru că trăim alături de oamenii ăia oribili, care nu înţeleg, care ar trebui să fie ca noi şi să înţeleagă, dar ei tot nu înţeleg nimic, pentru că trebuie să mă trezesc cu ei în faţa ochilor, să-i văd cum freacă menta pe verandele lor, cum se îmbracă să se ducă în centru, cum îşi pun căştile de cauciuc atât de încet în piscina aia…

Sunt prea multe ecouri nasoale aici, peste tot. Chiar şi o plajă ca Black Sands o aduce înapoi, cum privea ea din maşină în ultima jumătate de an. La meciurile de fotbal ale lui Toph, eu şi Beth stăteam pe margine, făcând galerie, făcând comentarii neplăcute despre antrenor, în timp ce ea stătea în maşină, lăsată în parcarea de deasupra terenului. O vedeam, aplecată peste volan, mijind ochii să prindă acţiunea.

Îi făceam cu mâna. *Bună mamă!*

Ea ne făcea cu mâna înapoi.

Nu putea să vină până pe teren, n-a putut să facă drumul până la plajă ultima dată când am fost acolo, când Beth a absolvit şi eu am întins-o, când, după ceremonie, ea, Beth, Toph şi cu mine am mers cu maşina pe coastă, prin Monterey şi când am ajuns la plajă în Carmel i-am zis că ne întoarcem şi am tăiat-o peste dâmbul înalt, am alergat spre apă, Toph nu avea decât şapte ani atunci, era pentru prima dată în California. Eu şi Beth ne-am prefăcut că-l aruncăm în ocean. Ne-am bătut cu alge lungi, maro şi elastice. Ne-am uitat la maşină şi am făcut cu mâna.

Ne-a făcut şi ea cu mâna, mult deasupra plajei, veghindu-ne de sus. Şi după ce ne-am mai rostogolit puţin şi i-am turnat nisip în cap lui Toph şi am făcut-o pe Beth să pupe o meduză moartă, ne-am întors înapoi sus, ştiind că mama noastră a văzut tot, era aşa de mândră de noi toţi, când se uita la noi de deasupra.

Dar când am urcat dâmbul şi am ajuns aproape de maşină, arăta de parcă ar fi dormit.

Dormea. Cu mâinile în poală.

Nu ne făcuse cu mâna.

Aşa că azi vântul e perfect. Abia dacă bate. Pe plaja asta, Black Sands, de obicei bate o briză dinspre apă, care fute lucrurile, trimiţând frisbee-ul în apa congelată, forţându-mă să intru după el cu şortul de baie tare ca tabla, ca să-l iau. Dar azi nu e vânt şi aproape că nu mai e nimeni aici, ceea ce înseamnă că avem aproape toată plaja, cel puţin avem partea noastră, pentru noi, ceea ce chiar e ceva, chiar dacă numai pentru o oră.

Ne-am perfecţionat rău de tot. Adică, am început bine, când era mic, când am venit aici – era câteva clase peste oricine de vârsta lui, domina campionatul în tabăra de vară, ceilalţi puşti îl venerau – ar fi trebuit să-i vezi pe cei mici cum se înghesuiau în jurul lui, o, şi când şi-a scos şapca de baseball şi când şi-a lăsat părul lung şi blond să cadă – ţin minte că un băiat a fost uluit: „N-ar trebui să porţi şapcă", a zis el, „ai un păr fantastic". Băieţaşul ăsta… eram chiar acolo, era de Ziua Părinţilor. Dar fiind mai degrabă concentrat pe scheme, Toph nu arunca la distanţa la care aruncă acum, a, şi şmecheriile, poate face o grămadă de şmecherii… Şi eu am făcut întotdeauna o grămadă de şmecherii, cum ar fi aia în care alerg spre frisbee-ul care vine spre mine la nivelul pieptului şi când ajung la el fac un salt prin aer cu răsucire de 180 de grade – de fapt, probabil că e de 360 de grade, dacă mă gândesc mai bine, pentru că eu… Aşa că mă răsucesc prin aer, venind spre frisbee-ul care vine spre mine şi când sunt perfect… Când sunt cu spatele la frisbee în plină răsucire, atunci îl prind, aşa că e o priză pe la spate, în plină săritură, dar ideală, cu răsucire şi tot restul, aterizez – fii atent – cu faţa la Toph. Un 360. E o şmecherie dată naibii când îţi iese, dar asta nu e prea

des, în cazul meu, chiar dacă sunt, în puii mei, al dracului de bun… Deci treaba e că Toph îl face pe ăsta acum şi e mult mai bun ca mine. Dar tot îl zbârceşte de multe ori, dă cu frisbee-ul aiurea, ceea ce mă face să mă chircesc, pentru că la fiecare câteva luni sparge câte unul şi de fiecare dată e ceva de genul ăsta, o lovitură în frisbee care îl sparge în două, de fiecare dată se întâmplă exact când ajungem la plajă sau cam aşa cumva. E din plastic gros, bineînțeles – nu folosim decât discuri grele…

Dar el face şmecheria, şi e mişto să-l priveşti, dar el oricum face, aproape perfect, toate şmecheriile stupide, unele chiar tâmpite, şmecherii care nu sunt chiar şmecherii, sunt doar o prosteală, pentru că întotdeauna a fost mai degrabă interesat să facă rahaturi comice, decât să le facă normal, să joace pe bune, genul ăsta de chestii… Aşa că face şmecheria asta în care, când discul vine, stă întins pe burtă cât mai mult şi apoi, în ultima clipă, se ridică şi apoi… face câțiva paşi şi se duce să prindă frisbee-ul. Asta e. E o chestie destul de tâmpită, nu? Adică, nu are nici un sens, dacă te gândeşti, e cel mai nespectaculos lucru din lume. Dar pe el asta îl sparge, serios. Râde ca un tâmpit…

Morfina a luat-o cu ea, dar respirația îi e încă puternică. Era neregulată, dar trebuia să o auzi – când venea, era puternică, forțoasă, înhăța aerul. Membrele nu i se mai mişcau, era nemişcată, cu capul pe spate doar respira, un fel de sforăit inegal. Am stat toată ziua şi noaptea pentru că nu ştiam. Am tras scaunele mai aproape şi ne-am culcuşit în ele şi am dormit, i-am ținut mâna şi în curând a venit fluxul. A început cu un sunet diferit în sforăit. Ceva mai rotund, mai lichid. Apoi aproape un gâlgâit. Respirația ei a devenit mai chinuită, trăgea şi aer, dar şi aceste bule – ce *era* acel sunet? – şi eu şi Beth stăteam acolo, de ambele părți, şi respirația trăgea, smucea ceva ca o barcă încă legată de ponton, motorul tura, dar ceva îl ținea şi îl ținea. Respirația trăgea întruna. Şi gâlgâiala. Bulele au devenit şi mai proeminente în respirație, trăgea de o cadă plină cu apă sau fluid, apoi de un lac, o mare, un ocean, trăgea de el… Fluidul ieşea întruna, fluxul creştea în ea, creştea, respirația ei era mai scurtă, ca atunci când umpli cu apă şi nu mai ai unde să… Dar era inteligență în acea

respirație, și pasiune, era totul acolo, puteam să luăm respirația aia și s-o ținem în palmă, să-i stăm în poală în timp ce ne uitam la televizor, respirația era din ce în ce mai iute și mai scurtă, apoi superficială, și atunci am iubit-o la fel de mult ca oricând altcândva, când am știut-o așa cum am crezut că o cunosc – o, avea să plece, să se ducă, deja o lună pe morfină, putea să se ducă în orice clipă, sistemul ei se descompunea, nimeni nu avea nici o idee ce o mai ține în viață, dar ea aspira aer, respira atât de neregulat, slab, însă o făcea cu atâta disperare, fiecare tragere în piept fiind tot ceea ce avea, trupul ei mic, cu o frumoasă piele bronzată și strălucitoare, eu și Beth am învelit-o, neștiind când… Dar ea respira și respira, brusc, neliniștit, necedând… Și nu puteam să sper decât că nu e regret, că nu există regret acolo, în acele respirații, deși știam că e, mă bântuia în vis, când auzeam respirațiile, auzeam furia… Nu-i venea *să creadă-n Paștele mă-sii* că i se întâmplă, că ne părăsește pe toți, Toph… Nu era gata, nici măcar aproape, nu le rezolvase, nu se resemnase, nu era gata…

Și în timp ce ne jucam cu discul apare un bărbat gol, îl văd prima dată când trece pe lângă mine, între mine și mare. E de înălțimea mea, slab, palid, cu un cur osos, și trece pe lângă mine, de-a lungul țărmului, spre Toph. La început îmi fac griji pentru Toph că trebuie să-l vadă pe acest bărbat, nu doar curul, ci întreaga acțiune frontală care se produce, cum se apropie de el, nesmintit, chiar mândru, și pentru o vreme, pentru cel puțin douăzeci de metri, în timp ce se apropie, îl urmăresc pe Toph, mă uit la el să văd dacă se uită sau râde sau e dezgustat de această goliciune umană, toată palidă și neîmpodobită, patetică și stupidă și poate disperată, poate în nevoie de ceva, având nevoie să fie privită de străini – și Dumnezeu știe ce fel de priviri apucate îi aruncă tipul gol, acel gen de priviri apucate pe care ți le aruncă tipii dezbrăcați. Face tot ce poate să-l evite, concentrându-se pe aruncări, părând serios, de parcă aruncarea lui e de o importanță insurmontabilă, încât n-ar putea fi deranjat de nudistul ăsta – de fapt, e amuzant, cu adevărat impresionant – și apoi bărbatul trece de el, se duce, mergând spre capătul plajei, spre stâncile ciudate care se ițesc din spuma valurilor, iar Toph n-o să-l mai vadă pe nudist de-acum…

Şi noi vom fi gata, la sfârşitul fiecărei zile vom fi gata, nu vom spune nu la nimic, vom încerca să stăm treji în timp ce toată lumea doarme, nu vom dormi, o să facem pantofii împreună cu spiriduşii, vom respira profund de fiecare dată, o să trag în noi tot aerul plin de sticlă şi cuie şi sânge, o să-l respirăm şi o să-l bem, atât de bogat, aşa că atunci când va veni nu vom fi furioşi, vom fi mulţumiţi, destul de obosiţi ca să ne ducem, recunoscători, vom da mâna cu toată lumea, pa-pa, apoi fă-ţi bocceaua, pune nişte snackuri şi ia drumul vulcanului…

Toph mai face o şmecherie în care, OK: Mai întâi, îi arunci discul şi el îl prinde normal. Şi apoi, în timp ce stă acolo… îşi …îşi …îşi pune frisbee-ul în gură, cu o mişcare lentă şi metodică, ca un câine. Apoi, cu el în gură, sare încet, ca atunci când l-a prins. Prinde, pune în gură, sare. Nu e amuzant, asta e doar patetică, e atât de tâmpită. Şi o face în faţa altor oameni, ceea ce e o chestie chiar tragică, el crede că oamenii se amuză, ceea ce e atât de… El râde, bineînţeles că-i place. Dar încă nu poate să facă – nici nu sunt sigur că a încercat – şmecheria mea cea mai mişto, cea în care fac roata şi prind discul când sunt cu capul în jos. Ăsta e un truc ca lumea, unul care mulţumeşte mulţimea, dar Toph nu l-a încercat şi nu ştiu de ce. Oricum el aruncă bine, şi trebuie să arunci bine dacă vrei să îl faci cum trebuie, trebuie să-l arunci jos, la un metru de pământ şi nu prea tare şi nici prea încet – o aruncare egală. Şi trebuie să-mi vină pe dreapta, pentru că nu pot să-l fac dacă-mi vine pe stânga. Aşa că, chiar dacă el nu-l poate face, e esenţial să-mi arunce el ca să-l fac eu, pentru că el e singurul care-l poate arunca cum trebuie, cu o anume consistenţă, ceea ce e OK până acum, dar o va face destul de curând, face totul mult mai devreme decât am făcut eu, mă bate la toate sporturile, la baschet nu mai reuşesc nici o aruncare, mi se întorc în faţă şi el dă din coadă, răcneşte triumfal, deja e aproape cât mine, e cu trei centimetri mai înalt decât mine la vârsta lui, mă va depăşi până la sfârşitul anului.

Pe plaja asta briza nu bate niciodată prea tare, e doar terapeutică, aerul se mişcă, se încreţeşte, e moale, ceea ce te face să te întrebi de ce se duc toţi la Ocean, unde vântul bate întotdeauna

demențial, plaja aia nu e bună de nimic şi nici nu poți să înoți acolo, şi vântul zădărniceşte orice fel de aruncare, doar dacă nu stați unul lângă altul şi o dați de la unul la altul ca nişte momâi. Ca să arunci şi să te şi distrezi trebuie să fie calm, pentru că nemernicul trebuie să *plutească*. Şi bineînțeles că oamenii se opresc şi ne privesc, suntem, 'n puii mei, al dracului de buni. Oameni tineri şi bătrâni, familii întregi, se adună să oh şi ah, mii de oameni, şi-au adus coşuri de picnic, binocluri…

Nu că am fi nişte tolomaci ai frisbee-ului – nu purtăm bandane de rahat sau mai ştiu eu ce… Suntem doar buni, atât de buni… Îl aruncăm sus şi departe. Îl aruncăm atât de departe cât credem noi că putem să-l aruncăm… Aşa că am trimis flori şi pe Lance, care întotdeauna a fost aproapiat de ea, a vrut să iasă cu ocazia înmormântării, dar abia s-a întors de la New York, aşa că îi trimitem o coroană din partea tuturor şi nu suntem obligați s-o vedem îmbălsămată şi rece, numai când te gândeşti… Şi tot ce părea posibil la douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani e o glumă atât de mare, o ficțiune ridicolă, fiecare aniversare şi atrocitate… Şi acum păstrăm urna de tablă aurie pe bufetul din bucătărie şi în ea sunt cărțile de vizită ale tatălui nostru şi un sveter micuț pe care maică-mea l-a tricotat pentru un ursuleț de pluş şi nişte mărunțiş şi nişte creioane şi un capac de ceva, poate de la aparatul foto, pe care n-am reusit să-l potrivim cu sursa lui…

O, băga-mi-aş, era să spun: aşa că Toph face o altă şmecherie în care îl prinde normal… I-l arunc direct, o aruncare perfect normală, şi după ce-l prinde, face câțiva paşi înainte şi se rostogoleşte peste cap, un salt peste cap înainte, cu discul pe cap, de parcă l-ar fi prins în aer sau ceva… Ar trebui să-l vezi acum, deodată e atât de înalt, o să fie un uriaş, doi metri, doi metri şi jumătate… În mod sigur cel mai înalt om din familia noastră, vreodată, întotdeauna…

Suntem cei mai buni la aruncări înalte şi lungi. Ca atunci când faci patru sau cinci paşi şi dai cu el… E o abordare de discobol, paşii, patru sau cinci, iuți, unul după altul, aproape laterali – şi apoi dai cu rahatul ăla, e o mişcare atât de violentă, arunci chestia aia albă, mai întâi îl aduci la piept şi apoi îl azvârli

cât de tare poți în timp ce îl ții ridicat, îl ții drept, dar altfel cu tot ce poți să pui în el, dai cu nemernicul de parcă ar avea lame pe el şi ai vrea să tai cerul ăla de hârtie albastră ca un ecran, să-l sfâşii şi să țâşnească sângele şi tot acel spațiu întunecat din spatele lui. O, n-am de gând să te repar, John, sau pe oricare dintre voi, oameni buni. Am încercat de un milion de ori să te repar, dar a fost foarte naşpa pentru mine să încerc să te salvez, pentru că nu am vrut decât să te halesc ca să devin mai puternic, n-am vrut decât să vă devorez pe toți, am fost un cancer… O, dar am făcut-o pentru voi. Nu vezi că fac asta pentru tine? Le-am făcut pe toate pentru tine. Te-am băut ca să te fac ca nou. M-am scufundat în voi toți şi m-am ridicat, picurând, cu pumnii, cu umerii împovărați… O să arăt ca un prost, o să mă târăsc, îmbibat de sânge şi rahat, o să… O, uită-te la păsările astea, pe picioarele lor țepene şi… Nu există un punct unde eu mă opresc şi începi tu. Sunt epuizat. Stau în fața voastră, milioane, 47 de milioane, 54, 32, câte-or fi, ştiți ce vreau să spun, voi, oamenii… şi unde e rețeaua mea? Uneori ştiu că sunteți acolo, alteori nu sunteți acolo şi uneori, când fac duş şi-mi frec capul cu şampon, mă gândesc la voi toți, la toate milioanele de capete şi picioare ale voastre, stând sub clădiri, târşindu-le ici şi colo, cărându-le, dărâmându-le, făcând altele noi… Şi eu sunt cu voi acolo, când sunteți sub clădirea aia nenorocită totul miriapodic şi tot restul nemernicilor… Apoi Toph îl prinde, se flexează încordându-se, muşchii acestei funii întinse, gura deschisă, dinții strânşi, încleştați. Şi când îl prind, fac la fel, mă flexez, răcnesc şi vibrez… Ai văzut asta? La dracu', uită-te la aruncarea asta nenorocită, îl vezi pe Toph cum aruncă rahatul ăla, traiectoria rahatului prin aer? Trece cu mult de mine, dar pot să alerg pe sub el, sunt desculț şi alerg ca un indian şi mă uit înapoi şi el vine în continuare, îl văd pe Toph în depărtare, blond şi perfect… E acolo sus şi creşte, Isuse, e mic, dar apoi se opreşte acolo sus, încetineşte şi se opreşte acolo sus în vârf şi apoi inima îi crapă şi cade… Şi vine în jos şi cerul e alb, soarele şi frisbee-ul sunt şi ele albe, dar pot să-l văd, pot să văd rahatul ăla, pot să-l ajung şi să alerg pe sub el ştiu unde e nemernicul ăla şi am să-l întrec şi o să mă opresc

să-l văd cum plutește atât de încet, încet, plutind și rotindu-se, te-am luat nemernicule, și când coboară plutind în brațele mele sunt acolo, desfac brațele, gata să-l țin la piept o clipă înainte să se oprească. Sunt acolo. Eram acolo. Nu știi că suntem conectați? Nu știi că eu îți pompez sânge, că asta e pentru tine, că vă urăsc pe toți, oameni buni, pe cei mai mulți dintre voi, nemernicilor… Când dormiți, îmi doresc să nu vă mai treziți, vreau ca cei mai mulți dintre voi să dormiți, în puii mei, mai departe pentru că vreau să alergați pe sub el ca indienii pe nisip, dacă aveți de gând să dormiți toată ziua să v-o trag, nemernicilor, când dormiți cu toții atâta somn eu sunt undeva pe niște schele plăpânde și încerc să vă atrag atenția voastră fututa am încercat să vă arăt asta, doar am încercat să vă arăt asta… Ce puii mei înseamnă pentru voi să vă arăt, ce-nseamnă, în puii, mei să vă doriți ce vă doriți atât de mult pentru că eu sunt gata și voi sta în fața voastră și o să stau cu mâinile ridicate și am să vă ofer pieptul și gâtul meu și am să aștept, de atâta vreme sunt atât de bătrân, pentru voi, pentru voi, să fie repede și direct prin mine… O, dați-i drumul, nemernicilor, haide, faceți-o, nemernicilor, în sfârșit, în sfârșit, în sfârșit.

Cuprins

Reguli şi sugestii pentru a te bucura de această carte ix
Prefaţa acestei ediţii xi
Mulţumiri xix
Lista incompletă a simbolurilor şi metaforelor xxxvi

PARTEA I

DINCOLO DE MICA ŞI ÎNGUSTA FEREASTRĂ DE LA BAIE – ETC 1
Scatologie – jocuri video – sânge – „orbul îl conduce pe orb" [Biblia] – violenţe – ruşine, bărbaţi în pielea goală – cartografiind

PARTEA A II-A

UITĂ-TE, TE ROG. NE VEZI? 42
California – oceanul fremătând, spumegând – Liga Mică, mame de culoare – rotaţie şi substituire – coline, panorame, acoperişuri, scobitori – amorţeli şi senzaţii – Johnny Bench – mişcare

PARTEA A III-A

LISTA CU DUŞMANI – ETC 63
Retrogradare – profesori conduşi înaintea noastră – meniu – accident de avion – lumină – cuţit – Statutul Salonului de Familie – jumătate de cantalup – la fel ca o fată fragilă – model vechi, model nou – Bob Fosse prezintă

PARTEA A IV-A

A, AŞ PUTEA SĂ IES, DESIGUR 96
Dar nu. Nu, nu! – greutatea – şapte ani de seniorat, ce potriveală – John Doe – declin vs. conservare – burgundia, piuliţe

PARTEA A V-A

AFARĂ E ALBASTRU-ÎNCHIS ŞI SE ÎNTUNECĂ – ETC 113
Stephen, criminal, cu siguranţă – Podul – Ioan şi Pilat Ponţiu – John, Moodie *et al.* – minciuni – un portofel furat – 99% – puştii mexicani – alinieri, lumini – o dâră de sânge şi apoi tăcere

PARTEA A VI-A

CÂND AUZIM ŞTIRILE LA ÎNCEPUT 153
[Nişte nuditate temperată] – toate speranţele istoriei până la zi – un interviu – moarte şi suicid – greşeli – butoi cu bere – domnul T – Steve cel negru – o moarte înscenată, probabil (maşina gri) – o posibilă evadare, via frânghia din cearşafuri – o uşă ruptă – trădare justificată

PARTEA A VII-A

BĂGA-MI-AŞ. UN PROGRAM TÂMPIT – ETC 219
Amărăciune şi calcul – Sau ceva care arată ca ne-noi – mai multă nuditate, dat tot temperată – de culoare, cine e de culoare? – Chakka the Pakuni – păroase-s toate pubisurile, şi se revarsă din budigăi şi chiloţei – Marina – Manevra-obiectul-zburător – drama sau sângele sau gura lui cu spume sau – o mie de cimbale – le-ai servi struguri? Ar fi ceva nepotrivit? – „Aşa că nu am voie“ – Detalii despre toate astea mi-ar prinde bine

PARTEA A VIII-A

NU PUTEM FACE NIMIC CU EXCREMENTELE 258
Viitorul – „Chiulangiu? Nu eu!“, râde Hillman – Meath: O da, ne place chestia aia multiculturală – Completaţi formularele – „o utopie WASP de coşmar“ – răsfăţ cumva sexual – S-a întâmplat un Învârte Sticla – „Nu ştiu“ – „Mulţumescu-ţi, Doamne“ – „Mor, Shal“

PARTEA A IX-A

ROBERT URICH SPUNE NU. AM FOST APROAPE 287
Laura Branigan, Lori Singer, Ed Begley, Jr. – să se creadă că eşti deştept, serios, permanent. Aşa că îţi joci rolul – o chestie scârboasă la ea – o cădere – holurile, luminate sărăcăcios, sunt populate

cu grupulețe de oameni – acel Polly Klaas care-mi arată degetul la proces – Adam, prin asociere, neimpresionant

PARTEA A X-A

BINEÎNȚELES CĂ E FRIG 325
Frigul când am coborât din avion – planuri pentru o orgie arheologică personală sau ceva de genul, de la casa funerară la John Hussa, a cărui mamă mi-a încălzit cândva lapte, după Grizzly – nunți – o lesbiană agnostică numită pastorul Lovejoy – Chad și copiile – grămada de frunze – o altă amenințare – bineînțeles că știe – nu și-a dat seama toată lumea? – apa ridicându-se, de parcă m-aș fi scufundat deja

PARTEA A XI-A

PLAJA BLACK SANDS E 374
Fără mâini – peste colină, plimbarea – nu NAMBLA – aniversare, parchet – Skye – sânge fierbinte otrăvit – închisoare, cauțiune, oracolul – mai multe manevre – o bătaie – în sfârșit, în sfârșit